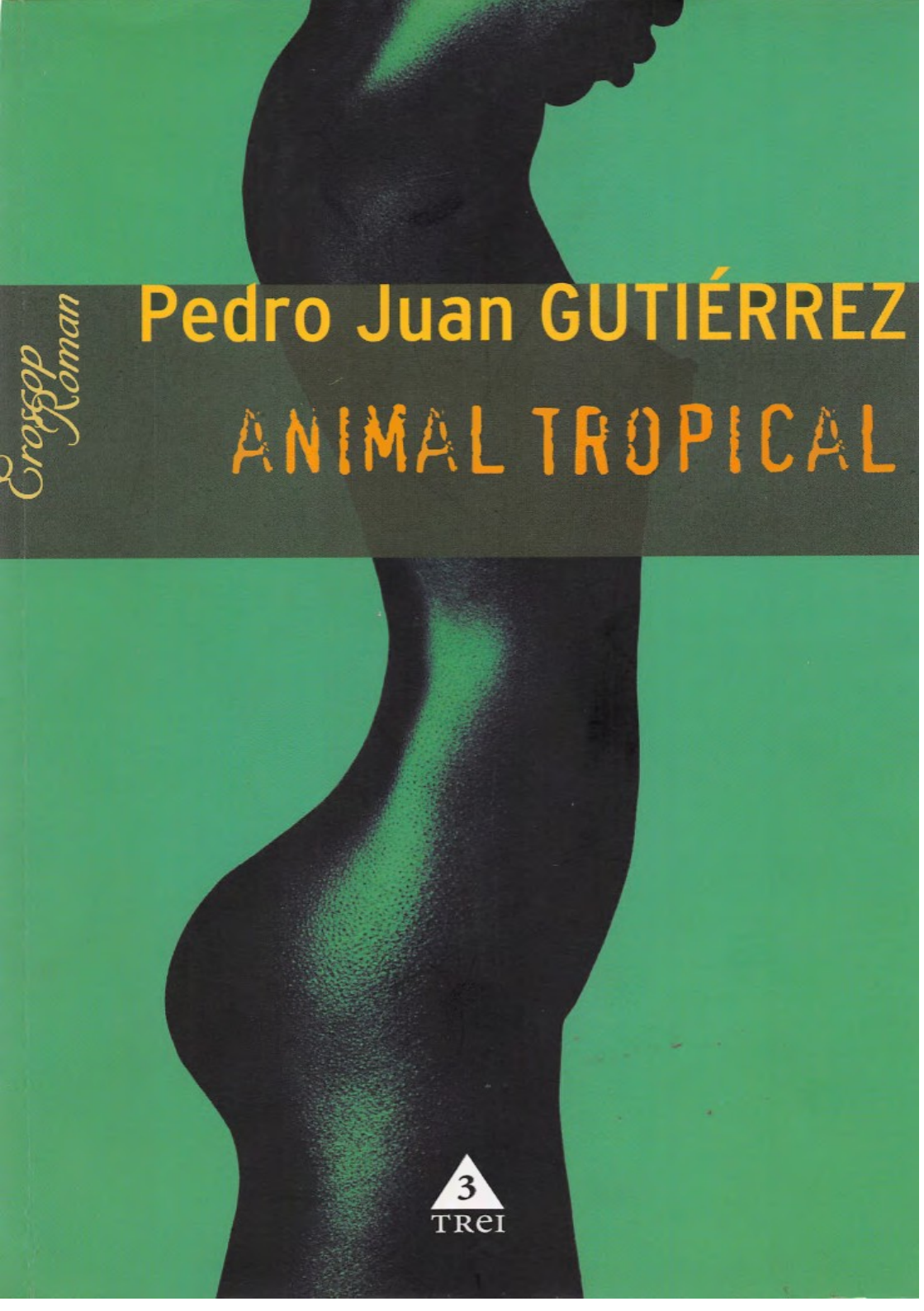
Pedro Juan GUTIÉRREZ
ANIMAL TROPICAL
Erosco Roman
3
TREI

Eroscop

Colecţie coordonată de
Magdalena Mărculescu & Pascal Bruckner

Pedro Juan GUTIÉRREZ

ANIMAL TROPICAL

Traducere din spaniolă şi note de
Ana Maria Tamaş

Editura Trei

EDITORI
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL Magdalena Mărculescu

COPERTA
Faber Studio (S. Olteanu, A. Rădulescu, D. Dumbrăvician)
Foto copertă: Getty/Guliver

REDACTOR Valentin Protopopescu

DIRECTOR PRODUCŢIE
Cristian Claudiu Coban

DTP Eugenia Ursu

CORECTURĂ
Daniel Foqa Sînziana Doman
trad.: Ana Maria Tamaş - Bucureşti: Editura Trei, 2009

ISBN 978-973-707-271-9

Această carte a fost tradusă după ANIMAL TROPICAL de Pedro Juan Gutiérrez Editura Trei, 2009 - pentru prezenta ediţie

— Îmi plac fetele delicate şi strălucitoare, puternice

Şi păcătoase.

— Astea te duc în iad - îi răspunse Randall nepăsător.

— Bineînţeles. Şi până acum, unde am stat?

Phillip Marlowe, în *Farewell, My Lovely*
RAYMOND CHANDLER

Numai noi, călugării acelor vremuri, ştim adevărul, dar uneori să-l pronunţi înseamnă să ajungi pe rug.

Apostilă la Numele Trandafirului
UMBERTO ECO

Acest roman este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu întâmplări sau persoane reale reprezintă o pură coincidenţă.

P.J.G.

I. ŞARPELE DE FOC

1.

O universitate suedeză voia să mă invite la nişte seminarii de literatură pe care le organizează în fiecare primăvară. Nu mă interesează seminariile, şi cu atât mai puţin cele de literatură, dar puteam să profit de ocazie şi să vizitez Suedia gratis. Dintr-un anumit motiv, de care acum nu vreau să-mi amintesc - cred că democraţia suedeză nu era pe placul celor care trebuiau să-mi dea viza de călătorie - n-am putut să fac plimbarea scandinavă. Atunci eu şi Agneta, coordonatoarea acelor cursuri, am început să ne sunăm reciproc şi să ne scriem. Cu timpul relaţia devenea tot mai caldă. Un an întreg ne-am tot jucat în felul ăsta. I-am trimis câteva dintre poemele mele. Apoi a cumpărat prin poştă *Trilogia murdară la Havana.* I-au trimis-o tocmai de la Barcelona. Când a început să citească poveştile alea, mă suna în fiecare zi, răvăşită. Se bâlbâia la telefon. Iar din

momentul acela totul a început să capete alt ton, unul mult mai intim.

Datorită unei conjuncturi favorabile, mi-am petrecut Crăciunul anului 1998 în Alpi. Am plecat cu o prietenă fotograf în creierii munţilor şi am stat într-o cabană de lemn, ceea ce poate părea o invenţie dulceagă de nuvelă romanţioasă. Dar nu, zău că nu exagerez. Chiar aşa a fost. O după-amiază înnorată, cenuşie şi cu mult vânt, am băut câteva pahare de whisky în timp ce prietena mea îmi făcea poze. Alcoolul mi s-a urcat la cap şi am început să mă dezbrac. Mereu mi se întâmplă: când cineva mă priveşte atunci când sunt în pielea goală, mi se scoală. Şi cu atât mai mult dacă sunt privit prin obiectivul unui aparat de fotografiat. Normal. Fotografiile au ieşit excelent: eu în zăpadă, complet gol, cu mădularul făcut băţ. Prietena mea le-a imprimat în sepia şi într-adevăr păream atât de tânăr şi cu „egoul” atât de erect şi atractiv, încât n-am rezistat şi i-am trimis una dintre acele fotografii lui Agneta, ca un cadou de Crăciun.

Sunt un veritabil seducător. Ştiu. Aşa cum există: alcoolici, ludopaţi, dependenţi

de cafeină, nicotină, marijuana, cleptomani etc. Eu sunt dependent de seducţie. Uneori îngeraşul pe care îl port înăuntrul meu încearcă să mă ţină din scurt şi îmi spune: „Nu fi chiar aşa de jigodie, Pedrito. Nu-ţi dai seama că le faci să sufere pe femeile astea?“ Dar atunci iese drăcuşorul din mine şi îl contrazice. „Dă-i înainte. Aşa măcar simt că sunt fericite, chiar dacă pătimesc un timp. Şi tu eşti fericit. Nu te simţi vinovat!“

E un viciu. Ştiu că seducţia e un viciu asemeni oricărui altuia. Şi nici măcar nu există Asociaţia Seducătorilor Anonimi. Dacă ar exista, poate că m-ar putea ajuta în vreun fel. Deşi nu sunt sigur. În mod cert aş inventa pretexte ca să lipsesc de la reuniunile lor, ca să nu fiu obligat să mă ridic în picioare în faţa tuturor şi să spun liniştit: „Mă numesc Pedro Juan. Sunt un seducător. De douăzeci de zile n-am mai sedus pe nimeni“.

În martie m-am întors la Havana. Foarte liniştit. Pictam. Făceam experimente artistice cu materiale refolosibile. Vreau să zic cu gunoaie pe care le adunam de pe la colţuri. Aveam mult material la îndemână. După-amiezile beam rom, fumam, vrăjeam

câte o negresă, câte o mulatră. Le ador. N-am să scriu aici că negrii sunt o rasă superioară, fiindcă asta ar însemna fascism pe dos, dar sunt convins de faptul că trebuie să ne corcim mai mult. Să instigăm la metisaj. Să fabricăm mai multe mulatre şi mulatri. Metisajul e salvarea. De asta îmi plac negresele, în fine, nu tocmai din motivul acesta, când faci dragoste nu te gândeşti la salvarea nimănui, nici vorbă. Dar am două minunate fiice mulatre care vin să susţină această idee.

În martie, deja Agneta se ocupa să-mi organizeze, de la Stockholm, o altă călătorie în Suedia. E teribil de eficientă, dar o simţeam un pic cam răvăşită. Poeziile mele, poveştile din *Trilogie* şi fotografia mea, dezbrăcat în mijlocul zăpezii alpine, îi tulburaseră ritmul activităţii neuronale. Mă suna aproape în fiecare zi şi îmi spunea lucruri de genul: „Azi-noapte n-am putut să dorm. M-ai răvăşit complet. E adevărat tot ce scrii?“

Iar eu îi răspundeam: „Da. Nu prea am imaginaţie“.

Iar ea zicea: „Of, vii la primăvară, Pedro Juan? Totul e pregătit. Vii?“

2.

*M*ereu mă suna la opt dimineaţa, ora Havanei. Două după-amiaza la Stockholm. Punctuală ca un ceas. Într-o dimineaţă de martie sună telefonul. De o oră eram treaz, dar stăteam tot în pat. Cu trei perne sub cap citeam *Nemurirea* lui Kundera[1]. Agneta mă întrerupse, exact când la pagina 69 eram concentrat asupra unui fragment despre represiune, violenţa şi aroganţa pe care o generează puterea: „Goethe! Se lovi Napoleon peste frunte. Autorul *Suferinţelor tânărului Werther!* Când se aflau în campania din Egipt constată că ofiţerii săi citeau această carte. Ştia despre ce era vorba şi se supără teribil, îi dojeni aspru pe ofiţerii săi fiindcă citeau astfel de tâmpenii languroase şi le interzise odată pentru totdeauna să mai citească romane. Orice fel de roman! Să citească numai cărţi de istorie, sunt mult mai utile!“

Spre deosebire de Agneta, eu citeam un roman lent, filosofic. Citeam în puţinele clipe de linişte şi tihnă de care dispuneam

[1] Milan Kundera, celebru scriitor şi disident ceh, autor al unor romane ca *Gluma*, *Insuportabila uşurătate a fiinţei*, *Viaţa e in altă parte* etc. *(n. Red.).*

în mijlocul unui oraş extrem de ameţitor şi haotic. Un loc gălăgios unde nimic nu rămâne pentru mult timp nealterabil.

Întrebărilor ei nu le pot răspunde decât printr-o frază lămuritoare: „Dacă locuieşti într-un loc ca acesta, nu poţi să scrii pe îndelete. Aici totul se sfărâmă între degete. Nimic nu e durabil. Şi trebuie să ieşi în căutarea cât mai multor lucruri. Şi tot aşa, în fiecare zi“. Ea nu scoate niciun sunet. Ne place tăcerea. Oamenii îşi permit să nu spună nimic un timp şi să se bucure de tăcerea în doi numai atunci când sunt alături, unul lângă altul. Dar o convorbire internaţională trebuie s-o plăteşti. Nimeni nu-şi cheltuie banii pe telefon ca să tacă. Noi o facem. Agneta sună de la biroul ei din cadrul universităţii, e vorba de un joc erotic şi gratis. Ea la un capăt al firului şi al lumii, iar eu la celălalt. Nu vorbim. În tăcere contopiţi. În cele din urmă ea pune capăt pustiului ce ne desparte şi îl populează cu aceeaşi întrebare: „Vii la primăvară?“

3.

Vorbim puţin. Cinci sau şase minute, poate. Când mă întorc la lectură mă

gândesc la *tempo.* Se scrie aşa cum se trăieşte. Este inevitabil. Un *tempo lento* şi tihnit este ideal pentru a înţelege textul unui scriitor european. El trăieşte într-o cultură bine sedimentată, extenuată. Trăieşte la limita unui anumit lucru. Poate a unei perioade, a unei etape istorice. Înseamnă să-l înţelegi pe acela care a ajuns la capătul unui drum şi se așează pe bordură ca să se gândească liniştit la cât de lungă şi plină de peripeţii a fost călătoria.

În schimb, eu aparţin unei societăţi efervescente, ce se zvârcoleşte, cu un viitor absolut incert şi care nu poate fi prezis. Într-un spaţiu unde acum abia cinci sute de ani oamenii trăiau în peşteri goi, vânând şi pescuind, şi abia dacă ştiau ce înseamnă focul. În plus mai şi locuiesc într-un cartier de negri. Negri care acum o sută de ani încă erau sclavi. Şi au reuşit prea puţine lucruri de atunci. Prea puţin într-o sută de ani fără lanţuri la picioare.

Rezultatul e că viaţa mea a devenit un experiment continuu între neant şi nefiinţă. Uneori experimentul devine ameţitor şi violent. Nu pot să separ artificial ceea ce fac şi gândesc de ceea ce scriu. Dacă aş trăi la Stockholm, probabil că viaţa mi-ar fi

tihnită, monotonă, temă. Tot ceea ce ne înconjoară devine determinant. Singurul lucru pe care pot să-l fac mereu, la Stockholm, Havana sau oriunde ar fi, este să-mi creez propriul meu spaţiu. Nu pot să aştept să-mi îngăduie cineva libertatea. Fiecare trebuie să-şi construiască propria sa libertate. Cum? Străduindu-se din răsputeri s-o descopere. Eu îmi construiesc libertatea, scriind, pictând, păstrându-mi viziunea naivă asupra lumii, stând la pândă în junglă asemeni unui animal, nepermiţând niciun fel de amestec nejustificat în viaţa mea privată. Pentru fiinţa omenească libertatea este esenţială. Fie ea interioară ori exterioară. Este fundamental să îndrăzneşti să fii tu însuţi în orice loc şi în orice circumstanţă. Libertatea este precum fericirea: niciodată nu ajungi s-o atingi. Niciodată pe de-a-ntregul. Rămâne doar calea spre libertate. Călătoreşti mereu în căutarea libertăţii şi a fericirii. Aceasta este viaţa. E singurul lucru la care putem aspira. Cu câţiva ani în urmă, şi timp de multă vreme, viaţa mea a fost încătuşată de sisteme, concepte, prejudecăţi, idei preconcepute, decizii care nu-mi aparţineau. Tipul acela de viaţă era prea

autoritar şi vertical, prea abrupt. Aşa nu puteam să mă maturizez. Trăiam ca într-o colivie, asemeni unui bebeluş pe care ceilalţi îl protejează şi îl izolează ca niciodată să nu poată să-şi întărească muşchii şi să-şi dezvolte creierul. Totul s-a prăbuşit în jurul meu. Şi în mine. Cu un zgomot infernal. Şi am fost la un pas de a mă sinucide. Sau de a înnebuni. Trebuia să schimb ceva în mine. Altminteri aş fi putut sfârşi nebun ori cadavru. Iar eu îmi doream să trăiesc. Doar să trăiesc. Fără să mă simt sufocat. Poate chiar având norocul să trăiesc câte o zi fericită. Şi să-mi atenuez neliniştile. E obligatoriu să-mi atenuez neliniştile. Poate că e doar o chestiune de principiu şi e suficient să-mi schimb punctul de vedere. Trebuie să fii pe de-a-ntregul prezent, acolo unde te afli, fără să fugi mereu.

Am lăsat la o parte *Nemurirea.* Am coborât scările şi m-am aşezat câteva clipe în faţa mării, pe Malecón[2]. Era sâmbătă, o fi fost ora opt şi jumătate dimineaţa. Linişte şi tăcere. Se auzea doar radioul unui poliţist ce se afla prin apropiere: „Douăzeci şi patru

[2] Malecón - corespunde în româneşte substantivului chei. Autorul foloseşte substantivul comun cu valoare de substantiv propriu, conferindu-i valoare de personaj celebrului chei havanez

zero douăzeci şi patru. Douăzeci şi patru zero douăzeci şi patru. Douăzeci şi patru zero douăzeci şi patru. Pââââââârrrrrrrrrrr. Daaaa-aaaaaaa, spune douăzeci şi patru zero douăzeci şi patru. Pââââââârrrrrrrrrrr“.

M-am întors acasă. Aveam chef să beau o cafea. Era mai sănătos decât să stau pe Malecón, uitându-mă la mare. Am mers pe jos câţiva metri, iar cei doi debili mintal îşi luau la revedere în uşa blocului. Sunt soţ şi soţie. Amândoi sunt mongoloizi, sau aproape, pe jumătate *crazy,* nimeni nu ştie de ce nu le funcţionează bibilica. Amândurora le filează câte o lampă şi profită de asta ca să-şi facă nevoile pe scară şi să-i chinuie pe ceilalţi cu scandalurile lor stupide. Am intrat în holul blocului meu vechi. A fost construit în 1927, cu scări de marmură albă, apartamente spaţioase şi confortabile, Uit din bronz şlefuit, faţada asemănătoare clădirilor din Boston, uşi şi ferestre din mahon. În fine, impecabil, luxos şi scump. Acum e o ruină. Liftul şi scara put a urină şi a rahat. Pe trotuar, în faţa uşii, e o gaură care tot timpul emană pe stradă miros de excremente. Lumea fumează marijuana şi se petrec lungi partide de sex

în bezna de pe scară. Mulţi şi-au modificat apartamentele de mai multe ori, le-au tot împărţit, iar acum locuiesc zece sau cincisprezece persoane acolo unde înainte locuiau doar trei. Rezervorul de apă e mereu gol. Nimeni nu ştie de ce nu e apă şi toţi trebuie să urcăm scările, cărând găleţi cu apă. Nimic excepţional. Acelaşi lucru se întâmplă în tot cartierul. Jeg, mizerie, debandadă, paragină.

Încerc să evadez din acest spaţiu apocaliptic. Măcar din punct de vedere mental şi spiritual. În timp ce trupul meu rămâne prins între dărâmături.

Debila mintal intră cu mine în lift. Am apăsat pe butonul ce indică etajul şapte, uitându-mă la ea. E întuneric. Foarte întuneric. Mereu e întuneric. Iar liftul e ca o gaură neagră. N-are becuri. Le-au furat. Şi slavă Domnului că de câteva zile funcţionează fără să dea rateuri. Dar, nu ştiu cum, într-un anumit fel, eu şi idioata ne puteam vedea. Destul de prost dispus, dar încercând totuşi să glumesc, mi-a trecut prin cap să-i spun:

— Elenita, pari fericită.

Imediat s-a apropiat. Mă luă de braţ şi îşi lipi de mine ţâţele uriaşe şi ferme.

Scotea nişte sunete ciudate. Ceva de genul: „groh groh“. Of, avea ţâţele tari, voluminoase, cu splendide sfârcuri erecte. I le-am apucat cu mâna dreaptă şi am început să i le frământ. Mâna stângă coborî până la vagin. Nu purta lenjerie intimă. Doar un capot subţire şi ponosit. Vai, ce bine. Elenita trebuie că are vreo douăzeci şi cinci de ani şi provine dintr-o amestecătură ciudată de mulatri, albi, negri, şi pare să aibă şi ceva obârşie jamaicană sau haitiană. În fine, ceva indescifrabil. Produsul final ar fi putut ieşi foarte bine, dacă n-ar fi fost deficienţa asta mintală care o face să semene cu un mongoloid. Ceva a dat greş în tot cocteilul ăsta. Vorbeşte foarte puţin, mai degrabă grohăie. Presupun că nici nu gândeşte normal. Probabil că e obsedată sexual. Habar n-am. Când mâna îmi ajunse la vagin a fost minunat: avea mult păr. Mult păr pubian care, după cât se pare, e plăcut la vedere. Avea un sex mare, păros, umed şi care împrăştia un miros puternic. Asta vreau să zic. Mi-am introdus degetul, l-am frecat puţin, mi s-a umezit mâna, i-am atins clitorisul. A gemut. Mi-am mirosit degetul. Mirosea bine. Delicat ş înmiresmat. Nici vorbă de împuţiciune. O adevărată tentaţie

pentru limbă. Mi-am coborât din nou mâna, acolo. Mi-am vârât din nou degetul înăuntru. Gemea şi mai tare. Ea îmi strângea mădularul pe deasupra pantalonilor, foarte emoţionată, iar eu aveam deja o erecţie spectaculoasă. Mă strângea, mă freca şi continua să scoată acele sunete ca de porc: „Groh, groh“. Dar n-am mai avut timp pentru mai multe. Liftul urca, clătinându-se din toate încheieturile, dintr-odată se zdruncină şi cu un zgomot asurzitor se deschise grilajul. Am coborât la etajul şapte. Nu mi-am luat la revedere. Ea coborî din nou. Am mai urcat câteva scări până să ajung la mine în cameră, pe terasă. Pentru o clipă mi-a trecut prin minte că debila mintal ar fi putut avea sifilis sau SIDA sau tuberculoză. Vai, păcatele mele! De ce-oi fi eu aşa? Am vrut să mă spăl pe mâini, dar nu curgea apa şi n-aveam chef să cobor iarăşi în stradă şi să merg pe jos până la colţ, ca să iau o găleată cu apă. Bine cel puţin că n-am sărutat-o.

Aveam de gând să-mi fac o cafea, dar m-am răzgândit. Eram epuizat. M-am aşezat pe pat să mă odihnesc. Gândul mi-a zburat la nişte fabrici imense şi întunecoase, unde muncitorii sudau plăci de oţel, iar din arcul

voltaic produs de electrod ţâşneau scântei. Era poate un şantier naval. Acesta a fost unul dintre primele mele joburi, la vârsta de şaptesprezece ani. Ajutor de sudor, într-unul din şantierele navale destinate reparaţiilor de vapoare. Aveam program fix, de la douăsprezece noaptea la opt dimineaţa. A ţinut treaba mai puţin de un an, dar m-am deşelat acolo de parcă aş fi lucrat douăzeci de ani. Nici nu vreau să-mi amintesc, fiindcă mă simţeam ca un sclav nenorocit. Porcăria aia de şantier naval şi vapoarele alea imense şi scânteile de la sudură îmi apar mereu în coş-mare. Într-un colţ era o maimuţă care tocmai fătase, cu mulţi pui în jurul ei sugând la piept. Masculul se apropia de ea, dar aceasta îl alunga şi continua să se concentreze în a produce lapte pentru puii ei. În consecinţă, nici nu voia să audă de partenerul ei. Se făcea în vis că eu îl mângâiam pe mascul, iar el se lipea de mine. Eu îl tot mângâiam şi îi luam membrul în mână. Avea erecţie. L-am masturbat puţin. Maimuţoiul stătea liniştit, lipit de mine. Îi plăcea că i-o frecam. Şi ejaculă. Ţâşni multă spermă şi îmi udă mâna. Multă spermă. Am rămas un timp unul lângă altul. Adulmecându-ne. Şi atât.

Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Presupun ca am mai dormit un timp, iar apoi m-am trezit.

4.

Trei zile mai târziu Agneta m-a sunat iarăşi. Trimisese deja invitaţia. Ca să pot călători am nevoie de o invitaţie care să-mi acopere toate cheltuielile, permis de călătorie, viză, asigurare medicală, persoane care îşi iau responsabilitatea legală că vor avea grijă de mine şi garantează că n-am să rămân, ca să trăiesc din furturi ca emigrant. Totul extrem de calculat, totul sub control.

Agneta îşi pune în mişcare eficienţa ei înnăscută. Mai întâi îmi aduce la cunoştinţă toate demersurile care trebuie făcute, apoi se relaxează. Sfârşitul de săptămână şi l-a petrecut împreună cu prietena ei, făcând echitaţie. Îi spun că trebuie să se mai şi distreze, că lucrează prea mult. Cu o zi înainte am primit prin poştă un plic, pe care ea mi-l trimisese cu multe săptămâni în urmă. E o pagină de ziar din 28 ianuarie: „Suedia a îngheţat!“ în Karesuando sunt minus 49 de grade Celsius. La Stockholm

minus 14 grade. Stratul de zăpadă oscilează între 51 şi 94 de centimetri. Din fericire nu mă aflu acolo. Îi spun cum e vremea pe aici. Mult soare, marea e albastră şi liniştită, sunt 24 de grade. Evit să-i vorbesc despre lucrurile neplăcute. Mai bine să vorbim despre cai, despre mersul pe bicicletă, despre cursul meu de engleză, despre pictură. Vorbim puţin. Ea tace. Poate că nu are prea multe să-mi spună.

— Ai terminat cartea?

— Nu. Nu am timp de citit decât la sfârşit de săptămână.

— De ce?

— Nu pot să adorm după ce citesc cartea asta. Am multe întrebări să-ţi pun, Pedro Juan. Multe. Dacă aş citi de luni până vineri, n-aş putea lucra. Cartea ta mă tulbură prea mult.

— Aha.

După aceea încep să pictez un pic. E linişte şi pace zilele astea şi profit de faptul că mă pot concentra. Singurătate. Poate că scriu şi pictez nu numai ca să-mi creez în jurul meu un spaţiu de libertate, ci şi ca să mă simt întovărăşit. Nu ca să sfărâm singurătatea. Nu despre asta este vorba. Singurătatea e prezentă mereu. O simt, o

ating, vorbesc cu ea. Face parte din viaţa mea. Singurătatea este inevitabilă. Şi de folos. Mă pot concentra mai bine. Sunt eu însumi când convieţuim îmbrăţişaţi: eu şi singurătatea. Ne adorăm reciproc. N-aş putea trăi fără singurătate.

Zilele astea pictez în gri, negru, ocru, sepia. Nu vreau să aud de roşu. Şi cu atât mai puţin de albastru, verde sau galben. Pictez stăpânit de furie. Mereu mi se întâmplă. Pictura scoate la iveală furia ce zace în mine. Iar furia se întrepătrunde cu pictura. Ori sunt antagonice, ori nu pot trăi separate una de cealaltă. Se adoră ori se urăsc. Nu ştiu. E de neînţeles, aşa că am renunţat să încerc să pricep ce se întâmplă între ele.

Pe la jumătatea dimineţii începe să bată un vânt puternic. Imediat se înnorează. Marea devine ondulată. În mai puţin de o jumătate de oră totul se schimbă. Valuri gălăgioase se înalţă peste chei, împrăştiind silitră peste oraş. Închid ferestrele. Aici pe terasă vântul suflă cu putere. Trebuie să le fixez pe dinăuntru, cumva. Să nu se deschidă. Ploaia şi vântul se înteţesc. Începe să pătrundă apă prin ferestre şi se prelinge pe podea până în colţul în care

pictez. Îmi strâng repede toate ustensilele de pictură şi le pun pe pat. Las apa să şiroiască înăuntru. O s-o strâng când s-o potoli ploaia. Vântul bate cu putere dinspre nord. Uşa mea dă înspre răsărit. Mă uit afară şi văd furtuna de pe mare şi din oraş. Farul castelului Morro nici nu se mai vede din pricina ploii torenţiale. Totul a devenit cenuşiu, iar temperatura începe să scadă. Mi-e frig. Un vapor roşu iese din port. Încărcat de containere. Nu e cine ştie ce mare vapor. Abia dacă duce cel mult şaisprezece containere. Ca să iasă din port face o manevră impresionantă, lentă, aproape teatrală, răpus de valuri şi de vânt. Motorul stă să-i plesnească, dar continuă să lupte împotriva furiei Caraibelor. Căpitanul vrea să se facă remarcat în faţa echipajului său. Să demonstreze că vaporul lui e mic, dar curajos şi puternic. Putea să amâne ieşirea în larg, până ce furtuna ar fi trecut, dar lucrul acesta nu e demn de un marinar. Şi iată vaporaşul roşu în mijlocul rafalelor de ploaie torenţială, gri şi rece. Sare peste valurile care se sparg pe punte şi se izbesc de containere. E o imagine frumoasă. Mic, roşu, curajos, luptând din toate puterile ca să iasă cu eleganţă din port, în mijlocul unei

furtuni cenuşii. Furtuna furibundă încearcă să-l răpună, iar el nu se lasă bătut şi înaintează, înfigându-şi ghearele în ape.

Zăngănitul brăţărilor Gloriei urcă până la mine, prin curtea interioară. Mătură şi se tot vaită. Zbieretele ei se întrepătrund cu muzica, dată la maximum, a unui cântăreţ. Roberto Carlos, José José. Nu ştiu prea bine. În fine, un cântăreţ. Mereu urlă câte un cântăreţ la ea în casă. Chestii pe tema iubirii şi a decepţiilor în dragoste. Precis că şi ei îi pătrunde apa prin ferestre şi-i inundă casa. Brăţările astea zornăie ca nişte clopoţei. E posibil să fie din argint mexican. Îmi place să le ascult sunetul. Când spală vasele sau mătură ori face curat, brăţările îi zdrăngănesc. Mereu fac zgomot. Eu locuiesc pe terasă. Eu şi mulţi alţi vecini, pe care îi evit. Nu reprezint niciun interes pentru ei, iar mie îmi sunt total indiferenţi. Terasa este echivalentă etajului opt. Gloria locuieşte cu un etaj mai jos, la şapte, împreună cu mama şi copilul ei şi, fireşte, cu un aparat de radio, plus un casetofon care nu tac niciodată, şi o grămadă de rude care vin şi pleacă. Sunt veri, nepoţi, fini, unchi, cumnaţi, nurori, fraţi, gineri, vecinii unchilor, copiii vitregi ai fraţilor, iubitele

nepoţilor, copiii verilor cu nevestele şi plozii lor. Tot tacâmul. Vin din toată Cuba. Vin la doctor, să facă afaceri, *„să business-eze*“, să curvăsărească, să câştige nişte verzişori, să-i cheltuie, petrec câteva nopţi acolo, apoi pleacă şi vin alţii. Casa e un haos. Muzică. Multă muzică. Bolerouri, salsa, muzică tradiţională mexicană. Eu te-am iubit şi tu m-ai părăsit. Eu te-am căutat şi tu m-ai alungat. De ce mă chinui, iubireeeeeeeee? De ce, de ce, de ce, iubireeeee? Şi dă-i cu muzica înainte. Feliciano, Gloria Ştefan, Luis Miguel, Mark Anthony, Ricky Martin, Ana Gabriel, La India, Rocío Dúrcal, Juan Luis Guerra. Şi sticle de rom. Şi niciun ban în buzunar. Banii vin şi se duc. Şi iar vin şi dispar într-o secundă. Şi ţigări. Fum, bolerouri, rom. Şi lume. Intră, ies, mănâncă, îşi fac nevoile, înfundă closetul, consumă într-o jumătate de oră stropul de apă care ajunge până sus, dimineaţa. Apoi toată ziua fără apă. Familie, multă familie, albi, mulatri, negri, corcituri, chinezi, indieni.

Se pare că ploaia nu se va opri. Continuă să pătrundă prin ferestre. Îmi place să văd şuvoaiele astea de apă cum cad vertical peste mare şi peste oraş. Gloria mătură în continuare, cu frenezie. Brăţările

continuă să-i zdrăngănească. Fără să gândesc, mă aplec peste balustradă şi o strig: „Gloria, Gloria!“ Nu mă aude. Strig iar. Apa e ca gheaţa de rece. În doar câteva clipe sunt ud leoarcă. Sunt numai apă din cap până în picioare. Într-un final Gloria mă aude. Se uită pe geam şi priveşte în sus. E suficient să ne privim şi ne înţelegem. Îmi zâmbeşte şi îmi răspunde afirmativ dând din cap. Şiroind a apă, mă îndrept către uşa scării. Terasa blocului îşi are propria autonomie. Gloria urcă. Ea, douăzeci şi nouă de ani. Eu, cincizeci. E o mulatră foarte slabă, bruneţică, ceva mai scundă decât mine. Cu un păr negru şi aspru, de parcă ar fi sârmă. Un corp perfect, cu sâni mici, atât cât trebuie, fără niciun gram de grăsime. E ca un nerv viu, dulce, surâzătoare, cu dinţii extrem de albi şi cu stilul ei de a merge agale şi provocator, mişcându-şi funduleţul adorabil. E o vagaboandă dată naibii, o golancă din centrul Havanei. Dacă ar fi trăit tot aici, acum două sute de ani, Gloria ar fi fost la fel. Poate că s-ar fi numit Cecilia Valdes[3]. Aceeaşi fiinţă descurcăreaţă, cu o moralitate, o conduită etică pe care ea

[3] Cecilia Valdás - protagonista operetei omonime al cărei libret îi aparţine scriitorului cubanez Cirilo Villaverde.

însăşi şi-a construit-o. Îmi place tare mult. Ceea ce mă atrage cel mai mult este acest fel al ei de a se simţi şi a se purta ca o fiinţă liberă. Dacă invenţiile şi convenţiile sociale îi încurcă viaţa, ea doar le dă la o parte. Liniştită. Înhaţă grămada de obstacole, le înlătură şi merge mai departe. Ea îşi vede de-ale ei.

Totul a început printr-un joc, acum trei ani. Acum ne purtăm de parcă ne-am fi pierdut minţile. E o nebunie. Nu e vorba numai de sex. Pe zi ce trece ne cunoaştem mai bine şi ne iubim mai mult. Vreau să scriu un roman care s-o aibă pe ea ca protagonistă. Poate că se va intitula *Mucho corazón*[4]. Din fericire îmi povesteşte totul. N-are reţineri faţă de mine.

— Pedro Juan, eşti nebun.

— Eu? Uite cine vorbeşte...

— Toată casa e inundată, iubitule. Plouă mai mult înăuntru decât afară.

— Şi maică-ta? Ce are, e invalidă?

— Offf...

— Niciun of. Să-şi mişte fundul la treabă. Să ia mătura şi să scoată apa afară.

— Bine, iubitule, bine. Lasă asta.

[4] Mucho corazón - Prea multă iubire.

În două minute suntem deja în pat, în pielea goală. Facem un şaizeci şi nouă ca să ne încălzim. Mereu îi miroase păsărică. Un miros puternic, deloc discret. E mulatră, dar miroase a negresă. Minunat. Nu pot să mă desprind de ea. Ne lingem ca doi diavoli. E toată numai fibră, cu muşchii tensionaţi. A făcut gimnastică şi a dansat în Palermo, timp de mai mulţi ani, o nebunie adevărată. Când o pătrund, se dezlănţuie. Spune tot ce-i trece prin cap şi niciodată nu ştiu dacă e adevărat sau dacă minte. Ştie că îmi plac poveştile. Povestirile ei porno. Îşi ridică picioarele cât poate de sus. Şi le ţine cu mâinile şi îmi zice: „Bag-o până la capăt, fir-ai tu al dra-cu', lasă-mă grea, aşa, aşa să mă doară. De ce ţi s-a făcut aşa de mare? Vai, mi-a ajuns până la buric. Ce e chestia asta? Un chin. Aşa, fă să mă doară, aşa, tu eşti bărbatul meu, iubitule, mă înnebuneşti. Pe zi ce trece o ai tot mai lungă şi mai groasă, aşa, până la capăt, nenorocitule, nebunule, jigodie. Să mă doară, futu-i mama mă-sii, să mă doară“. Eu împing cu putere şi mă izbesc de măruntaiele ei. Îmi place. Să mă tot izbesc. Facem sex ca doi sălbatici. Ca un mânz cu o iapă. O scuip. Îi scuip salivă în gură şi îşi pierde complet

controlul: „Da, fir-ai al dracu’, scuipă-mă, loveşte-mă, nenorocitule, vreau să fiu sclava ta, poponarule, bate-mă, vreau să fiu sclava ta, căcănarule. Eşti nebun, vai, cât îmi place, lasă-mă grea, lasă-mă grea. Hai, bag-o toată şi lasă-mă grea, hai, lasă-mă grea.“

Nu vreau să ejaculez încă. O scot puţin. Îmi păstrez controlul. Mă relaxez. I-o bag din nou. Ea are încă un orgasm. Câte o fi avut până acum? Nici ea nu mai ştie. Unul după altul. Când îşi pierde minţile nu mai ştie nici ce zice, nici ce face. Eu mă controlez, băgând-o şi scoţând-o, ca să nu termin aşa de repede. Cât timp o fi trecut? O oră? O oră şi jumătate? Când deja nu mai rezist, o întreb: „Vrei lăpticul de la tati, ţuţuleţ? Nu mai pot să mă abţin... Hai ia, futu-ţi mama ta, hai ia!“ Ea îşi ridică şi mai mult picioarele şi le ţine cu mâinile: „Da, dă-mi, dar pe la spate, lasă-mă grea, fir-ai tu să fii, lasă-mă grea, dă-mi-o pe la spate, pe la spate“. Asta şi fac. Ejaculez, şuvoi după şuvoi. AHHH, NU MAI POT. Ies din ea şi mă întind pe pat, cu faţa în sus. Ea, ca de obicei, o ia în gură şi suge până la ultimul strop de spermă. Pofticioasă. E o depravată. Cel mai minunat lucru de pe lume. Cea mai mare desfrânată. E extraordinar. Mă înalţ

până la cer şi ricoşez în nori. Mă prăbuşesc disperat către pământ. Cad în pat, ejaculez şuvoaie de ambră şi mă simt făcut praf. *Knockout.* Nici măcar nu aud dacă a numărat cineva, ca să fiu declarat knockout. Nimic. Am nevoie de timp, ca să-mi revin în fire. Apoi, mă simt masculul cel mai sălbatic de pe lume. Ca un taur după ce a montat o vacă. Uneori ideea asta mă pune pe gânduri: de ce ne purtăm ca nişte animale sălbatice când facem sex? Ca şi cum n-am fi nişte persoane civilizate. I-am vorbit despre asta unui bun prieten de-al meu, un tip cultivat, care mi-a spus: „E normal ca omul să se simtă un animal. Nu te poţi simţi ca un pom fructifer, ca un măr sau ca o piatră. Suntem animale. Numai că în ziua de azi e de prost gust să recunoşti că suntem doar nişte simple animale. Mamifere, ca să fiu mai exact“.

Dacă avem ceva rom la îndemână, bem câte o duşcă şi eu ies din starea de transă imediat. Dar de obicei n-avem nici rom, nici altceva. N-avem nimic. Ne avem doar unul pe altul. Doi nebuni care se iubesc. Totul a început acum trei ani. Cu sex. Nu ne doream altceva. Ne plăceam reciproc. Dar cu trecerea timpului ne-am încins. Uneori

urcă la mine, se bagă în pat şi dormim unul lângă altul, toată noaptea. E plăcut să dormi alături de cineva. Să visezi sau să ai coşmaruri. Să te trezeşti cu ea alături. Să simţi căldura acelui trup, goi împreună, înveliţi de mângâieri. Uneori am o erecţie teribilă care mă ţine mai mult de o oră, dar n-o penetrez. Doar o mângâi. Când iese ţiganca din ea la iveală, îmi dă cu ghiocul şi îmi zice ceva despre viitor. De obicei le şi nimereşte. Sau îmi aduce câte o farfurie de mâncare. Găteşte prost. Fără gust. Incredibil, dar adevărat: la capitolul sex e premiantă, dar e cea mai proastă bucătăreasă din câte a cunoscut neamul omenesc, cum ar fi spus Cristofor.

În fine, ceea ce vreau să spun este că treptat am devenit tot mai apropiaţi, fără ca nici măcar să băgăm de seamă. Singurătatea e cumplită. Dacă ajunge să-ţi fie drag până şi un câine sau un pisoi animale stupide de altminteri, cum să nu mă leg sufleteşte, atunci, de femeia asta dulce şi depravată? Cel mai minunat lucru este tocmai acesta: faptul că e o depravată, că nu are niciun pic de decenţă, niciun fel de canon. Mare curvă mai e. Dacă vreodată îi voi scrie biografia, nu ştiu cum o voi putea

face, fiindcă toţi vor crede că e un text pur porno. Nimeni nu-şi va putea închipui că e un roman bazat pe realitatea unei femei fermecătoare, care se încolăceşte în jurul gâtului meu şi mă ademeneşte cu mărul. Şi mă înhaţă şi mă hipnotizează, până ce deasupra capetelor noastre se ivesc heruvimii şi spada de foc care ne alungă din rai.

5.

Când ne mai revenim, ies în pragul uşii. Acum plouă mărunt. Vântul suflă în rafale. Vaporaşul roşu nu se mai vede. A reuşit să învingă furtuna, luptându-se din răsputeri, şi a ieşit în larg. Cerul continuă să fie spuzit de nori, e aproape negru. E bine. Îmi place că se mai schimbă vremea, după atâta soare. Jos, în stradă, e o agitaţie, un talmeş-balmeş de sirene, pompieri şi poliţişti. Au pus nişte bariere ca să interzică circulaţia.

— Gloria, jos se întâmplă ceva rău.

— De ce?

— Au interzis circulaţia şi au venit pompierii.

— Auzisem eu un zgomot puternic.

— Ce zgomot?

— Nu ştiu. Un zgomot.

— Un zgomot?

— Da.

— Eu n-am auzit nimic.

— Ah, bineînţeles că nu, dacă tocmai ejaculai ca scos din minţi.

— Ce fel de zgomot?

— Nu ştiu. Nu ştiu. Nu ştiuuuuuuuuu. Un zgomot.

— Ah.

Îmi pun pantalonii şi şlapii, cobor aşa, fără cămaşă, îmi place să-mi etalez tatuajul. Nu apare în fiecare zi un fante de cincizeci de ani atât de simpatic ca mine. La ora asta Gloria începe cu placa ei preferată. În ultimul timp tot îmi zice s-o las gravidă.

— Iubitule, am ţâţele umflate, mă mănâncă... Să faci tot posibilul să fie fetiţă. Nu mai vreau alt băiat.

— Fir-ar a naibii de treabă. Mai termină cu chestia asta, fato.

— Nu, să nu-mi zici mie să termin cu asta. Că dacă rămân gravidă e al tău. Tu ai grijă ce faci, ai grijă, OK?

— Ah, a dracului treabă. Ţi-am mai zis de o sută de ori că eşti o vagaboandă şi dacă rămâi gravidă nici n-o să ştii cine e tatăl copilului.

— Ah, da, sigur. Vezi că nu-s cretină şi nici nu stau cu degetul în gură ca tâmpiţii. E al tău. Al cui vrei să fie? Dacă stau mereu în casă şi nici măcar nu ies pe stradă.

— Auzi, ţie chiar nu-ţi e ruşine? Şi măcelarul?

— Care măcelar?

— Ăla grasu' care ţi-a dat optzeci de pesos.

— Asta a fost cu luni în urmă.

— Cu luni în urmă a fost pentru prima dată. Şi după aia?

— Hai, lasă chestia asta. Las-o baltă.

— În cartier, toată lumea ştie că te regulezi pe rupte, aşa că nu face pe mironosiţa cu mine. Mai bine fii atentă să vezi cine mă-sa e tatăl.

— Vai, dragă...

— Vai dragă, nu. Şi îţi repet: ţi-o tragi cu toate sulele dacă ai chef, dar cu prezervativ. Singurul care-ş bagă mădularul fără protecţie sunt eu. Ţi-e clar?

— Da, iubitule, cum zici tu. Eu mereu am prezervative în geantă.

— Bine. Hai, că plec.

— Ce şmecher eşti. Uite cum ai schimbat subiectul.

— O să mă mai fuţi mult la cap?

— Nu, nu, voiam să-ţi zic să nu-ţi faci griji. Dacă e să rămân gravidă, eu ştiu al cui e. Dacă nu e alt tău, eu ştiu imediat şi n-am să ţi-l pun în cârcă, nu sunt obligată să păcălesc pe nimeni. Dar dacă e alt tău, al tău e! Şi să-ţi asumi responsabilităţile, iubitule, să ţi le asumi, fiindcă n-am să-l cresc eu singură, să-ţi fie clar.

— Gloria, pentru numele lui Dumnezeu. Eu am deja trei copii recunoscuţi, care-mi poartă numele şi încă unul rătăcit prin Guantanamo, care se zice că e al meu. Până când? Nu-mi complica şi mai mult viaţa, iubito. Avortează şi cu asta basta! Şi ca să fie şi mai clar, al meu nu e!

— Ah, acum te faci că nu-ţi place, după ce ai pus botul la miere.

— Şi o să mai pun botul, dar hai, gata, gata, gata. Discuţia asta n-are sens.

— N-o avea pentru tine. Pentru mine are. Şi încă foarte mult sens. Ai început să tremuri, numai la gândul că o să ai o fetiţă mititică.

— Ahhhh…

— În plus, am şi visat. Şi nu o dată. Am visat de trei ori acelaşi lucru. Iar eu ce visez, se întâmplă.

— Şi ce-ai visat?

— Fii atent: eu urcam la tine şi era ca un canal mare plin de moloz şi bucăţi de lemn şi mult praf, ca şi cum totul s-ar fi prăbuşit. Atunci, tu îmi spuneai: „Sunt foarte obosit, nu mai pot“. Luai bicicleta şi coborai pe scară, dar printre dărâmături găseai un biberon plin cu lapte călduţ. Eu mă aplec peste balustrada terasei, să-ţi strig că ai uitat biberonul. Tu erai deja în stradă, mergeai pe jos, bicicleta nu ştiu unde ţi-o lăsaseşi. Şi ştii ce duceai în braţe?

— Nu.

— Un bebeluş. O fetiţă în scutece roz, superbă.

— Şi tu o vedeai, de aici de sus?

— Bine dragă, era un vis..., în vise... Ştii tu. Uite, fii atent: tu mergeai cu fetiţa în braţe, zâmbind, foarte fericit, iar eu îţi strigam: „Pedro Juan, biberonul, Pedro Juan, biberonul“. Iar tu nu mă auzeai, fiindcă mergeai fericit cu fetiţa ta în braţe.

— Da! Şi pe fundal asfinţit de soare şi muzică de vioară. Premiul întâi. Premiul întâi pentru actriţă de telenovele. Siropoasă mai ceva ca Torin Cellado[5].

---

[5] Referire la scriitoarea asturiană Corin Tellado, autoare de romane de dragoste al căror argument se centrează pe tema iubirii şi a dezamăgirii în dragoste. Personajele sale sunt femei din ziua de azi ce trăiesc aventuri romantice,

— Păi uite, chiar aşa era. Te vedeam aşa de fericit, că păreai un copil.

— Las-o moartă, Gloria, las-o moartă.

— Bine. Poate că nu sunt gravidă şi vorbim ca să ne aflăm în treabă. Dar dacă sunt însărcinată, n-o să-l fac marinar. Să-ţi fie clar. N-o-să-a-vor-tezzzz!

— Gloria, tu ţi-ai făcut nu ştiu câte chiuretaje. Ce mai contează unul în plus?

— Trei. Mi-am făcut trei întreruperi de sarcină. Şi toate au fost de la bărbatul meu luat cu acte, de la tatăl copilului meu. Dar dacă acum sunt gravidă, o să-l fac.

— Fir-ar al dracu', dar măcar să fie al meu!

— Atunci, ce atâta dragostea mea, şi atâta iubire când mi-o tragi? Că să te regulezi eşti foarte inspirat, şi vai ce te iubesc, şi te ador, eşti viaţa mea şi bla-bla-bla. Dar când nu o ai sculată, te îndoieşti până şi de umbra ta.

— Nu te baza pe mine, ţi-am zis.

— După aia nu vreau să-mi vii, să mi te plângi.

— Să mă plâng, de ce?

---

pasiuni, căsnicii eşuate. Scriitoarea a publicat mai mult de 4 000 de titluri şi a vândut peste 400 000 000 de exemplare din romanele sale.

— Copiii mei nu suferă de foame, să-ţi fie foarte clar. Mi-o trag cu măcelarul, cu cârciumarul, cu lăptarul, până şi cu burtosul ăla de brutar. Mă regulez cu tot cartierul.

— Mereu ai făcut-o. Ce-i nou în asta?

— Foarte bine, dar copiii mei nu suferă de foame. Eu mă fut pe rupte, cum zici tu, dar fac rost de mâncare în fiecare zi.

— Auzi, şi ce vrei tu, mamă eroină, să ţi se cânte *Internaţionala* şi să te îmbrace în drapel roşu?

— Hai, bate-ţi joc de mine. O să te pedepsească Dumnezeu, fiindcă o să vezi c-o să fie bucăţică ruptă din tine. Bucăţică ruptă. Până şi caracterul tău puternic o să-l aibă şi aceeaşi personalitate, iar când o să fii bătrân…

— Bine, bine. Taci şi mişcă-te, că eu cobor să văd ce se întâmplă în stradă.

— Curiosule! Se vede că eşti ziarist.

— Scriitor.

— Scriitor! Scriitorii trebuie să fie educaţi şi culţi şi să vorbească frumos, zic eu. Tu eşti un animal, mai ceva ca un negru sălbatic.

— Bine, Gloria, gata.

— Şi în afară de asta, unde sunt cărţile tale? Eu n-am văzut încă niciuna.

— Se publică în…

— Da, se publică în Spania. Mereu vii cu placa asta. Şi aici? În ce librărie se vând? Eşti un mincinos şi faci pe scriitorul ca să te dai mare.

— Nu-ţi mai tace odată fleanca, prostănaco, că m-ai înnebunit!

— Bine, hai, cară-te. Eu mă duc la mine acasă. Ah, soră-mea ţi-a adus nişte ţigări, treci să le iei când te întorci.

— De acord.

Am coborât scara. În stradă, zeci de persoane tăiau frunză la câini. Blocul din faţă se prăbuşea. În timpul furtunii căzuseră pe trotuar bucăţi întregi din zid. Poliţia interzisese circulaţia şi scosese cele trei familii care locuiau acolo: un grup format din trei persoane, altul din patru şi altul compus din optsprezece oameni. Ăştia erau negri. În cartier le ziceau: „Ăia mulţi“. Un arhitect le punea întrebări şi nota apoi pe o hârtie. Pompierii nu făceau nimic, se plimbau, vorbeau, râdeau, unul din ei se retrăsese într-un colţ cu o mulatră, şuşoteau şi erau cât pe ce să înceapă să se sărute şi să se pipăie în văzul tuturor. Clipă

după clipă, deveneau tot mai excitaţi. Vecinii vorbeau în şoaptă: „Unde o să-i ducă? Se zice că toate azilele sunt ticsite. Ăia mulţi o să rămână cu buzele umflate, fiindcă nu încap pe nicăieri“.

Vânt în rafale, ploaie mocănească. Clădirea aceea de trei etaje se afla la intersecţia străzii Colón cu San Lázaro. Silitra mării şi vântul au măcinat-o treptat. Avea nişte găuri imense în ziduri. Fusese construită în urmă cu cel puţin treizeci de ani. Dar nu se prăbuşea dintr-odată, ci bucăţică cu bucăţică. Poliţia pusese bariere, în zona aceea cădeau cărămizi şi moloz. Nimeni nu ştia ce avea să se întâmple. Putea să se dărâme brusc. Femeia cea mai bătrână dintre „Ăia mulţi“, în vârstă de şaptezeci de ani sau chiar mai bine, era ca de obicei beată sau drogată cu marijuana. Se împleticea şi râdea de una singură, plimbându-se de colo până colo fără nicio noimă. Arhitectul şi pompierii erau într-un du-te vino continuu, dar nimic nu se întâmpla. Se uitau unii la alţii. Baba bălmăjea printre dinţi: „O să văd eu ce-o să facă cu noi. O să vezi că n-o să rămânem în stradă, în frigul ăsta. O să vezi, asta e ca pe timpul lui Machado, când ne adăposteam în

scările blocurilor în cartierul Monte sau în Reina. În scări de bloc. O să vezi“.

Gloria coborî, se apropie de mine şi îmi şopti la ureche:

— Lasă-i pe maţe-fripte ăştia că n-ai nicio treabă cu ei, mai bine urcă după ţigări. Minerva te aşteaptă şi trebuie să plece.

— Asta-i culmea, o să urc când o să am chef, când vor muşchii mei.

— Hai mă, ţuţule, nu-mi răspunde în felul ăsta. Mă duc să-ţi cumpăr rom, hai urcă şi nu mai sta aici. Ăştia-s păduchioşi, dacă te molipseşti.

— Eu, păduchi, unde?

— Hahaha.

Liftul e stricat. Iar am urcat scările. Şapte etaje, ca un june. Am sunat la soneria apartamentului Gloriei. Mi-a deschis Minerva şi mi-a zis cu un fir de voce, aproape imperceptibil:

— Vai, dumneavoastră eraţi. Poftiţi Gloria vine imediat.

Ne-am aşezat în salon. Două fotolii imense, o canapea şi un televizor rusesc, în alb-negru. Totul era dărăpănat, stricat. Pereţii decojiţi, murdari. Un bec plin de căcat de muşte atârna de o sârmă. O

policioară veche se zărea aproape de tavan. Nu ştiu de ce or fi pus-o aşa de sus. Poate că era acolo de peste cincizeci de ani. Pe post de obiecte decorative, pe policioară se aflau două cutii goale de bere nemţească, o iconiţă cu Fecioara Maria şi o ilustrată mototolită cu imaginea unei plaje italieneşti de pe ţărmul Mării Adriatice. Cultura dezastrului.

Surprinzător, casa e goală şi cufundată în linişte. Minerva, singură. Se așează în faţa mea. Parcă ar fi geamăna Gloriei, deşi ca firi sunt complet diferite. Gloria mi-a zis odată: „Minerva? E fiinţa cea mai ascultătoare şi supusă de pe lume. La treisprezece ani a plecat de-acasă cu bărbatul ăla care i-a făcut numai rău. A lăsat baltă şcoala. Şi s-a dedicat trup şi suflet soţului ei şi casei. Are trei copii şi vede o rază de soare doar prin gaura curului lui bărbat-su şi numai dacă vrea el“.

Acum era îmbrăcată într-un capot alb, aproape transparent. Extrem de slabă, cu pielea închisă la culoare, ca de alabastru, foarte bronzată şi cu părul negru. Nu purta sutien. Sânii mici şi sfârcurile negre. Arătau apetisant. Iar ea, cu o naivitate adolescentină, îi lăsa să se întrezărească.

Toată fiinţa ei părea tivită de o aură erotică delicată, abia perceptibilă. Întruchiparea fecioarei pe punctul de a se înălţa către cer, pentru a dispărea printre nori. Dar fără trâmbiţe şi raze de lumină. O fecioară pustnică, a tăcerii şi a umbrelor.

Nu avea nimic să-mi spună. Şi nici eu, ei. M-am uitat fix la ea, şi-a coborât privirea. Femeia căsătorită, tăcută şi supusă. Majoritatea bărbaţilor îşi doresc să întâlnească o astfel de soţie. Visează, dar n-au curajul s-o spună cu voce tare, ca ceilalţi să nu creadă că sunt nişte machişti retrograzi. Dar e într-adevăr minunat: femeia tandră, senzuală, serviabilă, casnică, masochistă. Mi-ar plăcea să i-o bag şi s-o fac să reacţioneze: „Ţipă, futu-ţi mama ta, zi-i ceva, nu mai face pe mironosiţa!“ Mi-a întrerupt şirul gândurilor:

— V-am adus nişte ţigări. Vreţi să vi le dau?

— Da.

Se sculă şi ieşi să le caute. Am urmărit-o cu privirea. Prea slabă. Anemică. Probabil că bărbatu-său câştigă trei lovele trei surcele şi cu asta trebuie să supravieţuiască toţi cinci. Gloria zice că tipul o pocneşte de vai de capul ei. De două luni lucrează într-o

fabrică de tutun. Trebuie să muncească un an ca ucenică la răsucirea ţigărilor de foi ca apoi s-o angajeze cu carte de muncă. În fiecare zi fură câteva. Şi mi le vinde. Cu doi pesos cubanezi, adică zece cenţi de dolar. Se întoarce cu un mănunchi. Treizeci de trabucuri splendide. Sunt o delicatesă. Mi le întinde fără să scoată o vorbă. Zâmbeşte timid şi coboară privirea. Mă uit din nou fix la ea. Scot şaizeci de pesos şi-i dau.

— Mulţumesc, Minervita.

— N-aveţi pentru ce, şi altă dată.

— Minervita...

— Spuneţi.

— Dă drumul la muzică.

— Nu, nu. Asta e treaba Gloriei. Eu nu ştiu să umblu la aparatul ăla.

O ţintuiesc cu privirea:

— Dacă aş fi eu bărbatul tău ţi-aş trage-o în fiecare zi.

— Vai da de ce?

— Ori te trezeşti la realitate, ori ţi-o trag de te tâmpesc definitiv. Ţi-o trag cu biciul.

— Nu, nu. Vai, nu!

— Vai, nu? Vai, da! Tu ai nevoie de sex şi de cafteală.

Mă priveşte cu ochii ei negri, cei mai duioşi şi mai gingaşi ochi de pe lume. E

blândă ca o porumbiţă. Cât de senzuală e femeia asta, Dumnezeule! Ea ştie că o mint. Dacă ar fi nevasta mea aş putea doar s-o seduc, s-o hipnotizez. Cred că slăbiciunea ei sunt florile. Care-i misterul acestei femei? Ce se ascunde în spatele acestor ochi? Linişte sufletească? Resemnare? Înţelepciune? Idioţenie? Niciodată nu mă priveşte în ochi. Coboară privirea în pământ. E o enigmă. O carte închisă.

— Pune o casetă, Minerva.

— Eu nu ştiu să umblu la ăsta. Dacă-l stric? Cine o rabdă după aia pe soră-mea?

Mă ridic. Mă duc până la casetofon. Luis Miguel. Bolerouri. *La media vuelta*[6]:

Pleci, fiindcă vreau să pleci
Iar când vreau să rămâi, te-opresc să pleci.
Ştiu că ai nevoie de iubirea mea
Vrei sau nu, eu sunt stăpân pe soarta ta.

O apuc pe după talie:

— Vino, hai să dansăm.

— Nu, nu.

Dar se înmoaie toată. Opune o minimă rezistenţă.

---

[6] La jumătate de drum.

— Şi dacă vine soră-mea şi ne vede? Dumneavoastră n-o să vă zică nimic, dar mie...

— Hai, fetiţo, nu fii...

Eram gata să-i zic „Nu fii tâmpită“, dar m-am abţinut. O iau în braţe. O lipesc de mine. Ş dansăm lent. Miroase a piele caldă. La fel ca Gloria. O aromă gingaşă, dezmierdătoare. Nici vorbă de parfumuri ori farduri. Precis că la subsuoară miroase, uşor, a transpiraţie. Se lipeşte de mine.

Eu vreau ca tu să pleci în lume
Şi să cunoşti şi-alţi bărbaţi
Vreau să te sărute şi alte buze
Şi-ntr-adevăr să mă compari,
Cum faci şi azi ca-ntotdeauna.

Dacă-ntâlneşti o dragoste să te-nţeleagă
Şi simţi că te iubeşte mai mult ca orice pe lume,
Atunci eu mă întorc şi plec
Şi plec când soarele va fi murit în asfinţit.

Atunci eu mă întorc şi plec
Şi plec când soarele va fi murit în asfinţit.

Dansăm lipiţi unul de altul. Minerva mă lasă, docilă, să conduc ritmul. Închid ochii şi mă bucur de clipa pe care o trăiesc. Pe neaşteptate o aud lângă mine pe Gloria, răcnind:

— Heeeeei, ce e chestia asta? Până când crezi că o să te rabd? Chiar în casa mea şi cu sora mea!

A intrat tiptil şi ne-a surprins. Ne-am desprins din îmbrăţişare. Minerva lasă capul în jos şi nu ştie ce să facă.

— Vai, Gloria...

— Nu, Pedro Juan, nu. Asta e lipsă de respect. Deci...

Mă apucă de sulă peste pantaloni. O am puţin sculată. Nu chiar tare, tare, tare, dar...

— Ţi s-a sculat, nenorocitule, porcule! Ţi s-a sculat şi ţi-o frecai de curva asta. Dacă mai întârziam vreo două minute i-o şi băgai... Minerva, eşti o nesimţită. Să vezi cum te pârăsc la bărbată-tu şi te calcă ăla în picioare până te lasă latră!

— Vai, Gloria, nu, nu, nu, pentru numele lui Dumnezeu nu face asta, că mă omoară. Mă omoară în bătaie, dacă află. Pedro Juan m-a obligat. Eu nu voiam să dansez, dar el m-a luat de după mijloc şi m-a obligat.

— Şi tu... Dacă mai stăteai un minut în burtă la mama, te năşteai tâmpită complet. Cretino şi nesimţito!

— Ascultă Gloria, n-o mai jigni pe sora ta. Doar ştii că ea e bună ca un înger. N-o mai nedreptăţi.

— Ah, acum o să-i iei şi apărarea?

— Eu nu trebuie să iau apărarea nimănui.

— Iar eu, ca o toantă, căutam rom pentru tine. Eşti un pervers ş Lin neruşinat! Nu ştiu cum dracu' am fost în stare să mă îndrăgostesc de tine! Om al dracului ce eşti tu! Tu nu iubeşti pe nimeni! Te iubeşti numai pe tine.

— Bine, Gloria. Hai, nu mai spune tâmpenii.

— Tu mă vrei doar ca să mă regulezi şi ca să poţi scrie romanul ăla de tot căcatul. Chiar crezi că nu-mi dau seama? De trei ani nu faci decât să mă fuţi la cap şi să mă întrebi până şi dacă mă cac de două ori pe zi.

— Ascultă, nu mai urla atâta, că te aud toţi vecinii.

— Vai, ce delicat! Acum i-e milă de vecini. Ce educat e dumnealui.

— Gloria, dacă-ţi pocnesc două scatoalce, o să-ţi tacă fleanca.

— Ba n-o să tac deloc. Şi n-o să-ţi mai zic nimic, Pedro Juan. O să-ţi muşti mâinile, fiindcă n-o să-ţi mai povestesc nimic. Cine scrie o carte trebuie să inventeze. Ce-i chestia asta, să redai tot adevărul acolo? Eşti nebun? Şi dacă lumea o să-şi dea seama că Gloria aia sunt chiar eu? Ce-o să fac? Să mă bag în gaură de şarpe?

— Bine, bine. Hai, adu un pahar să bem nişte rom, ca să te mai linişteşti.

— Inventează, inventează ceva sau lasă-te de scris, fiindcă eu n-o să-ţi mai povestesc nimic!

— Hai, fetiţo, adu un pahar, hai, adu-mi un păhărel.

— Nu. O să aduc două. Ce părere ai, că eu n-am chef să trag un şnaps?

— Adu-i unul şi Minervei.

— Nu, nu. Eu nu beau alcool.

— Nu, bleaga asta nu bea, nu fumează, nu se regulează, nu vorbeşte de rău pe nimeni, nu mănâncă nici came de porc. Se zice că o să vină Papa iar în Cuba ca s-o ia pe asta şi s-o ducă acolo la el acasă, cum îi zice la locul ăla?

— Vatican.

— Aşa, acolo. La Vatican. Sfânta Minerva de la Havana! Şi o s-o pună într-o icoană, cu moaca asta de prostănacă pe care o are. Neruşinata! Dacă nu era să ajung la timp, ai fi regulat-o chiar aici, în picioare şi pe muzică de bolerouri.

— Gloria, taci şi adu pahare.

Ne-am turnat băutură şi am ieşit pe balcon ca să bem. Rom de doagă. Motorină curată. Până când o să tot beau porcărie din asta? Dau pe gât două pahare. Mă strâmb de scârbă şi zic cu voce tare:

— Vai, ce porcărie! Sfântă Barbara Preacuvioasă! Changó[7], ajută-mă să scriu un *bestseller* ca să-mi pot cumpăra whisky!

— Ah, să scrii ce? - întreabă Gloria.

— Nimic, nimic. Dă-mi o brichetă.

Îmi aprind un trabuc Lancero. Bolero, ca muzică de fundal. Ne aflăm la etajul şapte. În faţa noastră Havana umedă, îndurând vântul şi silitra. Havana în ruină, prăbuşindu-se bucată cu bucată. Iubeşti un oraş dacă acolo ai suferit şi ai fost fericit. Dacă ai iubit şi urât. Dacă ai trăit acolo fără o lăscaie în buzunar, dacă te-ai luat de piept cu viaţa, ca mai apoi să te pui pe picioare şi

[7] Changó - divinitate afro-cubaneză. Zeu al fulgerelor ţii tunetelor, al focului, al războiului, al dansului, al muzicii şi al frumuseţii masculine.

să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că nu totul se dovedeşte a fi o porcărie. Dacă n-ai o istorie personală, acolo unde trăieşti, eşti ca un grăunte de nisip pe care vântul îl poate duce oriunde.

Ziua e ploioasă şi gri. Melancolică. O strâng pe Gloria în braţe şi mă invadează un sentiment de putere. Mă simt viguros, plin de energie. O iubesc pe târfa asta nenorocită, dar n-am chef s-o recunosc. Gloria e o capcană. Ştiu că e o capcană.

6.

Duminică dimineață m-am dus devreme să cumpăr pâine. La colţul străzii Laguna totul e dărâmat. Se află acolo niște tomberoane de gunoi pline vârf cu resturi în putrefacție, o movilă de moloz înconjurată de apă împuţită. Chiar în mijlocul străzii două splendide exemplare umane, străine de orice, parcă pe altă lume. O fată şi un băiat. Foarte albi şi blonzi. De vreo optsprezece ani. Erau manechini, prezentau moda. Un grup de japonezi îi fotografiau. Stilistul le pulveriza pe păr, cu un spray, un fel de lichid strălucitor. Vestimentaţia era albă, rozalie şi bleu deschis. Haine

obişnuite. Simple, încântătoare. Teribil de scumpe. Presupun că-n lumina diafană a soarelui, în mijlocul acelei mizerii totale, farmecul acelor două exemplare albe ca foaia de hârtie şi blonde, cu figură de îngeri inocenţi şi drăgălaşi, era şi mai pronunţat. Pe fundal aveau, la fiecare cadru, o clădire dărăpănată, câini slabi şi râioşi, negrişori care-i priveau cu gura căscată. Public din plin. Cei din cartier se uitau la ei ca proştii şi păstrau o tăcere cuviincioasă. Nimeni nu se apropia ca să ceară o gumă de mestecat sau bani. Doi poliţişti se uitau şi ei, observând ce se întâmplă, aşezaţi discret la câţiva metri distanţă. Lumea era fascinată. Toţi, negri sau mulatri, murdari, răpciugoşi şi depravaţi. M-am oprit să privesc. Japonezii zâmbeau. Fericiţi şi satisfăcuţi. Fotograful se urca, din când în când, pe o scăriţă din aluminiu. Le spunea manechinilor să se apropie şi mai mult de gunoi şi de moloz. Cei doi se strâmbau de scârbă, fiindcă gunoiul putred mirosea îngrozitor, dar apoi îşi reveneau şi schiţau un zâmbet uşor, foarte relaxat. Cred că această formă de autocontrol se numeşte profesionalism. Atunci fotograful făcea

poze, de sus, de pe scară. O doamnă de lângă mine zicea că ăia erau străini. Doamna cu pricina era o negresă foarte simpatică, cu şapte lanţuri la gât, care uneori îmi vindea ţigări de contrabandă. Eu i-am răspuns că fotografii sunt japonezi, iar fotomodelele cubaneze. Iar ea, perfect convinsă, mi-a zis: „Nici vorbă! Tu nu vezi că sunt albi şi blonzi? Uite ce frumuseţi, ăştia sunt străini“. Eu ştiam că erau cubanezi. Nu ştiu cum, dar îmi dădeam seama de la o poştă că aveau aer de cubanezi. În ce seră i-or fi găsit japonezii?

Mi-am văzut de drum. Am cumpărat pâine. Când am ajuns în faţa blocului la mine, Gloria ieşea scăpată ca din puşcă. O însoţea un mulatru tânăr, îmbrăcat în negru, cu un lanţ de aur foarte gros şi un medalion care-i atârna pe deasupra cămăşii. Era un tip drăguţ, cu moacă de poponar.

— Ce faci? Un’ te duci aşa devreme?

— Vai, iubitule, ne vedem mai târziu. Acum mă grăbesc.

Am tras aer în piept cu putere.

— Mmmmm... Ţi-ai dat cu un kil de parfum.

— Ha, ha, ha. Pa! Ne vedem mai târziu, iubi.

M-a sărutat şi a luat-o la goană. Zâmbind, am început să urc scările. Gloria s-a dus să agaţe vreun străin iar eu nu mai fusesem la plajă de ceva timp. Mi-am pus un slip, mi-am tras pantalonii şi-am plecat către Guanabo. Am luat microbuzul, zece pesos biletul, şi-ntr-o oră eram deja sub un cocotier. Bătea un vânt puternic, dar era soare şi-n jur totul liniştit şi tăcut. De câţi ani nu mai fusesem la plajă? Of, nici nu mai mi-aduceam aminte. Plaja era plină de cutii de tablă, sticle, pungi de plastic, hârtii de bomboane şi punguţe goale de cartofi prăjiţi. Trecem la modernitate. Rapid. Modernitatea ne invadează. Mi-am scos ţoalele şi m-am descălţat, le-am băgat într-un rucsac şi-am rămas în chiloţii de baie. M-am plimbat puţin pe mal. Apa rece îmi ajungea până la glezne. Bălăcindu-mă, am ajuns până la stânci. Aparent plaja se termina în punctul acela, dar nu era aşa. Cu treizeci de ani în urmă, ruşii luaseră decizia să arunce acolo mii de bucăţi uriaşe de piatră, pe care o aduseseră de pe câmpurile din apropiere în camioane KP 3. Ruşii nu vorbeau. Doar lucrau. Unii ziceau că o făcuseră fiindcă nu le plăceau plajele cu

nisip, ci cele cu pietre şi bolovani. Alţii ziceau că dacă americanii ar fi luat decizia să debarce pe plaja asta ca să se îndrepte către Havana, stâncile ar fi reprezentat un obstacol în faţa duşmanului. Până la urmă nu s-a ştiut niciodată care a fost scopul. În fine, o bună bucată din plajă a fost stricată, acoperită cu ditamai bolovanii. Ceva mai departe era din nou nisip. Cu douăzeci de ani în urmă, pe-acolo exista o căsuţă veche din lemn, dărăpănată, pe care eu o fotografiasem în asfinţit. Am făcut un colaj din pietroaiele acelea uriaşe, casa în ruină şi marea, în lumini şi umbre şi am scris o cronică extrem de lirică, povestind ceva de un romantism aberant despre acea imagine. Când a fost publicat într-o revistă de cultură, o doamnă importantă mi-a spus că era foarte poetic şi foarte drăguţ să citeşti în presa noastră cronici atât de tonice, cu o tematică atât de creativă şi că acest lucru era un exemplu pentru toţi ceilalţi ziarişti, fiindcă Cuba e plină de peisaje frumoase. Prin urmare, spuse ea, toţi ziariştii trebuie să aibă iniţiative ca aceasta şi să nu se rezume doar la a furniza ştiri despre şedinţe de producţie, activităţi patriotice şi

reportaje ce au ca temă recoltarea trestiei de zahăr. M-am simţit extern de măgulit de elogiile acelei doamne atât de importante.

La numai câţiva metri de bolovani construiseră câteva case oribile, înghesuite una într-alta şi vopsite în culori stridente. Unii muncitori îşi petreceau acolo câteva zile de vacanţă cu familiile lor. Mâncau şi beau, iar mulţi dintre copii ţipau şi se jucau în timp ce femeile lor grase râdeau în hohote şi-i certau pe copii, îi plesneau peste cap şi-şi târşâiau papucii din bucătărie până-n pragul uşii şi invers. În fiecare căsuţă se ascultau melodii diferite, oamenii jucau domino, vorbeau tare şi trânteau cu zgomot piesele de plastic pe masă şi vorbeau din ce în ce mai tare, parcă zbierând, încât muzica nici nu se mai auzea. Râdeau cu gura până la urechi şi ziceau: „Acum ţi-am făcut-o, futu-te-n cur, ţi-am făcut-o! Ca să-ţi intre-n cap cu cine ai de-a face, pe mine trebuie să mă respecţi... Iubi, adu la băiatu’ înc-o bere!“ Era foarte devreme, dar oricum toţi beau bere, litru după litru, şi rom, fiindcă se bucurau de concediu şi trebuiau să se distreze şi să-şi facă de cap. Se pare că cei mai răsăriţi erau aceia care stăteau în căsuţa vopsită în roşu

Magenta[8], galben şi verde, cu uşile şi ferestrele albastre. Puseseră două boxe pe verandă, şi cu muzica dată la maximum, îi obligau pe toţi ceilalţi să asculte hitul la modă:

Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Acum, acum, acum
Hai, să vedem
Haideţi, mâinile sus

[8] Magenta - culoare roşu aprins. Termen folosit în fotografia în culori pentru a desemna culoarea obţinută prin amestecul spectral al roşului cu albastrul. [Cf. It., fr. *Magenta* < *Magenta* - prin aluzie la bătălia sângeroasă care a avut loc în această localitate din Italia].

Hai, să vedem, mâinile-n sus
Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhh,
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge
Căpşuni şi ciocolată
Suge, suge.

Păşind pe nisip, m-am întors la cocotierul meu. O distanţă de două sute de metri. Trei pârâiaşe de urină, resturi de grăsime şi rahat se scurgeau în permanenţă de la terasa cafenelei şi casele din apropiere, aducând toată mizeria pe plajă. Puţea. Căcatul mă urmăreşte.

Dar puţin mai încolo, cam pe unde se afla cocotierul meu, totul era liniştit. Nu mirosea a rahat, nu se auzea nici muzica, iar marea îşi păstra limpezimea şi culoarea albastră, unduindu-se în valuri înspumate, sub soare. Lipseau doar melcii de mare şi un poet de optzeci de ani, cu plete albe, în vânt, care să redea în versuri imaginea aceea.

În fine, totul era perfect, şi mi-am zis: „Ce motive ai să te plângi, Pedro Juan? Nu mai fii aşa arţăgos, tovarăşe. Rămâi aici pe bucăţica asta de pământ, că-i mişto, cum ar zice Sandra cubaneza, şi să-i ia dracu’ pe ceilalţi. Nu mai încerca să schimbi tu lumea“. Şi asta am şi făcut. Am intrat în apă şi am înotat ceva vreme. Apa albastră şi rece şi-a făcut efectul. O jumătate de oră mai târziu mă simţeam tonic, relaxat, uitasem de neliniştile mele şi de zaţul vieţii. Acum funcţionam perfect. M-am întins la soare şi mi-am amintit că în urmă cu treizeci de ani eu aveam doar douăzeci. Eram tânăr, dezinformat şi fericit. Credeam în ceva şi aspiram la ceva. Nu ştiam exact la ce. Dar în perioada aceea eu credeam, căutam şi năzuiam să găsesc ceva. Am închis ochii şi nu m-am mai gândit la nimic.

7.

M-am trezit năuc, la fel ca şi crocodilii, somnoros sub soare. Am intrat în apă, am înotat puţin şi m-am răcorit. Ce oră să fi fost? Liniştea şi tăcerea persistau, nici ţipenie de om. Aveam nevoie de o aspirină şi de un suc rece. Am plecat. Să mă întorc

la Havana? Nu, încă era foarte devreme. Imediat am găsit o farmacie deschisă. Am întrebat-o pe vânzătoare dacă are aspirine, mi-a întors spatele, nu ştiu de ce era ofuscată, şi mi-a răspuns printre dinţi:

— Nu avem aspirine. Nu există, nu mai căutaţi.

— Dar din când în când...

— Când aduc aspirine se vând într-o jumătate de oră. Vin foarte puţine. Şi de trei luni n-au mai băgat.

Am băut două sucuri de portocală, din surogat de portocală, şi am urcat pe un deal spre partea împădurită unde locuiesc Evelio şi Julita. Trecuseră ani de zile de când nu-i mai văzusem. Ultima dată când am vorbit cu ei, erau într-o veşnică alergătură, de la un birou de emigrare la altul. Voiau să plece în Venezuela şi să rămână, fireşte. Julita avea o nepoată acolo, într-un orăşel, şi-şi puseseră toate speranţele în nepoata aia şi-n orăşelul acela. Problema era că puteau pleca doar ei doi. Copiii erau obligaţi să rămână aici. S-au rugat pe la toate bisericile, au jurat că urmau să se întoarcă, că nu vor cere azil politic. Dar n-au obţinut nimic. Continuau să trăiască toţi, aici, împreună.

Locuiesc intr-un loc frumos. La două sute de metri de plajă. Fiecare casă are, de jur împrejur, copaci şi grădină. Am străbătut un teren de baseball. Nişte băieţi jucau exaltaţi. L-am întrebat pe unul, care juca pe post de mijlocaş:

— Cum merge meciul?

— Şaişpe la şaişpe în a treia repriză.

— Măi băieţi, dar prost mai jucaţi! Nu vă e ruşine?

— Auzi, domne, nu ne jigni, nu ne jigni.

Mi-am continuat drumul. Vai de capul lor de baseball-işti. M-am îndreptat spre pădure. Am găsit casa. Evelio încărunţise mult, în scurt timp. Lucra la nişte cuşti pentru cocoşi de luptă. Avea vreo treizeci de cuşti, aşezate la umbră, sub nişte copaci de mango şi aguacate, chiar lângă casă. S-a uitat la mine, dar nu m-a recunoscut. De pe trotuar i-am strigat:

— Auziţi, domnule, vindeţi cocoşii ăştia?

— Fir-ai tu să fii, Pedro Juan, nu te-am recunoscut, cumetre!

— Păi sunt ceva ani de când nu ne-am văzut.

— Hai, intră, intră.

— Sunt frumoşi puişorii ăştia. Sunt ai tăi?

— Da. Ca să-mi omor timpul cu ceva.

— Există p-aici arene pentru luptele de cocoşi?

— Da, toate coclaurile astea sunt pline de arene. Luptele au loc duminica. Bineînţeles, clandestine, ştii tu, la fel ca tot ce se-ntâmplă. Îţi plac luptele de cocoşi?

— Da, de când eram mic. Dar n-am răbdare să cresc cocoşi.

— Doar joci, nu?

— Joc. La unşpe ani am început să vând îngheţată în arena de lupte din Matanzas. Şi-am prins gustul, ştii tu cum e chestia. Cu buzunarul plin de bani, cine mai rezistă?

— Probabil că jucai pe furiş, fiindcă la vârsta aia…

— Pariam de-afară. Eu aveam nas şi câştigam bine. Am nas pentru treaba asta.

— Fiindcă-ţi place. Cui îi plac cocoşii, are un al şaptelea simţ. Ştie cine câştigă.

Evelio avea două sticle de ţuică. Chipurile, ca să stropească cocoşii. După cât se vede treaba, îşi petrecea ziua, sub pretextul ăsta, mai mult beat. Mi-a zis că duminica se ducea la o biserică baptistă, unde se adunau alcoolicii anonimi. Am pus mâna pe-o sticlă şi ne-am aşezat pe verandă. Dinspre mare venea o briză

plăcută. Trăgeai aer în piept şi simţeai cum te umple.

— Deci, ce să-nţeleg, Evelio, duminica te duci la biserică sau la luptele de cocoşi?

— Depinde de ce am chef. Îmi plac mai mult cocoşii. Dar trebuie să mă las de băutură. Mai am puţin şi rămân fără ficat.

— Evelio, ai o aspirină?

— De ce?

— Mă doare capul.

— Ah, nicio problemă. Olgaaa! Olgaaa!

Vecina de alături iese în poartă când aude c-o strigă. Evelio îi cere o aspirină.

— N-am. Am doar paracetamol. Din străinătate. E mai bun decât aspirina.

— Nu contează. Adu o pastilă la cumătru'.

O iau cu o înghiţitură de ţuică, şi-i mulţumesc Olgăi. Nu scoatem o vorbă. N-aveam despre ce vorbi. Deodată îmi aduc aminte de ceva:

— Evelio, ce-mi povesteai tu odată despre cocoşi şi vrăjitorie?

— Că eu ţin cocoşii ăştia fiindcă acum câţiva ani am aflat ce sfânt mă protejează. Iar sfântul mi-a cerut cocoşi.

— Da? Cere cocoşi?

— Ah, păi tu habar n-ai. Uneori cer ţapi, berbeci, găini ouătoare, şerpi, porumbei. Şi-ţi impun anumite lucruri. De exemplu, eu nu pot să merg cu bicicleta, cu motocicleta şi nici să conduc maşina. Religia e foarte complicată. Eu am început cu doi cocoşei şi o bibilică. Şi am deja o puicuţă care face cât vreau eu să cer pe ea. Animalele astea sunt toate nişte câştigătoare. Stau pe picioarele lor încă din ou.

Din nou tăcere. Două, trei gâturi de ţuică, arde ca focul, iar eu am stomacul gol. Evelio îmi zice:

— Uite, vino-ncoace. Asta n-am mai arătat la nimeni.

Mi-a arătat vasele, uneltele, urnele dedicate zeităţilor. Le ţinea ascunse în sufragerie într-un mic dulap cu uşi. Ne-am întors pe verandă şi-am continuat să bem ţuică. La un moment dat s-a lungit în fotoliu şi a privit în tavan dus pe gânduri. Ţinea în mână şiragul de mărgele albastre al lui Yemayá[9]. Se juca cu el. Rămase o vreme tăcut şi apoi îmi spuse:

— De curând ai luat o hotărâre dreaptă. Şi o să dea roade. Ţi-a fost greu, ai fost

[9] Yemayá reprezintă în cultura africană zeitatea marină. Este asociată cu maternitatea, abundenţa, fertilitatea, loialitatea şi sentimentul dreptăţii.

nehotărât, ţi-a fost foarte frică că te vor băga la închisoare, dar tu ai un sfetnic bun. Nu-ţi fie frică şi mergi înainte. A fost o hotărâre care te-a obligat la multă hârţogăraie şi alte chestii din astea, dar gata, a trecut şi cum ţi-am zis, ai tras asul cel mare. Acum... O să-ţi mai zic ceva... Pe tine te însoţeşte un african şi un indian, mereu sunt cu tine. Amândoi sunt puternici şi nu te părăsesc niciodată.

— Mereu mi se spune asta când mă duc la vrăjitori.

— Trebuie să ţi-o spună, fiindcă există. Nu te lasă singur niciodată. Dar ţie parcă nici nu-ţi pasă de ei. Bine, în fine, de indian mai ai grijă, te rogi la el, îi aduci drept ofrandă flori, dar pe negru nici măcar nu-l bagi în seamă. Ai uitat de el.

— Da, e adevărat.

— Ah, vezi. Trebuie să ai grijă de amândoi. Tu eşti deştept datorită indianului, puternic şi răzbătător mulţumită negrului. Amândoi sunt importanţi pentru tine, fiindcă se completează unul pe altul. Unul îl ajută pe celălalt. Înţelegi?

— Da. Sigur.

— Negrul ăsta e foarte puternic. Nimeni nu poate să se atingă de tine, datorită lui. E

un negru vânjos, despuiat, poartă doar o zdreanţă la brâu. O zdreanţă din iută şi o cârpă roşie pe cap. Trebuie să-i aduci ca ofrandă o coajă de cocos cu rom sau ţuică şi un trabuc. Nu mereu. Când îţi aduci tu aminte. Asta-i place negrului ăstuia. Îi plac femeile, romul şi ţigările. Vorbeşte cu el. Trebuie să-i vorbeşti şi să te rogi la el. Iar din când în când oferă-i un trandafir roşu. Lui îi plac florile roşii. Tot ce e roşu. Nu e un negru petrecăreţ, nici mare dansator. E omul muntelui. Un pustnic. Nu se arată niciodată, fiindcă se ascunde printre tufişuri. Dar e înţelept. E puternic, viclean şi foarte curajos. E un negru pe cinste.

În acel moment sosi Julia. Evelio ţinea în mână şiragul de mărgele albastre al lui Yemayá. Se juca cu el în timp ce-mi spunea toate acelea. S-a simţit prins *in flagrant.* A încercat să-l ascundă repede, dar Julia deja îl văzuse:

— Hei, Pedro Juan, ce surpriză să te văd p-aici. Şi ăsta, cu tâmpeniile lui despre sfinţi şi cu mărgelele, face pe ghicitorul.

— Julita, Julita, ai un pic de respect.

— N-am niciun respect, Evelio. El zice că trebuie să vorbească cu sfinţii. Minciuni, aiureli. Toată chestia asta-i un căcat.

— Nu, Julita, dar...

— Da, văd. Şi tu crezi în toată idioţenia asta, Pedro Juan. E o porcărie. Totul e o minciună. Eu cred în ce văd. Dar ce nu se vede, ce e aşa aiurea...

— Auzi, dar atunci când parcă te trăgea cineva de picioare noaptea şi te-ai trezit plângând şi făcând pe tine de frică, atunci ai ştiut să vii la mine ca să te scap de spiritul care te bântuia.

— Ah, astea erau vise şi m-am speriat.

— Vise? Nu, tu erai trează şi ceva te trăgea de labe.

— De picioare.

— În fine, tot aia e.

— Nici vorbă, doar eram speriată. În fiecare noapte, aceeaşi poveste. Pedro Juan, bărbatul ăsta e inginer. Are studii. A fost profesor la universitate. Zi-i, tu, sincer. Crezi că e normal să creadă în prostiile astea de negri înapoiaţi din Africa? Eu să zicem că aş putea să cred, că n-am şcoală. Cu chiu cu vai am terminat gimnaziul. De tâmpită, fiindcă nu-mi plăcea cartea, nu-mi plăcea să-nvăţ, dar omul ăsta e ca un burete.

— Julita, ţi-am mai zis de-o sută de ori că studiile n-au nicio legătură cu religia. Pedro

Juan, fii atent la ce spui. Eu eram la fel ca Julia. Şi predam la universitate, eram membru de sindicat şi participam la mişcarea muncitorească şi tot restul. În fine, nu credeam în nimic. În nimic. Tatăl meu credea în sfinţi dintotdeauna, de când era mic. Dar pe ascuns. Nu pentru el, ci ca să nu ne facă un rău nouă, copiilor şi familiei. El păstra toate obiectele sub cheie într-o cameră şi singurii care ştiam de aiurelile lui eram noi, ce din familie. El nu le ghicea altora. Ce să-ţi zic, mult timp tata a fost şef şi a călătorit în Bulgaria şi în Uniunea Sovietică. Era extraordinar. În fine, trece timpul, se pensionează, îmbătrâneşte din ce în ce mai mult şi la un moment dat îşi pierde minţile. Aşa, dintr-odată. Fără să fie bolnav. Avea şaptezeci şi doi de ani, dar era sănătos. Doar că-şi sărise de pe fix. O lua razna, vorbea aiurea, uita până şi la ce oră trebuia să mănânce sau să doarmă, îi tremurau mâinile. Pleca înspre munte şi trebuia să te duci să-l cauţi, fiindcă se pierdea şi nu ştia să se întoarcă. Atunci am început şi eu să am probleme. Parcă mă trăgea ceva de picioare şi îmi pierdeam cunoştinţa. Iar când îmi reveneam, îmi spuneau că de-o oră vorbisem ca un negru

din Congo. Alteori m-apuca parcă nebunia şi-o luam fuga spre munte, până la un arbore de capoc care e la vreo zece kilometri de-aici. Alergam! Şi nu-mi pierdeam respiraţia. Nu mă sufocam. Căutam nişte ierburi şi mă aşezam la rădăcina copacului ca să fac nu ştiu ce lucrare. Puteam să stau acolo câteva ore. Terminam şi mă întorceam acasă.

— Şi nu puteai să te controlezi?

— Nu, nu puteam. Parcă eram posedat. Şi tata la fel. Ca şi cum amândoi am fi înnebunit. Atunci m-am dus la un ghicitor la care fusese şi tata. Şi mi-a zis: „Tatăl tău e deja pe moarte. Dar înainte trebuie să te înveţe pe tine secretul vrăjitoriei. Până când tu nu vei descoperi secretul magiei, el nu poate să moară“.

— Chestia asta am auzit-o de jdemii de ori, Evelio. De fiecare dată când tragi la măsea, povesteşti acelaşi lucru.

— Dar e adevărat, Julita. Eu nu mint.

— Şi cum s-a sfârşit totul?

— Exact aşa cum mi-a spus ghicitorul. Într-o zi de luni, tata mi-a împărtăşit secretul. Şi-a murit miercuri. Liniştit, la el în pat, în timpul nopţii. Iar din momentul

acela a început să ne meargă bine, fiindcă în casa asta avem de toate.

— Sfinţişorii le-or ştii p-ale lor, Evelio. Nu mai mânca căcat. Dar p-ale mele le ştiu numai eu. Şi niciun sfânt n-o să coboare din altar, ca să-mi pună mie cincizeci de verzişori în mână. Să rămână sfinţii să moară de foame aici, că eu vreau să mă car ca să dau de-o viaţă mai bună. Când o să câştigăm loteria vizelor şi-o să avem dreptul să plecăm toţi patru... Ahhhhhhh, băiete, ce petrecere o să dau, c-o să se cutremure Havana. Muzica o să se audă până acolo, vizavi. Dincolo de Key West. Mai departe de Miami. Până în Tampa o să răsune. În Boca Raton o să se audă muzica!

S-a aşternut tăcerea, până ce eu am deschis gura:

— Eşti obsedată, Julita. Asta nu e bine. O să înnebuneşti.

— Bineînţeles că sunt obsedată. Sunt nebună, total *crazy.* La fel ca toată lumea. Şi tu ce, nu eşti obsedat?

— Aşa-i ea, Pedro Juan. Ţipă, e nebună, *crazy*, zice c-o să şi-o tragă cu un spaniol bătrân, ca s-o ia cu el. Şi dă-i, şi dă-i. Crede-mă, cumetre, asta nu-i viaţă. Femeia asta

înnebuneşte pe oricine. Are o meliţă că nici toată alianţa africană nu i-o închide.

N-am răspuns. Îmi venea să mă duc dracului. De ce-oi fi venit eu să-i văd p-ăştia? Am rămas din nou tăcuţi, aşezaţi pe verandă, în răcoarea brizei, privind marea din depărtare, printre copaci. Pe terenul de baseball, băieţii continuau să joace, dar nu li se auzea gura. Se auzea doar vântul printre copaci. Julia nu rezista să tacă.

— Pedro Juan, tu parcă scriai poezii, dacă-mi amintesc bine.

— Da. Uneori.

— Şi nu mai scrii?

— Nu. N-am nimic de spus.

— Nu eşti îndrăgostit?

— Nu.

— Păi, omu' scrie poezele când e îndrăgostit.

— Îhî.

— O să-ţi fac cadou un carneţel cu poezii.

— Al tău?

— Nu. De la o curvă.

— Aaa…

— O curvă romanţioasă. Am închiriat o cameră unui mexican şi unei târfe. Când au

plecat şi-au uitat carneţelul cu poezii de dragoste.

— Hai să văd.

— Ţi-l fac cadou. Noi deja l-am citit Dacă îl lăsăm p-aici, o s-ajungă la baie, fiindcă băieţii ca să se şteargă la fund pun mâna pe ce găsesc.

— Julita, Julita!

— E adevărat, Evelio, nu mai face pe finuţul, că Pedro Juan e de-al casei. Poţi să-l păstrezi, Pedro Juan. Poeziile sunt foarte frumoase. Doamne, dac-aş putea să scriu şi eu aşa. Pe bune, sunt excelente.

Am profitat de moment. Am luat carneţelul. M-am despărţit de ei şi am plecat, coborând dealul.

8.

Se auzi telefonul. Era Kurt, din Salzburg. Cu un an în urmă tradusese nişte texte de-ale mele în germană. Era invalid, mergea în scaun cu rotile. Pe o plajă din sudul Franţei se izbise cu spatele de nişte stânci şi îşi fracturase coloana vertebrală. Avea deja opt ani de când stătea în scaunul ăla cu rotile, şi era tânăr acum împlinea treizeci. Încerca să se descurce cât mai bine

cu putinţă. Cel puţin, nu le făcea viaţa amară celorlalţi. Putem să ne vedem în după-amiaza asta? Da, sigur. La cinci.

La ora aceea m-am aşezat la intersecţia străzilor 21 cu 2, din cartierul Vedado. Kurt închiriase un mic apartament, la câţiva paşi de locul acela. Îi plăcea să facă pe autonomul. Să se mişte singur, să primească doar un minim ajutor. M-am aşezat pe un zid foarte scund, care înconjura o grădină. M-am sprijinit de perete şi am aşteptat. Era un loc cu multă vegetaţie, liniştit, tăcut. Destul de curat. Treceau pe-acolo femei obeze cu aer de directoare, îmbrăcate în sacouri, cu eşarfe în culori palide la gât şi mape negre în mâini. Mulţi dintre cei care locuiau acolo aveau maşină, intrau şi ieşeau din garajele lor. Maşini cam rablagite, dar oricum, mai rău era să ai doar o bicicletă. Adolescenţi bine îmbrăcaţi, vreau să zic, cu aspect de copii de bani gata, bine hrăniţi, zâmbăreţi, fără griji. Unii făceau jogging, înfofoliţi, ca să transpire şi să reducă volumul excesiv al burţilor. Oamenii se preumblau, fără niciun stres, pe aleile umbrite de copaci. Unii îşi plimbau, ceva cam plictisiţi, câinii lor minunaţi. Căţeii adulmecau la rădăcina

copacilor, ridicau laba şi făceau un pipi scurt. Uneori făceau caca, abia un răhăţel.

Pe trotuar se apropia o negresă tânără, foarte cochetă şi sexy. Purta o fustă în tonuri albastre, foarte scurtă, care-i lăsa la vedere pulpele şi o bluză la fel de scurtă, care-i permitea să-şi etaleze pântecele, buricul şi umerii. Tot întregul era minunat, ferm, tineresc, perfect. Exulta de energie şi vitalitate. S-a oprit la colţ, s-a uitat într-o parte şi în cealaltă. Nu trecea nicio maşină. Străzile complet goale. M-a privit surâzătoare şi mi-a zis:

— Dumneavoastră sunteţi de pe-aici?

Mi s-a năzărit să-i spun că da. Mi-ar fi plăcut să vorbesc un moment cu frumuşica aia. M-am gândit că avea să mă întrebe de vreo adresă, dar nu era asta:

— Dumneavoastră ştiţi cine face schimb de locuinţă pe-aici?

— Pe-aici? Nu.

— Locuiţi în apropiere?

Cum spusesem deja o minciună, am continuat:

— Aici, în blocul ăsta.

— Aha, şi nu ştiţi dacă cineva vrea…

— Nu, draga mea. Asta e o zonă bună. De-aici nimeni nu vrea să plece.

— Da. Ştiu. Eu locuiesc la câteva minute de-aici.

— Aaaa, da, şi tu ce apartament ai?

— Un apartament cu două camere, sufragerie, baie, bucătărie, balcon şi o curte interioară. E în stare bună, nu trebuie decât zugrăvit puţin şi arată perfect.

— Vrei unul mai mare?

— Nu, vreau să-l schimb cu două apartamente mai mici. Adică cu două garsoniere.

— Eşti în divorţ?

— Nu, nu sunt căsătoritră. Vreau să nu mai locuiesc împreună cu părinţii.

— Te ţin prea din scurt?

— Da. Nu mă lasă să trăiesc. Eu sunt majoră şi m-am săturat de-atâta control.

— Te întreb fiindcă eu am un apartament în centrul Havanei şi...

— În centrul Havanei?! Nu, nu, nu, nu... Nici nebună să fiu! Din Vedado nu plec pentru nimic în lume.

— Auzi, dar mai întâi fii atentă la ce-ţi spun. Ai avea şi avantaje. Telefon, nu se întrerupe lumina...

— Da, şi o grămadă de negri scandalagii şi poliţie şi bătrâne nebune şi bătrâni libidinoşi şi gândaci şi şobolani şi fose

septice pline de rahat. Nu, nu, nu, nu. Iartă-mă, că şi eu sunt neagră. Să nu crezi că sunt rasistă. Nici vorbă! Sunt neagră, neagră.

— Bine, dragă.

A plecat ofuscată şi fără să-şi ia la revedere. Cei mai ai dracu' sunt cei care-şi renegă neamul. Am rămas pe loc, liniştit. Observam pacea acelui spaţiu neutru. După câte se vede, cartierul meu e zonă de conflict. Război de mică amploare. Din fericire, eu mă simţeam foarte bine în mizerie şi cu prietenii mei negroteii.

Era deja cinci şi jumătate. Kurt nu mai venea. Am aşteptat încă zece minute. Şi încă zece. La şase fără zece am plecat. Am cumpărat puţin rom şi m-am aşezat tihnit pe terasă, în faţa mării. O ţigară, un pahar de rom şi marea. Uneori încerc să-mi pun gândurile în ordine. Este ceea ce, în teorie, ar trebui făcut. Să te gândeşti, să meditezi cu seninătate. La ce? La nimic.

Am continuat să beau. Plictisit de viaţă. În tăcere. La nouă seara încă mai aveam ceva rom şi eram deja cherchelit. Era puţin frig şi bătea vântul. Mi-am pus o cămaşă de flanelă şi m-am aplecat pe fereastră ca să privesc Havana întunecată. Havana sumbră.

Lună plină şi nori. Bătea un vânt rece, prevestind ploaia. Sună telefonul. Kurt. Foarte nervos. Spaniola pe care el o vorbea, în general foarte clară, era de neînţeles. Tremura.

— Perrrrrrrrrrro guan? Perrrrrhguan?

— Da, da.

— Kurt, Kurt.

— Da. Ce e?

— Of, iartă-mă că te deranjez. Iartă-mă. Perrroh-guan... N-am pe cine să sun, n-am pe cine să sun, iartă-mă... Of... Sunt îngheţat bocnă.

— Îngheţat? Dar tu unde eşti? E imposibil să fii îngheţat.

— Of, mi-e ruşine să cer ajutor. Of, sunt disperat.

— Vrei să vin la tine? Unde eşti?

— Crezi că poţi să vii?

— Da, vin imediat. Dă-mi adresa.

Era foarte aproape de intersecţia străzilor 2 cu 21, acel loc atât de tihnit. Am ajuns într-o jumătate de oră. Un apartament foarte mic în fundul unei pivniţe, care în acelaşi timp folosea drept garaj pentru un bloc de zece etaje. Cineva furase o bucată din spaţiul acelui garaj şi construise acolo o cameră şi o baie. Un loc foarte strâmt,

apăsător, fără ferestre, iar pentru mine era de-a dreptul claustrofobic. M-am oprit în faţa uşii întredeschise. Am sunat. Kurt mi-a strigat să intru. Beznă. Nu se vedea nimic. Pipăind pereţii am găsit întrerupătorul, în sfârşit lumină, şi, vai, Kurt zăcea pe podea dezbrăcat, lângă telefon, tremurând. Mirosea a rahat. A rahat proaspăt.

— Ce-i cu tine?

— Vai, ce ruşine, Perrrrrroghuan, vai, vai…

— Dar ce s-a întâmplat?

— Te rog, du-te în dormitor şi adu-mi ceva să-mi pun pe mine. O cămaşă. Mi-e foarte frig.

Apartamentul nu avea decât o încăpere împărţită printr-un paravan din geam colorat. După paravan se aflau un pat şi un dulap în perete. Asta numea Kurt dormitor. Într-un colţ, o uşiţă dădea înspre baie, disproporţionat de mare, comodă şi chiar sofisticată. Totul era vraişte. Un firicel de apă dădea p-afară din cada plină cu apă şi rahat. Excrementele pluteau. De aici venea mirosul acela îngrozitor. Am căutat în dulap. Nu mai era nimic. Umeraşe goale. Nici haine, nici valize, nici pantofi. Doar nişte chiloţi şi o pereche de şosete murdare,

nişte bascheţi vechi şi scâlciaţi. Câteva hârtii, o agendă cu adrese, o periuţă de dinţi. Furaseră până şi cearşafurile. Din fericire, lăsaseră o plapumă din lână. Am înşfăcat-o şi m-am întors în sufragerie, lângă Kurt. Tremura. L-am învelit cu plapuma.

— Kurt, e o inundaţie teribilă în baie, dar te-au lăsat fără nimic. Te-au furat?

— Ah, da. Am stat foarte multe ore în apă rece. Cred că am febră.

— Sigur ai febră.

Kurt puţea a rahat. Parcă ar fi înotat în căcat. L-am învelit şi mai bine. Era paralizat de la mijloc în jos. Total. Braţele, mâinile şi degetele le mişca cu greutate. Am reuşit să-l aşez în fund, pe podea.

— Te rog, adu-mi scaunul cu rotile.

Scaunul cu rotile era în baie. L-am cărat şi l-am aşezat pe Kurt, bine înfofolit, în scaunul său. Mi-a cerut să-i; fac o cafea. Într-un colţ al camerei se aflau un mic frigider, un aragaz, o masă şi trei scaune. Am pregătit cafeaua şi am umplut două ceşti. Kurt, neliniştit şi trist, nu-şi lua ochii din podea.

— Hei, ascultă. Hai, revino-ţi.

— Oh, te rog, nu striga. Sunt tare nervos.

— Bea-ţi cafeaua şi explică-mi ce mă-sa s-a întâmplat aici.

— Of, a venit o curvă. Of, nu, jigodiile... Vai, mi-e ruşine Perrrrohguan, dar îţi spun adevărul... Vai...

— Kurt, te rog, concentrează-te. Bea-ţi cafeaua şi spune-mi adevărul. Eu pot să te ajut, dar spune-mi adevărul.

— Da. Îţi mulţumesc. Eşti foarte amabil. Îţi mulţumesc. Eu i-am adus aici, aseară. O curvă şi un poponar. Îmi plăceau mult. Fata şi băiatul. El foarte negru, sexy, ea mulatră, la fel de sexy. Frumoşi amândoi. Am făcut sex. În trei. Ştii tu. Ore în şir. Eu eram extenuat şi m-am aşezat în cadă cu apă caldă, iar ei mi-au făcut un masaj. Băiatul era foarte isteţ, foarte amabil, m-a masat pe sub apă şi mi-a dat să beau rom. Nu voiam să mai beau. Băusem foarte mult, fumasem iarbă, ştii tu, făcusem de toate. Dar aproape că mă obliga să continui să beau, şi... În fine, am adormit în cadă. Nu ştiu cât timp.

— Or fi pus ceva în rom.

— Da, acum mă gândesc şi eu la acelaşi lucru. Când m-am trezit apa era foarte rece, eram complet îngheţat. I-am strigat, dar nu

mi-au răspuns. Of, dar... Perrrrohguan, ce chestie. Mi-a fost îngrozitor de frică. Singur nu puteam să ies din cadă, înţelegi, şi am tot strigat. Am strigat până când n-am mai putut, dar în beciul ăsta nu am niciun vecin. M-am îngrozit la gândul că aş putea să mor atât de absurd, atât de stupid. M-am temut că am să o mierlesc. Am simţit o spaimă teribilă.

— Ah, şi te-ai căcat pe tine de frică în cadă.

— Da. Of, mi-e atât de ruşine. Eu nu-mi pot controla sfincterul, ştii tu.

— Stai liniştit, calmează-te. A trecut.

— Of! Bine, până la urmă, nu ştiu cum am reuşit să mă agăţ de marginile căzii, să mă sprijin în mâini şi să mă arunc pe podea. Târându-mă, am reuşit să ajung până la telefon şi te-am sunat. Iartă-mă, dar nu ştiu pe dinafară alt număr de telefon. Numai al tău. Mulţumesc că ai venit, mulţumesc...

— Bine, bine. Lasă protocolul şi curtoazia. Chestia e ce facem acum. Te-au lăsat în curul gol. Au furat tot.

— Şi actele mele, le-au furat? Cârdurile bancare, paşaportul şi viza de întoarcere? Of, nuuuuuu. Te rog, uită-te bine.

Am scotocit peste tot. Nu lăsaseră nimic. Decât scaunul cu rotile. Nu avea nici bani, nici haine, nici paşaport. Nimic.

— Bine, Kurt, nu mai ai nimic. Ce fac? Chem poliţia? Şi mai trebuie să şi curăţ pe aici, fiindcă pute îngrozitor a rahat. Iar tu trebuie să-ţi faci baie.

— Da, of, nu. Nu ştiu. Mă simt bulversat şi umilit. Ce înjosire.

— Uită de asta şi revino-ţi la realitate. Reacţionează. Chem poliţia?

— Nu, nu, poliţia nu. Asta ar însemna să complicăm lucrurile. Am să mă duc la ambasadă, să-mi fac un nou paşaport, dar of, nu am bani.

— Auzi, iartă-mă că te întreb, ţie ţi se scoală sau ţi-o trag pe la spate?

— Da, da, am erecţie datorită unui medicament foarte eficient, mi se ridică, dar eu nu simt nimic. Fetele da, ajung la orgasm, ştii tu, eu doar simt plăcerea privindu-le, ştii tu, folosesc imaginaţia şi... Ahhhh, ce Dumnezeu fac acum?

— Habar n-am, Kurt. N-am nici cea mai mică idee, nu ştiu ce poţi să faci.

9.

Agneta m-a sunat marţi. Foarte veselă: „Azi noapte am citit *My Dear Drum's Master*[10]*“.* Îmi trimitea, printr-un mesager, un plic cu toată documentaţia pentru seminar. Biletul de avion îl aveam pe data de treisprezece mai. Vai ce bine, miezul primăverii. Trebuia să trimit urgent un certificat medical ca să obţin asigurarea de călătorie. Vorbeam despre lucruri fără nici un sens:

— Aici e foarte cald.

— Aici simt trei sau patru grade. Aş veni în Cuba. Să stau un an.

— Nu se găseşte de lucru.

— Bleah, nu contează. Îmi vând maşina şi am bani pentru un timp.

Tot vorbind, nu ştiu cum, ne-am încălzit. Cred că eu am fost cel care a început, ca de obicei. Îmi place vocea ei, nesiguranţa din ton şi cum tărăgănează cuvintele. Mi s-a sculat, am început să mi-o frec uşor şi i-am mărturisit-o. Iar ea: „Vai, mor de plăcere. E adevărat? Te masturbezi? Of, eu sunt la birou. Nu pot să fac nimic“. Eu tot mi-o frecam, încet. Mi-o mângâiam, mi-o udam

[10] *Capitolul* Dragă profesore de percuţie *din* Trilogia Murdară la Havana.

cu salivă ca să meargă mai uşor. Ceea ce nu am spus până acum este că atunci când Agneta a primit fotografia mea, despuiat în zăpadă, cu sula erectă, universul a început să i se cutremure. Din Alpi am plecat la Viena. Două zile am stat într-o mansardă de pe strada Radetzky. Agneta mă suna în fiecare după-amiază. Se însera devreme în Viena, dar în Stockholm era deja noapte la patru după-amiaza. Nu-mi amintesc cum, dar devenise o obişnuinţă să ne masturbăm la telefon. Presupun că ea se uita la poza mea şi asculta toate prostiile pe care eu i le spuneam. Pentru mine era suficient s-o aud şi să-i ascult gemetele.

Acum Agneta vorbea despre altceva. Îmi zicea că şefa ei se întorsese dintr-o vacanţă petrecută în Sicilia, că povestea ce i se întâmplase şi că toţi râdeau.

— De ce râd? E cam tâmpită.

— S-a întors binedispusă de la Marea Mediterană. O fi făcut sex cu vreun sicilian.

— Nu cu un sicilian. Şi-a tras-o cu iubitul ei. Vai, ce proastă.

— Cu iubitul ei care este fostul tău iubit.

— Da, fostul meu iubit. O situaţie ciudată.

— O fi ciudată în Suedia. În Cuba e ceva normal. Totul e un melanj, vorba poetului.

— Care poet?

— Un poet. Zicea aşa: melanj.

Agneta tace. E foarte senzuală. Mă excită doar că o ştiu acolo, tăcută, gândindu-se la mine. Iar când vorbeşte rosteşte delicat fiecare cuvânt şi parcă aş atinge împărăţia cerului, gloria. Nu pe Gloria. Ci gloria, împărăţia cerului. Atunci ea îmi şopteşte.

— Mai eşti?

— Da.

— Tot te masturbezi?

— Da. O să îţi laşi părul să-ţi crească la subraţ?

— Of, nu. Am încercat câteva zile şi nu mi-a plăcut.

— Nu contează. Când vin la tine o să te conving. Nu mă grăbesc.

Continuam să mi-o frec, dar mă abţineam să ejaculez. Nu voiam să-mi risipesc sămânţa aşa aiurea. O păstram pentru Gloria sau pentru altcineva.

— O să mă dea afară, nu am nicio scuză. Am vorbit deja... Mhm, douăzeci şi trei de minute.

— Da, dar ce plăcut, of, dacă ai fi aici, Agneta. Ai mult păr pubian? Dar pe pulpe?

— Da. Ţi-am mai zis. Sunt păroasă, brunetă şi...

— Of, fir-ai tu să fii, înghite-o, nu mai pot să mă abţin, uite cum iese, mama ta de curvă, ştoarfă suedeză, pizdă mare, nu mai pot, înghite, uite cum se scurge pe jos...

— Ah, şi eu să fiu aşa de departe... Cum e cu putinţă?

— Ah, înghite până la ultima picătură, of. Cum e cu putinţă ce anume?

— Cum e cu putinţă să fiu eu atât de departe. Ai terminat?

— Nu-mi place s-o fac singur, nu-mi place singur, of, ah, pizda mă-sii. Dacă mai fac mult laba de unul singur, o să dau colţul. Nu-mi place să scuip spermă pe jos.

Până la urmă convorbirea a durat treizeci şi cinci de minute. Am rămas făcut praf. Mă omoară chestia asta cu masturbatul. Când eram adolescent mă masturbam de cinci sau şase ori într-o zi şi pielea sexului mi se irita, iar uneori chiar îmi apăreau răni de atâta frecat. Aveam câteva poze cu Brigitte Bardot. Alteori îmi spionam vecina. Estela. Ce nume frumos. N-am s-o uit niciodată. I-am scris scurte

poeme de dragoste. Aş vrea să le recitesc, dar nu ştiu pe unde sunt.

Căutând acele poeme am dat peste un carneţel cu începutul din *La vida frugal*[11]. E un roman neterminat. Nu îndrăznesc să-l continui. E scris la persoana întâi. Să scrii la persoana întâi e ca şi cum te-ai despuia în faţa tuturor, începe când tipul, protagonistul vreau să zic, îşi surprinde soţia pe picior greşit. Tipul bănuia ceva, dar făcea pe prostul. Romanul începe aşa:

„De cele mai multe ori ne construim propriul nostru iad şi rai. Prin urmare, oricare loc poate fi un spaţiu minunat. Sau înfricoşător. Timp de mulţi ani mi-am clădit propriul infern. Doar că nu-mi dădeam seama. L-am construit meticulos, dar inconştient în acelaşi timp. Vreau să spun cu asta că multă vreme am funcţionat ca un robot. Acum ţineam în mâini o bombă cu ceas. Mi-a explodat în faţă în vara anului 1990. Fireşte, m-a desfigurat şi m-a dus în pragul pierzaniei. Într-o după-amiază de septembrie am descoperit o licărire de fericire în privirea soţiei mele. Se mişca precum o pisică. Era evident că avea pe altcineva, un alt bărbat, şi pe ascuns tocmai

[11] Viața simplă.

se întâlnise cu el. Ea se întorcea fericită, iar când mă vedea se întrista. Acum, scriu fără să simt durere sau vreo urmă de ură, dar în acel moment mi se făcuse pielea ca de găină“.

A fost îngrozitor. Bărbatul acela, protagonistul vreau să zic, începu să lovească şi să distrugă tot ce-i stătea la îndemână. Dădu foc la bărci şi rămase complet izolat şi distrus pe o insulă pustie. Făcut praf. Furia dură ani de zile. Trebuia să moară ca un câine sau să renască din propria cenuşă.

Deocamdată nu mă interesează să scriu un roman care începe aşa şi pe care îl ştiu pe dinafară. De la primul până la ultimul rând. Trebuie doar să mă apuc de scris. Să scriu din adâncul sufletului, din măruntaie. Să vărs totul pe hârtie. Să murdăresc hârtia cu sânge şi salivă şi rahat, urină, muci şi lacrimi. Când editorul primeşte manuscrisele mele atât de porcoase, în general nu înţelege cum cineva poate scrie atât de trivial, atât de obscen. Adevărul e că un roman ca *La vida frugal* nu se scrie nici cu mintea, nici cu mâinile. Trebuie să fii dispus să te laşi jupuit de viu. Te jupoi, îţi smulgi pielea, eşti o rană în carne vie şi

atunci te arunci în hăul romanului, până în fundul prăpastiei, izbindu-te, lovindu-te, zdrelindu-te, rupându-ţi oasele de stânci. Este singura cale. Cel care nu are curajul să facă acest lucru mai bine lasă hârtia şi creioanele pe masă şi se apucă de vândut roşii sau de afaceri imobiliare.

În fine, deocamdată nu puteam să scriu. Nu aveam chef. Nici să scriu, nici să pictez. Citeam ceva despre un bătrân lipsit de pudoare: „Intuitiv, femeia ştie că trişorul este cel care supravieţuieşte şi de aceea îl preferă. Pe ea o interesează doar să aibă copii şi să-i crească în siguranţă“. Cei cincizeci de ani ai mei, petrecuţi la şcoala vieţii, îmi demonstrau că acest lucru era cu totul adevărat. Presupun că cei intoleranţi, respectiv cele intolerante, ar sta de veghe ca să-l pocnească peste bot pe acest bătrân, dacă s-ar ivi la ei în poartă. Majoritatea oamenilor nu pot gândi cu de la sine putere. Oamenii se comportă şi acţionează printr-un resort imitativ, iar la un moment dat chiar şi pentru a respira au nevoie de un conducător, de un lider care să le explice cum şi ce să facă. Şi mereu există un conducător, un comandant prin apropiere. Acesta era laitmotivul romanului meu *La*

vida frugal. Protagonistul căzuse în capcană şi încetul cu încetul robotizarea, automatismul pătrunsese în el ca un cancer.

Aşa îmi omoram eu vremea, incoerent. Mă gândeam la zece mii de lucruri diferite şi în fond, la nimic anume. La momentul potrivit, Gloria îşi făcu apariţia. Foarte liniştită, afişând un surâs nevinovat. Chiar mai mult decât nevinovat, un zâmbet ingenuu, naiv şi în acelaşi timp şugubăţ. Aducea un pachet de foi de hârtie. Să fi fost poate o mie de foi. O hârtie gălbejită şi ieftină. Hârtie de ziar. Dar e perfect, este tocmai cea pe care o folosesc la scris. Şi nu se găseşte. De ani de zile poţi s-o obţii doar cumpărând-o pe sub mână.

— Fir-ar să fie, fetiţo, în fine ai apărut.

— Vai, iubi, dar eu eram acasă. De ce nu m-ai căutat?

Mi-a dat hârtia.

— Îţi mulţumesc mult. Cât te-a costat?

— Nimic.

— Cum adică nimic? Ce-ai făcut ca să pui mâna pe hârtia asta, vagaboando?

— Nu mă întreba. Ţi-am zis că eu o să rezolv. Şi gata.

— Ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic, iubitule. Ia hârtia şi cu asta basta.

— Vrei o cafea?

— Bineînţeles. Dar n-am ţigări.

— Şi străinul ăla ce voia? Nu te-a plătit?

— Care străin?

— Nu mai mânca căcat. De duminică te-ai făcut nevăzută. Ai plecat cu labagiul ăla ca să agăţi vreun străin.

— Asta crezi tu. Ai o imaginaţie foarte bogată. În cap n-ai decât idei creţe şi boemie.

— Gloria, de ce n-ai ţigări?

Ştiam pe dinafară care era răspunsul:

— N-am bani, iubitule. Stau numai în casă ca să te aştept pe tine. Şi tu îţi faci de cap, hoinărind pe străzi.

I-am dat treizeci de pesos:

— Hai, cumpără rom şi ţigări şi două trabucuri pentru mine.

— Nu-mi ajung banii ăştia. Dă-mi patruzeci.

— Nici vorbă de patruzeci, fa ce-oi ştii ca să-ţi ajungă treizeci. Hai, grăbeşte-te că fac cafeaua.

În zece minute era înapoi cu toate cumpărăturile. Ne-am aşezat să ne bem cafeaua. Eu voiam să aflu, sub orice chip,

care era şmecheria cu hârtia. Până la urmă s-a destins suficient cât să-şi dea drumul la gură.

— Păi nu ţi-am zis că mulatrul ăla de la tipografie o să-mi dea hârtie?

— Ba da.

— Am fost ieri pe la cinci după-masă. Mi-a zis să aştept puţin la colţul străzii, până ce-o să plece muncitorii.

— Super! Şi ţi-a tras-o după maşina tipografică.

— Nu, nu. Ce vrei să spui cu „ţi-a tras-o“? E urât ca dracu, şi prost crescut. E oribil, dacă-l vezi, o iei la goană. Parcă-i dracu’ împieliţat.

— Păi, nu zici tu că nu-ţi plac bărbaţii frumoşi?

— E adevărat. Dar nici chiar aşa de nasol. Mulatrul ăsta a spart toate recordurile de urâţenie.

— Ceva oi fi făcut tu. I-ai arătat ţâţele...

— M-a dus în spatele tipografiei, mi-a dat pachetul de hârtie şi, fără ca nici măcar să-mi dau seama, avea deja sula scoasă şi ţeapănă ca un ţăruş. „Lasă-mă să-ţi văd ţâţele şi pizda“, mi-a zis. Nici nu ştie să vorbească. E prost ca noaptea. Dar ce

mădular lung are, mamă doamne! Şi gros. Foarte gros.

— Ceva farmec trebuie că are. Vezi, cel puţin are vrejul lung.

— Da. Măcar asta. Adevărul e că o are frumoasă.

— Şi i-ai luat-o în mână.

— Euuuuuuu? Nu, eu sunt o fată decentă. Nu fac una ca asta. Şi-a frecat-o el singur. Eu doar i-am arătat o bucăţică ici, una colo. M-a supt puţin de-o ţâţă şi a ejaculat în două minute. Am pus mâna pe hârtie şi am ieşit de acolo cât ai zice peşte, mişcând din fund şi la revedere şi n-am cuvinte, mulatru labagiu ce eşti.

— În fine, bine că hârtia e aici.

— Dacă mai ai nevoie iubitule, îţi fac eu rost. L-am lăsat ca năuc. Fii atent, ejaculase deja, dar încă o mai avea tare şi sculată ca o bâtă. Ditamai sula, lungă şi ţeapănă. Dar e urât ca noaptea! Parcă ar fi un boxer mutilat de pumni.

Acum eram eu cel care o luase razna. Şi am sărit peste ea. Poveştile ei mă înnebunesc. Care de fapt nu sunt poveşti, fiind contraistoria unei istorii oficiale. Antiistoria. Supraistoria. Ne place prea mult unul de celălalt. Îmi plac mâinile ei,

picioarele, părul, culoarea pielii, zâmbetul ei. Totul. Îmi place să-i adulmec şi să-i ling fundul. Îmi place să intru în ea şi să stau acolo. O oră, o oră şi jumătate. Două ore. Şi să-i vorbesc. Mereu miroase uşor a transpiraţie. Iar lucrul acesta mă înnebuneşte complet. Mi-am scos cureaua din piele împletită. Şi am început s-o lovesc delicat peste fese. Las să-i alunece în gură din saliva mea şi-şi pierde minţile. Se întoarce şi-mi pune fundul la dispoziţie. Ah mai întâi îl miros, dar parcă îmi cere tot mai mult, nu mă lasă să mi-o scot şi îmi tot povesteşte aventurile ei de femeie de stradă. Îi place să i-o trag pe la spate. Nu pot să descriu prin cuvinte. Au fost două ore de nebunie totală. E frumoasă. Are o feţişoară bruneţică, minunată, și dinţii albi ca laptele.

— Vai, iubitule, dă-mi voie să trăiesc aici cu tine şi lasă-mă gravidă. Ca să mă mai liniştesc şi eu. Dacă mă laşi gravidă, o să fiu cuminte şi n-o să mă mai uit la alt bărbat. Doar la tine, iubi, doar la tine. Eu am foc în pântece. De mică sunt aşa. Nu pot să mă abţin.

— Eşti o curvă nebună! O să ajungi o babă de şaptezeci de ani şi tot o să umbli să agăţi bărbaţi pe stradă. Neruşinata.

— Ah da, iubitule, vezi, asta îmi place! Şi să lucrez în bordelul Milagros.

— Ce mai e şi asta, bordelul Milagros?

— Oh, îmi place să mă duc acolo şi să aştept în cameră pe cel care vine. Şi-i cer banii imediat. Îmi place să arunce cu bani peste mine şi să-mi bage bancnotele în chiloţi.

— Ce e chestia asta, nenorocita? Povesteşte-mi, că mă înnebuneşti.

— Şi tu mă zăpăceşti. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Nici nu ştiu ce vorbesc. De ce nu mi-oi ţine eu gura?

— Fiindcă te îndrăgosteşti.

— Sunt deja îndrăgostită, afurisitule. Toţi din casă s-au prins. Mi-ai luat minţile.

Îmi sărută tatuajul, mi-l linge şi mi-l muşcă:

— Şarpele ăsta roşu mă hipnotizează.

Îşi vâră în vagin cureaua şi mi se dăruieşte, îmi cere tot mai mult. Îmi sărută neîncetat şarpele roşu.

— Nu ejacula, nu ejacula! Bagă-mi-o, bagă-mi-o!

E o vedetă porno. Minunat. O nebunie. Când n-am mai putut, am lăsat să ţâşnească sămânţa din mine, zvâcnind din picioare, ţipând, răsuflând greu ca un taur. Am pocnit-o şi am căzut pe podea tremurând, zvârcolindu-mă, şi am sărit din nou în pat extenuat, frânt, făcut praf.

Ca să-mi revin, am tras un gât de rom și mi-am aprins un trabuc. M-am aşezat la fereastră în faţa mării şi a oraşului, sub soarele strălucitor. Ea se lipeşte de spatele meu:

— Vai, iubitule, când juisezi parcă nu eşti tu.

— Şi cine sunt? Normal, dacă-mi storci toată seva din şira spinării, din creier din fund, din măduva oaselor, dacă mă storci...

— Nu eşti tu. Eşti africanul. Negrul care te însoţeşte mereu. Respiri greu, urli ca turbat şi-ţi pierzi minţile. Nu mai ştii ce faci. Africanul e cel care trăieşte plăcerea în locul tău.

— Şi tu o să-mi vorbeşti despre african?

— Tu ştii toate astea. Nu e cazul să-ţi spun eu. Africanul te foloseşte drept cal. D-aia fuţi ca un animal. Şi în afară de asta, eşti complet diferit de toţi ceilalţi bărbaţi. Cu cât îmbătrâneşti mai mult, ţi se face şi

mai mare, şi mai groasă, şi mai tare, şi mai bogată în sămânţă şi devii şi mai priceput. Aia care se culcă cu tine... Doamne, eşti o capcană. O capcană în pat.

Eu mă simţeam foarte bărbat şi foarte puternic, ca un sălbatic, după acele întâlniri amoroase. Tot ce mai lipsea era să apară Lacan[12] şi să-l băgăm în pat cu noi, ca să facem un melanj lacanian şi să trăim toţi fericiţi.

— Uite, iubi, ţi-am cumpărat un cadou.

Scoase dintr-o pungă nişte boxeri galbeni şi un tricou fără mâneci: violet, galben şi negru. Mi-a trecut prin minte să-i spun: „Fir-ar să fie, astea-s bune să ţi le pui la carnaval sau să pleci în Jamaica“, dar n-am comentat.

— Uite, cămaşa asta ca să ţi se vadă tatuajul.

Pe loc, m-am îmbrăcat din cap până-n picioare.

— Şi ce e cu cadoul ăsta?

— Străinul ăla mi-a dat nişte dolari.

— Străinul cu care-ai fost duminică?

— Da. E un moş de vreo şaptezeci de ani. E tare moşu’.

— De unde e?

---

[12] Jacques-Marie Emile Lacan (1901-l981), psihanalist francez, unul dintre cei mai cunoscuţi după Sigmund Freud.

— Habar n-am. Zice că e primar într-un sat şi că are o cramă plină cu vinuri.

— O fi spaniol.

— Nu vorbeşte cu „z“-ul ăla, cu vârful limbii printre dinţi.

— Şi cum vorbeşte?

— De unde vrei să ştiu eu? Nici nu l-am întrebat. Are un nume foarte ciudat. Nici nu-mi aduc aminte. Treaba mea e să-i iau banii şi după aia să-l încălzesc. Mă dezbrac în faţa lui şi apoi îi bag vibratoarele în cur. Are o colecţie întreagă, cam de zece vibratoare.

— Vibratoare?

— De toate mărimile şi de toate culorile. Are o valijoară plină cu vibratoare şi creme. Moşul ăsta e cam dus. Are o pată pe creier, că nici nu ştiu cum poate să fie primar şi nici să aibă afacerea lui, în fine, fiecare cu păsărică lui. Ideea e că am câştigat nişte verzişori şi mi-a mai dat şi cincizeci ca ciubuc. L-am rezolvat la mine acasă. Acum avem haleală cel puţin pentru o săptămână şi în plus ţi-am cumpărat şi cadoul ăsta, fiindcă eu niciodată nu uit de tine.

— Adevărul e că tu eşti o mare curvă.

— Oi fi eu curvă, dar te iubesc. M-ai vrăjit şi eşti bărbatul meu. Aşa că, da, sunt

curvă. Şi ce dacă? Ţi-am mai zis să te însori cu mine şi am terminat cu curvăsăria. O să fiu doar a ta. O să trăiesc doar pentru tine şi pentru copiii pe care o să-i avem împreună. Asta vreau eu.

— Asta vrei tu? Ţie-ţi place să fii doamnă acasă şi curvă pe stradă. Amândouă lucrurile în acelaşi timp.

— Nu, ţuţule, nu. Doar doamnă. Doar doamnă, atât. Să stau acasă, liniştită, cu copiii. La urma urmelor, eu n-am văzut niciodată o femeie care să fie curvă toată viaţa. Poţi să fii un timp. Iar cea care n-a fost, uneori îşi doreşte să fie. Problema e că tu eşti bărbat, iar bărbaţii nu înţeleg cum suntem noi, femeile.

— Bine, lasă teoria asta şi nu mai face pe specialista în sociologie.

— Nu sunt nicio specialistă. Dar îţi spun adevărul. Şi-n afară de asta, toţi suntem răi la un moment dat.

— Tu nu eşti rea.

— Dar tu aşa mă vezi. Ca şi cum aş fi dracul împielițat.

— Nu te văd nicicum.

— În fine, fiecare e aşa cum e.

— Mergem la plajă?

— Acum?

— Acum.

— N-am niciun ban.

— Şi banii de la boşorogul ăla?

— I-am cheltuit, iubi, nu erau decât câţiva bănuţi.

— Hai, du-te să iei nişte dolari şi mergem la plajă.

— Nu, nu. I-am cheltuit.

— Du-te să iei dolarii, că te sparg.

Am pus mâna pe curea. I-am tras două lovituri peste spate şi fese.

— Vai, nu mai da, afurisitule! Profitorule!

— Du-te să iei banii.

— Cât?

— Douăzeci de dolari.

— E mult. Vrei să mergi la Varadero sau la Guanabo?

— La Guanabo.

— Mai am zece verzişori.

I-am mai tras câteva curele. Am trântit-o pe pat şi am intrat din nou în erecţie. Ne-am iubit din nou.

— Vai, bărbate, îmi placi la nebunie, fir-ai al dracu'! Îmi place să fiu curva ta, nevasta ta, iubita ta, să fiu totul pentru tine. Să mă mărit cu tine, îmbrăcată în alb, iar tu într-un costum alb, din doc. Eleganţi. Într-

un Cadillac galben, cu balonaşe colorate, claxonând pe Malecón ca să ne audă toată Havana. Să afle lumea şi să se înghesuie la nunta noastră. Dă-mi să-ţi beau saliva, nenorocitule, nebuniile, trage-mi-o, bagă-mi-o până la buric.

Ne-am tot jucat aşa o bună bucată de vreme. Şi gata. Ne-am sculat din pat. S-a dus la ea acasă. S-a întors cu cincisprezece dolari şi mi i-a dat:

— Uite, iubitule. Ăştia ne-ajung ca să mergem la Guanabo.

— Sau la Santa Maria.

— La Santa Maria e plin de ştoarfe şi toate se dau la tine, curvele dracului, iar eu o să fiu nevoită s-o iau de păr pe vreuna.

— Dar e plin şi de străini. Şi se dau la tine. Fir-ar ei ai dracu'.

Am mers pe jos până la Corrales. Nu venea niciun autobuz. Am luat un microbuz cu zece pesos şi am ajuns la acelaşi cocotier de duminica trecută. Omul este un animal cu tabieturi. Plaja acum este curată. Nişte babe strângeau gunoiul. Îl puneau în nişte saci pe care-i târau apoi pe nisip. Îşi făcu apariţia un tip cu o motocicletă nemaipomenită, nichelată în întregime şi cu o mulatră şi mai nemaipomenită,

apetisantă, cu fundul mare, sexy, care dădea p-afară de atâţia muşchi şi şunci. S-a dezbrăcat şi a rămas cu un fel de aţă de dinţi îngropată între fese. Mamă doamne, a rămas în pielea goală cu toate burţile la vedere şi mai şi râdea! Femeia aia era un bulgăre de desfrâu şi depravare. Avea zece lanţuri de aur la gât şi alte câteva brăţări la mână, la gleznă şi încă una din nas până la urechea dreaptă. Or fi fost extratereştri?! S-au aşezat sub un cocotier la umbră să bea rom şi să asculte bolerouri şi muzică mexicană, ca să-şi trăiască din plin pasiunea. Nici vorbă de plajă, nici de apă, nici de soare. Doar rom, muzică, sărutări cu limba şi dă-i şi suge.

Am intrat în apă să înot o vreme. M-am îndepărtat de ţărm. Când m-am întors, în formă şi refăcut, am găsit-o pe Gloria jucându-se de-a nevestica. Stătea la taclale cu o doamnă blajină, tolănită la soare sub un alt cocotier, la doi metri de-al nostru. Conversaţia era una tipică, de doamne care merg cu soţii lor la plajă, la picnic şi discută în linişte despre teme banale: cum le merge la şcoală copiilor, cum se poate face *paella* fără fructe de mare, fiindcă nu se găsesc, lucruri de genul ăsta. Doamna aceea îi

povestea Gloriei, cu de-amănuntul, toată viaţa ei: avea o depresie, bărbatul ei, în urmă cu un an, plecase la Miami *şi* s-a purtat foarte urât, „mi-a trimis doar o dată o vedere şi douăzeci de dolari şi n-a mai ştiut nimic de el“. Şi aşa îl tot critica pe tipul ăla. Era avar, zgârcit, o înşela cu alte femei, o făcea să sufere de foame, iar Gloria era foarte interesată de trăncăneala aia. Eu trăgeam la măsea dintr-o sticlă şi priveam în altă parte. Gloria, ca să facă pe finuţa, se uită la mine şi-mi zice cu oarecare indiferenţă:

— Dragă, nu mai bea. O să ţi se facă rău.

Ei, căcat. Gloria se molipseşte imediat şi-i creşte coeficientul de tâmpenie. Mi-era nesuferită femeia aia care-şi povestea viaţa, bolile maică-si, cum creştea ea găini, depresia care o lovise fiindcă bărbaţii nu se apropiau de ea, „am numai treizeci şi nouă de ani şi nu sunt chiar aşa de urâtă, nu-i aşa? Şi n-am nici obligaţii, fiindcă fata mea e deja o domnişoară, iar eu o întreţin. Problema e că bărbaţilor le plac alea tinere“. Şi atunci mi s-a adresat mie:

— Soţia dumneavoastră mi-a spus că sunteţi scriitor.

— Soţia mea? Care soţie?

— Da, ea... Dumneavoastră aţi publicat sau...?

— Sau ce?

— Sau n-aţi publicat?

— Da.

— Să vă explic de ce vă întreb. Adevărul e că lumea e mică. Eu sunt specialistă în literatură cubaneză şi lucrăm la un dicţionar de scriitori. Aşa că uitaţi şi dumneavoastră ce înseamnă întâmplarea.

— Mda.

— Vrem ca dicţionarul să fie cât mai complet cu putinţă. Dumneavoastră v-au cerut curriculum?

— Ca să ce?

— Ca să apară acolo. Am inclus pe toată lumea. Până şi pe cei care au câştigat un premiu, acolo, de mâna a şaptea la casa de cultură a municipiului Buey Arriba.

— Ah, da? Ce bine! Straşnic dicţionar o să mai iasă.

— Noi nu precupeţim niciun efort în acest sens, tovarăşe.

— Şi ăia care au fugit din ţară?

— Şi ei. Toţi, toţi. Acum nu se mai întâmplă ca data trecută, iar dumneavoastră trebuie să vă completez fişa.

— Nu, mulţumesc.

— Dar dumneavoastră sunteţi sau nu scriitor? Aţi câştigat ceva premii?

— Eu n-am câştigat niciodată nimic. Eu pierd.

— Ah, bine, dacă n-aţi câştigat niciodată vreun concurs sau vreun premiu, atunci nu ştiu ce să vă zic, pentru că n-aveţi de fapt curriculum. Nu ştiu dacă l-ar accepta aşa pentru dicţionar. Şi e important, să apari acolo îţi conferă un anumit nivel, vă daţi seama. Şi dumneavoastră ce scrieţi? Poezie?

— Vai, doamnă. Vreţi să trageţi o duşcă?

— Eu încerc să vă ajut ca să apăreţi în dicţionar, pentru că asta vă va ajuta pe dumneavoastră, mai apoi, să publicaţi în străinătate şi tot ce vreţi. Vă daţi seama?

— Vreţi un gât de rom? E bun.

— Nu, nu. Eu iau Trifluoperazină cu Amitriptilină. Nu pot să beau alcool.

— Gloria, hai în apă. Doamnă, puteţi să vă uitaţi puţin la lucrurile noastre?

— Da, cum să nu. Am eu grijă. Chiar dacă acum cu atâta poliţie câtă e pe-aici nu e nicio problemă. Sunt poliţişti pe toate drumurile. Dar e foarte bine. Aşa mă simt sigură şi liniştită. Nu-i aşa? Sunt toată ziua

prezenţi, patrulează cu maşina şi cer buletinul la control fiecărui cetăţean. Asta e ce ne trebuie. Ar trebui să fie şi mai mulţi poliţişti, şi mai mulţi. Din cauză că a crescut şomajul, a explodat delincvenţa şi oamenii decenţi sunt în pericol. Eu sunt de acord să angajeze mai mulţi poliţişti şi să existe mai mult control. Uitaţi, la mine în cartier...

— Bine, doamnă, vă rog să ne iertaţi. Noi intrăm în apă.

— Duceţi-vă, duceţi-vă. Mie mi-e frică de apă. N-aş intra în apă pentru nimic în lume. Am eu grijă de haine.

Am apucat-o pe Gloria de braţ, am târât-o după mine şi am intrat adânc în mare.

— O să te înec, fir-ai a dracu'!

— Nu, ţuţu. Nu fi tâmpit c-aici nu sunt în largul meu.

— De ce mă-ta faci pe nevastă-mea cu pisăloaga asta?

— Vai, Pedro, asta e o femeie onorabilă, cu şcoală. Ce era să-i zic, că tu eşti un coate-goale şi că eu sunt o idioată şi că suntem aici fiindcă eu mi-am tras-o cu un străin şi-am scos de la ăla cinşpe dolari? Nu, iubitule. Eu îmi spăl rufele murdare acasă şi nu ştie nimeni. Tu eşti scriitor şi ziarist ş-aşa mai departe, iar eu sunt soţia

ta! Aşa, cu prestigiu şi eleganţă. Dacă ea îşi povesteşte viaţa primului venit, e problema ei. Dar eu, nu. Viaţa mea e un secret pe care-l iau cu mine în mormânt.

— Gloria, când începi să mănânci căcat, nu te mai opreşte nici dracu'.

— De ce?

— Fiindcă tu ştii foarte bine că viaţa ta nu e niciun secret, iar tu nu eşti nevastă de faraon, ce puia mea!

— Ce tot zici acolo? Vorbeşte clar. Ce e aia nevastă de faraon?

— Faraonii când mureau luau totul cu ei...

— Vai, ţuţule, nu mă înnebuni cu chestii d-astea ciudate.

— Gloria, futu-te-n cur, eşti un animal!

— Iubi, eu ştiu că sunt cam prostănacă, dar ţie-ţi place de mine aşa cum sunt. Uite, să-ţi zic ceva: cuplurile cele mai reuşite sunt formate din oameni complet diferiţi. N-au nimic în comun. Tu eşti foarte inteligent şi faci pe cultul şi scrii şi scârţa-scârţa pe hârtie, iar eu...

— Bine, bine. Las-o baltă. Îmi vine să ţi-o trag chiar aici.

— Vai, cât îmi place să fac sex în apă. E ceva timp de când n-am mai făcut-o. Da,

iubitule, da. Bagă-mi-o. Las-o să intre în mine. Hai!

Mai întâi am excitat-o, frecând-o cu degetul. Două degete, trei degete, patru. Degetul mare i l-am băgat în fund. Juisa. Şi eu. Apoi m-am futut, plutind pe apă, aşa cum fac langustele. E minunat s-o faci în apă. Gloria mă călărea cu picioarele încolăcite în jurul şoldurilor mele, mişcându-se încet şi lăsându-mă să o pătrund adânc.

10.

Întoarcerea la Havana a fost foarte distractivă. Microbuzul era un Ford de cărat marfa, făcut cam prin 1945. Îi puseseră nişte bănci din lemn şi în total încăpeau cam douăsprezece persoane. Urcă o femeie tânără, cu burta la gură, gata să nască. O însoţea bărbatul ei. S-au aşezat în faţa noastră. Era aproape dezbrăcată, cu burta enormă şi perfect rotundă şi pieptul umflat şi voluminos, ar pulpele şi fesele la fel de arătoase. Purta un bikini şi pe deasupra o rochiţă foarte uşoară şi aproape transparentă, din batic african. Îşi ţinea burta cu mâinile ca şi cum bebeluşul ar fi

fost pe punctul să vină pe lume. Erau foarte tineri. Tipul era un şmecher oacheş cu dinţi de aur şi la gât purta lanţurile de mărgele ale lui Changó şi Yemayá şi tatuaje cu cifrele codului de puşcăriaş. Trei numere pe braţul stâng. Îşi etala foarte mândru colecţia lui de numere. La bustul gol, purta doar un şort. Tricoul îl ţinea în mână şi transpira din plin. O cicatrice enormă îi străbătea pieptul, de la ţâţişoara stângă până la buric. Cândva îl tăiaseră zdravăn. Era mai bine să nu te uiţi fix la ei. Oricum, eu purtam ochelari de soare, cu lentile foarte închise la culoare şi puteam să-i observ cu coada ochiului. Fata era frumoasă. O adevărată tentaţie. Întotdeauna mi-au plăcut gravidele, iar asta stătea aproape goală în faţa mea. Microbuzul n-a intrat prin Guanabacoa. A luat-o direct prin tunelul din golf. Iar tipul ăla a început să strige la şofer:

— Auzi, moşule, da’ tu unde mergi?

— La Havana. Prin tunel.

— Nu, nene, nu. Eu cobor la semaforul din Guanabacoa.

— Păi, eu nu merg pe-acolo.

— Opreşte, opreşte. Lasă-mă aici.

Au coborât în mijlocul şoselei. Fata avea dureri. Îşi ţinea burta cu mâinile şi abia mergea, încercând din răsputeri să nu-i scape fătul. Îşi muşca buzele şi transpira şi îndura în tăcere. Microbuzul şi-a continuat drumul. Un bătrân zise:

— Băiatul ăsta e nebun. Fata o să nască în mijlocul drumului.

O femeie răspunse:

— E beat.

— Credeţi?

— Duhnea a alcool până aici. Iar ea e nebună. Eu în locul ei aş fi zis: „Cobori tu aici, că eu mă duc direct la spital“. Altă femeie s-a băgat şi ea în vorbă: Ea e vinovată. Cui îi trece prin cap să se ducă la plajă dacă e gata să nască?

— Unii bărbaţi n-au pic de milă. Ăsta se vede că e un animal.

— Of, tineretul ăsta.

— Nu, tot tineretul e la fel. Eu am patru copii şi pe primul l-am născut când avem şaisprezece ani. Eram singură când s-a întâmplat. Bărbatul meu se înrolase în miliţia populară şi nu ajungea niciodată pe-acasă.

— Tinerii ăştia cred că totul e o veşnică distracţie. La vârsta asta n-au minte.

Şi aşa au ţinut-o, cu aceeaşi placă. Eu am renunţat să-i mai ascult. Aveam un rucsac plin cu mango. O familie din Cotorro vindea fructele acelea. Veniseră pe plajă cu doi saci de mango, cu toţi copiii şi bunicii şi cu sticle de rom. Zece persoane într-un microbuz rablagit. Toţi foarte slabi, înalţi şi bruneţi. Când poliţia nu se afla prin jur, unul dintre ei, cel mai tânăr, deja însurat şi cu trei copii, îşi făcea apariţia cu o plasă ca să vândă fructele. Trebuia să-i suporte pe copiii care behăiau în spatele lui: „Tati, tati, ia-mă cu tine“. Femeia îi lua de mână pe copii ca o cloşcă cu pui. El striga pe plajă: „Haideţi la mango dulci, vând la kilogram“. Am cumpărat câteva bucăţi. Apoi mi-a mai vândut la preţ scăzut. În cele din urmă, ăla slab după ce băuse suficient rom, s-a apropiat de mine foarte prietenos. Mi-a oferit rom. Am tras câteva înghiţituri, mi-a făcut cadou vreo douăzeci de mango care-i mai rămăseseră şi m-a întrebat unde-mi făcusem tatuajul. Voia să şi-l tatueze pe spate pe Sfântul Lazăr. Dar nu era sigur c-ar avea vreo garanţie că n-o să i se şteargă. Cerneala se duce cu timpul, fiindcă e de calitate proastă şi ba că-j una, ba că-i alta. Am stat de vorbă un timp şi m-a invitat la el

acasă. Mi-a zis să mă duc când vreau. În fine, oameni de treabă. Am stat la palavre, m-am făcut cu o provizie de mango şi am golit juma' de sticlă.

În ziua următoare n-am făcut decât să mănânc mango. Şi să-mi golesc biblioteca de cărţi inutile. Erau prea „grele" pentru modesta mea bibliotecă... *Opiniile lui Lunacersky despre cultură, artă şi literatură, Fortăreaţa Brest, Aşa s-a călit oţelul,* Engel - *Eseuri despre artă, Povestea unui om adevărat* de Boris Polevoi, broşuri cu discursuri, poliloghie pro sau contra, *Crisis y cambio en la izquierda, La espiral de la traición de fulanito, Estética y revolución, Revoluţia trădată,* a lui Troţki. Asta făceam când m-a sunat Kurt. Voia să-şi ia la revedere. Totul se rezolvase. Părinţii lui îi trimiseseră bani. Putem să ne vedem într-o oră să bem ceva? Voia să-mi mulţumească pentru ajutor. Nu, Kurt, mulţumesc mult. Lasă, bine, drum bun.

Am avut câteva zile de linişte. Gloria spune că mă iubeşte foarte mult, dar dispare pe nepusă masă şi n-o mai găseşte nici dracu'. Mereu vine câte cineva sau sună telefonul sau apare la uşă când nu te-aştepţi. O zi după plecarea lui Kurt a sosit

Ingrid. Suntem amici. Kurt mă rugase să fiu ghidul ei prin Havana. Într-o seară ea mă vizită împreună cu băiatul ei de treisprezece ani. Am băut o cafea și un pahar de rom. Mi-a cerut voie să se ducă la baie. Bineînţeles, am în perete o gaură strategică chiar în spatele closetului. Pe acolo am văzut-o. Mişto cur. Foarte mişto cur. Apetisant cur. I-am mai turnat rom, am pus muzică şi hai să dansăm. Imposibil. Ingrid sărea ca nebuna. Armando Manzanero cânta: „Cu tine am învăţat că săptămâna are mai mult de şapte zile...“ dar ea sărea şi râdea, sărea ca descreierata. Voia să se distreze în Cuba. I-am mai dat puţin rom şi am încercat să o iau în braţe ca să-mi lipesc sexul de pulpele ei. Dar ea sărea în continuare ca o tâmpită, râzând, iar faţa o avea roşie ca o pătlăgică. I-am pus mâinile pe fund. Nici nu şi-a dat seama. N-am mai putut, am apucat-o de pizdă şi am strâns-o. O avea enormă. Multă carne. N-a rezistat atacului şi mi-a zis tremurând: „Vai, nu, e copilul aici. Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă, la revedere“. Şi a luat-o la galop pe scări în jos, cu băieţelul de mână. Eu am încercat să fiu un bun ghid şi s-o ajut să se distreze

după obiceiul cubanez. Am făcut tot ce-am putut.

Apar şi dispar. Fiecare cu povestea ei. Unele au citit *Trilogia murdară* şi vor să-mi povestească câte ceva din viaţa lor. Uneori îmi lasă scrisori, casete cu muzică, aşteaptă vrăjite ca fiara să sară asupra lor şi să le sfâşie. Dar nu, nu pot. Nu pot să-mi bag mădularul în toate găurile umede şi păroase care mi se pun dinainte. În fine, de putut, pot, dar nu vreau să le fac pe plac tuturor acelora care mi-o cer, asemeni unui cântăreţ de cabaret. Poate că am obosit să mai fiu o pasăre de pradă. Când eram tânăr, eram un vultur pleşuv şi mă hrăneam cu orice fel de hoit. Cu poftă. Mă alimentam cu leşuri şi mi se părea că au gust de delicatese. Cu trecerea timpului devii mai pretenţios şi te transformi într-un gurmand. De exemplu, Ingrid mă excitase fiindcă o privisem prin gaura din perete, dar văzută pe îndelete era prea grasă pentru gustul meu, prea albă, cu prea mult ţesut adipos. Era o femeie liniştită, sănătoasă, blajină, cu bune maniere. O femeie care în mod cert îşi înghite strigătele de plăcere când face sex, fiindcă să ţipi de plăcere e dovadă de proastă creştere. A fi educat înseamnă a îţi

reprima instinctele. Cel mult e permis un suspin discret. Iar pentru asta trebuie să-ţi dezvolţi un al şaselea simţ. Nu ar fi fost o bună partidă. Altele sunt prea masculinizate sau bărbătoase şi voinice. Nu numai trupeşte vorbind, ci şi din punct de vedere spiritual. Astea nu sunt pentru mine. Sunt multe femei din astea pe lume: buimace, se plictisesc şi le vine să caşte. Uneori se apucă să crească pisici sau câini şi nu ştiu ce să facă cu viaţa lor. Unele cred că ar fi util să aibă o aventură cu un bărbat necioplit şi brutal. Îşi construiesc în capul lor figura bărbatului şi pleacă să-l caute. Fiindcă, fireşte, niciodată nu-l au lângă ele. Se presupune că sunt în stare de orice, fiindcă atunci când erau tinere au plecat de-acasă înspre sud, cu un rucsac în spate şi foarte puţini bani. Mai s-ajungă hippy. Şi chiar credeau în ceea ce făceau. În plină vâltoare a vieţii, unele chiar ajung să strălucească. Foarte puţine, dar uneori le poţi întâlni.

Bunăoară, Maura. E inteligentă şi deţine controlul asupra lumii ei. Nu e pierdută, sau cel puţin nu pare a fi. Nu e nebună, nici nu suferă de anxietate şi nici n-o bântuie spaimele. Cel puţin aşa pare, repet. Îşi ia un

respiro după o lungă relaţie, care a durat treisprezece ani şi care tocmai s-a terminat. E prietena unui vechi prieten, care în anii cei mai dificili (chiar mai dificili decât cei de-acum) venea la Havana şi mă încuraja, spumându-mi: „Du-te la Málaga, Juan. Aici o să înnebuneşti“. Aşadar, apare Maura cu o scrisoare de la prietenul meu. Să zicem că-şi luase o pauză. În primele zile era plictisită. Apoi mi-a spus că un negru, ce avea o tricicletă acoperită, o călărea ca un sălbatic, în fiecare noapte. Nu triciclul, ci pe ea. Îmi mărturisise că la plecarea din Buenos Aires „prietenii mi-au făcut cadou prezervative, ca să am ce povesti la întoarcere“.

— Deci, ţi-ai luat o pauză sau nu?

— Da, sigur. Dar mai degrabă o pauză la nivel spiritual. Emoţional. Negrul a insistat atât de mult şi e atât de frumos, măi. M-a terminat. Nu mai pot, măi. Câtă imaginaţie are! E tare negrul, le ştie pe toate!

Când tocmai credeam că era fericită cu *black taxi driver-ul* ei, hopa-ţopa se îndrăgosteşte de un diplomat european. Un bărbat complet diferit de celălalt: alb, cult, cu ochelari, grăsunei, delicat, fin, fleşcăit,

băiat de familie bună, îmbrăcat la costum şi cravată şi cu pantofi negri.

M-a zăpăcit. Se presupune că ea ştia exact ce voia. În fine, am ieşit toţi trei la o cafea. Ne-am dus la o cafenea de pe Malecón. Ne-am aşezat la masă. Diplomatul s-a dus la baie, iar eu n-am rezistat tentaţiei:

— Maura, care-i treaba? Samariteanul Junglei sau Cartezianul?

— Samariteanul Junglei e bun doar pentru câteva zile...

— Pentru câteva nopţi.

— Da, aşa-i. Pentru câteva nopţi. Dar e prea mult pentru mine, măi. Mi s-a umflat pelvisul. Mă dor toţi muşchii din zona asta. Oh, nici nu-ţi imaginezi cât de activ e negrul. Straşnic amant, potent, dar nu pot să trăiesc trasă în ţeapă toată ziua bună ziua.

— Şi domnul ăsta?

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic.

— O schimbare totală.

— Da. În afară de asta e puţin cam efeminat... Of... De fapt, cred că e mai mult

decât puţin. Cred că e total efeminat, dar plec în Europa cu el şi... Asta e, măi.

— E bine ş-aşa. Nu poţi să le ai pe toate în acelaşi timp.

— Asta e, Pedro Juan. Tu eşti băiat deştept. Pentru un bărbat ai destul creier în cap.

— Şi, de fapt, poţi să vii oricând să-ţi petreci câteva zile în Cuba atunci când o să te simţi plictisită.

— Da dar trebuie să-l găsesc pe unul care să o aibă mai mică, fiindcă negrul ăsta o are prea mare. Nu e normal, măi.

— Asta o să fie destul de complicat. Nu e imposibil, dar complicat.

Diplomatul s-a întors de la baie. Ne-a întrerupt. Voiam să-i explic cum poate să găsească pe cineva cu dimensiuni pe măsura ei. În momentul acela au intrat trei tipi îmbrăcaţi în uniforme negre, veste antiglonţ şi mitraliere. Foarte serioşi, foarte stresaţi. Doi dintre ei stăteau de pază, în alertă, privind în jur puţin cam speriaţi. Un al treilea s-a îndreptat către un aparat, din astea în care bagi o monedă şi ai la dispoziţie câteva secunde ca să apeşi pe un buton şi nişte braţe de robot încearcă să apuce o jucărie de pluş. Dar niciodată nu

reuşeşti, ar maşina ţi-a înghiţit banii şi nu-i mai vezi niciodată. Aşadar, unul din tipii ăia a deschis aparatul acela, fără să lase din mâini mitraliera. A scos toate jucăriile şi le-a numărat. Şi-a notat pe o hârtie. A deschis maşinăria, a scos câteva bancnote de un dolar. Erau vreo douăzeci, treizeci de dolari. I-a pus într-un sac de pânză, l-a legat şi l-a sigilat. A închis aparatul. A verificat că totul era în perfectă stare ca să continue să înghită bani. Şi-a trecut mitraliera dintr-o mână în cealaltă. Le-a făcut un semn celorlalţi şi aceştia s-au retras spre camioneta care-i aştepta. O dubă neagră, blindată, cu emblemă aurie şi siglele firmei transportatoare de valori. Şoferul aştepta la volan, atent şi încordat. Cu motorul pornit în tot timpul acesta.

Au plecat. Ne-am întors la realitate. Ne-am relaxat. Am zâmbit din nou. Am comandat ceva de băut. Maura a început să-şi povestească aventurile cubaneze. Nu acelea cu negrul. *Taxi driver-ul* era secret de război. Să-l dezvăluie însemna să-şi rişte viaţa. Povesti tot felul de aventuri nevinovate şi amuzante. De exemplu, cum zeci de gigolo o agăţau ca să-i ofere rom, ţigări ;i s-o ia de nevastă. „în fiecare zi îmi

cer mâna, iar eu le spun: Nuuuuu, staţi liniştiţi, eu am luat o pauză. Nu vreau s-aud de bărbaţi după treisprezece ani petrecuţi cu un pămpălău. Nu ştiu cum de s-a putut întâmpla să-i cedez lui Luis Manuel. A fost iubire la prima vedere. M-a cucerit ca un cavaler, dar curvarii ăia scârboşi... Nici nu ştiu să vorbească. Nici nu înţelegi ce spun“.

— Sunt nişte şmecheri, la fel ca peste tot - am zis eu, ca s-o ajut să-şi continue farsa.

— Nu cred. Nu peste tot întâlneşti şmecheri d-ăştia. Da, argentinieni, da, suntem şmecheri. Ne fâţâim prin lume şi ne credem cei mai pricepuţi la toate, la fotbal, la afaceri, la sex. La urma urmelor suntem agasanţi şi jumătate din mapamond nu ne poate suferi, nici nu vor s-audă de noi.

— Maura, exagerezi.

— Păi, aşa e, măi, Pedro Juan. Suntem nişte nesuferiţi, iar vouă o să vi se întâmple acelaşi lucru. Oriunde mă duc se vorbeşte de cubanezi, că sunt cei mai extraordinari muzicieni, că cele mai frumoase femei sunt cubanezele, că bărbaţii cei mai tari sunt cubanezii ş găseşti cubanezi peste tot, apar ca ciupercile. Şi atunci te gândeşti: „Cubanezii ăştia chiar se cred buricul

pământului“. Eu îţi zic, şi-o să vezi, nimeni n-o să vă mai poată suferi, nimeni n-o să vă mai înghită.

— În fine, poate că asta se explică, fiindcă nu ne lăsăm călcaţi în picioare.

— Poate că voi cubanezii o să reuşiţi, dar noi, argentinienii, dimpotrivă. Pe zi ce trece apar tot mai multe vedete.

— Şi nu se plictisesc? Să fii obsedat de protagonism trebuie că e obositor.

— E un viciu, Pedro Juan. Aşa cum alţii au obsesia puterii. Sau a banilor. Te autoconvingi că meriţi să deţii puterea sau tot aurul din lume sau că eşti trimisul lui Dumnezeu pe pământ, salvatorul lumii. Şi cu asta basta. Gata. Nu mai ai nicio scăpare.

Diplomatul o asculta pe Maura, vrăjit. De la altă masă un timp voinic a venit să-l salute. Şi ne-a întrerupt. Era un tip slinos, gelatinos, puhav, pe jumătate poponar, plin de lanţuri şi de inele de aur, cu o cămaşă înflorată şi un zâmbet libidinos şi linguşitor. Demn de dispreţ. Diplomatul l-a salutat distant, dar tipul s-a făcut că nu pricepe şi ne-a salutat pe toţi trei. S-a prezentat cu un nume oarecare şi a spus: „Sunt anticar şi negustor de antichităţi. Vă rog, poftiţi

cartea mea de vizită“. Îi întinse cartea de vizită lui Maura. M-a privit fix. Nu mi-a dat cartea lui de vizită. Nu-l interesează cubanezii. S-a întors către Maura şi i-a zis: „Sărut-mâna, doamnă“.

Era un tip lipsit de scrupule. Într-un târziu s-a întors la masa lui. Maura a sărit cu gura:

— Ce imbecil, măi!

Iar diplomatul:

— Lipitoare.

— Cum? I se zice „lipitoare“?

— Da. Nu vedeţi, lasă bale în urma lui.

— Zice că face comerţ cu obiecte de artă.

— Şi încă ceva. Havana e ca un mic sat. Când am ajuns aici trimiteau la mine mulatre. O groază de mulatre. Nu mă interesează mulatrele. După aceea au urmat mulatrii. Adonişi, efebi, splendizi, minunaţi. Nu mă interesează mulatru. După aceea au urmat drogurile. Nu-mi plac. Sunt alergic. Atunci a apărut Lipitoarea, oferindu-mi Obiecte de artă: porţelanuri, obiecte din bronz, bijuterii vechi, aur, argint, mobilă şi tablouri celebre. Totul la un preţ derizoriu. Adevărată tentaţie. Cât pe ce să cad în

capcană, dar un coleg m-a avertizat: Stop! Lipitoarea e veninoasă. Eu îl ţin la distanţă.

— Şi stai aşa liniştit?

— Bine, n-oi fi eu ca Mata Hari, dar te obişnuieşti cu asta. Dacă te lasă nervii, trebuie să renunţi. Noi diplomaţii ne folosim de nişte trucuri ca să supravieţuim. La fel ca în oricare altă meserie periculoasă. Paraşutişti, cosmonauţi, pompieri. Fiecare profesie cu trucurile ei.

— Din fericire nu-mi plac meseriile periculoase.

— A ta e teribilă, Pedro Juan. E cea mai periculoasă dintre toate. Cei care deţin puterea se tem de idei şi de cuvinte. Sunt îngroziţi.

11.

La şapte dimineaţa cartierul e foarte liniştit. Chinezul, cu faţa lui mahmură şi lihnită de foame, îşi izbea cizmele una de alta ca să le cureţe de ciment. Trei sau patru bărbaţi lucrau cu nişte grinzi şi piroane: sprijineau clădirea aceea pe care o evacuaseră cu săptămâni în urmă. Spun că vor s-o repare. Mă îndoiesc, mi se pare că-i prea şubredă. Yiye se scoală cu noaptea-n

cap: un taxi o aşteaptă în faţa scării. Ea îi întinde un pacheţel şoferului. Iarbă sau prafuri. Tipul demarează în trombă și dispare pe Malecón. Cele două curve din colţ se întorc de la lucru. O negresă şi o mulatră aproape albă. Foarte tinere, încercănate, fumează ţigară de la ţigară, îmbrăcate în rochii lungi din satin lucios, pantofi gri cu tocuri înalte. Aduc ceva în punguţe de plastic: cadouri de la străini. Un negru scoate apă din fântâna de la mijlocul străzii. Din nou apa a dispărut de pe ţeavă. Au trecut mai mult de şase zile de când nu mai e nicio picătură de apă în tot cartierul. Pe la colţuri, poliţişti. Un tip cu un triciclu plin cu flori. Altul pedalează încet pe bicicleta lui. Un gunoier zdrenţăros, bătrân, jegos, zdrobit de viaţă, mătură apa clocită dintr-o baltă şi o dă de colo până colo ca să o usuce soarele. Gurile de canalizare sunt înfundate. Totul pute în jur; dar gunoierul pare mulţumit că stă în apa aia şi se bălăceşte ca un copil. Asta e impresia pe care ţi-o dă: se joacă în rahat, în mijlocul bălţii, măturând liniştit, plescăind cu picioarele în apa împuţită şi clocită. Marea zbuciumată. Ultimul val de aer rece din această iarnă a adus vânt şi silitră peste

oraş. Valurile se sparg de zidul Malecónului şi lasă o spumă albă, inundă străzile şi clădirile. Se crapă de ziuă. Oraşul se luminează încet, încet. Lumea încă doarme. Oraşul încă nu s-a dezmorţit. Cartierul pustiu. Nimeni nu lucrează. Sau prea puţini sunt cei care lucrează. Extrem de puţini. În consecinţă, nimeni nu se grăbeşte. Lumea se trezeşte şi se pune în mişcare cu încetinitorul. Pe la zece dimineaţa o să înceapă activitatea. Deocamdată totul e liniştit. Merg pe jos câteva străzi, iar când ajung acasă la Rosa, vrăjitoarea, e şapte şi zece minute. Acolo se află deja o femeie singură, aşteptând pe trotuar, în faţa porţii. Am numărul 2, la coadă. Rosa deschide uşa un pic mai târziu. Ne salută. Alungă spiritele necurate cu busuioc şi apă parfumată, înlătură tot răul care rămăsese în aer din ziua şi noaptea trecută. Mai ales din noaptea trecută. Se lasă răcoare. Ia o înghiţitură de cafea, îşi aprinde o ţigară şi iese în uşă, zâmbind. E o femeie grasă, mică de statură, neagră, îmbrăcată în alb, cu o grămadă de lanţuri la gât şi un batic albastru legat la cap. Are cam şaizeci de ani. Sau poate mai mult. Pe trotuar suntem

cinci persoane care o aşteptăm. Pute a tutun. Mirosul o fi rămas de ieri.

— Câţi sunteţi? Cinci? Bine. Pe altcineva nu mai iau. Cine e ultimul?

O femeie în vârstă ridică mâna ca să arate că ea e ultima.

— Doamnă, vă rog frumos, dacă mai vine cineva să-i spuneţi să vină mâine. Eu termin cu dumneavoastră cam pe la două. La ora aia trebuie să mă duc până la Cojimar, ca să alung spiritele dintr-o casă. Mă aşteaptă acolo, cu toate pregătite. Aşa că nu mai vreau să primesc pe nimeni. Cine e primul? Dumneavoastră? Poftiţi.

Tânăra intră. Camera Rosei este foarte mică. A lăsat uşa întredeschisă. O oră şi jumătate mai târziu, în fine, îmi vine rândul. Întuneric în cameră. Încerc să-mi obişnuiesc ochii cu trecerea de la lumina orbitoare de-afară la întunericul dinăuntru, şi să mă obişnuiesc cu mirosul de umezeală, plante şi mizerie. Într-un colţ al camerei un altar imens cu tot felul de sfinţi şi ornamente. În celălalt colţ dormea un bărbat într-un pat sărăcăcios. Sforăia. Învelit cu un cearşaf zdrenţăros şi murdar. Părea un bărbat alb. Rosa era foarte

neagră. Bărbatul e mult mai tânăr decât ea. Înainte să înceapă cu mine îi spune ceva.

— Cheo, şi tu când te mai scoli? Ai grijă, trebuie să-mi cumperi plantele pentru chestia aia din Cojimar. Hai, puişorule, hai!

— Da, Rosa, da. Dragă, ce mă mai iuţi la cap? Nu mă laşi nici să dorm.

— Ce atâta dormit! Încă nu ţi-a trecut beţia de azi-noapte. Ai exagerat.

— Adu-mi un pic de cafea că mă scol, gata. Când începi tu să mănânci, cine să mai doarmă în casa asta?

Cheo avea voce de beţiv, hârâită. Rosa m-a privit zâmbind, surâzătoare şi semeaţă, şi mi-a zis:

— Iertaţi-mă o clipă. Cei din urmă ajung cei dintâi, nu-i aşa?

S-a sculat de pe scaun. Pe o masă se afla o maşină de gătit cu kerosen şi nişte oale. Avea cafea într-o cană. I-a turnat cafea lui Cheo şi i-a întins ceaşca. Cheo şi-a dezmorţit oasele, s-a aşezat pe pat şi a început să-şi soarbă cafeaua. Apoi s-a sculat, căscând. Era gol puşcă. La un metru de mine. Nici măcar nu mă vedea sau nu-l interesa sau îi plăcea să-şi arate sexul şi boaşele enorme. Un pic cam mari pentru corpul acela osos şi pipernicit. Părea să

aibă cam douăzeci ş cinci de ani. Sau poate mai puţin. Părea nemâncat, cu o barbă de câteva zile şi o grămadă de păr negru, încâlcit. Tot corpul lui răspândea un soi de miros de tutun, amestecat cu duhoare de ţuică, mizerie, spermă, căcat, cearşafuri transpirate, foame, oboseală, somn, beţii. Pe bâjbâite a găsit un pantalon zdrenţăros şi s-a îmbrăcat. A deschis o uşiţă foarte strâmtă, ce dădea într-o curticică, poate să fi fost de doi metri pe doi. Camera s-a luminat puţin. Rosa 1-a întins o cană cu apă. El şi-a spălat faţa, fără săpun, şi-a clătit gura, a făcut pipi. S-a mai întins o dată, s-a scărpinat pe burtă şi, căscând, şi-a pus o cămaşă tot atât de murdară şi tocită ca şi pantalonul. A căutat pe sub pat o pereche de şlap din plastic foarte uzaţi. S-a încălţat. Cu mâna stângă lipită de frunte şi-a apăsat tâmplele.

— Ahhh, mă doare aşa de tare capul că parcă mi l-ar despica cineva în două.

— Nu avem aspirine.

— În casa asta nu e nici pe dracu’.

— Nici aici şi nici în altă casă. Nu se găsesc aspirine, Cheo.

— Mişto, nici măcar aspirine nu se găsesc în ţara asta!

— Şşşşşt, Cheo, nu mai vorbi aşa. Ai un pic de respect c-avem o vizită şi tu nu-l cunoşti pe domnul.

Cheo a căscat ochii puţin şi m-a privit. Eu am zis:

— Nu, din partea mea, nicio problemă. În afară de asta, ce spune el e adevărat, nu se găsesc aspirine.

— Da, numai că nu se ştie niciodată cu cine ai de-a face. E mai bine să-ţi ţii gura şi să laşi lumea să-şi vadă de treabă.

— Rosa, dacă continui aşa, spune-mi, că mă duc şi mă culc din nou.

— Nu, nu. Haide, mişcă.

— Bine, plec. Dă-mi banii pentru plante şi nu mă mai fute atâta.

Rosa i-a dat ceva bani şi o bucăţică de hârtie.

— Uite, auzi, cască bine ochii şi urechile. După aia să nu zici că ai pierdut banii. Aici e lista cu tot ce-mi trebuie. Spune-i lui Gregorio că toate plantele trebuie să fie proaspete. N-am nevoie de ierburi uscate sau ofilite, că i le dau înapoi. El ştie, dar face pe prostul, aşa că spune-i-o verde-n faţă. Şi cască bine ochii!

— Mi-ajung banii ăştia?

— Da, sigur. Şi mai şi rămân vreo doi trei peso.

— Nu. Doi, trei peso, nu. Dă-mi cinci pesos în plus ca să am de mâncare.

Rosa s-a scotocit între sâni. Era țâțoasă bine. M-am uitat mai atent la ea, la lumina care pătrundea prin uşiţa dinspre curte. Ca să poţi s-o regulezi pe baba aia trebuia să ai stomacul tare. Şi-i plăceau băieţaşii de douăzeci de ani. În fine, puştiul ăla arăta ca un căcat în ploaie. Viaţa îl desfigurase pe Cheo. Rosa îşi mai băgă mâna o dată între pieile alea, care cică erau ţâţe şi, în fine, scoase o bancnotă de cinci peso.

— Ia-i. Şi, hai, grăbeşte-te, că pe la prânz trebuie să plecăm spre Cojimar.

— Trebuie să mergem? Te duci tu. Eu nu merg.

— Cheo, hai să nu ne certăm în faţa domnului. Tu trebuie să mă ajuţi la chestia asta. Acolo se petrec tot felul de lucruri necurate. Şi, în afară de asta, trebuie să înveţi meseria. Dacă nu practici, n-o să ştii niciodată.

— Of, femeie...

Şi a plecat, târşâindu-şi şlapii. Rosa se aşează din nou pe scaun:

— El are ceva special! Are ceva de la Changó şi de la Oggún [13]. Un spirit îl protejează şi asta l-ar ajuta mult la lucru. Îi şopteşte la ureche tot, tot, tot. Şi cât se poate de clar ca el să poată auzi limpede, totul. Aş vrea eu ca spiritul care mă însoţeşte pe mine să-mi vorbească aşa de desluşit. Spiritul ăsta îi spune lui Cheo şi numele şi vârsta oamenilor... Şi absolut totul, e ceva nemaipomenit, un dar de la Dumnezeu. Şi mereu o nimereşte. Orula[14] îi zice că trebuie să ghicească. Nu depinde de el, de voinţa lui. E obligat să ghicească, să facă vrăjitorii. Dar el..., vedeţi şi dumneavoastră. Stă cu mine de mai bine de un an, suntem împreună de... Cam... Doi ani şi ceva, dar nici chip să se descurce singur. Intră-n belele cu poliţia, scandaluri, beţii. Prieteni dubioşi. N-are niciun prieten de Doamne ajută. Nici măcar unul care să fie cât de cât cu capul pe umeri. Dar nu sunt chiar toţi răufăcători, d-ăia ai dracu', pe care-i are poliţia în vizor şi nu-i scapă din ochi.

---

[13] Oggún - reprezintă în cultura afro-cubaneză zeitatea puterii, a muncii stăruitoare și durabile.

[14] Orula - reprezintă în cultura afro-cubaneză zeitatea profetică, oracolul suprem. Este binefăcătorul oamenilor şi sfetnicul lor, singurul care le poate prevesti viitorul.

Rosa se tot fâţâia, a făcut de mântuială patul ăla jegos, s-a uitat la nişte sticle care se aflau într-un colţ, deschidea tot felul de cutii şi se uita ce e înăuntru. În cele din urmă, se aşează la măsuţa unde făcea vrăjile, dar îşi continua peroraţia:

— Eu încerc să-l învăţ să facă şi el vrăji, dar dacă nu m-ascultă, îl dau afară şi cu asta basta. O să rămân singură, ei şi... Ce mare scofală! Da, fiindcă viaţa nu se rezumă la sex. Puţini bărbaţi ca ăsta am avut eu în viaţă. Adică la pat... Înţelegeţi dumneavoastră ce vreau să zic. E ca un taur, taur de prăsilă. Adevărul e că mă place, noi femeile ne dăm seama când un bărbat ne place sau nu. Aş vrea eu să pot să-i dau un fiu. Să vedem dacă aşa îi vine mintea la cap. Dar la vârsta mea... Vă daţi seama... Dar ăsta nu e principalul lucru în viaţă. La un moment dat te dezamăgeşti. Timpul trece şi el nu face nimic ca să se schimbe. Continuă cu ale lui, cu beţiile şi... Of... În fine, hai, să vedem, dumneata vii să-ţi ghicesc fiindcă oi avea vreo problemă, iar eu nu prea am timp, aşa că...

Rosa a încetat să se mai plângă de Cheo, s-a închinat, uitându-se spre sfinţii din altar. M-a stropit cu apă parfumată. Ne-am

lepădat de toate cele rele, dându-ne cu apă pe braţe şi cap şi a început să invoce spiritele: Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, binecuvântată eşti între femei, cea ce ai născut pe făcătorul de bine Hristos, Tatăl Nostru care eşti în ceruri sfinţească-se numele tău, ajută-mă Doamne pe mine şi pe... Cum vă numiţi?

— Pedro Juan.

— Doamne, alătură-te nouă, mie şi lui Pedro Pablo, luminează-ne pe noi, Tu Atotstăpânitor...

Şi-o dădea înainte cu litania aia. Cu nodurile degetelor lovea încet în masă, dădea cu fum de ţigară peste un crucifix aşezat într-un pahar cu apă şi deschidea palmele mâinilor în timp ce îşi continua rugăciunea.

— Cred în Dumnezeu Tatăl Atoatefăcătorul, al cerului şi al pământului, al celor văzute şi nevăzute şi... Mmmmmm. Mmmmmm... Hai, să vedem... Hmmmmm... Hai, să-ţi zic..., dumneata nu vii aici c-ai avea probleme cu justiţia... Mmmmm... Hai, să-ţi zic..., dumneata o să faci un drum. Un drum lung, se vede multă apă, şi multe femei în juru' lu' matale şi aici şi acolo pe fiecare mal al

apei... Mmmmmmmm. Pedro Luis, dumneata, n-ai grijă de matale, băiete. Dumneata trebuie să pui un ban deoparte pentru ziua de mâine. Zice spiritul că mata îl ai pe Changó şi Ochún mereu alături şi trebuie să te rogi la ei şi să le pui flori. Trebuie să le vorbeşti. D-aia îţi plac aşa de mult femeile. Iar dumneata eşti puternic şi potent. Toate se îndrăgostesc de dumneata şi ţi se oferă aşa de uşor, Pedro José. Dumneata nici nu trebuie să deschizi gura. Numai te uiţi la ele şi vin la dumneata şi ţi se oferă..., şi-o să-ţi zic o chestie, Pedro Pablo... Cum aţi zis că vă cheamă? Pedro Pablo sau Pedro José?

— Pedro Juan.

— Ah, da, Pedro Juan. Bine, uitaţi-vă încoace, Pedro Juan... Mmmmmmm... Zice spiritul că dumneata ai nevoie de un sprijin şi să te lepezi de păcate. Dumneata n-ai pe nimeni acolo sus care să aibă grijă de tine, băiete. Şi cineva care să-ţi deschidă drumurile... Bine, da... Spiritul zice că dumneata porţi lanţurile lui Obbattalá[15] şi ale lui Changó, dar nu le foloseşti, i-adevărat?

---

[15] Obbattalá - reprezintă în cultura afro-cubaneză creatorul oamenilor şi al tuturor fiinţelor ce vieţuiesc pe pământ.

— Da.

— A, foarte rău. Of. Şi de ce nu le foloseşti? Dumneata ai vreo funcţie sau ceva, vreau să zic... Poate să vă aducă vreo pagubă?

— Nu, nu.

— Trebuie să le porţi, băiete. Şi în afară de mărgelele astea dumneata ai nevoie şi de multe alte lucruri ca să-ţi iasă drumul ăsta. Ca să-ţi iasă bine. Aşa cum trebuie. Să aveţi bani, dumneata şi femeile dumitale elegante şi fine, şi tot ce-ţi doreşti. Dumneata îţi doreşti... Nişte acte. Sunt multe acte, vai, nu înţeleg nimic. Dumneata eşti cântăreţ?

— Nu.

— Păi, atunci cum o să pleci la drum dacă de-aici pot să plece în străinătate doar cântăreţii?

— Aha. În fine, e vorba de loteria vizelor...

— Aha.

— Nu, la dumneata se arată altceva. E vorba de nişte hârtii, n-are legătură cu muzica. Dar o să pleci la drum, chiar dacă nu eşti cântăreţ. O să pleci pentru mult timp. La drum lung. Şi se arată bani şi succes şi femei şi o să mănânci şi o să bei bine, şi o să trăieşti ca un rege în case

frumoase. Pentru dumneata se arată tot ce-i mai bun. Dar eu văd hârtii şi că ai capul plin de gânduri. Dumneata te gândeşti mult la toate, băiete?

— Nu ştiu. Normal.

— Nu, nu. Dumneata despici firul în patru şi te tot frământi. Uneori crezi c-o să-înnebuneşti. Şi bei mult rom, că asta-ţi place. Şi fumezi. Spiritul zice că romul, tutunul şi femeile îţi vin de la african. Dumneata ai un negru sălbatic, ştiai? Un african care trăieşte ca un pustnic şi lângă el un indian. Te însoţesc mereu şi te ajută foarte mult.

— Mi-au mai spus-o.

— Sunt aici, lângă dumneata. Şi ştiu să se ascundă. Sunt şmecheri, fir-ar ei să fie. Nu se lasă văzuţi cu una, cu două. Trebuie să ştii cum s-o faci. Mmmmmm... Hai, să vedem... Indianul e mai cuminte, îi plac florile şi liniştea, dar africanul e certăreţ şi obraznic. Dumneata eşti obraznic? Da. Nici nu mai trebuie să-mi răspunzi. Se vede că dumneata eşti clonţos şi dificil. Păi africanul era un pustnic şi a murit în munţi, în pielea goală, doar cu o zdreanţă la brâu. Era omul muntelui, negrul, dar vesel şi nesupus. Un negru colţos şi obraznic. Nu era bun de

sclav. A fugit de pe moşie. Nu voia să lucreze. Prefera să moară decât să-şi plece capul şi să tacă. Negrul ăsta era sclav, dar şi-a smuls lanţurile şi a fugit în munţi. Lanţurile îl terminau. Prefera să-şi ducă zilele ca un sălbatic în munţi, chiar dacă suferea de foame. Dar liber. Şi avea succes la femei. Tutunul şi ţuica. Astea erau pasiunea vieţii lui. Iar acum stă lângă dumneata şi nu se dezlipeşte nicio clipă.

Şi Rosa tot îi dădea înainte cu placa asta. Eu tăceam, nu scoteam o vorbă. Până ce, în fine, a zis ceva nou:

— Uitaţi, spiritul zice că mereu o s-aveţi parte de femei, Pedro Pablo. Unele vin şi altele pleacă. Dumneavoastră le cuceriţi cu privirea, cu vorba şi cu sexul. Dumneata ştii că există bărbaţi care nici nu deschid gura, care sunt nişte animale, care o fac şi gata. Iar asta femeilor nu le place. Femeii îi place să fie curtată. Dumneata vorbeşti frumos, iar în pat eşti ca focul. În fine, trebuie că eşti tare bun la pat, fiu al lui Changó şi Ochún. Dar să trec la subiect: spiritul zice că există o femeie pe care dumneata n-o cunoşti. Foarte fină, înaltă, albă, elegantă, foarte educată. Îi place să se îmbrace în negru, e blondă, foarte albă. E adevărat?

— Nu ştiu.

— Nu ştii, bineînţeles. Vă despart multe ape. Poate că-i din altă ţară. Dar voi o să fiţi împreună şi ăsta e un lucru bun pentru amândoi. Fiindcă ea e fiica lui Elegguá[16] şi a lui Oggún... Mmmmmm... Ce chestie... Elegguá şi Oggún. Dar ea nu ştie. Dumneata trebuie să-i spui şi să-i duci şiragurile de mărgele vrăjite ca să o protejeze. Roşu şi negru pentru Elegguá, negru şi verde pentru Oggún. Dumneata, ştii? Da. Le ştii pe astea, fiindcă eşti foarte credincios. Uite, Pedro Pablo, să cumperi mărgelele şi să mi le aduci ca eu să le descânt, să le vrăjesc, iar dumneata să le duci şi să i le pui la gât în numele lui... În fine, o să vă spun eu, fiindcă va trebui să spui o rugăciune când o să i le dai. Femeia asta te aşteaptă. Iar când o să vă întâlniţi o să vi se deschidă drumurile şi unuia şi celuilalt. Ce lucru frumos. Ea o să-ţi deschidă drumul dumitale, iar dumneata ei.

— Şi cum o cheamă?

— Numele nu-l văd clar... O fi Anita? Kirina? Ceva cam aşa, dar n-apare numele.

---

[16] Elegguá reprezintă în cultura afro-cubaneză zeitatea ce stăpâneşte drumurile şi răscrucile, ce deţine cheile destinului şi deschide sau închide porţile fericirii sau ale nenorocirilor.

Dar pe ea, da, o văd. E frumoasă, înaltă, îmbrăcată în negru, se plimbă pe o plajă sau... E multă apă... Ca o mare. E foarte frig şi bate un vânt puternic. Ea te aşteaptă. Singură, se plimbă pe malul mării... Mmmmmmm... Mai există o femeie şi dumneata trebuie să ai mare grijă. E complet diferită. Şi o ai lângă tine. I-adevărat?

— Nu ştiu.

— Dumneata, trebuie să ştii, Pedro Pablo! Nu trebuie să-mi zici decât da sau nu.

— Da.

— Mmmmmmm... Exact. Spiritul zice că femeia asta e total altfel decât cealaltă, dar e aproape de dumneata. Iar tu o placi. Şi te iubeşte. Să nu crezi că nu te iubeşte. Ea te iubeşte pe tine şi tu pe ea, dar e o zăpăcită. Aşa s-a născut ea. E scundă, mulatră, foarte slabă, veselă, simpatică, mereu cu zâmbetul pe buze, uşuratică, e fiica legitimă a lui Ochún. Îi plac bijuteriile, aurul, banii, muzica, dansul, bărbaţii şi religia. Îşi vede de interesele ei. S-a născut cu harul ăsta al zeiţei Ochún şi are puteri de vrăjitoare. Dar nu-ţi fie frică, ea nu face rău nimănui fiindcă e bună la suflet şi cinstită. Dar e o

smintită. Mereu o să fie a dumitale, dar o să aibă şi alţi mulţi bărbaţi. Uneori umblă cu mai mulţi deodată. Dumneata trebuie să iei o hotărâre şi să te îndepărtezi de ea. Dacă nu te îndepărtezi, femeia asta o să te ruineze. Nu-i nimic de făcut. Ori o laşi, ori te bagă în mormânt. Spiritul zice că nu e uşor, dar trebuie să iei o hotărâre.

Şedinţa cu Rosa a durat aproape două ore. Am plătit-o şi am plecat. În buzunar aveam o listă lungă de leacuri, băi tămăduitoare, descântece. Am luat-o pe strada Blanco până la Virtudes şi am mai coborât încă o stradă. Pe strada Águila, colţ cu Virtudes, e barul El Mundo. O cârciumă veche şi dărăpănată, o ruină, dar mie-mi place. Cel puţin poţi să plăteşti în pesos şi nu în dolari. Am comandat un rom dublu. Locul ăsta îmi aminteşte de taverna în care m-am născut şi am trăit primii mei ani de viaţă, ascultând bolerouri la tonomat. M-am uitat din nou pe lista cu leacuri. Prea lungă. Cel care ascultă de sfaturile unei vrăjitoare o ia razna. Nici vorbă. Ce-o fi, să fie. Şi bune şi rele, că am forţă să le îndur pe toate.

Toate vrăjitoarele sunt o apă şi un pământ. O grămadă de ierburi, beţigaşe,

talismane, descântece. Ş-apoi dă-i cu mărgelele, spiritele, cele şaisprezece seminţe sfinte ale lui Orala în care se ghiceşte destinul, descoperă-ţi îngerul păzitor, botează-te şi scoate o grămadă de bani. O leafă. De asta eu merg doar până la un punct. Şi nu mă întind mai mult decât îmi ajunge plapuma. Am dat pe gât romul şi m-am îndreptat spre târgul de la intersecţia Reina cu strada Águila. Nu mi-am luat nimic pentru mine. Doar câte ceva ca să le duc ofrandă spiritelor ce mă veghează. Şi am cumpărat şi colierele pentru Agneta. Era evident că femeia care mă aştepta era ea. Şi pe Gloria o descrisese exact aşa cum e. Mai lipsea să-mi spună doar că e ca un şarpe care ţi se încolăceşte în jurul gâtului, până ce te sufocă. Poate că şi suedeza e simpatică, îi place să cocheteze şi ştie să facă sex. Of, de ce mi-oi bate capul? Ce-o fi, o fi.

Am mâncat o pizza. M-am tot uitat după fundurile negreselor şi ale mulatrelor înţolite în pantaloni de lycra albaştri, roşii, galbeni, negri. „O acuarelă din Antile, de carne, culoare ş farmec“, ar zice un anumit poet ridicol şi venerat. Frumoase cinuri. Tentante. E o zonă unde poţi s-agăţi. Caută

tipi care să plătească sau cel puţin să le invite să bea o bere, să mănânce ceva sau să le dea un pachet de ţigări. Sunt curve, dar nu sunt fete rele.

12.

M-am întors pe terasă. N-aveam nimic de făcut. Am dat drumul la televizor. Transmiteau întâlnirea unor preşedinţi din mai multe ţări. Am stins televizorul. Am ieşit afară. La aer curat. Marea mă linişteşte. Harababura pe care o lăsase în urmă vântul rece murdărise albastrul marin. Şi adusese pe ţărm cantităţi impresionante de alge şi ierburi. Mi-ar fi plăcut să fiu marinar. Să plec mereu. Să mă îndepărtez. Să trăiesc la distanţă. Să spun mereu la revedere. O dată şi încă o dată. La revedere, la revedere, până ce mă voi fi pierdut în inima mării. Brrrrr! Un zgomot îmi întrerupse şirul gândurilor. Sau al negândurilor. O hodoroagă de maşină din anii ’50 sau ’51. Cu capota albă şi restul roşie ca şi cărămida, o culoare ciudată şi dezagreabilă. Nu e chiar roşu şi nici chiar cărămidă. Şi nici tocmai alb nu e. O vopsiseră cu pensula. Se observau urmele

de pensulă, lucrul făcut de mântuială, loviturile în tabla maşinii, găurile. S-a oprit, scrâşnind din roţi în mijlocul străzii San Lázaro. I se rupsese cuzinetul la roata stângă din spate. Roata i se desprinse şi se rostogolea pe trotuar, iar maşina părea un animal rănit, cu labele smulse ca un dinozaur uriaş şi bătrân, ce nu mai poate să meargă şi cade în genunchi în mijlocul junglei. Axul roţilor rupt se afundă în asfaltul fierbinte. Doi tipi în pantaloni scurţi, cămăşi fără mâneci şi şlapi din cauciuc au ieşit calmi din maşină. După cât se vede nenorocirile astea erau un lucru obişnuit. Nu s-au enervat. Au ridicat maşina cu un cric hidraulic, au sprijinit-o pe pietre şi bolovani şi s-au pus pe treabă chiar acolo, în mijlocul străzii. Treceau câteva maşini pe dreapta şi pe stânga. În câteva minute dinozaurul rămase fără sânge. În jurul lui se formă o baltă din tot felul de lichide şi unsori. Tipii nu s-au intimidat. Au scos nişte scule dintr-o ladă. După cât se vede, erau bine dotaţi. Şi s-au pus pe treabă. Era vreo patru după-amiaza. Dacă urma să-i prindă noaptea, aveau să lucreze pe bâjbâite.

Şi iată-mă şi pe mine acolo. Foarte preocupat de repararea dinozaurului şi, în

plus, flirtând cu o tânără cu un supercur şi nişte superţâţe, care se mutase de curând în blocul vecin. Poartă haine atât de strâmte, că parcă nici nu poate respira. Îşi târşâie pantofii, dă drumul la muzică cât se poate de tare şi iese pe terasă ca să ia găleţi cu apă din nişte rezervoare. Spală pe jos, curăţă, freacă podelele ca o nebună. Bărbatul ei e inginer. Locuiesc într-o cămăruţă improvizată din cărămizi, bucăţi de tablă şi ţigle din azbociment. Odaia are cam patru pe patru metri, chiar pe terasa acestui bloc. Îmi place să o privesc după-amiaza, când soarele se frânge. Amândoi se așează pe terasă, la răcoare, şi lucrează câteva ore: fac coliere şi brăţări din mărgele pentru vrăjitorii, catarame, diademe şi zorzoane de pus în păr. Din asta trăiesc. Salariul nu le ajunge nici ca să înceapă luna. Uneori ea îl lasă pe bărbat să înşire mărgele şi se duce fuga să spele podelele. E obsedată de curăţenie. Poate că o epuizează mental să înşire mărgele. Creieraşul ei nu rezistă la o muncă atât de intensă şi atunci o lasă baltă şi trece la acţiune. Începe să consume energie, frecând podele. Şi e fericită când îşi pune în

evidenţă curul şi ţâţele, ca să ştie lumea că ea e bună ca prăjitura de cocos.

Au bătut la uşă. Trucutú şi Pelé. Veneau să repare antena. Sunt tineri. Poate că au treizeci de ani. S-au născut şi au crescut aici ş cunosc cartierul pe dinafară. Nu le scapă nimic. Să se ducă până în Vedado, în Cerro sau în Guanabacoa, pentru ei înseamnă o adevărată aventură. Cu câteva luni în urmă, Pelé a montat pe terasa mea o antenă ca să se vadă posturile de televiziune din Miami. Nu e legal, dar el e nebun după show-ul Cristinei. Toţi fraţii lui locuiesc în Miami. Trucu are atelier de mecanică auto şi amândoi sunt asociaţi vechi. Mereu sunt împreună. Şi la bune, şi la rele. Lucrează, cârpesc pene de cauciuc, spală maşini, le repară, fac de toate: mecanică, instalaţii electrice ori sanitare, afaceri pe sub mână. Totul ca să-şi câştige pâinea de zi cu zi. Cu toate astea, Trucu e slab şi face foamea. E ca un ţâr şi are faţă de nemâncat. Pelé e voinic şi se hrăneşte ceva mai bine. Maşina marca Oldsmobile e stricată şi stă priponită în faţa atelierului. De pe terasă ne uităm la cei doi bărbaţi cum lucrează. Trucu îmi zice:

— De calici ce sunt şi nemâncaţi o să stea acolo până mâine.

— De ce crezi asta? Îi cunoşti?

— Nu, dar le-am zis că o să le reparăm noi maşina şi mi-au răspuns că nu, că o s-o repare ei.

— Nu-i chiar aşa de complicat. În două-trei ore...

— Două-trei ore? Un cuzinet? Se vede că habar n-ai de mecanică, Pedro Juan. O să piardă cel puţin zece ore. Şi asta doar ca să nu cheltuie câţiva bănuţi.

— Nu chiar câţiva bănuţi. Tu şi Pelé le-aţi lua cel puţin trei sute de pesos.

Pelé m-a întrerupt foarte convins de ce spune:

— Lucrarea asta face cinci sute de pesos, moşule. Pe mai puţini bani nu mă bag. Dau garanţie. Noi, da, oferim garanţie. Iar rabla asta de tot rahatul o să se rupă oriunde, numai unde am pune noi mâna, nu. Piesa aia nu s-ar mai strica niciodată. Asta, sigur!

— Da, bine, ştiu. Nu-ţi mai face reclamă singur. Dacă-mi cumpăr vreo maşină, vă angajez pe voi doi ca mecanici permanenţi.

— Îţi cumperi maşină, frate? Ţais! Ţii banii ascunşi. Eşti un babalâc şmecher.

Pedro Juan, tu nu poţi să mai mergi pe bicicleta asta, ca un sărăntoc. Nu, nu, nu. Eu, că-ţi sunt prieten, îţi zic sincer: tu ai nevoie de o maşină bună, e chestie de imagine, nene. O maşină ca pentru un domn. Tu eşti tare, nene. Îţi căutăm noi maşina care-ţi trebuie. Să fie ceva special, ca pentru tine. Iar Trucutú:

— Pedro Juan, noi ne pricepem la asta şi-o să-ţi găsim ceva special. O maşină care să nu-ţi facă probleme. Uite, cea mai bună pentru tine ar fi un Chevrolet din anul ‘56 sau ‘57. Vopsit în gri metalizat, nichelat tot, scaunele căptuşite în imitaţie de piele de tigru. Un casetofon digital super, cauciucuri late cu jenţile albe. Şi o să te simţi ca-n rai, frate. Asta chiar e lux. Îţi dai tu seama cum o să se ţină muierile după noi? Şi o să mergem la plajă, să ne-o tragem şi să bem bere la cutie.

— Auzi, Trucu, vrei să cobori cu picioarele pe pământ, fratele meu? Ai luat-o razna sau care-i treaba?

— Ei, mai trebuie să şi visezi puţin. Lucru ăsta e posibil, moşule. Uite, eu închid ochii şi mă şi văd acolo. Toţi trei. Îţi dai seama, toţi trei! Cu trei fete superbe de

douăzeci de ani. De optsprezece. De şaisprezece. Carne tânără. Şi bere la cutie.

— Bine, bine. Nu vă ambalaţi. Când o să am toţi banii, o să cad la înţelegere cu voi.

— Exact, frate exact cum zici. Dă o tură prin Europa, aşa cum faci tu, şi adu lovele ca să punem mâna pe Chevrolet. Da[3] să te-ntorci, frate, să te-ntorci. Nu care cumva, când te-oi vedea cu banii-n buzunar, să rămâi.

— Doar ştii că eu mereu mă-ntorc.

— Da, eşti singurul.

— Nu chiar singurul. Sunt mulţi care pleacă din Cuba şi apoi se întorc.

— Bine, frate, fă-o repede, fiindcă acum e mai ieftin. Dar în orice clipă preţurile pot creşte şi Chevroletul te poate costa dublu.

Au început să cureţe antena lui Pelé. Sarea oxidează aluminiul. Cutia cu diode s-a desprins. M-am dus să iau sticla cu rom pe care o mai aveam. Am băut. Ne-am dat la aia cu curul mare care stătea pe terasă. Acum spăla un căţeluş. Atunci Pelé a scos puţină iarbă din buzunar, a pregătit nişte ţigări şi am început să ne drogăm. Romul ni s-a terminat. Trucu a coborât până jos şi a adus altă sticlă. Când eram deja ameţiţi, Pelé s-a dus la bucătărie, a încălzit o

farfuriuţă şi a pregătit nişte prafuri. Două doze fiecare. De ceva timp nu mai trăsesem pe nas. Vai, dintr-odată am devenit euforic. Eu, cel mai tare din parcare. S-au distrat cu mine. Le-am spus bancuri, am dansat, le-am povestit aventurile mele sexuale de pe plajă. Pelé continua să bea rom. Era însetat. A mai învârtit o ţigară de marijuana şi a fumat-o. El singur. Eu şi Trucu nu mai puteam.

— Azi ai adus tot arsenalul, frate.

— Doar atât mi-a mai rămas, Pedro Juan. Altceva nu mai am.

— Cum adică, nu mai ai nimic? Găseşteţi o muiere. Eşti tânăr.

— Sunt îndrăgostit de Patricia. Azi se fac trei luni de când nu m-a mai sunat. Şi fac cinste pe chestia asta. Cred că şi-o fi găsit pe unul cu bani pe-acolo pe undeva şi ce-o fi zis, lasă că Pelé poate să crape în mizerie.

S-a întristat. Părinţii lui muriseră cu ani în urmă. Cei patru fraţi ai lui se aflau în Miami. El a stat la puşcărie de două ori. Puţin timp. Un an şi ceva de fiecare dată. Nevastă-sa ticluise cum să plece în Venezuela. A făcut totul pe furiş şi i-a mărturisit-o când mai avea puţin şi trebuia

să plece la aeroport. I-a spus să nu-şi facă griji, că ea o să-i facă chemare ca să fie împreună în Venezuela sau în Miami. Se pare că între timp s-a răzgândit. Nu mai dă niciun semn de viaţă. Pelé a pus o casetă cu Feliciano şi s-a aşezat intr-un colţ să asculte muzică, trist şi descurajat, de parcă i s-ar fi înecat toate corăbiile.

Cei cu Oldsmobile-ul continuau să meşterească la el, acolo în stradă. Se făcuse noapte şi nu se vedea mai nimic. Sau aproape nimic. L-am lăsat în pace pe Pelé cu beţia şi depresia lui. Trucu s-a apropiat de mine.

— Lasă-l în pace, moşule. Pelé, dormi, frate, dormi.

Şi mi se adresează în şoaptă:

— Mai bine să doarmă, fiindcă atunci când e beat începe să plângă. Sau dimpotrivă, îl apucă dracii şi sparge tot în jur. Şi-a distrus toate lucrurile din casă. Nu mai are nimic. A sfărâmat toate mobilele, toate lămpile, totul. Casa e o jale. Când o să spargă ş televizorul n-o să mai poată vedea spectacolul Cristinei, singurul lucru care-i place.

— Fir-ar a naibii de treabă, femeia aia chiar că l-a terminat.

— Patricia?

— Da.

— Ah, lasă asta.

— De ce? El a iertat-o de fiecare dată când l-a înşelat. Să nu vină acum să facă pe romanticul. El ştie foarte bine că Patricia era o curvă cu steag, care stătea cu el numai ca să-i scoată banii.

— Păi ş-atunci?

— Trăieşte din vise. Parcă ar fi într-o telenovelă. Ascultă bolerourile lui Feliciano, se droghează, se lasă dus de toate căcaturile astea. E tovarăşul meu dar nu mă iau după el. Mare visător, frate. Sunt oameni din ăştia care trăiesc dintr-o telenovelă într-alta. Iar dacă mâine găseşte altă muiere, cine ştie, poate că-l apucă dramatismul şi gelozia şi-ncepe s-o reguleze p-aia la cap până ce tipa ori îl lasă, ori începe să-i pună coarne.

— Tu chiar că eşti un tip tare, Trucu. Ţi-ai petrecut o groază de ani pe mare.

— Şapte ani. De şase ani n-am mai ieşit în larg şi am rămas cu buzele umflate, căci la omul sărac nici boii nu-i trag.

— Nu te-au mai chemat să te angajeze?

— Nici vorbă, frate. Nu mai exist pentru ei.

— Vapoarele stau ancorate în port.

— Alea-s nişte bărcuţe care-au scăpat cu viaţă. Mare parte din flotă a putrezit şi s-a dus pe apa sâmbetei. Astea sunt amintiri. De ce să mai vorbim despre asta? Mai bine să ţi le ştergi din minte.

— Tu ai început să lucrezi de tânăr.

— La optsprezece ani m-am îmbarcat pe Río Perla. Şapte ani am navigat, mereu înspre nord, înspre apele îngheţate.

— Ce vârstă tâmpită ca să te urci pe un vapor. Ţi-au tras-o prin cur?

— Nu, nu. Eu sunt bărbat, frate. La bord există respect şi tot echipajul trebuie să accepte regulile. Pe niciun vapor nu vor poponari. Îi aruncă peste bord.

— Pe motiv că sunt poponari?

— Nu. Inventează ceva şi-i aruncă-n apă. Poponarii nu-s bine-veniţi nicăieri, băiete. Şi cu atât mai puţin pe un vapor. Fiindcă creează un întreg tărăboi. Pe marinari îi apucă toate năbădăile şi încep să se bată între ei, cine să i-o tragă-n cur poponarului. Nu, nu. Trebuie să fii bărbat.

— Şi ce făceai? Te masturbai?

— Băiete, hai să-ţi explic. Marinarii niciodată nu vorbesc despre asta. Fiindcă sunt lucruri despre care, dacă vorbeşti, îţi

aduc ghinion. Dar tu eşti prietenul meu şi asta rămâne între noi. Eu ştiu că tu n-o să povesteşti ce-ţi spun. Eu întotdeauna am avut o femeie care mă aştepta. Când nu era una, era alta, dar totdeauna am avut o femeie care mă aştepta să mă-ntorc din larg. Acum, e important şi ce minte are marinarul. Un marinar slab de înger e hrană pentru peşti. Ascultă ce zic: eu ştiam exact că toate muierile sunt la fel. Toate. Fără nicio excepţie. Cele treizeci sau patruzeci de zile pe care le petreci pe uscat te linguşesc, iubiţel, iubirea vieţii mele, tot ce vrei tu, iubitule şi-şi desfac picioarele la fiecare jumătate de oră. Şi tu le-o tragi într-o fericire. Fără vlagă-n tine, dar tu dă-i şi dă-i futai, fiindcă ea te provoacă, ca să te ştie mulţumit. Dar tu, pe de altă parte, ai câştigat să zicem... O mie de dolari sau două mii şi cinci dolari sau şapte mii de pesos cubanezi pe şase luni de muncă. Un marinar scoate de cincizeci de ori mai mult, ba chiar de cinci sute de ori mai mult decât un medic, nu ştiu... În fine, cum îţi ziceam... Tot ce-ai câştigat muierea cheltuie în mai puţin de-o lună, frate. În mai puţin de-o lună, totul dispare. Şi dispar şi fleacurile pe care le-ai adus: rochii, pantofi, ceasuri,

casetofoane, totul. Ajungi să te împrumuţi ca să poţi să trăieşti ultima săptămână pe uscat, fiindcă te-a lăsat în curul gol. În ziua în care trebuie să pleci, deja eşti dator, dar muierea nu te părăseşte fiindcă ea, care are o minte afurisită, un creier ambulant, deja îşi pregăteşte terenul pentru data viitoare şi te însoţeşte pe chei şi te pup, iubitule, tu eşti dragostea mea, ce dor o să-mi fie de tine şi să-mi scrii în fiecare zi. Şi toate astea presărate cu lacrimi. Şi, vai, când o să ascult cântecul ăsta, o să-mi aduc aminte de tine. Dar tu, care eşti un adevărat lup de mare, fiindcă viaţa te-a învăţat multe, vezi că la treizeci de metri stă amorezul ei, făcându-se că plouă, cu o bicicletă sprijinită de un stâlp, aşteptând-o. Tu-l cunoşti, fiindcă l-ai văzut cum dădea târcoale şi eşti pus în gardă. Căci un marinar pe uscat doarme iepureşte. Aşa e. Odată ce m-am întors cu spatele şi am urcat pe punte, ea e dintr-odată superfericită şi râde, lacrimile i s-au uscat, iar tipul ăla vine şi-o urcă pe bicicletă şi pleacă amândoi râzând şi spunând: „Slavă Domnului că s-a cărat idiotul ăsta“. Şi toţi pantofii, hainele şi parfumurile tale le foloseşte tipul ăla, chiar

din noaptea aia şi se duce să bea bere cu banii tăi, pe care ea i-a furat cu grămada.

— Vai, Trucu, tu eşti cam supărat pe viaţă, frate. Exagerezi.

— Pedro Juan, eu nu exagerez. N-am mai vorbit cu nimeni despre chestia asta. Doar cu tine, fiindcă te consider prietenul meu şi ştiu că eşti o persoană discretă. Nu eşti bârfitor. Chestia asta n-o povesteşte nimeni, fiindcă cine-i ăla care recunoaşte că e un idiot, un încornorat. Eu îţi povestesc ce mi s-a întâmplat mie cu cinci femei. Una după alta. Şi tu zici că-s supărat pe viaţă. Eu am inima împietrită. Inima, sufletul, totul. De piatră. Nu mai simt nimic. În şapte ani de viaţă pe mare mi s-a întâmplat acelaşi lucru cu cinci femei. Păi, atunci, eu sunt ăla rău? Eu m-am înşelat? Eu sunt jigodia şi ele îngeraşii? Când mă întorceam pe uscat, îi vedeam pe amanţi pe-aici prin cartier cu hainele, pantofii şi ceasurile mele, iar muierea îmi zicea că le-a vândut, fiindcă murea de foame, şi ceva trebuia să vândă. Minciună. Curvele dracului. N-am văzut una care să nu fie curvă. Toate femeile sunt la fel. Toate vor să-l termine, să-l calce în picioare pe bărbatul pe care-l au alături. Să-l facă zob. Să-l exploateze. Să

trăiască în cârca lui. Le merge cu ăla care e băiat de treabă. Sunt isteţe. Lor le place de fapt tipul jigodiei, ăla care le pocneşte şi le rupe oasele şi nu le lasă nici să deschidă gura şi nici să se uite în altă parte. Jigodia e genul lor. Dar apare un tip sincer care le răsfaţă şi le aduce cadouri şi le dă bani şi pe ăsta îl termină. Te distrug, băiete, te distrug. Iar eu, congelat în nordul Atlanticului. Congelat! Pedro Juan, tu nu ştii ce e asta. Congelat! Scoteam năvoadele pline cu gheaţă şi sortam peştele cu mâinile goale şi-l puneam în cutii, acolo, pe punte. Minus douăzeci de grade. Minus treizeci de grade. Până şi coaiele ţi se congelează. Iar noaptea, să nu cumva să încerci să te atingi. Ai sula tare ca un băţ, dar dacă te obişnuieşti să ţi-o freci mori, fiindcă munca e tare grea, mâncarea proastă şi în plus dacă te mai şi masturbezi... Of, mori!

— Şi tu ce făceai? La vârsta aia n-o luai niciodată în mână?

— Îmi ţineam mintea sub control. Mult control. Nu poţi să-ţi permiţi ca mintea să te domine. Mai bine să nu te atingi, şi să ejaculezi în timp ce dormi, în timp ce visezi. Mă trezeam în fiecare dimineaţă ud leoarcă, cleios. Parcă aş fi ejaculat clei. Şi trebuia să

spăl cearşafurile, fiindcă în unele nopţi dădeam drumul chiar şi la un litru de spermă. Alteori eram mai liniştit şi ejaculam mai puţin. Îmi doream să ajung pe uscat, fie doar şi pentru două zile ca să cumpăr câteva fleacuri, să vând pachetele de ţigări, ştii tu, marfa de troc a marinarilor, fiindcă dacă ajungeam în Cuba cu mâinile în buzunar, vagaboanda nici nu mă băga în seamă. Tu ştii cum fac astea pe doamnele, dar asta e doar în capul lor. Şi încep să facă figuri. Sunt nişte hoaţe, d-aia trebuie să le aduci parfumurile şi pantofii pe care ţi i-au cerut. Sau faci ce zic ele, sau nu pupi futai şi pleci cu buzele umflate. Atunci chiar că înnebuneşti. Te obsedează, Pedro Juan.

— Aşa nu se poate trăi.

— Da. Numai că omul se adaptează la toate. Acum e şi mai rău. Aici în atelierul ăsta. Ştiu că tot ce puteam să fac în viaţă, deja am făcut. Acum nu mai există nici flotă, nici vapoare, nici peşte, nici nu se găseşte de lucru, s-a ales praful de toate. Iar eu n-am nici copii, nici nevastă, nici bani, nimic, absolut nimic. N-am nici măcar un loc unde să mă adăpostesc, fiindcă târfele mi-au furat tot pe vremea când eram cineva. Iar anii au trecut.

— Auzi, lasă văicăreală, cumetre! Nu te posomori şi tu acuma, că...

— Nu, nu. Ţi-am zis că vorbesc cu tine cum n-am mai făcut-o cu nimeni, fiindcă tu eşti prietenul meu. E adevărat ce-ţi spun. Nu inventez nimic, nici nu dramatizez lucrurile: şi iată-mă aici, în atelierul ăsta pentru câţiva bănuţi pe zi. Nu-mi mai ajung nici ca să mănânc, Pedro Juan. Ştiu că nu voi scăpa de sărăcie niciodată. Uneori, prinzi speranţă şi spui: poate că se-ntâmplă ceva şi câştig o groază de bani, poate că apare vreo babă cu bani care să se însoare cu mine şi moare repede şi mă îmbogăţesc. Eh, aiureli. Îmi trec prin cap tâmpenii. Nimic nu cade din cer, nici banii, nici o femeie cumsecade, nici o babă bogată, nici măcar dragostea, nimic. Absolut nimic. Mă amăgesc cu rahaturi d-astea, ca să nu mă arunc în cap de pe terasă şi să rămân ţeapăn acolo jos.

L-am apucat de braţ:

— Ascultă, Trucu, ce-i cu tine, frate? Treci de-aici, hai, vino, şi lasă prostiile astea, că-ţi dai singur apă la moară.

— Ha, ha, ha, chiar credeai că m-arunc de-adevărate-lea. Nu, moşule, doar vorbeam şi eu cu tine. Tu pe toate le iei în serios.

Pelé a ieşit pe terasă, împleticindu-se şi a vomitat ca un animal. Înghiţise multă porcărie. Alunecă şi căzu în vomă. Şi rămase acolo, întins pe jos, murdar până în vârful urechilor de toată mizeria aia. Am rămas cu ochii la el. Şi noi eram beţi criţă. Tipii ăia care reparau la Oldsmobile continuau să-şi facă de lucru acolo jos. Oare câte ore îşi petrecuseră acolo cu meşteritul? Am rămas aşa cu ochii ficşi la voma aia şi i-am zis lui Trucu: nu se poate amesteca dragostea cu dreptul la proprietate.

— Şi cine ţi-a zis chestia asta, Pedro Juan? Ce tot îndrugi, acolo? Tu eşti bărbat crescut la şcoala vieţii ca şi mine. Pe femeie trebuie s-o ţii totdeauna din scurt, Pedro Juan. Mereu a fost aşa şi aşa trebuie să rămână. Să-i fie clar că tu eşti masculul. Dacă eşti slab de înger, îşi bate joc de tine şi te face praf.

— Femeia te face să crezi chestia asta. Dar, în fond, ea este cea care ţine frâiele.

— Nu, nu. Te înşeli. Ori eşti tu stăpânul, ori ea. E ca un război. Chestia asta cu iubirea e o poveste pentru copii.

— Prea mulţi ani pe mare duci în spate. Oi fi tu expert în batog şi merlucius, dar la femei nu te pricepi.

— De ce?

— Îşi băteau joc de tine, îţi luau banii, te păcăleau ca pe un copil. Şi tu continui să crezi că ele ar putea fi dominate şi că ar putea asculta de cineva. Femeile sunt mai inteligente decât noi, Trucu, mai viclene, mai curajoase, mai hotărâte, mai iuţi de minte.

— Pe ce te bazezi când zici chestia asta? L-ai citit pe Vargas Villa[17]? Cărţile lui Vargas Villa sunt ca o biblie.

— Hai, nu mă enerva, Trucu. Vargas Villa? Nu fi tâmpit, cumetre. D-aia ţi se zice ţie că eşti tralala.

— Păi, Vargas Villa scria negru pe alb: cucereşte-le, perverteşte-le, du-le la pierzanie. Toate sunt curve. Au suflet de curvă.

— Hai, să lăsăm subiectul ăsta, că amândoi suntem beţi şi n-o s-ajungem...

Cineva a sunat la uşă. Era Gloria. Când ne-a văzut în halul ăla, dintr-odată a început să facă pe matroana casei şi să se simtă bine în rolul ăsta:

— Vai, ce scârboşenie! Vai, ce animale sunteţi, beţivilor! Pedro Juan, când o să te

[17] José Maria Vargas Villa - scriitor columbian modernist. Stilul său hiperbolic şi emfatic se remarcă în opera sa prolifică, ce numără în jur de o sută de titluri.

laşi de băutură o să mă-nchin la San Lázaro, o să-i aprind douăzeci de lumânări şi o să stau în genunchi până ce se va stinge şi ultima lumânare. Îţi jur pe Dumnezeu că ce promit, aia fac.

— Uite, cine s-a găsit să facă pe cuvioasa...

— Eu nu fac din astea. Eu nu mă îmbăt ca o scroafă. Uite-i pe Pelé cum zace ca un câine în propria lui vomă, bleah... Cum pute! Adu-mi o găleată cu apă să curăţ chiar acum şi să se care ăştia de-aici. Hai, scoală-te, Trucutú, scoală-te, hai, ajută-mă!

— Gloria, vrei să te potoleşti? Mi-au mai rămas doar două trei găleţi de apă în cazan şi n-o să le risipesc pentru Pelé.

— Tu chiar eşti mai porc decât ei.

— Lasă chestia asta, c-o rezolvăm mâine. Poate că vine apa.

— Tu ştii că n-avem apă de-o săptămână şi că trebuie s-o iei de jos cu găleata. Chestia e că tu eşti un mare puturos şi un mare porc.

— Vrei să mă lași in pace şi să nu mai faci pe nevastă-mea?

— Nu, nu te las în pace. Cât timp eu sunt nevastă-ta sau suntem împreună, trebuie să faci lucrurile cum se cade. O să

pregătesc baia şi apoi o să ne culcăm. Vrei o cafea?

— O cafea, da, dar n-am de gând să mă spăl. O să mă culc aşa cum sunt. Trucu, tu ce-o să faci, că pe Pelé nu putem să-l mişcăm de-acolo.

— Eu rămân aici, bă, c-a mai rămas puţin rom.

— Eşti sigur?

— Da, sigur Nicio grijă. Culcaţi-vă. Eu rămân aici, afară, să iau puţin aer.

Eu şi cu Gloria ne-am culcat. Camera este chiar lângă terasă. Am căzut în pat ca un bolovan. Gloria deschis* jaluzelele, aprinse lumina şi începu să se dezbrace.

— Ascultă, curva dracu', Trucu o să te vadă.

— Păi, d-aia o şi fac. Chiar acum se uită la mine.

— Ah, fir-ar al dracu'.

— Şi-acum o să te fut, ca să şi-o frece ca scos din minţi. Numai asta ştie să facă: să şi-o ia în mână şi să reguleze babe de şaptezeci de ani.

— Şi tu de unde ştii?

— Ah, nu mă întreba.

S-a aruncat peste mine şi a început să mi-o sugă. Nu mi se scula. Eram beat criţă

şi nu simţeam nimic. Totul se învârtea cu mine şi, în fine, am adormit. Puţin mai târziu mi s-a părut c-am auzit nişte şoapte lângă mine. Am făcut efortul să deschid ochii şi i-am văzut pe Gloria şi pe Trucu în pat. Nu sunt sigur, dar mi se pare că erau ei.

Când m-am trezit, era plină zi. Gloria sforăia lângă mine, goală, mulţumită, cu picioarele desfăcute. Dormi-sem destul. Aveam gâtul uscat şi sula făcută băţ. M-am lăsat în jos, până în dreptul sexului ei. Mmmmm... Era umed ş mirosea a brânză. Avea gust de brânză. Vai, aşa-mi place. Uneori, miroase a peşte. Acum avea un gust plăcut. S-a trezit, mieunând şi torcând ca o pisică. Şi-am început. Încet, fără grabă, îmi place să fac sex dimineaţa, îmi place să intru în ea şi s-o strâng în braţe. E ca o vrăbiuţă. Mă sărută pe tatuaj. Îi place şarpele roşu. Ne mângâiem. Şi vorbim. Închide ochii şi-şi pierde minţile. Îmi zice în şoaptă: imaginează-ţi că tu eşti tatăl meu.

— Ah da, mă săruta şi mă atingea la păsărică şi mă mângâia. Iar eu îl strângeam de penis. Mânuţa mea nu putea să-i cuprindă tot membrul. Era gros... Vai, nu,

nu, nu. Să nu mă crezi, e o minciună tot ce-am spus. Rodolfo îmi făcea toate astea.

— Era taică-tău, nenorocito!

— Nu, tata, nu. Tata era om serios. Un bărbat cumsecade. Hai, lasă-mă grea, lasă-mă grea. Vreau să mă căsătoresc cu tine şi să avem copii împreună.

— Să te căsătoreşti?

— Da, eu cu tine. Îmbrăcaţi în alb. Şi dacă o să fiu gravidă, cu atât mai bine. Îmbrăcată în rochia de mireasă şi cu burta mare de şase luni. Vai, bagă-mi-o până la capăt, of, cât de mare şi de groasă ţi se face, nenorocitule, labagiule, vai, cum o simt! Îţi plac curvele şi vagaboandele. Vai, ce mare o ai. Hai, lasă-mă grea, ca să am copii cu tine şi să stau cuminte acasă.

— La fel ca Minerva? Asta vrei tu!

— Da, asta-mi place. Să am un bărbat, să stau acasă, să spăl şi să fac de mâncare şi să ne-o tragem prin toate colţurile.

— Şi să te mai şi pocnesc.

— Ah, asta mă înnebuneşte. Dacă mă baţi, o să mor după tine. Nu-mi mai spune, c-o să ajung la orgasm.

— Da, nenorocito, uite aici câteva scatoalce.

I-am tras un rând de palme.

— Da, loveşte-mă cu mâna asta aspră, ca să-mi dau drumul ca o căţea. Aaah, m-am născut să fiu bătută, loveşte-mă, îmi place, linge-mă, iubitule, bea-mi sucul.

Mişcă din şolduri ca un mixer. Sunt gata să ejaculez. Nu. Încă mai rezist. O aşez cu faţa în jos. Ea se lasă. O muşc de fund, o sărut, o ling. Şi i-o bag. Încet. Are gaura fundului neagră, frumoasă, cu păr creţ, de mulatră. Strânge din fund şi şi-l ridică spre mine. E o adevărată provocare. Nu se mai satură fetiţa asta. O pătrund uşor, fără să mă grăbesc. Mă întind peste ea şi o muşc. Transpirăm. Ştie să se mişte. Îi place şi-mi zice să nu mă opresc. Are nişte fese micuţe. Toată e mititică, uşor de mânuit, perfectă. Cu pielea ei cafenie. E o drăcoaică. O vrăjitoare nesătulă. Îi place s-o ia pe la spate, dar nu întotdeauna. Mai întâi trebuie s-o cuceresc, să o scot din minţi. S-o excit. Să o ating la punctul sensibil. Şi să insist. Pe punctul sensibil. Atunci o ia razna şi-mi înşiră toate porcăriile care-i trec prin cap. Nu ştiu niciodată dacă minte sau spune adevărul. Gloria este un melanj de adevăr şi minciună. E femeia cea mai neastâmpărată, cea mai veselă şi cea mai nebună din toate câte am avut. Vorbeşte neîntrerupt:

— Du-mă şi pe mine la tipul care ţi-a făcut tatuajul. Să-mi facă şi mie unul pe fesă sau pe o ţâţă. Unde vrei tu, iubi: „Eu sunt a lui Pedro Juan“. „Pedro Juan e bărbatul meu.“ Aşa, ca să-i umplu de invidie pe ceilalţi bărbaţi. Ca să fie geloşi. Şi-o să le zic: „Ăsta e bărbatul meu. El e numărul *one.* Asta înseamnă numărul unu. Bărbatul meu. Vă scot banii, ca să-l întreţin pe el“.

— Pe cuvânt? Chiar vrei un tatuaj?

— Da, da. O să mă îmbăt, fumez nişte iarbă şi las să mă înţepe. Vai, dar de ce ţi se scoală aşa de tare? Ce groasă, ce mare, mă doare, o simt până-n gât, vai! Ce mănânci tu, iubitule? Cum de ai mădularul aşa de tare? Ce mănânci?

— Carne de cal picantă, ţuţule.

— Tu eşti calul. Eşti un animal. Hai, trage-mi-o, trage-mi-o. Dă-mi pulă.

Toată chestia asta mă înnebuneşte. Nu mai pot. Ejaculez înăuntrul ei. Of, ce relaxare. Ne sărutăm şi rămânem un timp în pat, lenevind. În cele din urmă mă scol şi fac cafea. Terasa e plină de voma lui Pelé, uscată de soare şi care pute de-ţi ia nasul. Sute de muşte. Arunc puţină apă deasupra şi şterg. Apare Gloria şi urlă la mine:

— Termină cu asta! Nu fi fătălău! Nu-mi plac bărbaţii care fac treburi femeieşti.

— Vai, Gloria, nu mă aia la cap. De douăzeci de ani trăiesc singur. N o să mă înveţi tu, acum, ce să fac.

— Dar acum ai nevastă. Tot ce înseamnă treburile casei e problema mea. Asta parcă ar fi o baracă de sclavi negri, cu beţiile şi prietenii tăi afurisiţi. Mai lipsesc păduchii şi căpuşele, offf. Hai, du-te la piaţă și adu-mi orez şi carne de porc, adu ceva. Frigiderul e gol. Nici măcar o sticlă de apă nu e. Nu înţeleg cum poţi să trăieşti în mizeria asta. Din beţie în beţie.

— Gloria, Gloria, nu te mai strofoca atâta şi lasă-mă-n pace.

Îi place să se joace de-a căsuţele: să facă mâncărică, să spele, să frece, să aibă grijă de copil. Într-o clipă se transformă. Devine alta. Superman versus Clark Kent. Din ditamai curva nebună de legat de-acum câteva minute n-a mai rămas nimic. Dar nu ştiu dacă spune adevărul sau minte. Nu ştiu dacă se joacă cu mine sau simte într-adevăr ceea ce spune. Mă zăpăceşte. Şi niciodată nu ştiu unde e limita dintre adevăr şi minciună.

Şi-a pus un capot în pătrăţele, nu foarte curat, şi-a legat o basma la cap, şi-a tras nişte şlapi din cauciuc în picioare, unii vechi, ponosiţi şi murdari şi iat-o; marea spălătoreasă. Mă ceartă, dă ordine, porunceşte, mă trimite la piaţă să cumpăr de mâncare. Preia comanda. Iar la prânz e o femeie mulţumită. Totul ordonat, casă curată, miroase a parfum. A sădit până şi flori într-un ghiveci. Şi, foarte liniştită, se așează ca să se uite la telenovelă. Nu mă lasă să zic nici pâs, în timp ce la televizor numai aiureli tâmpite cu o blondă cretină care nu face decât să le cânte pescăruşilor. Este complet concentrată, râde, plânge, îşi roade unghiile, e băgată toată-n telenovelă. N-o suport. Refuz să convieţuiesc cu idioţenia. Trebuie să mă abţin ca să nu-i fac vânt pe scări. Dar când rolul ei de doamnă-mamă-gospodină ajunge la capăt, se schimbă iar. Colţii de vampiroaică încep să-i crească. E femeia-lup, marea curtezană, devoratoarea de bărbaţi, vipera. Gloria cubaneza. Gloria, *la femme fatale.* Nebunia mea, dragostea mea, femeia pe care o iubesc. Cea care face să mă simt ca un berbecuţ ce behăie de plăcere pe culmea muntelui.

Asta-i viaţa. Durere şi plăcere. Beau o ceaşcă de cafea, îmi aprind un trabuc şi plec la piaţă. O las cu telenovela ei cu tot. Îmi pun un tricou roşu, fără mâneci, şi mă simt puternic ca un taur. Cu tatuajul meu în văzul tuturor, sub lumina soarelui. Îmi place să fac sex sălbatic cu Gloria. Sex sălbatic. Să transpir câteva ore, şi apoi să ies, să mă plimb eu singur, mirosind a transpiraţie, a spermă, a Gloria, a pat. Un animal puternic, sănătos. Un mânz viguros şi vânjos, plimbându-se pe strada Lagunas sau pe Ánimas, până la Belascoain. Mă simt ca un armăsar liber, nestrunit, cabrat, ce se ridică în două picioare, cu spermatozoizii zvâcnind în mine, fertili, căutând să descopere calea spre ovul. Spermatozoizii mei sunt acolo, veseli şi zburdalnici, copilaşii mei microscopici râd fericiţi înăuntrul meu, aşteptând să se dea semnalul de pornire şi să se ridice bariera ca să pornească înotând cu toată viteza spre ovul. Ei ştiu. Doar unul va putea să-şi înfigă capul, să se lupte, să împingă din răsputeri ca să răzbată, ca să pătrundă.

13.

Gloria şi cu mine suntem două suflete îndrăcite. Pe zi ce trece mai împieliţaţi. Şmecherul şi târfa. Tatăl şi fetiţa. Vampirul şi victima. Lumina şi umbra. Hristos şi crucea lui. Sadicul şi masochista. O înnebuneşte suliţa mea, iar eu mi-aş da şi viaţa ca s-o trag în ţeapă, să-i sug sângele şi să-i beau saliva. Nebuna şi nebunul. O să sfârşim la balamuc. Ce-o fi cu noi? Care este punctul ultim pe care-l putem atinge? Cine impune limitele? Cine le inventează? Şi unde se află ele? Până unde pot să ajung? Când o să scriu romanul care o va avea pe ea drept protagonistă, ce voi putea povesti despre toate astea? Ce va trebui să spun cu jumătate de gură sau să insinuez? Va trebui să mărturisesc totul? Oare am eu curajul să ajung până la ultima limită şi să mă despoi complet? Oare e necesar? Sunt un exhibiţionist. Striptease. Asta fac eu: Striptease.

În după-amiaza asta am citit un fragment din *Don Quijote* pentru Radio Exterior din Spania. Azi e ziua nu ştiu care a lui Cervantes. Parcă ziua de naştere. Nu-mi plac colocviile astea de lectură, dar nu

poţi să fii mereu nesuferit. În timp ce aşteptam - eram trei scriitori - ca să sosească momentul intrării în emisie, unul cita din Michel Butor şi spunea ceva despre *L'écriture du désastre.* Celălalt îi răspundea asociind cartea aceea cu Lezama Lima[18]. Of, of, e imposibil să găseşti punctul de echilibru între căcat şi nori. Am ieşit pe balcon să iau aer. Cel puţin în cartierul La Havana Vieja, peisajul este rocambolesc. Când mi-a venit rândul, am pus mâna pe microfon şi am citit o bucată din *Quijote.* La un moment dat mi-au spus: „Mulţumim, Cuba". M-am oprit din lectură. Am aşteptat câteva clipe. Din nou aceeaşi voce: „Am ieşit din direct, totul perfect. Mulţumim". M-am repezit, atras ca de un magnet, intr-un bar, la intersecţia străzii Águila cu Virtudes. Mi-era o sete teribilă. Am băut câteva beri marca Polar. Foarte reci. Doi chelneri şi trei sau patru clienţi de-ai casei beau rom. Toţi vorbeau cu voce scăzută. Aproape în şoaptă. Un poliţist scund şi slab stătea într-un colţ, la doar câţiva metri de noi, şi ne observa cu coada ochiului. Patru

[18] José Lezama Lima (19 decembrie 1910 - 8 august 1976), poet şi romancier cubanez, contribuie prin stilul său ermetic la crearea unei noi alchimii expresive în literatura latino-americană.

târfuliţe, foarte tinere, se fâţâiau pe-acolo. Tot dădeau târcoale. Nu-şi mai luau ochii de la noi, cei care beam, sprijiniţi în coate pe tejgheaua barului. Toţi aveam între cincizeci şi şaizeci de ani. Târfuliţele îşi ştiau meseria. Eu nu mâncasem nimic. M-am ameţit de la bere. Am plecat acasă şi-am sunat-o pe Gloria. „Nu e, s-a dus la verişoara ei.“ Câteva minute mai târziu sună telefonul. Conversaţie amuzantă. Un club de fete nemăritate. Mi-au găsit numele şi numărul în cartea de telefoane aşa, la întâmplare. Îşi caută iubiţi prin telefon. Prea pudică metoda asta. Nu cred să fie posibil. Le întreb:

— Sunteţi domnişoare, virgine? De la vreun seminar de călugăriţe, de la vreo mănăstire?

— Nu, doar nemăritate.

— Ah, bine, OK. Atunci e posibil.

Şi se descrie: mulatră, treizeci şi doi de ani. Un băiat de şaisprezece ani, o fetiţă de cinci, lucrează într-o fabrică de tutun, răsuceşte trabucuri. Mi-a dat numărul ei de telefon. Am continuat să vorbim. Are destule de povestit. E simpatică. OK, rămâne să ne întâlnim într-una din zilele următoare.

Gloria şi-a făcut apariţia la opt şi jumătate seara, îmbrăcată în rochiţa ei galbenă şi scurtă, foarte scurtă, pantofi albi, cu toc, şi chiloţei albi. Superbă, cu pielea ei închisă la culoare, picioarele şi pulpele bine făcute. E perfectă. Perfectă în întregime. Bine proporţionată. Doar mâinile şi picioarele le are puţin cam neîngrijite. E exact aşa cum trebuie. Îi spun că abia de-acum încolo o să fie şi mai frumoasă, mai doamnă, ca un finet copt. Până acum a fost doar o puştoaică neastâmpărată. După treizeci de ani va arăta şi mai bine. Îi povestesc despre Yamilé. Pentru mine era o glumă. Dar Gloria făcuse gluma asta de multe ori:

— Nu-i nicio glumă! Dacă o suni şi vă vedeţi, sigur o să-i placă de tine şi ţi-o trage chiar acolo. Tu nu ştii că şi eu am făcut-o?

— Zice că e un club.

— Ce club? Nici vorbă de club. Ăsta e un bordel. Nu pot să te las singur nicio secundă. N-ai astâmpăr.

— Eu? Ele mă caută pe mine. Eu nu fac nimic.

Se îndreaptă spre agenda de lângă telefon. Notasem: Yamilé, 791952. Rupe hârtia în bucăţi.

— Aici pe post de mulatră, de negresă, de albă, de curvă şi de stăpână a casei, pentru tot ce vrei, mă ai pe mine. Ce, nu-ţi sunt suficientă?

— Ştiu numărul pe dinafară. Vrei cafea sau rom?

— Şi una şi alta.

M-am dus în bucătărie. A venit după mine şi mi-a smuls cafetiera din mână:

— Lasă, iubitule. Fac eu cafeaua. Trebuie să te obişnuieşti cu ideea că ai nevastă, ţuţuleţ.

Mai bine o las să facă ce vrea. Oricum, îmi place s-o văd în bucătărie cum îşi zornăie brăţările de argint. Sunt asemeni câinelui lui Pavlov. Salivez şi mi se ridică coada când aud clinchetul brăţărilor ei. Sau dacă o văd că umblă desculţă prin casă. Mă excită picioarele şi mâinile ei. Mi se scoală chiar şi dacă nu o adulmec sau o ating. Doar s-o văd în capot, aproape goală, cum face curăţenie în casă, desculţă sau în şlapi, cu brăţările zornăind şi cu muzica lui Mark Anthony pusă la maximum. Deretică puţin prin casă, transpiră, iar pizda începe să-i pută şi devine delicioasă. Fără îndoială că sunt un tip grobian, un nenorocit. Un derbedeu. Se pare că asta e vocaţia mea.

Femeile elegante, aristocrate şi care miros bine, nu-mi plac.

În fine, dacă mă gândesc bine, mi-a plăcut doar de una dintre femeile astea speciale şi pe cale de dispariţie în zonele învecinate terasei mele. O anume noapte de toamnă în Ateneul din Madrid. Eu stăteam liniştit pe scaunul meu, într-o lojă. Orchestra simfonică din Berlin dădea un concert din Beethoven şi Brahms. Concertul începea cu Simfonia a V-a, fireşte. La un moment dat se aşează lângă mine acea doamnă minunat de slabă, numai fibră, cu ciorapi negri, fustă scurtă neagră şi un uşor accent franţuzesc. Lăsă să-i cadă pe jos haina de blană, călcă pe ea cu gest dispreţuitor, o străpunse cu tocurile şi o murdări de praf. Am privit-o cu coada ochiului şi mi-a plăcut figura ei sado-masochistă. Avea un chip, o aură şi un câmp magnetic de curvă bătrână. Curvă de lux, curvă aristocrată. Ne-am privit, ne-am zâmbit şi ne-am salutat: „Bună seara“. Am schimbat câteva opinii despre Beethoven, Brahms, orchestra simfonică din Berlin, dirijorul din acea seară. Atunci şi-a lansat atacul cu o lovitură indirectă:

— Şi dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

— Eu? Cu multe. Depinde de moment.

— Aaa... Soţul meu este căpitan de vas. O navă petrolieră. Acum se află în America de Sud.

— Foarte departe.

— Da, e ceva obişnuit.

— Trebuie că e complicat să fii soţie de marinar.

— De marinar, poate c-o fi. Dar mie-mi place la nebunie să fiu soţie de căpitan.

— E mai bănos.

— Oh, vai.

Aplauze, dirijorul salută publicul, ultima acordare a instrumentelor. Şi începu. În ciuda muzicii, minunata doamnă făcu ce făcu ca să-mi şuşotească ceva la ureche, din când în când. Îmi dădea impresia că era în plină ovulaţie şi era toată umedă. Dar m-am gândit că nu putea fi posibil. Avea mai mult de şaizeci de ani.

— V-aţi gândit ce muzică v-ar plăcea să aveţi la înmormântarea dumneavoastră?

— Pe mine să mă incinereze. Iar cenuşa s-o arunce la gunoi.

— Vai, ooofff... Eu am spus mereu că vreau Simfonia a ili-a Eroica.

Doamna trecu în revistă toate oraşele europene unde a ascultat simfonia aia. Îşi

amintea totul cu de-amănuntul, aşa cum doar cineva care nu prea are la ce să se gândească o poate face: orchestra, teatrul, dirijorul, perioada anului, greşelile pianistului, numele viorii întâi.

Ea vorbea, iar eu mă uitam la pulpele ei uscăţive, vârâte în ciorapi negri, uşor depărtate şi mă închipuiam îngenuncheat în faţa ei, cu capul băgat între picioarele ei, depărtându-i şi mai mult pulpele, până ce aş fi putut să ajung cu limba la punctul G.

Simfonia a V-a continua să răsune, iar ea să-mi şoptească la ureche. Mi-a trecut prin cap că am putea să mergem la ea acasă. Dormitorul ei, elegant, stil secol XIX, poate că prea înzorzonat. Pe o măsuţă căpşuni şi şampanie. Eu o dezbrac, încetul cu încetul, la lumina a patru lumânări parfumate, o aţâţ doar cu limba şi degetele, o oblig să pună mâna pe un bici. Ea îmi tot şuşotea la ureche, iar eu pluteam prin dormitorul ei. Într-un sfârşit am putut să evit tentaţia. Mă simţeam oarecum copleşit de ameninţările acelea vădit agresive, justificate de o anumită carte pe care o publicasem în toamna acelui an. În fine, noaptea aceea nu era tocmai momentul cel mai potrivit pentru aventuri. Îngerul meu

păzitor mă supraveghea de la distanţă; din altă lojă. Când am ieşit din sala operei, mi-a tot reproşat lipsa mea de politeţe. În realitate, eu am plecat, dorindu-mi s-o fi putut explora în amănunt pe lasciva doamnă. Oricum, presupun că voi avea parte şi de o a doua ocazie. Deocamdată continui cu obiceiurile mele dintotdeauna: mă simt atras de tot ceea ce înseamnă împuţiciune, de mirosul de transpiraţie, de părul de la subraţ. Servitoarele, slugile, curvele, bucătăresele, spălătoresele, muierile care se iau la trântă, vânzătoarele ambulante, cele mai vulgare, cele mai imperfecte, incultele care le ştiu pe toate şi care se îmbracă în bluze ca să li se vadă buricul şi agaţă pe fiecine şi îl masturbează pe Malecón, în plină zi, pentru zece-cincisprezece pesos. Gloria înseamnă toate acesta la un loc, comprimat într-o singură femeie. Acum îşi lasă părul să-i crească la subraţ. Are păr la subsuori, aşa, ca nemţoaicele, şi nu-şi dă cu deodorant, miroase a transpiraţie. Doar că-i simt mirosul şi mă aprind ca un animal, îmi pierd capul. Mirosul ei de transpiraţie e ca un drog excitant.

O lipesc de mine, o mângâi, o încălzesc puţin şi gata. Sting aragazul. Cafeaua s-a fiert pe jumătate. Iau un gât de rom şi, sărutând-o, las lichidul să-i curgă în gură. O duc în pat, o dezbrac şi mă uit la ea cu atenţie. Îmi place s-o privesc din spate. Se întinde într-o rână şi îşi ridică genunchii la bărbie. Mă masturbez încet. Ne privim unul pe altul. Fără să ne atingem. De când era mică s-a obişnuit să se uite la mădularele bărbaţilor în vârstă. Doar să privească. Mi-a povestit totul în detaliu. De când avea şapte ani. Locuia într-o casă cu mulţi chiriaşi de pe strada Laguna. Multă lume, foarte puţine camere şi doar o baie comună sau poate două. Promiscuitatea era o chestiune inevitabilă. Gloria privea şi se lăsa privită. În casa aia şi prin împrejurimi era plin de perverşi sau depravaţi. La vârsta de zece ani a început să-i placă de profesorul ei de dans, iar atunci şi-a lansat asupra lui tot arsenalul ca să-l cucerească. Deja avea ceva experienţă. Cel puţin în a privi şi a se lăsa privită. Omul acela s-a împotrivit. Ea i se băga pe sub piele, încerca să-l aţâţe, dar el ştia că pentru corupere de minori putea lua cinci ani de puşcărie. Iar la proces n-ar fi putut spune niciodată că fetiţa îl ademenise,

fiindcă l-ar fi acuzat şi că încerca să inducă în eroare justiţia şi că o ultragia şi calomnia pe biata copilă, victimă nevinovată.

Omul se făcea că nu pricepe, încerca să-şi ţină orele de clasă. Dar copila cea nevinovată era îndârjită şi abilă ca un drac împieliţat. Era mult mai mult decât o fetiţă năzdrăvană şi mofturoasă. Gloria era im mic monstru. Într-o zi a intrat sub un pretext oarecare în camera profesorului; care locuia în aceeaşi casă de pe strada Laguna. Intră ca un uragan şi foarte veselă se îndreptă direct spre cazanul cu apă care se afla într-un colţ şi îşi turnă o carafă plină în cap.

— Vai, uite, Rodolfo, m-am udat! O să răcesc.

Şi-a scos hainele repede, fără să-i dea timp de reacţie bărbatului.

— Usucă-mă. Caută un prosop şi şterge-mă.

Rodolfo rămase fără glas. Până unde putea să meargă fetiţa aia? Căută un prosop. Închise bine uşa. Se gândea numai la puşcărie.

— Fetiţo, pentru numele lui Dumnezeu, fii cuminte, o să mă bagi în bucluc.

— Hai, şterge-mă, Rodolfito, şterge-mă.

În momentul în care el se apropie de ea cu prosopul, ea îi atinse mădularul pe deasupra pantalonilor. Fetiţa nu mergea pe ocolite. Trecea direct la subiect.

— Lasă-mă să-ţi văd puţa.

— Fetiţo, n-auzi, ce Dumnezeu, o să mă bagi în bucluc!

— Hai, vino, uite.

Se urcă pe un scaun, îşi ridică picioarele, le desfăcu şi-i arătă sexul ei micuţ, cu prea mult păr gros şi negru pentru o fetiţă de zece ani. I se oferea.

— Scoate-ţi-o. Arată-mi-o.

Se duse spre uşă. Verifică dacă e bine închisă. Se întoarse şi i-o arătă. Deja o avea pe jumătate sculată. Ea o mângâie puţin şi apoi şi-o băgă în gură. Niciodată înainte n-o mai făcuse, dar, poate din intuiţie, ştia cum să o facă. Rodolfo ejaculă în două minute, ar ea se bălăci în spermă. Bucuroasă. Se unse cu sămânţa lui pe tot corpul, ca şi cum ar fi fost o cremă. Lui Rodolfo îi plăcuse detaliul acela. Ea ştia chestia cu puşcăria:

— Nu-ţi fie frică. N-am să-ţi fac niciun rău. Dimpotrivă, o să am grijă de tine.

— O să fii tu nevestica mea?

— Nu că o să fiu. Deja sunt. Iubita ta, nevasta ta, tot ce vrei tu.

Relaţia aceea între fetiţa de zece ani şi bărbatul de patruzeci şi doi dură mulţi ani. Dar Gloria nu credea în fidelitate. Mereu a fost complet şi desăvârşit infidelă. Şi nu că ar vrea-o cu dinadinsul. Este ceva natural, la fel de valabil ca faptul de a respira sau a bea un pahar cu apă. În afară de iubirea ei pentru Rodolfo avea şi alte aventuri, ici colo. La paisprezece ani un tânăr de aceeaşi vârstă cu ea o penetră. În ziua următoare, ea vru ca şi Rodolfo s-o penetreze. El o întrebă ce se întâmplase. Ea îi povesti cu extremă nonşalanţă. El se simţi jignit. Dreptul de a o dezvirgina îi aparţinea numai lui. Asta fără nicio îndoială. Lui îi aparţinea acest drept şi nu unui mucos de paisprezece ani. Relaţia deveni prea zbuciumată. Lucru cunoscut: iubire şi posesie. Veşnica problemă. Originea familiei, a proprietăţii private, a statului[19]. Gloria, pragmatică şi hotărâtă, a rupt legătura. Era prea tânără ca să înceapă să sufere din cauza bărbaţilor. Povestindu-mi toate astea, se întristă.

— Îl iubeam mult. Dar nimic nu e veşnic.

— Vă mai vedeţi?

[19] Titlul unei lucrări de Friedrich Engels *n. Red.).*

— Da. Trăieşte în continuare singur. Are peste şaizeci de ani. E foarte arţăgos.

— Locuieşte departe de-aici?

— Tot acolo, în aceeaşi casă de pe strada Laguna. Mi se rupe sufletul când îl văd atât de sărac, de nefericit, de amărât, fără copii, fără nimeni care să-i întindă o mână. Şi, în plus, mă şi refuză. E o mizerie în camera aia, că te-apucă groaza. Uneori mă duc să-l vizitez, doar ca să-i fac curat, să-l ajut, dar nici vorbă. Nu mă lasă şi mă dă afară.

— Te îndrăgostiseşi de el.

— Ca o nebună. În mintea mea, eu mă jucam cu el de-a mama şi de-a tata şi aveam copii împreună şi toate chestiile astea.

— De fapt, tu n-ai fost niciodată copil.

— Ba da. Erau jocuri de fetiţă. Cum ar fi să te joci de-a căsuţele.

— Da, dar cu o pulă de-adevăratelea.

— Ha, ha, ha! Eu cred că toată lumea din casa aia îşi dădea seama. Mereu eram la el în cameră. Eram o fetiţă de zece, unsprezece ani şi îi spălam hainele, îi făceam curăţenie în cameră, îi găteam, eu mă ocupam de toate. Dar oamenii îl respectau. Mereu a fost un bărbat serios,

onorabil. Şi, oricum, mie nu-mi păsa dacă ştiau sau nu.

— Şi dacă cineva l-ar fi turnat?

— Eu aş fi spus că nu-i adevărat şi l-aş fi pus la stâlpul infamiei pe cel care ar fi îndrăznit s-o facă. Oamenii sunt gata mereu să-şi facă rău unii altora. Dar acolo e respectat. E un bărbat serios.

— Eu cred că tu te-ai născut curvă.

— Nu mă face pe mine curvă.

— Ţi-o spun cu tot dragul.

— Odată mi-au spus că-ntr-o viaţă anterioară am fost dansatoare de cabaret şi femeie uşoară. Iar într-o viaţă şi mai trecută eram ţigancă.

— Iar în viaţa asta te perfecţionezi.

— Da, iubitule, îmi place să mă distrez cu bărbaţii. Îmi place să le privesc mădularele. Să mă uit la multe penisuri. Toate diferite. E ceva rău în asta? Uită-te la câini cum o fac acolo, în mijlocul străzii, şi e normal.

— Noi nu suntem câini.

— Tot aia e, suntem animale.

Stând de vorbă aşa, liniştiţi, am penetrat-o din nou, încetişor.

Iar în timp ce ne mângâiam:

— Eşti ca un animăluţ. Eşti caldă, păroasă.

— Da, iubitule, sunt un animăluţ. Îmi plac câinii. Vai, cumpără-mi un câine negru, mare, un câine de luptă, urât şi cu botul mare, cu o limbă care să-i atârne.

— La ce-ţi trebuie, zăpăcito? Ce să faci tu cu un câine?

— Să mă fut cu el în faţa ta. Să-l masturbez.

Şi dă-i înainte cu povestea asta cu câinele negru. La un moment dat m-a întors cu spatele şi începu să mă sugă de fund. Îşi vârî în mine un deget, două degete.

— Vai, nebunule, asta-mi place. Să fiu nevasta şi bărbatul tău. Dacă aş avea o banană, un castravete, un morcov. .. Fundul tău îmi aparţine. Eşti al meu pe de-a întregul. Niciodată n-am avut un astfel de bărbat. Mi-ai luat minţile, nenorocitule.

Eu mă relaxam, mă dăruiam.

— O să mă-ntorc la bordel pentru tine, iubitule. Pentru tine, da, o s-o fac. Oricând mi-o vei cere. Vreau să te întreţin. Îmi plac şmecherii, peştii, iubitule.

Gloria e grozavă. Merită toată gloria. Aşa am stat câteva ore. Am putea sta aşa tot timpul din lume Are o imaginaţie

incredibilă. Mereu e o alta. Talent. Talent pur şi rafinat. Când deja nu mai rezist, reuşesc să-mi adun forţele. O scot repede şi i-o vâr în gură şi ejaculez acolo, înghite tot lichidul.

— Vai, iar are gust de acid. Uneori are gust dulce, alteori e acidă. Vai, îmi arde gura, parcă aş fi mâncat anacarde. Mi s-a făcut gura pungă, ah.

Relaxare. Mă duc la bucătărie. Termin de fiert cafeaua şi o bem. Fumăm şi începem să tragem la măsea. Rom. Gloria se îndreaptă spre casetofon, iar Roberto Carlos cu muzica lui intră în scena noastră de familie. Când trage la măsea, face sex, bea şi mai mult rom, se relaxează, vorbeşte mult. Atunci strâng eu material pentru roman.

— Povesteşte-mi despre bordelul lui Milagros.

— Mereu mă întrebi chestia asta. De ce vrei să ştii tu atâtea?

— Îmbracă-te, mergem până acolo.

— E închis.

— Aiurea, minţi.

— Dacă-ţi zic, e adevărat.

— Când l-au închis?

— Acum câteva luni. Cât pe-aci s-o lase fără casă şi pe Milagros.

— Din ce cauză s-a întâmplat?

— Ha, ha, ha, de curvă ce era! Ha, ha, ha! Băiete, tu pe ce lume trăieşti?

— De ce-mi zici chestia asta?

— Bordelul era deja vestit, dragule. Venea lume din toate părţile. De la băieţi de bani gata, de mare clasă, până la ţărani. Toţi cu bani pe ei. Veneau ţăranii de la piaţă cu o grămadă de bani! Vai cum le mai luam banii! Uneori nici nu trebuia să mă culc cu ei, fiindcă beau atât de mult că nici nu li se mai scula. Iar eu le şterpeleam banii din buzunare. Nici nu-şi dădeau seama. Acolo, da, se învârteau bani grei!

— Era o mare afacere.

— Şapte camere şi mereu eram zece sau douăşpe' femei, acolo. Uneori chiar mai multe. Era un du-te-vino.

— Exista şi bar?

— În salon puseseră un bar. Era o întreagă hărmălaie. Iar când au scos legea împotriva..., în fine, eu n-am avut nicio problemă fiindcă deja plecasem.

— Zău?

— Nu mai lucram acolo.

— Aşa, că erai tu fată bună, ai plecat de bunăvoie?

— Milagros m-a dat afară.

— De ce?

— Din cauza lui bărbat-su care se dădea la mine, şi-a trebuit să ies cu el şi să-l fut de câteva ori. Ea a aflat şi m-a dat afară. Fără scandal ş fără mahalagisme. Ca între persoane civilizate dar a trebuit să-mi iau catrafusele şi să plec.

— Auzi, dar chiar că tu nu eşti normală. Cui îi trece prin cap să se reguleze cu bărbatul şefei?

— Mie.

— Da, chiar că numai ţie. Cap sec.

— Eu, cap sec? Nu, iubitule, eu nu fac nimic de-a moaca. Tipul e măcelar şi plătea bine. Uneori, îmi dădea două sute de pesos pentru un futai de cinci minute şi prost făcut. Trebuia să-l iert? Nu, domne, pentru nimic în lume! Şi nu l-am futut mai mult, fiindcă au început bârfele să ajungă la urechile lui Milagros şi a început tot scandalul.

— Ce s-a întâmplat, ţi-a venit de minune. Ai scăpat de belele.

— Da, dar mereu e de lucru. Există o groază de bordeluri în toate cartierele. Dar

sunt modeste. Nu se duc oamenii cu bani acolo. Bordeluri căcăcioase, care nu merită nici doi bani. Eu aveam zile în care câştigam până şi cinci sute de pesos în bordelul ăla. Treabă pe cinste.

— Ea o să-l deschidă iarăşi. Poate că te iartă.

— Nu. Niciodată nu mă-ntorc de unde-am plecat. În plus, când plec de undeva, se alege praful de locul ăla. Când eu lucram acolo, bordelul era plin de bărbaţi şi intrau bani cu nemiluita. Mă dă afară şi şapte zile mai târziu a trebuit să-nchidă şi cât p-aci s-o dea afară din casă şi să-i bage-n puşcărie. Pe ea, pe bărbat-su şi p-ăla de la bar. Era gata s-o înhaţe şi pe baba care făcea curăţenie şi schimba cearşafurile. Au scăpat fiindcă Milagros a dat şpagă şi-n stânga şi-n dreapta. Aşa că toţi, mucles, ciocul mic şi joc de glezne.

— Eşti duşmănoasă.

— E un har pe care-l am. S-alege praful de tot ce las în urma mea.

— Te duceai şi noaptea?

— Mă duceam la orice oră. Eu fac ce-mi vine. Şi gata. De ce tot vrei să ştii atâtea? Ca să devii gelos?

— Nu, fato, pentru roman.

— Vai, cât mă mai fuţi la creier cu romanul ăsta al tău! Şi poate că nici n-o să-l scrii.

— Ba da, într-o zi trebuie să mă pun pe scris. Trebuie să mă hotărăsc.

— Tu n-o să scrii nimic.

— Dacă-ţi zic eu că da! Cel mai greu e titlul şi prima pagină.

— Mi-ai zis că se numeşte *Mucho corazón.* Sau te-ai răzgândit?

— Da, titlul ăsta e bun; dar... Nu ştiu ce-i cu mine. Am mult material... Nu ştiu cu ce să-ncep. Mă simt pierdut.

— Tu eşti în stare să scrii poveştile astea cu bordelul şi eu s-apar chiar cu numele meu.

— Şi cum ai vrea să te numeşti?

— În roman? ‘

— Da.

— Oricum, numai Gloria nu.

— Alege tu un nume.

— Katia.

— Îmi place mai mult Gloria.

— Dar lumea o să ştie că sunt eu. Vai de capul meu, te rog să nu-mi faci una ca asta! Măcar schimbă-mi numele.

— Şi cine dracu’ o să ştie că e vorba de tine?

— Bine, gata. Oricum tu eşti un mare puturos şi tot n-o să scrii nimic.

— Îţi plăcea acolo la bordel?

— Normal, trai pe vătrai. Fără sentimentalisme. Unde-ai văzut tu o curvă sentimentală?

— Bărbaţilor le plac curvele.

— Aiurea, nu-i adevărat. Le plac curvele pe stradă şi la bordel, dar acasă vor o doamnă. Proprietate privată şi nu călcaţi pe iarbă.

— Ţin mult la tine.

— Da, vai, ooo, doar la pat.

— Nimeni nu ştie ce destin o să avem. Poate că o să trăim împreună...

— Nu numai că o să trăim împreună, o să ne căsătorim. Îmbrăcaţi în alb. Cu...

— Gata, te rog, nu începe iar cu aceeaşi tâmpenie.

— Şi s-avem gemeni, iubitule.

— Tu nu eşti zdravănă la cap. Nu pot să sufăr copiii. Unde dracu’ ai mai văzut tu un babalâc crescând bebeluşi? Am crescut deja trei. Nu mai vreau niciunul, Gloria. Şi cu atât mai puţin gemeni!

— Ha, ha, ha! Ce simpatic eşti! Eşti ca un copil. Tu nu eşti un babalâc, iubitule. Eşti un bărbat în toată puterea cuvântului.

— Eu?

— Ha, ha, ha! Ce obraznic eşti! Cum îţi mai place să fii lăudat, ha, ha, ha!

— Mie-mi place cum râzi.

— Nu-i adevărat. Niciunui bărbat nu-i place. Nu mă lasă să râd.

— De ce?

— Zic că e râs de curvă.

— Ah, fiindcă tu eşti veselă.

— Da, dar îi enervează. Le e ruşine cu mine.

— Te-ai simţit vreodată tristă la bordel?

— O singură dată.

— Din cauza unui bărbat?

— Da.

— De ce?

— Mă îndrăgostisem. Era chinez. Un chinez mulatru. Superb.

— Era negricios?

— Tu nu ştii ce înseamnă un chinez? Mulatru cu faţă de chinez. Chinez-mulatru. Avea un dragon foarte frumos tatuat pe braţ. Un tatuaj cu Sfânta Fecioară Caridad del Cobre[20] pe spate şi un dinte de aur. Vai, ce nebunie şi cum îi mai plăcea să se îmbrace în alb, mereu curăţel, ca un dandy.

[20] Caridad del Cobre - una dintre nenumăratele reprezentări ale Sfintei Fecioare. Patroana Cubei.

Şi o sulă aşa cam de... Zece-cinşpe degete. Avea o sulă cât casa.

— Păi, tu eşti mică şi strâmtă.

— Mică şi strâmtă eu? Nu fi tâmpit, dragă. Asta se întinde ca guma de mestecat. Ce părere ai? Îi plăcea să se reguleze pe podea. De fiecare dată pe podea.

— Şi de ce te-ai îndrăgostit?

— Vai, să ştii că nici nu mai ştiu. Mi-o trăgea altfel decât ceilalţi. Era tandru, iară mitocănii, minunat. Aşa cum mă regulezi şi tu. Delicat. Îmi zicea lucruri frumoase. Nu ştiu. Asta nu se poate explica. Te îndrăgosteşti şi gata.

— Şi te bătea?

— La început, da, sigur. După aceea, nu. Dar totdeauna îmi dădea bani. Nu mă plătea la propriu, dar îmi făcea cadouri. Învârtea bani, nu glumă. Mereu se fâţâia pe plajă cu străinii. Era descurcăreţ. Ajunsese chiar să-mi dea târcoale la casă şi să-mi spună c-o s-o lase pe nevastă-sa, ca să mă scoată pe mine din bordel şi să se însoare cu mine. Povestea a durat cam un an, un an şi ceva. Mă scotea la plimbare, la o bere, dar dintr-odată a dispărut şi n-am mai ştiut nimic de el. L-am văzut acum puţin timp. Zice că

atunci l-au băgat doi ani la puşcărie. Şi încă o dată a mai luat un an.

— De ce?

— Ţi-aduci aminte când dolarul era interzis?

— Da, bineînţeles că mi-aduc aminte.

— L-au prins cu două sute de dolari şi i-au dat o grămadă de ani. Dar a făcut doar unul.

— Şi acum ce face?

— Acum face pe gigolo cu străinele. Recidivează. E tare frumos, ăsta-i adevărul! Mă bucur că s-a terminat povestea noastră, fiindcă aş fi suferit mult, prea mult. E un bărbat care atrage atenţia. Foarte masculin. Se plimbă pe plajă şi vezi cum străinele rămân cu gura căscată. Ce să mai vorbim, el alege doar ce-i place. Nu e obligat să se reguleze cu nicio babă. Şi ca să vezi ce chestie, nu-i plac nici blondele, nici albele.

— Bruneţelele?

— Da, aşa ca mine. Mulatrele. Oricând poate să-şi rezolve viaţa. Se însoară cu o străină şi se cară cu aia ca să trăiască bine.

— Nu l-ai mai văzut?

— Ba da, mereu îl văd. Dar ce-a fost între noi a trecut. Totul trece. Niciodată n-a luat vreo decizie. Mereu ne întâlneam pe

stradă, nu era serios. Şi în final m-a pierdut. În viaţă nimic nu e etern. La fel ca noi acuma. Eu nu pot să trăiesc şi să stau după tine, iar tu să faci pe marele şmecher, fiindcă o să-mi pierd până la urmă speranţele sau o să apară altul care să-mi placă, şi-mi rezolv problemele, se însoară cu mine, mă întreţine pe mine şi pe copilul meu şi gata. Până aici ne-a fost. Nu vreau să mă gândesc la asta, dar e adevărat ce-ţi zic.

— Da, aşa e.

— Mi s-a întâmplat mai întâi cu tatăl băiatului meu. Apoi cu chinezul, şi acum cu tine... În fine, mi s-a întâmplat de câteva ori. Iar dacă tu tot o ţii aşa fără să iei nicio decizie...

— Auzi, şi încăpăţânarea asta ce e? Ce tot vrei?

— Ce să vreau? Ce vrea orice femeie: să mă mărit, să trăiesc cu tine, să am copii, să mă iubeşti, să fii soţul meu, să fiu la casa mea. Să am familia mea şi să-mi pun ordine-n viaţă.

— Nu ceri nimic.

— Tu vrei să trăieşti tot timpul singur? Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

— Să aibă grijă de mine? Ce, ai văzut c-am faţă de copil?

— Toţi bărbaţii sunt nişte copii. Toţi au nevoie de o femeie care să-i îngrijească.

— Aha.

— Eu am răbdare, iubitule. Sunt îndrăgostită de tine ca o căţea în călduri, dar totul are o limită. Gândeşte-te la asta. Hotărăşte-te, dracu', că totul are o limită.

— Gloria, lucrurile nu sunt chiar atât de simple. E logic ca tu, la douăzeci şi nouă de ani, să-ţi doreşti să-ţi faci planuri de viitor.

— Auzi, nu face pe moşul acuma cu mine.

— Nu fac pe moşul, dar suntem generaţii diferite.

— Îhî.

— Tu îţi vezi de ale tale. Şi nu-ţi pasă de restul. Dar generaţia mea a funcţionat diferit.

— Cum?

— Ne-au făcut să ne concentrăm asupra celorlalte lucruri. Să uităm de noi înşine.

— D-aia eşti atât de supărat pe viaţă?

— Şi atât de confuz. Şi atât de dezamăgit de toate. Bine că nu m-am sinucis, tot e ceva. Singura salvare acum mi-o găsesc în cinismul meu. Pe zi ce trece

sunt tot mai cinic şi mai sceptic. Tot ce-mi doresc e să stau departe de ceilalţi. N-au decât să se mănânce între ei. N-au decât să se urască şi să-şi ţină ranchiună toată viaţa. Dar pe mine să mă lase dracu-n pace. Să nu mă mai calce-n picioare dintr-un motiv sau altul. Eu am nevoie doar de câţiva dolari în buzunar şi de puţină dragoste şi milă pentru sufletul meu.

— Azi eşti cam trist, iubitule.

— Ce căcat, ce tristeţe! Şi nu mă mai lăsa să vorbesc atâta, că mă enervez şi mai tare. Hai să bem nişte rom. După ăia îţi trag câteva şi te aduc iar în pat.

— Vai, sălbăticiile, mereu vrei acelaşi lucru.

— Sus steagul, tovarăşi! Hai, Gloria, hai, că viaţa-i scurtă.

14.

Problema aia neînsemnată cu ambasada Suediei a fost un calvar. Cred că m-am dus de vreo douăsprezece ori. Cu bicicleta pe Malecón. Zece kilometri dus, zece kilometri întors. De fiecare dată îmi cereau noi date, să completez alt formular. Iar Agneta trebuia să mai facă câte un

demers la Stockholm. Uneori chiar credeam că-şi bat joc de mine. Dar nu. Pur şi simplu, se pare că se plictisesc acolo în spatele geamului blindat, în cuşca aia metalică. Sunt atât de protejaţi împotriva teroriştilor, asaltanţilor, microbilor, bolilor tropicale şi altor lighioane, încât este evident că se plictisesc şi sunt nevoiţi să născocească câte-o năzdrăvănie. La un moment dat tipul ăla de-acolo, dispreţuitor, închizând din pleoape, mi-a spus: „Ştiu, cubanezii lasă totul pe ultimul moment“. Simţeam că încerca să mă provoace. Voia să găsească un motiv ca să nu-mi dea viza. Oi avea eu faţă de răufăcător, de proxenet al Gloriei, de traficant? Nu. Nu cred. Aşa că m-am făcut că plouă. În realitate, puteam să-i răspund: „Dragă domnule, de mai bine de-o lună nu fac decât să mănânc căcat cu actele astea. Ce crezi matale, că-mi dai paşaport în Rai? Poţi să-ţi bagi viza-n cur. Nu mai plec nicăieri. Treaba voastră. Aţi vrea voi să vă viziteze un animal tropical ca mine, din când în când“.

Dar bineînţeles că nu i-am spus asta. Am zâmbit la fel ca el, cinic, şi l-am întrebat ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă: „Atunci, vin mâine?“ „Da, domnule, şi vă

promit c-aveţi viza gata.“ Când, în ziua următoare, mi-am luat viza, m-am dus la agenţia companiei liniilor aeriene, mi-am luat biletul şi mi-am recăpătat în mod automat optimismul. Am intrat într-un bar din apropiere şi am băut două-trei beri ca să sărbătoresc. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar chiar acolo am scris un poem pentru Gloria. Nu e tocmai o poezie de dragoste. Poate chiar e un poem sângeros. Mă simţeam liber. Sufletul mi se dilata. În momentul acela, ego-ul meu transformat în spiriduşi sadici şi cinici se simţea triumfător.

Eu sunt vampirul
Care te surprinde mereu
Şi-ţi bea sângele.
Mă hrănesc cu lacrimile pielii tale,
Cu lacrimile ochilor tăi,
Cu sămânţa ta.
Te las fără răsuflare
Şi sărutându-te te pătrund
Până ce uiţi că vieţuiesc în tine.
Ca un parazit.
Ca un şarpe.
Ca un virus.
Sunt inima ta şi excrementele tale.
Sunt creierul tău şi mâinile tale.

Îţi sunt picioarele şi limba.
Am să te fac să înnebuneşti
Ca un demon, prizonier în pieptul tău.
A mea vei fi, fără scăpare.
Soţia diavolului.
Iar când eu o să adorm,
Fiindcă atunci voi putea dormi,
Îţi vei înfige colţii în gâtul meu
Şi tu vei fi vampira mea,
Cea care sângele-mi va bea.
Tu te vei hrăni cu lacrimile pielii mele
Cu lacrimile ochilor mei şi cu sămânţa mea.
Mă vei lăsa fără suflare
Sărutându-mă, îmi vei pătrunde
Până-n suflet.
Eu voi trăi în tine.
Tu vei trăi în mine.

II. AMANTA SUEDEZĂ

1.

*A*cum totul e mai simplu. Însemnările mi le scriu într-un splendid caiet cu foaie velină. Citesc o carte subţire de *Celting Blessings,* ce conţine texte reconfortante:

To Christ the seed
To Christ the harvest,

To the bam of Christ
May we be brouhgt.

To Christ the sea
To Christ the fish:
In the nets of Christ
May we be caught.

Uneori noaptea o iau în sus pe strada Sveavagen. Puţin mai sus de Radmansgatan se află barul La Habana. Servesc şi mâncare. E foarte scump. O halbă de bere de butoi costă cinci dolari. Dar mereu pun muzică salsa, iar negri havanezi dansează cu suedezele. Atunci mă întorc, pentru câtva timp, la viaţa descreierată. Îmi povestesc cum le-au agăţat pe suedezele lor pe Malecón şi cum reuşesc să se furişeze acum ca să poată să danseze puţin prin cluburi şi să se îmbete împreună cu alte suedeze. N-au niciodată niciun ban în buzunar. În fiecare zi inventează ceva ca să poată supravieţui. Unii dau ore de dans. Alţii, pur şi simplu, le cer continuu bani nevestelor lor. Nu înţeleg nicio boabă suedeză. Unul din ei e alb şi antropolog. Un tip depresiv. Nu dansează. E în Stockholm de patru ani. Aproape că nici nu vorbeşte. Dacă o să continue aşa, o să moară aici de tristeţe. „De ce nu te-ntorci în Cuba?“, îl

întreb. Îşi holbează ochii înfricoşat şi-mi răspunde: „Nu, nu, nu, nu!“ Cred că o să sfârşească nebun sau o să se sinucidă. Unul dintre cei de-acolo e doar în vizită. Locuieşte în Urnea. Nici el nu are serviciu, nu înţelege limba ş mi se plânge mai mult de o jumătate de oră. Se plânge de toate. Vai, p-ăştia chiar că nu-i suport. Mă întorc acasă, liniştit. Cu metroul şi cu trenul de scurtă distanţă. Ascult muzica lui Bruce Springsteen şi a lui Lou Reed. Mănânc pâine, brânză ş somon. Beau bere şi citesc un eseu al lui Bertil Malmberg[21] despre istoria limbii spaniole.

Filologie romanică. În viaţă, omul pierde timpul cu multe lucruri inutile. Scriu poezele proaste pentru Gloria. Le-adun, le bag într-un plic şi le trimit prin poştă. Fiecare scrisoare costă mai mult de un dolar. De ce-o fi totul atât de scump? Pentru mine e scump. Presupun că nu e acelaşi lucru şi pentru suedezi. Din fericire, ce-i bun e gratis. Agneta, de exemplu. E tandră, dulce, liniştită, tăcută, are sâni frumoşi mănâncă puţin şi se menţine foarte bine. Adoră sexul. Trebuie doar să-i ating puţin

[21] Bertil Malmberg hispanist suedez, celebru lingvist şi fonetician al secolului XX.

sfârcurile, s-o sărut şi e deja umedă, geme, închide ochii şi juisează. Pluteşte. Mă joc cu ea. O sug, o sărut, o masturbez. Într-un sfârşit, s-a decis să mi-o sugă puţin. Nu prea mult, dar cel puţin încearcă. La început nu voia:

— Oh, nu, n-am mai făcut-o. Nu pot.

— Ţi-e scârbă?

— Scârbă? Ce-nseamnă cuvântul ăsta?

— Dacă ţi-e silă.

— Silă?

— Fir-ar al dracu', deci dacă e murdară.

— Nu, nu e abjectă.

— Vrei să zici că nu e murdară.

— Nu e murdară.

— Atunci, hai, dragă, suge, absoarbe, linge, soarbe.

Aşa e. M-am transformat într-un dicţionar de sinonime. Până şi-n plină partidă de sex trebuie să mă opresc ca să mă gândesc la toate sinonimele posibile ale cuvintelor pe care ea nu le cunoaşte. Oricum prefer chestia asta. Sau să vorbesc în engleză. Dar n-am niciun chef de engleză: emisiunile de la televizor, cărţile, lumea de pe stradă. Cu cât o vorbesc mai mult, cu atât îmi place mai puţin. Iar în suedeză abia

dacă dezleg vreun cuvânt. Deocamdată spun numai „tack[22]“.

Treptat ne obişnuim unul cu altul. Am ajuns la Stockholm îmbrăcat foarte decent. Nişte blugi tociţi, o cămaşă bej din pânză groasă şi o haină maro, ca un adevărat intelectual liberal. Şi, foarte civilizat, luasem cu mine şi bunele maniere. Douăzeci de ore de la Havana până aici. Mă căcam pe mine de frică de fiecare dată când avioanele trebuiau să decoleze sau să aterizeze.

Nu pot să mă stăpânesc, mi-este peste putinţă. Nu am ajuns să mă cac pe bune, dar am fost cât pe-aci. În fine am ajuns, iar două-trei ore după aterizare deja eram înconjurat de muzică, whisky, fotolii, frig şi burniţă. Mângâieri. Şi hai în pat cu amanta suedeză. Mă aşteptam la ceva mai rău. Dar n-a fost aşa. Nu trebuie să fa< niciun efort. Se lasă cuprinsă imediat de emoţii pentru fiecare fleac. Nu este atât de exigentă ca femeile cubaneze, care au nevoie de o sulă zdravănă şi tare, care să le ajungă până în gât şi care să nu se blegească înainte de o oră. Altminteri îţi reproşează că nu le iubeşti. „Tu nu mă placi, iubitule. Se vede

[22] Tack - mulţumesc.

că nu-ţi mai plac.“ Şi uite aşa feştelesc ele lucrurile. Bărbatul trebuie să se concentreze din toţi rărunchii, să-i explice că nu are dreptate şi că este foarte sexy şi tot tacâmul. Multe o fac cu alte intenţii: îşi storc bărbatul de vlagă ca să nu se mai duce cu altele. Fermecătoare mai e inteligenţa asta feminină! Le ador! Şi învăţ de la ele.

Agneta e mult mai calmă şi dulce. Îi trag o limbă, mi-o ia în mână, o mângâi cu sula şi se aprinde şi juisează ca o odaliscă. În jeturi. Nu mă aşteptam la una ca asta. Se zice că suedezii sunt naivi şi reci şi că trăiesc cu capul în nori. S-o baza pe ceva expresia: „No te hagas el sueco“[23]. Nimic nou. Partidele de sex sunt faine. Iar ea mi se dăruie şi îmi spune: „Vai, ce faci cu mine? Mă înnebuneşti“.

Singura problemă e că nu dorm bine. Doar trei, patru ore. Mă trezesc. S-a făcut deja lumină şi nu pot să dorm. Se întunecă la unsprezece. Se luminează înainte de două dimineaţa. Ca la nebuni. Pentru mine. În Urnea e și mai rău. A trebuit să mă duc de vreo două ori. Mereu lumină. Soarele nu apune niciodată. Iar iarna e mereu noapte.

[23] Nu face pe prostul.

În rest, nu se întâmplă nimic. Seminarul de la universitate a trecut fără să impresioneze pe nimeni. Acum mănânc somon, beau cafea şi ceai, fac puţin sex în fiecare zi. Sau puţin mai mult. Sau puţin şi mai mult chiar, uneori. Ascult muzică, privesc lalelele, alerg jumătate de oră la prânz ca să transpir şi să elimin toxinele de la atâta somon şi brânză. Aproape în fiecare zi, la prânz, timp de două ore, soarele bate puternic. Eu locuiesc în afara oraşului. E plin de păduri şi iarbă moale şi lacuri cu raţe şi pescăruşi care ţipă. Mă întorc transpirat. Mă întind gol la soare şi mă miros la subraţ. E un miros puternic. Închid ochii şi o am pe Gloria lângă mine, o văd cum îşi ridică braţele ca eu s-o pot mirosi în legea mea.

Amintirea ei nu mă lasă în pace. Aş vrea s-o am aici, lângă mine. În schimb, am avut o mică aventură, în cadrul seminarului, cu o africană cu fundul mare. Cu fundul foarte mare. Cu fundul exagerat de mare şi cu ţâţe voluptuoase. Într-o dimineaţă ieşeam din clădirea parlamentului, după o vizită de protocol şi i se înţepeni fundul în uşa turnantă. Uşa aia era împărţită în patru. Primul era un suedez, apoi eu şi în spatele

meu, africana. Se pare că n-a avut timp. Fundul ei enorm rămase înţepenit, iar uşa încremeni. Suedezul nu vedea ce se întâmpla în spatele lui şi împingea ca să poată ieşi. În spatele meu, africana, zbiera şi înjura, dar cum uşa era din geam dublu, nu se auzea nimic. Suedezul împingea înspre înainte ca să iasă, iar africana împingea înspre înapoi, tot ca să iasă. Dintr-odată am uitat toată engleza pe care-o ştiam. Nu-mi venea în cap niciun cuvânt şi nu puteam să joc rolul de mediator între Europa şi Africa. Au fost secunde care păreau minute. Într-un sfârşit, mi s-au limpezit minţile şi i-am strigat suedezului:

— Excuse me! Excuse me! Hey, you, come back, come back! Ca să zic tâmpenia asta, nu trebuia să-mi frec mintea. Creierul meu e lent. Suedezul mă auzi şi n-a mai împins. Fundul se desţepeni. Toţi am procedat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta ţine de educaţie. Şi cu atât mai mult dacă se întâmplă în Riksdags. Oricum, când ne-am reîntâlnit în stradă, a existat un schimb de priviri între mine şi africană. Ea îşi freca fundul cu mâna şi zicea „Of“. N-am rezistat ş am izbucnit într-un hohot de râs, şi a început şi ea să râdă.

Două nopţi mai târziu toţi participanţii la acel seminar am avut o mică petrecere. Cu excepţia mea, toţi ceilalţi erau universitari şi nu dansau. Oameni serioşi, vreau să zic. Doar sporovăiau întruna. Eu o văzusem pe africană cum vorbea la telefon cu bărbată-său. Se pare că avea un grad important în armată. Tot repeta: „Oh, honey, I Iove you“. Apoi, mi-a arătat o fotografie cu cei trei copii şi militarul în uniforma lui, iar ea, foarte frumoasă, în costum naţional. Oricum, în noaptea aceea bău prea mult vin. Am băut peste măsură şi la im moment dat s-a apropiat de mine cu zâmbetul cel mai dulce de pe pământ şi m-a invitat la dans. Dar, de fapt, nu voia să danseze. Mă lipea de ea, mă mângâia pe spate şi-mi şoptea la ureche: „Oh, very nice, very nice. Ohh, really, very nice“. Am spatele foarte sensibil. I-am pus mâinile pe fundul ei african colosal şi superb şi-n cinci minute eram deja în camera mea de la etaj. A fost ceva extraordinar. Părul îi mirosea a nespălat. Purta codiţe de cine ştie cât timp. Erau foarte frumoase, cu mărgele colorate, dar puţeau. M-am concentrat asupra altor zone. Afară erau trei grade, dar noi transpiram. Era teribilă. Extrem de flexibilă

şi ştia să-şi ridice foarte bine picioarele. Eu aveam capul băgat acolo şi ea a început să tragă câteva pârţuri. Zgomotoase. Eu o lingeam şi am simţit două lovituri de aer comprimat direct în frunte. M-am uitat. Nici urmă de căcat. OK. Dă-i înainte. Fremăta de dorinţă. Mi-a luat-o-n mână, voia pulă. Aveam prezervativul pregătit. Mi l-am pus şi am pătruns în jungla neagră. A fost de neuitat. Un întreg ansamblu de tradiţii folclorice, obiceiuri şi producţii artistice africane. Era aproape patru dimineaţa când a ieşit, pâş-pâş de la mine din cameră. Am coborât la parter să beau un ceai şi să fumez un trabuc. Încă mai era cineva acolo. Un vietnamez homosexual. Se uita pe canalul Play Boy, întins pe canapea. Acoperit cu o pătură. Îşi ţinea mâna sub pătură şi şi-o mişca. O labă comunistă vietnameză, în zorile suedeze. Fiecare face ce poate.

În ziua următoare am încercat să-mi iau din nou doza. Dar africana îşi ţinea ochii-n pământ. Nu îndrăznea să se uite la mine şi îmi spuse aproape în şoaptă:

— Sony. Too much wine yesterday at night. Sorry. Am încercat să fac pe amantul latin. I-am zis că totul a fost perfect şi să

nu-i pară rău. E un lucru natural între un bărbat şi o femeie care se plac. Tâmpenii din astea. Dar nu s-a lăsat convinsă. A stat departe de mine tot restul zilelor următoare. Atunci l-am întrebat pe vietnamez la ce oră dădeau cele mai bune filme pe canalul Play Boy.

2.

Lou Reed zicea ceva de genul:

When you pass through the fire
You pass through humble
You pass through a mazze of seif doubt...

Când treci prin foc
Treci prin umilinţe
Treci un ocean de îndoieli.
Când treci prin umilinţă
Lumina te poate orbi.
Sunt oameni care nu-şi dau niciodată seama de
Asta.
Treci prin aroganţă
Treci prin durere
Treci printr-un trecut mereu prezent
Şi e mai bine să n-aştepţi ca norocul să-ţi vină-n

Ajutor.

Trebuie să străbaţi focul ca să atingi lumina.

Soarele se zăreşte timid printre nori. Plouă mărunt. Termometrul urcă până la douăzeci de grade. Poate că azi, cu puţin noroc, ajungem la 22. Agneta conduce cu atenţie. Lou Reed e trist şi cântă despre magie şi tot ce se poate irosi. Ea mereu priveşte înainte. Asfaltul e ud de ploaie. Străbatem un pod foarte lung. De mai mulţi kilometri. La un moment dat se ridică la şaizeci de metri - sau poate chiar mai mult - ca marile vapoare transatlantice să poată naviga în ambele sensuri.

— Aici se sinucide multă lume.

— Mulţi?

— Cincizeci sau şaizeci în fiecare an.

— Fir-ar să fie, unu pe săptămână. Apare în Cartea Recordurilor podul ăsta?

— Nu ştiu.

— Ce fac, se îneacă?

— Se fac zob în apă. Nu ştiu. Mor.

Rămânem tăcuţi câteva clipe. Maşinile trec pe lângă noi şi ne depăşesc. Agneta conduce cu şaptezeci la oră. Nu mai mult. Ne depăşesc şi două motociclete. Vâjâie pe

lângă noi cu putere. Fac slalom pe roţile lor uriaşe. Ca nişte rachete, iar tipii care le conduc par a fi cosmonauţi. Se pierd la o sută de metri în faţă, în pâcla gri a ploii. Merg cu mai mult de două sute de kilometri pe oră. Agneta îmi spune:

— Dacă avem un accident şi mor, aminteşte-ţi că ai o asigurare medicală.

— Hai, termină.

Zâmbeşte timid, parcă întristată că a trebuit să vorbească despre asta.

— Actele sunt în dulap, lângă televizor. Sus. Mai sunt şi alte hârtii, dar actele tale sunt cele în engleză. Pe numele tău. Totul foarte clar.

— Thank you very much, honey.

Acum m-am molipsit. Nu ştiu ce să zic. Mă uit pe geam. Nu-mi trece nimic prin cap. Întind mâna. Opresc muzica lui Lou Reed. Mă uit la casetele pe care le-am adus. Pablito F.G., Los Van Van, NG. Aleg caseta Omara Portuondo. Atmosfera se însufleţeşte. *Sunt cubaneză, Sunetul din Loma, Siboney, M-am obişnuit să trăiesc fără tine.* Îmi trezesc amintiri. Prea multe amintiri. Caseta se termină optimist cu *Eu sunt ca focul:*

Nu te juca cu mine
Eu sunt ca focul
Eu am cântat în paradis
Şi mi-au făcut un altar
Îndrăznesc să-i cânt
Chiar şi lui Dumnezeu dacă e nevoie.
Scriu versuri şi improvizez
Şi pentru prost şi pentru înţelept
Pentru mine nu există dispută care să mă sperie
Şi mă bat cu oricine
Care mi se pune pe dinainte
Închid şi plec cu cheia.
Căci eu sunt ca focul!

Pădurea deasă. Verde închis, impunător. Cam pe la zece dimineaţa ajungem pe o plajă pustie. Cu pietriş şi nisip zgrunţuros. Marea Baltică. Mereu gri, murdară, rece, cu puţină sare şi pescăruşi, pescari singuratici şi tăcuţi. Sau nimeni. O mare solitară, plină de somoni, heringi aproape congelaţi, gata de băgat în saramură.

Bate un vânticel rece din nord. Ploaia s-a oprit, dar continuă să fie complet înnorat, umezeală şi frig. Ne plimbăm, ascultând zgomotul uşor al valurilor şi scrâşnetul pietrişului sub paşii noştri şi ţipătul

pescăruşilor care zboară în cerc. Grăbim pasul. E frig. Îmi place să văd resturile pe care marea le aruncă pe ţărm: bucăţi de sfoară şi de cabluri de oţel oxidat, bucăţi de lemn şlefuit, ambalaje de plastic. Deodată, văd plutind o haină de piele maro. Ne oprim ca să privim. Pluteşte complet desfăcută, pe pietricelele de la mal, şi se mişcă încet, în ritmul valurilor. E puţin decolorată, dar nu e ruptă şi nici prea uzată. Poate că pluteşte de săptămâni întregi. Rămânem muţi. Cred că amândoi ne gândim la acelaşi lucru: stăpânul ei a căzut în mare. S-a înecat. Cadavrul i l-au mâncat peştii de pe fundul mării, iar haina, plutind încet, a ajuns până la ţărm. Pare puţin macabru dar amândoi ne-am gândit la acelaşi lucru. Nu trebuie să spui nimic ca să ştii că celălalt gândeşte ca tine.

Ne-am mai plimbat puţin şi ne-am aşezat pe nişte stânci în faţa mării. În spatele nostru vântul vuia în brazi. Nici ţipenie de om. Cuprind cu privirea kilometri întregi la stânga şi la dreapta. Nimic. Nicio barcă. Absolut nimic. Niciodată nu m a plăcut să aud vâjâitul vântului în brazi. Trebuie să rup tăcerea. Să vorbesc despre ce-o fi:

— La telefon îmi povesteai de un prieten al tău care s-a sinucis. S-a întâmplat pe podul ăla?

— Nu era prieten. Prietena mea e nevasta lui.

— Văduva lui.

— Văduvă?

— Când moare soţul, soţia se cheamă văduvă.

— Ah, da.

— S-a sinucis pe pod?

— Pardon?

Uneori uit că trebuie să pronunţ clar şi rar. Când vorbesc cu accent cubanez, ea nu pricepe nimic.

— S-a-si-nu-cis-pe-pod?

— Ah, nu. Totul a fost foarte ciudat.

S-a ridicat de pe piatră.

— Mi-e frig. Ne mai plimbăm puţin?

Ne-am plimbat din nou pe nisip şi a reluat povestea:

— Jonas a făcut ceva foarte... Nu ştiu cum să spun... Încurcat. S-a dus într-o pădure în apropierea casei lui. Cu maşina. A sunat la poliţie de la mobil şi a spus: „în cutare loc e o maşină albastră cu numărul x. La o sută de metri în partea dreaptă e un bărbat mort“. Asta a fost totul. Şi a închis.

Când poliţia a ajuns acolo, Jonas atârna de un copac, spânzurat. Pe piept îşi lipise o hârtie pe care scrisese Anna. Şi numărul de telefon de-acasă. Corpul încă era cald.

— Cine-i Anna?

— Prietena mea. Soţia lui.

— Şi, gata?

— Gata.

— N-a lăsat scris nimic? N-a dat nicio explicaţie?

— Nu.

— A crezut că nu era necesar. Bărbatul ăla era sătul până-n gât.

— De ce să fie, Pedro Juan? Cum ştii tu asta?

— Fiindcă ştiu. Era sătul până-n gât.

— Anna nu prea e bine. Are doi copii mici şi, vai...

— Asta nu e o problemă. Aici aveţi o bună asistenţă socială.

— Să nu crezi că-i chiar aşa. Asta nu înseamnă totul.

— Şi ea ce zice?

— Nu ştiu.

— N-o suni? E prietena ta.

— Nu mai ştiu nimic de ea. N-am sunat-o. Totul a fost atât de violent.

— Totul e violent, Agneta. Totul. Absolut totul e violent. Ţi-e frică de moarte?

Nu-mi răspunde. Doar ridică din umeri. Ne mai plimbăm încă o jumătate de oră. Eu aveam mâinile şi faţa îngheţate. Ne-am urcat în maşină. Ne-am întors. S-a înnorat şi mai mult şi-a început să plouă. Erau 14 grade când am ajuns acasă. Frig şi umezeală. Agneta a pregătit un ceai. Eu mi-am pus rom şi coca-cola. Nu pot să beau ceai tot timpul, că o să mă îmbolnăvesc de ficat. O iau peste picior: „Ar trebui să deschizi Asociaţia Dependenţilor de Ceai ş să te vindeci de drogul ăsta. E groaznică dependenţa asta de ceai“. A râs, dar a pus discul lui Madredeus din Oporto. Portughez şi trist. Ah, fir-ar a dracu’, femeia asta vrea să mă deprime cu orice preţ. M-am înfofolit şi m-am aşezat afară, pe balcon, cu paharul meu de Cubalibre şi un trabuc. Scoteam fum. Ciorile croncăneau sinistru. Celelalte păsări dispar când se face frig. Doar ciorile îşi continuă zborul, ţipând ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când am intrat din nou în casă, după ce mi-am terminat trabucul, Agneta avea simptome de răceală. Îi curgea nasul.

— Cred că am răcit pe plajă.

— Azi nu eşti în apele tale.

M-a privit fără să spună nimic. I-am luat tălpile în mâini şi i-am făcut un masaj. Oriunde apăsam, o durea. O durea peste tot. Nu mai rezistă s-o apăs. Vai, chiar că e dezechilibrată, m-am gândit eu.

— Agneta, o să-ţi fac un masaj în fiecare zi. Să vedem dacă pot să te reechilibrez puţin.

Ziua nesfârşită îşi continua cursul lent. Iarna va fi total diferită: noaptea nesfârşită. Dar eu nu voi mai fi aici.

Atunci, mi-am amintit de mărgelele pe care vrăjitoarea mi le pregătise pentru ea. I le-am pus şi i le-am descântat. Ea a crezut că sunt zorzoane tipice din Cuba. I-am explicat, atât cât am putut. M-a întrebat, zâmbind, neîncrezătoare.

— Atunci, sunt talismane?

— Bine, dacă vrei să crezi asta. Important e că ţi le-au trimis ca să te protejeze.

— Ha, ha, ha. Tipic cubaneze. Negrii mereu le poartă. Şi le-a scos, le-a aşezat cu delicateţe pe o bucată de pânză albă, în comoda din cameră. Le-a lăsat acolo câteva zile. Apoi, le-a pus într-un sertar. Nu le-a purtat niciodată.

3.

Căutând într-un dulap, am găsit cinci albume cu articole decupate dintr-un ziar. Patru din acestea sunt fotografii de maşini distruse, accidente de circulaţie, răniţi băgaţi în ambulanţe, invalizi în scaune cu rotile. În al cincilea album, sunt păstrate articole referitoare la echitaţie, hipodromuri, curse, iar pe ultimele pagini câteva povestiri cu Snoopy. Albumul se deschide cu fotografia lui John Lennon. Speram să găsesc ceva mai convingător. Reviste porno, de exemplu. Dar nu. N-am găsit nimic amuzant. Doar moarte. Va trebui să-mi cumpăr două-trei reviste porno. Cu câteva zile în urmă am văzut una cu femei bătrâne. Doamne foarte elegante, în saloanele lor burgheze, dezbrăcându-se imagine cu imagine, până ce rămâneau în pielea goală. Zâmbind în faţa camerei, binevoitoare bunicuţe. Îşi arătau ţâţele veştejite, sexul spân, pielea zbârcită. Îmi place. Mi-am amintit de aventurile mele cu nişte doamne trecute de şaizeci de ani. Uneori doamnele astea dau un bun exemplu. Atunci când am povestit aventura

de la Ateneu n-am fost pe de-a-ntregul sincer. Sunt aventuri pe care vrei să le uiţi ş-atunci spui liniştit: „Nu, niciodată nu m-am regulat cu o femeie bătrână, eu sunt om serios“. Dar adevărul e tocmai pe dos: eu sunt neserios, iar doamnelor în vârstă le plac tinereii care o au ţeapănă şi nu moşii de optzeci de ani. Chestie de logică.

Una dintre femeile astea, balerină, foarte subţire, trecută mult de şaizeci de ani, m-a cucerit când eu aveam cam patruzeci de ani. A făcut-o cu multă iscusinţă. Treptat. Până ce într-o zi, după ce luasem la bord nişte whisky, bătrâna doamnă dezmăţată stătea goală cu picioarele desfăcute, aşezată pe o masă, iar eu gol, la rândul meu, în faţa ei în picioare, i-o trăgeam în ritm cadenţat. Bagă, scoate. Bagă, scoate. Şi aşa am ţinut-o în ritmul acela până ce doamna a uitat şi limba spaniolă. Era din New York. De treizeci de ani trăia la Havana, dar când s-a văzut trasă-n ţeapă, a început să vorbească englezeşte şi privea în tavan cu ochii ei albaştri. Timp de un an ne-am tot jucat, fiindcă acea doamnă atât de bătrână şi de uscăţivă, cu pielea zbârcită, în ciuda tonelor de cremă pe care le folosea zilnic, avea o

păsărică roz, netedă, umedă, ca de puştoaică şi cu aromă foarte plăcută, deşi fără păr. Eu mă uitam la păsărică ei şi-i spuneam: „Madame, cântăreaţa cheală cere carne. Vrea carne ca să cânte o arie“.

Doamna se distra la nebunie. Avea şi alt amant. Veşnicul amant, de vârsta ei. Era un mulatru muzician, enervant şi la fel de pervers ca bătrâna newyorkeză. În timp ce ne privea, îi plăcea să se masturbeze. În perioada aceea mă distram. Eram un simplu cotoi vagabond, o pasăre de noapte care vânam în întunericul Havanei.

Am aşezat cu grijă toate albumele în dulap. Vreau să spun, în mod simetric. Milimetric. Am ieşit să dau o raită prin centru. Schimb un tren şi-un metrou şi apar dintr-odată în Central Station. Toţi beţivanii se adună acolo. Bărbaţi şi femei. Ca peste tot. Veşnicii beţivi. Centrul Stockholmului e o distracţie continuă. Dacă ai bani. Fără bani, mai bine te duci acasă să te uiţi la copaci şi la iarba verde, să asculţi croncănitul ciorilor sau Kings of the Blues, ori chestii din astea.

După-amiaza ne reîntâlnim. Agneta întotdeauna se întoarce acasă, epuizată. Organizează reuniuni internaţionale şi

conferinţe. Are nevoie de traducători, interpreţi, *conference hostess, seminar leaders.* Îi angajează şi le explică ce au de făcut.

— Vai, nu ştiu ce se întâmplă în ultimele săptămâni.

— De ce?

— Toţi sunt depresivi, sunt sub tratament medical sau au cancer sau psihiatrul le-a recomandat să nu mai lucreze timp de şase luni. Oh, nu. Aşa nu pot. Mă epuizează. Până la urmă nu rezolv nimic.

— Şi şeful tău? Ce zice?

— Nici nu-l interesează. E problema mea. Să găsesc oameni sănătoşi. Aşa se zice, „oameni sănătoşi“?

— Da.

— Păi, chestia asta. Să găseşti oameni sănătoşi. Nu e uşor. Nu există oameni sănătoşi disponibili.

Oftează adânc. Încerc să-i dau curaj:

— Uite, mi-au trimis o revistă de la un club de cărţi.

— Ah, da. Bockemas Klubb. Mereu trimit revista asta.

— Au o carte despre shiatsu. Nu e scumpă. Ar trebui s-o ceri. Ţi-ar prinde bine ceva de genul ăsta.

Nu-mi răspunde. Uneori mă enervează că păstrează atâta tăcere. Alteori îmi place. Îi iau picioarele între mâini şi i le masez. Tot dezechilibrată e. Toate punctele energetice o dor. O dor groaznic. Apoi rămânem tăcuţi. Ne înconjoară o tăcere densă. Uşa de la balcon e deschisă, şi intră puţin frig. E ora şase. Probabil că deja sunt mai puţin de cincisprezece grade. Îi ţin picioarele în palme. Încerc să-i dau un pic de energie. Şi mă gândesc la Gloria. La început, acum trei ani şi jumătate, după o partidă de sex care durase câteva ore, îi zbârnâiau urechile. Se ridica din pat şi îmi spunea:

— De fiecare dată când fac dragoste cu tine mi se înfundă urechile. Îmi ţiuie. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat.

— Te încarci.

— Cu ce mă încarc?

— Îţi dau energie.

— Cu sula?

— Cu totul. Te încarc. Eşti plină de energie, dar o energie dezordonată.

Şi începeam să-i explic câte ceva, iar Gloria părea interesată. Învăţa. Are o minte foarte deschisă şi nu se miră. Poate pătrunde şi cerceta orice lucru. Dacă-i spun: „Un OZN a aterizat pe terasă“, ea iese liniştită să vadă dacă e adevărat. „De ce nu, totul e posibil, îmi răspunde.“ Agneta îmi întrerupe gândurile:

— Shiatsu, nu cred. Dar...

— Dar ce?

— Eh, aş vrea să cred în Dumnezeu.

— De ce?

— Ar fi mai simplu.

— Sigur.

— Tu ce crezi?

— Da.

— Cum să faci să crezi în Dumnezeu?

— Nu ştiu. Nu se poate explica. Când aveam treisprezece ani am încetat să mai cred. Şi parcă nu mai pot să găsesc calea. Mă simt pierdut.

— Nu ai găsit nicio explicaţie?

— Nu există nicio explicaţie. Cel care încearcă să explice este un şarlatan.

— Vai.

— Ş-apoi, nici nu-mi place să vorbesc despre asta.

— De ce?

— Nimeni nu mai crede în nimic. Şi parcă mi-e şi ruşine să cred.

— Mi-ar plăcea, eh... Mie mi-ar trebui o experienţă ca asta.

— Ceea ce cauţi se află înăuntrul tău. Nu trebuie să cauţi nimic în afară.

4.

Prea m-am excitat scriindu-i Gloriei: „Am să-ţi sărut fundul, am să-ţi sug sângele şi nimic altceva nu-ţi vei mai dori în viaţă. Vei fi sclavă şi regină în acelaşi timp, mă vei iubi şi mă vei urî şi vei fi fericită şi-ţi vei dori moartea şi niciodată nu te vei putea dezlipi de mine. Şi vom fi doi nebuni îndrăgostiţi. Sunt liber ca un mânz sălbatic când închid ochii şi mă gândesc la tine“.

Era absolut adevărat. Scriam fără să gândesc. Totul îmi ţâşnea din inimă. Când n-am mai putut, am băgat foaia de hârtie într-un plic, m-am dus la cutia poştală din colţul străzii și am lăsat-o să cadă înăuntru. M-am întors şi m-am întins gol puşcă în micul balcon. Trei după-amiaza. Soare plăcut şi cam 23 de grade. În realitate nu pot să-mi întind complet picioarele - balconul chiar este foarte mic -, dar cel

puţin mă bronzez puţin. Tot excitat eram. Şi m-am masturbat. Puţin doar. Of, fir-ar al dracu', am cincizeci de ani şi mă comport ca un adolescent. M-am târât până-n salon. Dacă mă vede vreun vecin poate să cheme poliţia. Chiar dacă nu ştiu pe unde or fi oamenii. Niciodată nu văd pe nimeni. Nici măcar nu scot capul pe geam. Ce-or fi făcând? Unde-or fi? Inima îmi bate cu putere şi mă aşez în faţa unei oglinzi ca să mă masturbez puţin, sunt nebun. Mi-a luat minţile nenorocita aia. Mă opresc la timp şi aştept să se întoarcă Agneta. N-o să scuip pe podea, ceea ce poate face fericit pe altcineva. Sosi poşta. Publicitate. Totul bun de aruncat. Citesc puţin din romanul unei scriitoare italience la modă. Prea lent şi plictisitor. Pe zi ce trece găsesc tot mai puţini scriitori care să-mi placă. Probabil că e chestie de vârstă. Devii mai selectiv, ai gustul mai rafinat. Mai sunt trei ore până să vină Agneta, iar sula tot ţeapănă o am. Cum or zice suedezii la chestia asta? Or avea un cuvânt care să desemneze acest moment al dorinţei în care muşchiul se umple de sânge, se îngroaşă şi creşte fără să ajungă la maxima tensiune? Da, sigur că au un cuvânt anumit. Muzică. Eric Clapton. Se

găsesc nişte reviste spaniole oribile. Tot high life-ul european în iahturile lor şi la nunţile lor. Sunt neliniştit. Am chef să beau şi să fumez, dar mă abţin. Aşa, toată ziua aş fi beat. Pun mâna pe Biblie. Îmi place mult povestea lui Sara, cea care îl seduce pe faraonul Egiptului şi se preface că este sora lui Abraham. În cele din urmă faraonul află şiretlicul şi o lasă liberă pe Sara, îl expulzează pe tip, dar ăsta ia cu el toate bogăţiile şi, în plus, pune mâna şi pe un teritoriu imens pentru animale, îl alungă pe nepotul lui, care şi ăsta devenise bogat datorită faptului că-l înşelaseră pe faraon. În fine, o poveste excelentă. Dacă scriu un remake pe tema asta, mulţi or să spună: „Vai, ce tip cinic!“ Şi nu, nu-i adevărat. În realitate, nu-i nimic nou sub soare. Sara ar putea fi o curvă, Abraham un şmecheraş tipic havanez, iar faraonul un industriaş german, cu mulţi bani, de exemplu. Nimic nou. Viaţa e un remake. La şase, în sfârşit, soseşte Agneta. Ne sărutăm scurt. Mereu vine acasă plină de nervi. Îşi scoate haina şi pantofii:

— Vai, nu mai pot.

— Ce?

— Interpreta care trebuia să vină de la Göteborg săptămâna viitoare nu mai vine. M-a sunat azi. Are o criză de lumbago. Nu ştiu ce să fac. De ce s-or îmbolnăvi cu toţii? Ce se întâmplă?

Eu mă gândeam cum să i-o trag şi s-o fac să-nnebunească de plăcere, iar ea e stresată din cauza crizei de lumbago a doamnei ăleia. Îmi taie tot cheful. Pune un disc. Mozart. Concertul I şi II pentru flaut şi orchestră. Allegro Maestoso.

— Vrei o ceaşcă cu ceai?

— Ceai?

— Vrei mai degrabă cafea?

— Agneta, o ceaşcă de ceai la ora asta o să-ţi cadă greu la stomac.

— Nu înţeleg.

— It‘s dangerous. Very dangerous.

— A cup of tea?

— Yes, very dangerous. It‘s not time for a cup of tea, fir-ai a dracu’!

— Ooo!

— It‘s time for a big glass of rum.

— Ooo!

Şi-mi pregătesc un pahar plin de sake şi cola. Romul e prea scump. Aşa că, dă-i înainte cu sake.

— E prea tare ce bei.

— Să nu crezi că-i chiar aşa. Tu nu ştii ce-nseamnă să bei tărie. Apropo, e o sticlă de vodcă în dulap.

— A, da, e de mult. Eh, în fine, un cadou de la un prieten.

Se înroşeşte la faţă.

— Un prieten? Un iubit platonic?

— Platonic? Ah, da, ahhh, nu ştiu...

Devine stacojie. Îi ia foc toată faţa.

— Ţi-e ruşine să ai iubiţi platonici?

— Nu. E un prieten.

— Toate femeile, până şi la optzeci de ani, au iubiţi platonici. Toate sunt atrase de acest soi de flirt, aşa aiurea. Fără să se atingă. În fine, uneori, reuşeşti să apuci o ţâţă, să te săruţi...

— Multe lucruri ştii tu despre psihologia feminină.

— Habar n-am de teorie. Eu ştiu practică. Sunt drac bătrân.

— Ce? Nu înţeleg.

A trebuit să repet fraza de mai multe ori, în mai multe variante, până ce a priceput.

— Bine, Agneta, important e că ţi-a făcut cadou o sticlă imensă de vodcă. Ar fi şi mai bine ca data viitoare să-ţi aducă o sticlă de whisky.

— Oh, da? Îţi place mai mult whisky-ul?

— Yes! Scotch. Numai scotch.

Câteva înghiţituri de sake. Am încercat s-o fac să-l guste, dar n-am reuşit s-o scot din ceaiul ei. Şi gata. Am sărit pe ea. Ne-am încălzit pe canapea. Mozart ca martor, încă puţin sake.

— Unge-te cu sake, dragoste.

— Ce? Nu înţeleg. Tu eşti beat.

— Eu beat? Nu! Sunt vesel. Vino. Hai în pat.

Şi acolo am ajuns. Nu se poate compara nici douăzeci la sută cu marile partide de sex petrecute cu Gloria, dar nu-i rău. Adevărul e că ne aflăm doar la câţiva kilometri de cercul polar arctic. Nu se poate cere mai mult. Cred. I-am ejaculat direct pe faţă. Stilul ei este să se dăruiască, închide ochii, se lasă purtată şi are multe orgasme. Tăcute. Abia dacă oftează şi juisează, şi juisează, şi suspină cu discreţie şi se desprinde şi pluteşte ca o pasăre. Iar eu peste ea, regulând-o.

— Agneta, într-o viaţă anterioară n-ai fost nici suedeză, nici eschimoasă din Laponia. Eu cred că erai negresă din Africa, din Polinezia, din Caraibe, ţigancă andaluză, aveai sânge fierbinte.

— Da?

— Da, bineînţeles. La cei patruzeci şi patru de ani ai tăi ai avut cam zece sau doisprezece bărbaţi. Ăsta e un adevărat record, aici. Zic eu.

— Crezi? E un record? Nu. E normal.

— Îmi place chestia asta. Aici lumea vorbeşte puţin, dar pe furiş caută doar ce le place.

— Eu n-am căutat. Uneori, am stat ani întregi fără să am un iubit.

— Îmi place mult de tine. Ştii să te bucuri de plăcerea trupului. Nu-mi imaginam să fii atât de fierbinte.

— Nici eu.

— Of, Agneta, nu mă enerva. Ai patruzeci ?I patru de ani. Vrei să zici că toată viaţa ai fost o mironosiţă?

— Mironosiţă? Ce-nseamnă?

— O mimoză.

— Oh, nu, nu. Crede-mă, eu nu ştiam..., oh..., niciodată nu am fost aşa. Niciodată nu am simţit...

— Niciodată nu ai simţit ce anume? Vorbeşte. Mereu rosteşti frazele doar pe jumătate. De ce eşti atât de timidă?

— Nu sunt timidă. Trebuie să gândesc. Spaniola e foarte dificilă. Nu găsesc niciodată cuvântul potrivit.

— Bine, în fine. N-ai simţit niciodată ce?

— Adică... Mereu am crezut că eram, că sunt ca un aisberg, complet de gheaţă, frozen. Cum se zice?

— Frigidă? Adică nu simţi nimic?

— Da, asta. Frigidă. Niciodată n-am simţit aşa ca acum. Cu tine e altceva. Nu ştiu ce se întâmplă şi, vai, nu ştiu cum să explic. Sunt dezorientată.

— Tu nu eşti deloc dezorientată. Lasă nevrozele şi dramele şi hai să facem sex şi să ne bucurăm de asta, că viaţa-i scurtă.

— Ce zici? Nu înţeleg.

— Hai, să ne bucurăm de plăcere, că eşti aproape de menopauză.

— Ah, menopauza. Nu. Încă mai am ceva ani până să ajung la menopauză.

5.

Nişte latino-americani care locuiesc aici au tot insistat să ne vedem. Până la urmă a trebuit să mă întâlnesc cu ei. Peruanul a încercat să-mi vorbească toată noaptea de politica Americii Latine şi de

omul nou, de separarea stângii, renaşterea nu ştiu cui. Tipul trăieşte de treisprezece ani în Suedia. Se duce la el în ţară vreo cincisprezece zile, la fiecare şase sau şapte ani. Chilianul are cam aceleaşi obsesii. De douăzeci de ani trăieşte în Europa. Eu le spuneam: „Oh, da, da, sigur că da, vă rog să-mi permiteţi“. Şi o invitam la dans pe nevasta peruanului. Apoi făceam acelaşi lucru cu nevasta chilianului. În discotecă era puţină lume şi se asculta muzică salsa. Dansez cu chilianca, care-şi cere scuze fiindcă acum lucrează la o fabrică de conserve de heringi în maionează şi poate că miroase a măruntaie de peşte. O miros pe gât, sub păr. I se face pielea ca de găină. De fapt, nu o miros, ci îi suflu puţin pe gât şi văd cum sfârcurile îi devin tari şi pronunţate sub bluza subţire din lână.

Ne întoarcem la masă. Chilianul şi peruanul revin cu aceeaşi placă, iar eu zic:

— De fapt, nu-mi place să vorbesc de politică.

— De ce?

— Habar n-am de politică.

— E imposibil. Politica e peste tot.

— Asta te-au făcut să crezi politicienii. Eu cred că de fapt politica nu înseamnă

nimic. Din punctul meu de vedere, nimic n-ar trebui să aibă vreo legătură cu politica.

— Hai să vedem Pedro Juan, explică-ne ce vrei să spui. E absurd tot ce zici.

— N-am ce să explic. V-am zis că habar n-am de politică. Nimeni nu înţelege nimic din politică.

— Lucrurile nu stau chiar aşa.

— Ba aşa e. Primii care habar n-au ce-i de făcut şi nici nu ştiu încotro se îndreaptă sunt chiar conducătorii de partid. În general nu-şi păstrează direcţia pe care au pornit mai mult de un an. După aceea naufragiază şi se lasă duşi de val. Aşadar, ce înseamnă politica? Un vapor în derivă, în mijlocul furtunii. Dansăm?

— Nu, nu dansăm, stai...

Mă scol de la masă. Îi las cu vorba-n gură şi mă duc să dansez cu nevasta peruanului. E suedeza cea mai urâtă şi cea mai ciudată din toată Suedia şi din împrejurimi. Nu înţeleg cum a reuşit să găsească o dihanie atât de urâtă într-o ţară unde există sute de mii de femei mult mai atrăgătoare - ba chiar fermecătoare - care aşteaptă bărbaţi care să le cucerească şi să le facă fericite. Şi ca şi cum asta n-ar fi destul, combină jobul acela de scos maţele

la peşte cu cel de gropar într-un mic cimitir de lângă o biserică protestantă din afara oraşului. Îmi povesteşte toate astea cu multă înflăcărare şi mă invită:

— Vino la cimitir. Să mă vizitezi. O să-ţi placă.

— Cimitirul?

— Da. E foarte vechi. E o pădure foarte frumoasă de stejari. Vino când ai timp ca să putem sta de vorbă. Pot să te sun ca să vii când e şi o înmormântare. E foarte frumos.

— Îhî, frumoasă ocupaţie.

— Da. Îmi place foarte mult. Dar nu avem decât una-două înmormântări pe lună şi nu câştig suficient. Trebuie să lucrez şi la fabrica de conserve.

Aşa stăteau lucrurile: vorbeam despre cimitire şi morţi şi masa plângea, nu beam nimic. Se vaită că totul e prea scump. Femeile dansează prost, adică aproape că nu dansează. Iar ei se încăpăţânează să rămână captivi în obsesiile traumelor adolescenţei lor politizate. Am rezistat o oră. Am spus că mă duc un moment la toaletă. Mi-am luat haina şi-am plecat. În buzunarul interior aveam o sticluţă cu puţină vodcă. Am luat-o spre chei. Nu era departe. Ceaţă şi frig. Minus şapte grade

sau chiar mai puţin. Portul negurilor. Încărcau un vapor cu buşteni enormi. La două sute de metri în faţa mea. Mi-am ridicat gulerul paltonului şi am tras aer în piept, adânc. Aer rece şi ceaţă. Mirosea bine. Mi-am limpezit plămânii şi-am stat o bună bucată de vreme acolo, bând vodcă şi privind cum încărcau buştenii. Ceaţa era densă şi încremenită în nemişcare. Se pare că mereu e romantică şi misterioasă. Flash-uri de lumină galbenă, o atmosferă tulbure se ţesea în jur, între catranul nopţii fără stele, cenuşiul ceţii, culorile opace ale vaporului şi macaralele gigantice care se mişcau tăcute ca nişte dihănii albastre. Atunci mi-am dat seama că tot acel tablou splendid, ciudat şi enigmatic mă înspăimânta. Mi-era frică. De ce? Oare mă făcea să secret mai multă adrenalină? Poate din pricina absenţei oricărui suflet omenesc. Totul se mişca în tăcere, misterios. Nu se zărea nici ţipenie de om. Nu se auzea nimic. Lumina aceea era fascinantă, dar, în acelaşi timp, aveam senzaţia că ceva teribil s-ar fi putut produce. Ceva neaşteptat. Totul putea să se facă nevăzut. Haosul putea să şteargă totul printr-un simplu gest. Ş-atunci n-ar mai fi

rămas decât ceaţa încremenită şi tăcerea şi o lumină galbenă, stinsă.

Am plecat. Sticla de vodcă era deja goală. Am ajuns acasă la trei dimineaţa, făcut cui. Agneta dormea profund şi nu s-a trezit. Am adormit înainte de a-mi pune capul pe pernă. Numai vodcă îmi curgea prin vene.

La două după-amiaza temperatura ajunge la treizeci de grade. Vai, ce bine! E un record pentru luna iunie. Soarele încălzeşte cu putere. Transpirăm. Stăm de vorbă. Râdem. Ascultăm la radio un scurt program de operă. La un moment dat, n-am înţeles de ce, ăia strecoară o melodie cubaneză a formaţiei Buena Vista Social Club. Apoi continuă cu operă. Ciudat, dar adevărat. Ea citeşte horoscopul din ziarul de duminică: Vărsătorul, adică eu, va avea o nouă şi frumoasă relaţie de dragoste şi o foarte bună ofertă de lucru. Săgetător, adică ea, va avea o reuşită şi o minunată relaţie de dragoste, va lucra în echipă şi va fi foarte mulţumită. Apoi bem un vin alb de Alsacia, în timp ce ne uităm la anunţurile imobiliare în *Dagens Nyheter.* Un splendid apartament în afara Stockholmului, optzeci

de metri pătraţi, două milioane şi jumătate de coroane.

— Vai, mi-ar plăcea să am apartamentul acesta.

Dar noi ştim că e doar un comentariu fără nicio consecinţă în realitate. La supermarketul din lanţul de magazine cel mai ieftin cumpărăm doar ce e în ofertă, iar cartofii şi morcovii sunt plini de pământ. Trebuie să ne numărăm până şi ultimul bănuţ, aşa că mai bine să uităm de apartamentul de optzeci de metri pătraţi din cartierul acela.

Îi fac un masaj la picioare şi, nu ştiu cum, încep s-o ling şi am deja o erecţie. Îi sug degetele de la picioare. Îmi place la nebunie. Ea credea că doar picioarele ei îmi plac. Nu. Mă excită. Unii zic că picioarele sunt simboluri falice sau un substitut al falusului. Nu ştiu. O fi adevărat? În fine, ce contează. Profit de ocazie ca să pot face pe exhibiţionistul. Îmi place să mă dau în spectacol. Mă masturbez. Îi arăt penisul erect, uns cu ulei de bronzat şi bine rumenit la soare. Am grijă de mădularul meu. Îl aşez la soare, îl răsfăţ, îl mângâi. Este foarte important pentru mine. Mă ajută să petrec momente minunate, aşa că trebuie să-i fiu

recunoscător. Ea se înroşeşte, dar îl priveşte fermecată. Pun mâna pe aparatul de fotografiat şi ne facem poze. Unul celuilalt. Goi, transpiraţi, sub soarele arzător. Eu, cu pielea închisă la culoare, ca un arab. Ea, roşie ca un rac. O las să-şi bea vinul ş mă duc în pădure să fac jogging. Jumătate de oră. Mă întorc îmi fac duş, mâncăm chiftele, salată şi fructe. Ea o să voteze la alegerile Parlamentului European din 1999. Eu lenevesc puţin şi citesc ce am la îndemână. Cred că Hippopotamus sau ceva de genul ăsta. Aţipesc. Mă trezesc şi fumez un trabuc, beau un pahar de whisky cu gheaţă. La şapte începe să plouă şi temperatura scade doar în câteva minute. Mâinile şi picioarele mi se răcesc. Ne uităm la un film documentar, despre ţăranii irlandezi care împletesc coşuri din rămurele de salcie şi alun. La nouă bem bere, mâncăm omletă cu ciuperci, ascultăm Lou Reed. Şi vorbim despre şobolanii imens :are mişună în cartierul vechi al Stockholmului şi pe chei, unde locuise ea într-o casă foarte veche şi rece cu primul ei soţ şi mereu trebuia să se lupte cu şobolanii. Apoi eu îi povestesc despre fripturile de rechin şi picioarele de broască şi despre cum se

pescuiesc animalele astea în bălţile din jurul Havanei. Temperatura continuă să scadă. Am fost nevoit să-mi pun şosetele de lână. Ea şi-a făcut o baie caldă, zice că mirosea a fum de ţigară. A băut un pahar de lapte călduţ şi s-a dus la culcare la zece şi jumătate. Eu am rămas să citesc până târziu. Uneori mă opream din citit şi-mi veneau în minte flashuri: Gloria, şedinţele de vrăjitorie în Havana şi multe alte amintiri. Lume, locuri, clipe de viaţă. Dezordinea şi dezorientarea, haosul şi furtunile stând la pândă mereu. Nu dorm. Nu se odihnesc niciodată. Când se întâmplă ceva, trebuie să-ţi păstrezi echilibrul mental. Nebunia dă târcoale. Pierderea judecăţii. Cel mai bine e să nu te gândeşti la nimic şi să nu lupţi. Depărtarea faţă de locul de origine creează uneori dezordine. Nu te gândi la nimic. Când în sfârşit am putut să-mi regăsesc liniştea, m-am dus să mă culc. Patul e călduţ. Agneta doarme complet goală. Face tot ce-i cer. E miezul nopţii sau chiar mai târziu. Mâinile şi picioarele îmi sunt reci. Mă lipesc de Agneta ca să mă încălzesc. Îi ating burtica abia perceptibilă. Se mişcă puţin, ca să-şi găsească locul, lipită de mine. Tuşi de

câteva ori, dar nu se trezi. Şi din nou, deasupra mea, fâlfâi din aripile ei negre, nebunia. Uneori mă ia prin surprindere şi face multă zarvă în jurul meu. Oare într-o bună zi chiar îmi voi pierde minţile? Mă cuprinde spaima doar gândindu-mă la asta. Dar ăsta-i adevărul. Ideea aceasta îmi creează o stare de profundă tristeţe şi mă dezechilibrează. Înăuntrul meu totul intră în dezechilibru. Mă cuprinde dorinţa nestăpânită de a ieşi în stradă, urlând.

De data aceasta cel puţin a fost doar o senzaţie fugară. M-am putut stăpâni şi am adormit în câteva minute.

Când m-am trezit era şase şi jumătate. Ca de obicei, aveam o erecţie perfectă şi, de asemenea, ca de obicei, n-am rezistat tentaţiei de a o săruta pe Agneta. De a o săruta şi a o săruta iarăşi, până ce se trezi. Şi iat-o aşezată pe pat cu faţa în sus, cu picioarele deschise în formă de x, masturbându-se încet.

— Ooo, ce faci?

— Îţi place?

— Da.

— Masturbează-te şi tu.

— Ce?

— Să te freci. Lasă-mă să-ţi văd ţâţele. Mamă, doamne, sunt pornografice. Lasă-mă să-ţi văd ţâţele. Ah, ce apetisante!

Agnetei îi plac aceste spectacole porno private. După un timp i-o bag şi şoptesc abia perceptibil: „Hei, Gloria, ia pulă. E a ta, ştoarfă, că mă înnebuneşti“. Prelungesc momentul ejaculării. Agneta, ca de obicei, juisează o dată şi încă o dată, de nenumărate ori. Ca o iapă tânără. Ah, ce bine, asta-mi place! Când deja nu mai pot, sperma curge singură. Jet după jet şi mă gândesc la Gloria, cu ochii închişi, mă gândesc la mulatra aia şi şoptesc: „Hai, ţuţulică, ia, bea-mi laptele, ştoarfo. Bea-l, eu îţi aparţin“.

Apoi mâncăm la micul dejun *corn flakes* cu lapte bătut şi o cană cu ceai. Ea se grăbeşte. Mănâncă puţine cereale, răsfoieşte ziarul şi-mi zice:

— Doar 38 la sută au votat pentru alegerile europene, în Suedia. În Europa doar 49 la sută.

— Pe nimeni nu mai interesează politica.

— Asta cred şi eu. Şi chiar pe mai puţini ca în 1995.

— În 2003 n-o să ajungă nici la 30 la sută. O să vezi.

— Oare ce-i interesează pe oameni?

— Banii, Agneta, banii. Asta-i interesează. Oamenii uită de toate şi se imbecilizează din cauza banilor. Sunt speriaţi şi cred că banii sunt o salvare. Iar frica le-au vârât-o-n oase ca să-i ţină sub control. Aşa cum fac părinţii răi cu copiii cei mici.

Agneta continuă să tuşească. De ieri e răcită. Caută nişte pastile în sertarul cu medicamente, din baie. Le găseşte. Citeşte şi stă la îndoială dacă să şi le pună în geantă sau nu:

— Numai pe astea le am. Sunt foarte, cum se zice...

— Tari...

— Aşa. Tari. Până şi limba îţi...

— Amorţeşte. Au efect anestezic.

— Da, aşa.

— Nu lua tâmpeniile astea. De ce ai tu nevoie e alt fu-tai pe seară.

— Alt ce? Nu înţeleg.

— Futai. De la a fute. Cu puia. Cu ajutorul. Prin intermediul. Introducând-o. Juisând datorită.

— O, e vorba de *slang.*

— Da, fir-ar a dracu de treabă. Da, iubito, e argou havanez. Un bun futai

rezolvă multe lucruri. Cel puţin te vindecă de boli, de tristeţe, de depresie, de guturai, de proastă dispoziţie şi te-ajută să uiţi că n-ai bani.

— Ah, da, cred, cred.

6.

Dimineaţa abia trecea. Şi ascult iar şi iar un disc al lui Jeff Buckley. Sunt vreo 25 de grade şi stau la soare pe balcon, în timp ce un pui se rumeneşte la cuptor. În spatele blocului, cam la cincizeci de metri, e un mic cimitir şi o biserică. Mai degrabă o capelă. Uneori cineva trece pe-acolo şi aşază flori pe un mormânt. Dar, de obicei, e pustiu. Numai copaci gigantici şi bătrâni, gazonul verde, mormintele discrete şi simple, tăcere şi singurătate. Foarte diferit de acele cimitire catolice, pline de un lux absurd, de marmură şi statui şi îngâmfare post mortem, ce ascund putreziciunea şi împuţiciunea cadavrelor şi a viermilor. Îmi place să privesc cimitirul acesta atât de tihnit şi să ascult rock-ul ăsta lent şi trist.

La două se întoarce Agneta. Mâncăm de prânz împreună şi bem un vin roşu de

Navarra foarte bun. Perfect, minunat, excelent. Agneta vrea un pahar cu lapte.

— Dacă bei lapte după puiul ăsta, o să ţi se facă rău.

— De ce?

— Vinul ajută la procesul de digestie.

— La ora asta nu pot să beau. Trebuie să mă-ntorc la slujbă.

Aşa e ea. Oricum, mâncăm cu plăcere împreună. Îl ascultăm pe jeff Buckley.

— Îţi place?

— Da, ai muzică bună, Agneta.

— De ceva timp n-am mai ascultat discul ăsta. S-a sinucis la douăzeci şi cinci de ani. Am cumpărat discul pentru o singură melodie, *Lilac wine.*

— Ş-acum nu vrei să bei lilac wine?

— Ha, ha, ha!

— Nu-i nimic, aşa îmi rămâne mie mai mult.

Rămân pe gânduri câteva clipe. S-a sinucis la douăzeci și cinci de ani. Chinuit băiat.

— Trebuie să ai grijă de tine, Agneta. Instinctiv ai grijă de propria persoană, dar există şi o posibilitate care pluteşte mereu în aer.

— Care?

— Să-ţi tragi un glonţ în cap.

— Vai!

— Uneori e cu adevărat teribil. Materia primă a unui artist e propria lui viaţă. De aceea e groaznic. Un scriitor, de exemplu, trebuie să-şi spele rufele murdare în public, de-acolo se inspiră.

— Îmi imaginez.

— Un om normal lasă rahatul să se usuce şi uită de el. Un om normal uită de tot căcatul din viaţa lui. De toate porcăriile pe care le-a făcut şi pe care i le-au făcut alţii. Lasă ca tot rahatul ăsta să se sedimenteze, să se usuce, şi să nu mai pută. Dar un artist transformă rahatul în materie primă. Material de construcţii. Creează sculpturi, tablouri, cântece, romane, poeme, poveşti. Şi totul miroase a rahat proaspăt.

— Vai, Pedro Juan, cum poţi să vorbeşti aşa?

Agneta dădu la o parte farfuria, îngreţoşată. Eu vorbeam cu ochii închişi şi beam vin, fără să mă opresc. Mâncasem destul pui cu usturoi. Nu mai voiam. Mi-am ridicat pleoapele. Am văzut-o scârbită. Am închis din nou ochii. Şi mi-am continuat peroraţia.

— Chestiunea nu e dacă îţi tragi un glonţ în tâmplă sau nu. Poţi să te împuşti şi gata. Atunci când realmente nu mai rezişti. Dar nu tânăr fiind. Mai întâi trebuie să-i regulezi tu pe ceilalţi. Să-i ia dracu', jigodii împuţite. Să fie obligaţi să mă suporte. Să n-aibă altă scăpare decât să-mi suporte cărţile şi să se cace în norocu' meu. După aia, oi vedea eu ce-oi face. Poate că nici nu mă mai împuşc. Şi trăiesc că aşa vor muşchii mei, din plin. Până la nouăzeci de ani. Sau până la o sută.

Agneta s-a întors acasă la şase. Şi-a pregătit o farfurie cu lapte bătut şi cereale, alimentaţie sănătoasă, şi a mâncat pe balcon, la soare. Am mai citit puţin, dar nu suport pasivitatea impusă. Cu chiu cu vai am reuşit s-o târăsc până la unul din canalele fluviale din apropiere, aflat în faţa unui castel. Se fac competiţii de canoe vikinge. Un mic carnaval care ţine vreo trei zile, un fel de preambul al celui din Midsommar. Echipajul de pe fiecare canoe se deghizează. Cei mai amuzanţi erau cei care îi imitau pe Clinton şi pe Monica Lewinsky. Au vâslit cu putere şi-au ajuns în finală. Alte echipe se deghizează în

cowboys, vikingi, bebeluşi sau în Elvis Presley. În fine, mi-era sete.

— Bem o bere? Haide.

— Oh, nu, nu, nu. Bate prea tare vântul.

— Şi ce contează o bere...

— Nu, nu, nu. Mă doare gâtul.

În realitate problema nu o reprezintă gâtul ei, ci faptul că sunt câţiva bărbaţi pe-acolo prea veseli, care beau bere. Beţivii o înspăimântă. Alcoolul o înspăimântă. Am fost pe punctul de-ai spune: „Păi atunci tu te duci acasă şi eu rămân“. M-am abţinut. Mai bine să nu creez nicio tensiune. Adevărul e că face tot posibilul ca să-mi suporte primitivismul. Ne întoarcem cu pas grăbit. Mi-am dat seama că fugea de mulţime, de potenţialii beţivi. Poate chiar şi de mine voia să fugă. O apuc de braţ şi încerc s-o opresc.

— Agneta, de cine fugi? De ce mergi aşa de repede?

— Aşa merg eu, mereu.

Mă privi şi mi se păru că era puţin speriată. Am oftat din tot sufletul. Răbdare, Pedro Juan, răbdare. Cine ştie ce traumă o avea din cauza beţivilor şi a mulţimii?

— Astăzi am pierdut serialul Simpson’s.

— Nu, am programat videoul.

— Ah, eficienţa scandinavă. Ce bine!

Înainte de a vedea caseta cu Simpson’s, ne-am uitat la ştiri. Morţi în Kosovo. În ultimele zile sunt zeci, sute de morţi. Îi îngroapă. Agneta îşi acoperă ochii de fiecare dată când obiectivul focalizează pe chipurile livide sau albastru-vineţii ale cadavrelor. Oameni îmbrăcaţi. Oameni normali, ca oricare dintre noi. Care pe neaşteptate primesc un glonţ în ficaţi şi mor. Îi îngroapă fără să ştie nici măcar cum îi cheamă. În gropi comune. Aproape putreziţi şi puţind. Agneta se strâmbă cu o grimasă de spaimă sau de groază sau de scârbă şi se uită în altă parte.

— Te înspăimântă?

— Da.

Se lipeşte de mine. Îşi lasă capul pe umărul meu. Moartea o înfricoşează. Apoi dau ştiri despre timp. Cer înnorat. Pentru sfârşitul de săptămână există posibilitatea, în procent de 25 la sută, să plouă. Scădere de temperatură şi rafale de vânt. Maxima de 18 grade.

— Of, aş vrea să ieşim la pădure, să ne plimbăm puţin. Am o prietenă care are cai…

— Mereu e la fel. La fiecare sfârşit de săptămână se strică vara suedeză.

— Mi-ar plăcea să mă plimb cu tine. Să călărim. Îţi plac caii?

— Mai degrabă îmi plac iepele, ha, ha, ha!

— Ce? De ce iepele?

— Ha, ha, ha!

Niciodată nu se prinde la bancurile mele. Se sprijină pe umărul meu şi închide ochii. O mângâi şi-i spun ceva tandru. E o femeie foarte singură. Trăieşte de prea mult timp singură, gândindu-se la moarte şi la timpul care trece, mâncând lapte bătut cu cereale, ascultând opere dintre cele mai dramatice, numărându-şi fiecare bănuţ şi gândindu-se că e inutilă, o funcţionară de rahat care nu va avea destui bani la bătrâneţe. Niciodată nu-şi satisface nici cea mai mică plăcere. Agneta trăieşte mult prea prudent. E convinsă că orice mică neatenţie poate fi mortală.

Nu e cu putinţă să trăieşti aşa. Îmi place s-o mângâi. Când îi spun ceva tandru, chipul i se luminează. La fel atunci când facem dragoste. O pătrund uşor. Încet. O mângâi. Iar chipul i se luminează. Se relaxează. Întinereşte. Mângâierile mele o întineresc cu douăzeci de ani. Îmi trece prin cap s-o întreb:

— Iubito, oare eşti însărcinată?
— Vai, şi eu mă gândeam la asta!
— Da? Deja era cazul.
— De ce?
— Să funcţioneze telepatia.
— Tu crezi în lucrul ăsta?
— Bineînţeles. Mi se întâmplă mereu cu femeile care sunt cu mine.
— Ooo!
— Răspunde-mi.
— Adică?
— Eşti însărcinată?
— Nu, nu, nu. Doamne fereşte!
— Vrei să ai un copil?
— Oh, nu, nu.
— O fetiţă? Gemeni? Trei gemeni? Alege. Eu te însămânţez după cum vrei.
— Ooo, ha, ha, ha! Nu, nu. Sunt îngrijorată.
— Din cauza menstruaţiei?
— Îhî.
— Nu ţi-a venit?
— Nu.
— De câte zile?
— Trei sau patru.
— Poate că din cauza anticoncepţionalelor.

— Sper să fie asta. Pastilele astea mă dau peste cap.

— Şi dacă eşti gravidă?

— Oh, nu, nu, Pedro Juan. Nu mai spune asta, te rog.

— Mie-mi ies copii frumoşi şi deştepţi, înalţi. Cei trei copii ai mei sunt foarte... Eleganţi.

— Da, ştiu. Nu, eu nu vreau, nu, nu.

— Vai, Agneta, nu-i chiar aşa mare brânză. Lasă dramele.

— Nu, nu, nu. M-aş omorî.

Am privit-o fix în ochi:

— Ce tot spui?

— M-aş sinucide. Nu vreau copii.

7.

Duminică la zece seara ne uitam la *The Crossing Guard*, de Sean Penn, şi cu un Jack Nicholson teribil de chinuit. Agneta moţăia pe canapea, lângă mine. M-am dus la bucătărie. Mi-am pregătit un pahar cu vodcă şi coca-cola. M-am întors în sufragerie:

— Vrei?

— Nu.

— Azi dimineaţă te-ai sculat la unsprezece. Imposibil să-ţi mai fie somn.

— Da, dar am dormit foarte puţin toată săptămâna. Nu pot să dorm din cauza tusei.

— Somnul nu ţine de matematică. Nu contează ce-a fost

— Dar...

— Dacă eu ar trebui să dorm tot ce n-am dormit, ar trebui să stau în pat cel puţin pentru douăzeci de ani de-acum încolo.

— Atâta timp n-ai dormit?

— Of, păi beţii, partide de sex şi două-trei femei în acelaşi timp, chefuri, orgii, afaceri, prieteni, muncă, recolta de trestie de zahăr, iar eu lucrând ca un sclav de la şase dimineaţa până la opt seara, nebunii, nopţi când nu puteam să dorm de gânduri, tristeţi, depresii, pofta să mă spânzur de-o grindă a tavanului, din toate câte puţin.

— Aaa...

— Vezi cearcănele astea? Ridurile? Chelia? Cicatricile. Tu, da, pot spune că eşti perfectă. Fără riduri, fără fire albe, un corp perfect.

— Îmi place să mă îngrijesc.

— Apă, ceai, lapte călduţ, dormi opt ore, nu vrei copii, de la serviciu vii acasă, de acasă te duci la serviciu, operă, muzică simfonică, creme nutritive, plimbări prin pădure...

— Ha, ha, ha! Zici astea de parcă ar fi o formulă.

— Formula Agneta întru tinereţe fără bătrâneţe.

— Ha, ha, ha!

— N-ai fumat niciodată marijuana?

— N-am fumat niciodată nimic. Nici măcar ţigări. Nimic.

— Cocainã, ceva droguri?

— Nu.

— Amfetamine?

— Nuuuuuuuu!

— Nici ca să te regulezi o dată?

— Nu.

— L-ai uns vreodată cu cremă de mentă pe bărbată-tău?

— Cum adică?

— Dacă i-ai uns penisul. N-ai încercat niciodată?

— Oh, nu. Cui poate să-i treacă prin cap una ca asta?

— În Cuba e ceva normal. Se pare că sula creşte mai mult şi se îngroaşă.

— Vai, nu ştiam.

— Filme porno? Reviste? Cluburi de lesbiene?

— Nu, niciodată.

— Eh, nu te cred. Agneta, imaginaţia...

— Nu e bine. Nimic din toate astea nu se cuvine.

— Cine inventează restricţiile? Cineva le inventează după bunul plac şi decide pentru tine: „Poţi să faci asta, nu poţi să faci ailaltă, cealaltă chestie face rău. Lucrul ăsta e moral, celălalt e imoral. Ah, mi-au nenorocit destul viaţa cu legi interdicţii şi ordine. Sunt sătul până-n gât de toată chestia asta cu morala şi etica şi ce reprezintă a fi corect sau incorect. Şi în cele din urmă descoperi că domnii aceia, care au decis pentru tine, trăiesc ca zeii în Olimp şi risipesc averi, înconjuraţi de belşug. Dar fac lucrurile pe ascuns, ca nimeni să nu-i vadă, iar în faţa mulţimii continuă să facă aceleaşi promisiuni, că viitorul va fi mai bun“.

— Suntem diferiţi. Tu eşti… Epuizat.

— Sunt sătul până-n gât, ca alţii să gândească şi să decidă pentru mine. Fiecare trebuie să ne apărăm viaţa cât putem. Şi trebuie să-i respectăm pe ceilalţi.

— Eşti agasat?

— Da, sunt. M-au copleşit cu atâta căcat, cât au aruncat peste mine.

Am rămas tăcuţi şi ne-am uitat din nou la film. Dar am revenit cu tot arsenalul.

— Şi zi-mi de ce nu mi-o sugi? Îmi place să mi-o sugi. Îmi place foarte mult.

— Eu încerc. Tu mi-o ceri şi eu încerc.

— Oh, da... Încerci. Iei capul mădularului între dinţi şi îl gâdili. Asta înseamnă pentru tine să sugi? S-o sugi înseamnă s-o laşi să-ţi intre până-n gât. Să-i simţi gustul. Să-ţi placă.

— N-o fac niciodată. Nu ştiu. Cum se zice nu fac la trecut?

— Niciodată n-am făcut-o. Niciodată n-am supt-o.

— Exact. Vai, verbele neregulate... Aşa: niciodată am făcut-o, niciodată... Niciodată? Am zis bine?

— Am supt-o. A suge nu e un verb neregulat. Se zice: niciodată n-am supt-o.

— Niciodată n-am supt-o. Cu tine pentru prima oară. E un cuvânt urât. Sună urât: suge.

— Ţi-e scârbă?

— Nu, nu.

— Ba da. Ţi-e scârbă. Într-una din zilele astea o să te îmbăt şi-o să te pun să-mi lingi curul. O să vezi tu cum te vindeci de scârbă. Tratament adevărat.

— Îh, ah, bleah... Nu, te rog, nu vorbi aşa.

— Vezi, ţi-e scârbă. Ştiam eu. Mă iubeşti?

— Da, dar...

— Nici un dar. Dacă mă iubeşti, atunci de ce ţi-e scârbă? Dacă ţi-e silă, atunci înseamnă că nu mă iubeşti.

— Oh, nu, eşti grosolan. Eşti...

— Visceral, radical, violent, tăios, sălbatic, tot ce vrei tu, dar adevărul e că nu mă iubeşti. Ce-oi fi învăţat tu de la atâţia bărbaţi?

— Nu chiar atâţia.

— Am făcut socoteala împreună. Şi am ajuns la concluzia că erau zece, doisprezece.

— Bine, e adevărat. Nu sunt chiar aşa de mulţi.

— Dar suficienţi ca să fi învăţat ceva. Erau insipizi în materie de sex? Spune-mi cu ce se ocupau? Ce meserii aveau?

— Oh, ha, ha, ha!

— Nu mai râde. Vorbesc serios. Zi-mi repede. Ai avut vreun ziarist?

— Da.

— Profesori universitari? Oameni de afaceri?

— Da.

— Scriitori? Artişti?

— Eh, unul. Ziarist şi scriitor.

— Vreun milionar?

— Nu, nu.

— Vreun amărât, vreunul foarte sărac?

— Da, unul.

— Care?

— Of, gata, Pedro Juan.

— Nu ne putem opri. Ăsta este un sondaj sociologic asupra amanţilor tăi. Răspunde rapid şi fără să te gândeşti.

— Ha, ha, ha!

— Zi-mi.

— Ce?

— Ăla sărac.

— Ce?

— Cu ce se ocupa? Ce meserie avea?

— Truck driver.

— Camionagiu? Ăsta, da, bărbat! Nu ţi-a tras-o niciodată în camion? Te-a pus să i-o sugi în timp ce el conducea? Te-a dus în vreo cârciumă ca să i-o iei în mână pe sub masă?

— Nu, nu, nu. Ooo...

— Atunci ce fel de camionagiu era ăsta? Ăsta e o jignire adusă breslei.

— Nu. A durat puţin. Doar două săptămâni.

— Ai avut vreun alt muncitor? De la vreo fabrică?

— Nu.

— Vreun ţăran? Vreun hamal, sportiv, pompier?

— Nu, nu. Ha, ha!

— Deci toţi intelectuali, mai puţin camionagiul?

— Da.

— Ah. Mai ai multe de învăţat de la viaţă.

— Ai ceva cu intelectualii?

— Nu.

— Dar nu-ţi plac.

— Ca amanţi nu sunt cine ştie ce, în majoritatea cazurilor. Unii da, sunt. Dar trebuie căutaţi cu mare băgare de seamă.

— Tu eşti un intelectual.

— Eu? Nu prea cred.

— Scrii cărţi, pictezi, eşti ziarist.

— Am fost ziarist. Acu’ o mie de ani. Acum scriu şi pictez în timpul liber. E un hobby.

— Nu cred.

— Păi, s-o crezi, că aşa e.

— Nu te cred. E o glumă.

— Nu e o glumă, Agneta. Mă îndoiesc c-o să pot să mai scriu mai mult de o carte, două. Dacă nu am ce să spun, tac.

— Oh.

— Mă gândesc să deschid o prăvălie de fructe şi legume, într-o piaţă. Să stau acolo cu negrii şi cu casetofonul pornit toată ziua, ascultându-i pe Pablito F.G. şi Charanga Habanera, iar eu să-mi văd de roşiile mele.

8.

Multe zile la rând n-am făcut nimic. Luam trenul, apoi metroul şi mă duceam în centru, în cartierul vechi al oraşului. Să privesc, să mă plimb, să văd lumea, să flirtez cu suedezele. Unele sunt chiar foarte frumoase şi au ţâţele mari. Slabe şi fără fiind, dar îmi plac. Au stil. Poate că li se pare chiar vulgar să ai fundul mare. După-amiaza mă întorceam la mine în pădure. Azi am trândăvit prin casă. O zi neprevăzută cu nori, ploaie şi frig. Alerg puţin prin pădure. Mă întorc epuizat. Mi-am făcut duş. La prânz mănânc chiftele cu pesmeţi. Mă uit prin bibliotecă şi găsesc mai multe cărţi ale lui Umberto Eco. Una este varianta engleză a tratatului *în căutarea limbii perfecte.*

Citesc un pic, puţin câte puţin. În italiană mi-ar fi mai uşor.

Agneta se întoarce mai devreme şi se apucă de treabă ca o nebună. Strânge hainele murdare. Sunt multe. Îşi pune papuci vechi şi coboară în repetate rânduri la subsolul blocului, acolo unde se află maşina de spălat. Se descalţă şi dă cu aspiratorul. Face curat peste tot. Grăbită. Pune un CD, *Pavarotti and his friends,* curăţă mobila cu o cârpă umedă, intră în baie, miros de spumă de lămâie, şterge, freacă, clăteşte cu apă, curăţă cu străşnicie. Eu o privesc. Of, fir-ar al dracu', e o spălătoreasă, la fel ca Gloria: curăţă totul, nu stă nicio clipă, parcă-i nebună, desculţă şi cu muzica dată la maximum. Acolo se ascultă muzica lui Willy Chirino şi India, aici se ascultă Pavarotti. E acelaşi lucru. Îmi imaginez deja mirosul sexului ei transpirat. Mă excit şi-mi amintesc de Gloria. Încerc să-mi alung gândurile. Încerc să mă anesteziez.

Ceva mai târziu vorbim despre cartea lui Eco:

— Te interesează?

— Da.

— Te contrazici. Nu eşti coerent.

— De ce?

— Acum câteva zile îmi spuneai că nu eşti un intelectual.

— Încercai să mă prinzi cu ocaua mică? Îţi zic o chestie: prefer să vând roşii şi morcovi. Adevărata mea vocaţie sunt afacerile, să ţin bilanţul, să câştig bani. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut împreună cu tata, când eram mic: să vând îngheţată, pungi de hârtie şi reviste de benzi desenate vechi. Dar uneori îmi place să citesc chestiile astea atât de inteligente, bine documentate, scrupulos elaborate. E fascinant că cineva poate crea o carte atât de perfectă. Eu sunt un cârpaci. Îţi dai seama? Îmi place cârpeala. Îmi place să-mi las cărţile neterminate, cu maţele la vedere, murdare.

— Filosofie de veritabil vânzător de roşii.

— Poate că da. Îmi place să merg prin piaţă murdar jegos, să vând salată, roşii, ce-o fi. Îmi place lumea aia. Mă simt bine printre ei. Mereu vezi femei cu fundul mare, vulgare, provocatoare, care ar face orice pentru câţiva bănuţi. Vagaboande de pe stradă, contrabandişti, şmecheri şi beţivi

tipici havanezi. Îmi plac tipii dubioşi, iar dacă-i vorba de negrese sau mulatre...

— Chiar e adevărat? Îi preferi pe aceştia?

— Da, categoric. Haimanalele şi potlogarii. Trebuie să înveţi să ai grijă de buzunarele tale, fiindcă mereu încearcă să te fure. Fie ce-o fi. Ştiu o groază de trucuri. Iar femeile sunt adevărate actriţe.

— Şi chiar o s-o faci?

— Ce?

— Să vinzi roşii.

— Bineînţeles. Mai scriu o carte şi gata. Nu cred să mai am ce povesti. Şi nu vreau să plictisesc lumea doar ca să câştig nişte dolărei şi după aia să se spună: „Ăsta e un idiot şi scrie numai tâmpenii“. Nu. Am în cap încă o carte şi gata. O să vând roşii până la sfârşitul zilelor. Şi poate că o să continui să pictez. Când pictez nu mă gândesc la nimic. Şi asta e spre binele meu: să nu mă gândesc la nimic.

Agneta rămâne pe gânduri. Într-un final mă întreabă:

— Despre ce carte e vorba?

— *Mucho corazón.* E un fel de biografie a unei cubaneze. O prietenă de-a mea.

— Sunt de acord. Foarte bine. Dacă mă accepţi, vin un an în Cuba şi te ajut.

— Ha, ha, ha!

— Vorbesc serios. Şi eu am nevoie de schimbarea asta, să vând roşii, să renunţ la slujba mea şi să învăţ spaniola.

— În Cuba ai învăţa varianta cubaneză. E un dialect al spaniolei.

— Ha, ha, ha!

— Şi o să te cubanizez. O să te colonizez. Îţi dau drumul printre negrii din piaţa Cuatro Caminos şi au ei grijă să te cubanizeze.

— Oh, nu, merg doar cu tine. Să nu mă laşi singură.

— Asta zici tu acum. Acolo o să vrei să te las singură. Într-o săptămână te cubanizezi şi-o să vezi cum o să te-nebuneşti după negri şi folclor.

Din nou se aşterne tăcerea.

— Îl cunosc pe Eco.

Şi-mi arată cartea de pe masă.

— Zău? Măi să fie, dar ce prietenii selecte ai tu! Foarte bine.

— L-am văzut doar o dată. A venit la un congres pe care eu l-am organizat la universitate şi este prietenul prietenului meu din Irlanda.

— Iubitului tău din Irlanda.

— Nu, ha, ha, ha! Amândoi sunt cercetători şi hi, hi, hi...

— Şi ce-i cu râsul ăsta nervos... Ai apartamentul plin de cărţi despre Irlanda, Dublin, flaute, suveniruri, ilustrate, tablouri, discuri. Casa asta parcă ar fi consulatul Irlandei la Stockholm.

— O, ha, ha, ha!

— Credeam că s-a sfârşit relaţia. Mai eşti cu el?

— Oh, hi, hi, hi!

— Bine. Nu trebuie să răspunzi.

— Eee...

— Nu-mi răspunde.

Îmi pun un pahar cu vodcă, gheaţă şi coca-cola. Iau un trabuc şi mă duc pe balcon. Apus de soare splendid. O fetiţă frumoasă, de vreo zece ani, se joacă cu un căţeluş negru. Aproape în fiecare seară. Va fi o suedeză frumoasă şi sexy peste câţiva ani. Deocamdată, e doar o fetiţă senzuală, o tentaţie în parc. Se rostogoleşte pe gazon, jucându-se cu căţelul. Poartă nişte pantaloni foarte strâmţi, sânii abia i-au înmugurit, iar funduleţul îi creşte. Senzualitatea s-a născut deja în ea. Îmi aprind trabucul şi fumez pe îndelete în timp

ce o privesc. Of, fir-ar să fie, înserare, vodcă şi tutun. La urma urmelor, Agneta e la fel ca Gloria. Doar că s-a născut în Suedia. La fel de neîmblânzită. De-asta se regulează atât de bine şi d-asta îi place sexul. Încă mai e cu irlandezul. Iar eu, ca un bou, credeam că am dreptul la exclusivitate. La fel se poartă şi Gloria: mă face să cred că sunt unic, iar pe ascuns continuă cu vocaţia ei de curvă. Sunt la fel, jigodiile astea. Până şi pizda le miroase la fel. Singurul dezavantaj al Agnetei este că nu mi-o suge, dar începe să înveţe. Încet, dar învaţă. Să vin de atât de departe ca să descopăr chestia asta.

Agneta iese în balcon. Inspiră puţin fumul de tutun, îi place.

— Vrei vodcă? Îţi pun un pahar?

— Nu. Aş prefera să mănânc ceva.

— Așează-te. Stai cu mine puţin.

— Bine, doar un pic. Apoi, mâncăm.

— Îhî.

Mă uit pe cer şi-i arăt luna în creştere: uite-o, se învârte în jurul nostru. Nu se ascunde. Se învârte deasupra noastră.

— Aaaaa...

— Mă înnebuneşte.

— Te cred. Influenţează...

— Influenţează totul. Spermatozoizii mi se urcă la cap cu luna asta. Mi se întâmplă mereu.

— Nu înţeleg. Ce înseamnă sperma...

— Spermatozoizi?

— Ştiu ce înseamnă spermă.

— Dar tozoizi ştii ce înseamnă?

— Nu.

— E un singur cuvânt. Spermatozoizi. Copii microscopici care aleargă repede înspre ovul, să vadă cine ajunge primul. Aşa e viaţa. E primul lucru pe care îl faci: să alergi ca nebunul, să intri în competiţie, ca să ajungi undeva. Oriunde, fiindcă nimeni nu ştie de fapt unde se află. Copilaşii ăştia microscopici aleargă şi tot aleargă, fără să ştie încotro se îndreaptă. Nici nu-şi imaginează care e scopul.

— Aha.

— În cele din urmă doar unul se salvează. Cel mai puternic, cel mai rapid. Cel mai şmecher, cel care a dat din coate şi le-a pus piedică celorlalţi. Cel mai puternic, cel mai bătăios şi mai viclean.

— Oh, da, dar... Nu pot alerga. Iartă-mă că te corectez, dar nu aleargă. Înoată.

— Oh, suedeza vieţii mele. Exact: înoată. Nu aleargă, înoată cu disperare. În această competiţie pe viaţă şi pe moarte.

Vodca m-a însufleţit. Am pus muzica lui Van Van. Am dansat puţin. Singur. Nu reuşesc s-o fac să danseze puţină salsa sau vreun ritm de discotecă. Încerc s-o învăţ, dar refuză.

— Nu-ţi place?

— Da. Îmi place, dar nu ştiu să dansez.

— Tu ştii să faci dragoste, şi-ţi place, şi ştii să te mişti când o ai înăuntru.

— Vai, Pedro Juan.

— Păi, e acelaşi lucru. Să faci dragoste şi să dansezi. Sau să dansezi şi să faci dragoste.

Adevărul e că luna mă dă peste cap. Nu e niciun banc, aşa cum zice Agneta. În noaptea aia ne-am iubit cu pasiune. Ne-am jucat. Eu m-am jucat. Ea s-a lăsat jucată în picioare. Îi place să fie o jucărie în mâinile mele. Poate că totul a durat o oră şi jumătate sau poate chiar mai mult. Am dormit ca doi bolovani. Ne-am trezit la şapte. Iar eu din nou aveam mădularul ca o bâtă. Şi i-am tras-o din nou. O jumătate de oră. A sărit ţuşti din pat să pregătească

ceaiul nostru cel de toate zilele. N-a mai avut timp să-şi facă duş.

— Vai, o să ajung târziu. Nu mai am timp.

— Ah, ce contează! Aşa e în Cuba. Toţi ajungem înainte sau după, dar nimeni nu reuşeşte să ajungă la ora exactă.

— Noi suntem în Suedia, Pedro Juan, suntem în Suedia, înţelegi.

— Te-ai spălat?

— Nu.

— Perfect. La prânz îţi bagi degetul şi ţi-l miroşi.

— Oh, nu. Eşti nebun.

— E nemaipomenit. Maimuţele se miros. Şi le place.

— Ooo!

— Acolo s-au strâns secreţiile tale şi ale mele. Amestecate. Miros foarte bine. O să-ţi placă.

— Poate că nu e o idee rea. O s-o fac. Oh, it’s very late. Când e nervoasă, nu poate să vorbească în spaniolă. La zece dimineaţa o sun la serviciu:

— Ai ajuns foarte târziu?

— Am întârziat cincisprezece minute.

— Ah, asta nu-i nimic.

— Ba da, e mult. N-am timp acum, nu pot să vorbesc.

— Ai multă treabă?

— Da, da.

— Bine, ne vedem mai încolo.

— Ah, Pedro Juan, nu sunt însărcinată.

— Zău?

— Da.

— Slavă Domnului. Te-ai liniştit.

— Bine, te las. Am multă treabă.

— Te ţine multe zile ciclul?

— Da, cam cinci zile.

— Şi atunci ce facem? O facem prin fund?

— Nu. Oh, eşti... Bine, te las. Eşti nebun. Închide, te rog. Am multă treabă.

Şi am închis.

9.

La prânz alerg prin pădurea de brazi, stejari şi mesteceni. E o potecă chiar lângă un canal fluvial. Pământ negru, moale și umed. Acoperit de muşchi şi ace de brad. Mă simt foarte bine când fac jogging şi mă uit la cei care vâslesc în canoe şi caiacuri. Alţii înoată în apa îngheţată a Mării Baltice. Azi am înţeles de ce îmi place atât de mult

să vin aici: într-o pădure identică, în Lituania, aproape de Vilnius, am petrecut o zi de amor şi desfrâu cu o lituaniană splendidă. A fost ceva foarte ciudat. Ea vorbea doar ruseşte şi lituaniană, niciun cuvânt din engleză, franceză sau spaniolă. Ne cunoscuserăm cu o noapte în urmă, la o cină. Am dansat. Eu aveam treizeci şi cinci de ani şi eram un bărbat foarte sensibil. Ea era dansatoare într-o trupă de dansuri folclorice şi era la rându-i romantică, înaltă, subţire, veselă şi apetisantă. Ne-am plăcut reciproc, încă de la prima vedere. Am mai dansat puţin dar ajunseserăm să semănăm cu doi şerpi care se încolăceau unul în jurul celuilalt. Atunci, firește, am încercat să urcăm la mine în cameră, la etajul patru al hotelului. Imposibil. O brută care păzea uşa n-o lăsa să intre. Ea nu era cazată acolo. I-am oferit nişte ruble. Nici vorbă. Hotelul era doar pentru străini. Ea nu putea să vină la mine în cameră. Aşa de fermecători erau sovieticii. Încă nu-mi explic cum am reuşit să ne înţelegem, eu şi cu lituanian-ca; dar în noaptea aceea ne-am plimbat, ne-am excitat, în fine. În ziua următoare ne-am plimbat prin pădurea aceea. Am făcut dragoste ca doi nebuni. Am băut bere şi vin.

Pe seară, aproape beţi, eu i-am cântat *Nosotros.* Am o obsesie cu melodia asta. De parcă Pedrito Junco ar fi compus-o pentru mine şi nu ca să-şi ia la revedere de la iubita lui, cu puţin înainte de a muri de tuberculoză:

Noi
Ce ne iubim atât de mult,
Trebuie să ne despărţim
Nu mă întreba mai mult.
Nu dragostea lipseşte,
Te iubesc din tot sufletul
Iar în numele iubirii
Şi spre binele tău,
Îţi spun la revedere.

Ea a plâns. Şi eu. Atunci ea mi-a murmurat un cântec de dragoste lituanian. Am plâns şi mai mult. Am băut şi mai multă bere. În ziua următoare eu mă întorceam în Cuba, iar ea zbura spre Germania cu trupa ei de dansuri folclorice. Nu ştiu cum, dar amândoi ne-am dat seama de aceste detalii. N-am întrebat-o cum o chema şi nici ea pe mine. Nu am făcut schimb de adrese şi nici de telefoane. Nimic. Ne-am plimbat puţin prin pădure, care ni se părea a fi însuşi

paradisul şi ne-am despărţit, plângând. N-aveam altă soluţie. Pentru totdeauna. Niciodată nu ne mai puteam revedea.

Acum eu fac jogging într-o pădure asemănătoare şi-mi amintesc de acel moment fascinant de iubire şi durere petrecut cu cincisprezece ani în urmă.

Lângă un mic chei, trei tineri înoată. Complet dezbrăcaţi, au vreo optsprezece ani. Fac pipi unul pe altul. Mă opresc ca să mă uit la ei. Ascuns printre tufişuri şi mesteceni. Unul se urcă pe chei şi face pipi peste capetele celorlalţi doi. Cei care sunt în apă, închid ochii, deschid gura şi lasă să le cadă pe faţă ploaia aurie. Când unul termină se aruncă în apă, iar altul se urcă pe chei şi face acelaşi lucru. Interesant jocul. În curul gol, poponari şi pişecioşi, urinează imul pe altul.

Nu mă vedeau. Erau concentraţi asupra jocului lor urinar. Am luat-o din nou la fugă. Din când în când mă uitam printre boscheţi. Căutam o femeie asasinată. Prima dată când m-am plimbat prin pădurea asta, Agneta mi-a spus că în urmă cu câteva zile găsiseră aici o femeie moartă. Ştirea apăru în ziar, dar nu au spus exact locul. Agneta

mi-a zis scurt: „Au găsit-o aici, în pădure“. Acum caut un cadavru printre mesteceni.

Mă întorc acasă. Agneta mă aşteaptă. A venit poşta. O scrisoare de la Gloria. O pun deoparte fără s-o deschid şi mai ales fără să-i dau importanţă.

Sună telefonul. E nepoata ei care zice că vine în câteva minute. Locuieşte în centru şi vrea să se plimbe cu noi prin pădure. „Pot să vin? Da, bineînţeles, vino.“ Agneta nu are copii. Are două nepoate. Mă îmbrac. După douăzeci de minute sună la uşă. Nepoata cu Erika, fetiţa ei nou-născută, de patru luni sau ceva de genul ăsta. Nepoata e o suedeză tipică de treizeci de ani: foarte slabă, ţâţe mari, foarte blondă, zâmbitoare, cu ochi albaştri, vorbeşte doar cât e necesar. După două minute Erika începe să mârâie. Nepoata se așează comod într-un fotoliu, îşi scoate sânii ei mari, tari şi frumoşi, iar fetiţa suge vreo doi litri de lapte. Of, eu rămân fermecat, privind acele ţâţe minunate. Poate că îmi strălucesc prea tare ochii şi mi se citeşte pe faţă intenţia de a o da pe Erika la o parte, ca să mă apuc eu de supt. Se enervează şi devin foarte serioase, nepoata îşi bagă repede la loc cele două tentaţii. Toţi trei rămânem tăcuţi,

fiecare uitându-ne la un perete diferit. Erika nu se uită nicăieri. Adormise cu burtica plină.

Într-un final mă scol. Ies pe balcon şi mă uit în jur. Nimic. N-ai la ce să te uiţi. Doar copaci. Eu aş vrea să apuc ţâţele astea şi… Of. Intru. Mă încalţ, îmi pun haina şi şapca: Mă duc să iau o gură de aer curat. Vă aştept jos.

— Da.

Întârzie o jumătate de oră. Aproape sigur că nepoata îi zice mătuşii că a băgat un borfaş în casă şi să aibă grijă etc. Etc. În cele din urmă, coboară. Ne plimbăm prin pădure. Cincisprezece minute. Fără să schimbăm niciun cuvânt. Oricum, nu-i chiar aşa de grav. Oriunde pe lume bărbaţii încearcă să se uite la ţâţele femeilor, iar femeile lasă să li se vadă puţin din sân, nu pe de-a-ntregul. După câte ştiu eu, asta e ceva normal şi nu merită atâta dramă şi atâta tăcere. Vor să mă simt vinovat? Păi nu mă simt deloc vinovat şi nici nu regret că sunt desfrânat.

E frig. În pădure e şi mai frig. Nepoata vorbeşte la mobil. Ieşim pe o şosea îngustă. După zece minute, soseşte soţul cu maşina. Salută fără să coboare geamul. Cu un gest

din ochi. Îi răspundem de departe: „Hi“. Pleacă. Am mâinile, picioarele, faţa şi urechile îngheţate. Ne aşezăm pe o bancă în faţa unui canal fluvial. La o sută de metri, ancorate la chei, se află vreo patruzeci de iahturi de lux. Aproape toate iahturi cu pânze. Şi steag german:

— Frumoase iahturi! Cumpără-ţi unul aşa, Agneta, şi plecăm în lume.

— Îhî. Un iaht din acesta costă... Salariul meu pe... Douăzeci sau treizeci de ani.

— Fir-ar al dracu’!

— Sunt nemţi. Ăştia da, au bani.

— În Europa, toată vina o au nemţii.

— Nu, nu. Vreau să zic... În fine, cel puţin cei care vin aici au bani. Foarte mulţi bani.

— Ca peste tot. Ăla care n-are bani stă la el acasă. Şi că veni vorba de casă, hai să mergem, că m-am congelat.

— Vai, ţi-e frig?

— Ţuţuleţ, normal, când am plecat de-acasă erau vreo douăsprezece grade, acum or fi vreo zece.

— Pentru mine e foarte plăcut.

Acasă Agneta pregăteşte ceva pentru masa de seară. Doamne, sper să nu fie somon. Nu mai rezist cu atâta somon, pâine

şi brânză. Caut muzică la radio. Găsesc un canal în spaniolă. Incredibil, dar adevărat. Pe FM. Un canal care se numeşte Match 81.9. Un interviu lung, în spaniolă şi engleză, luat unui cubanez care trăieşte la Washington. Unde te-ntorci dai de cubanezi. E incredibil. Tipul ăsta e membru al Academiei de Limbă Spaniolă din Statele Unite. Vai, ce bine. Zice că spaniola e din ce în ce mai vorbită şi e o limbă internaţională. Îmi place să aud chestia asta. Chiar dacă nu e adevărat. Atâta engleză mă traumatizează. „Când am ajuns la Washington, acum aproape patruzeci de ani, dacă auzeai pe cineva vorbind spaniola imediat îl salutai şi legai prietenie. Azi nu se mai întâmplă aşa. Astăzi e ceva normal să întâlneşti lume care vorbeşte spaniolă în magazine, la restaurante, peste tot.“

Mâncăm salată şi carne de vacă. Se pare că somonul pierde teren.

— Agneta, chiar îţi place atât de mult somonul?

— Da. E un obicei. Mereu mănânc somon şi caviar.

— Pastă de caviar. E artificială. Parcă ar fi pastă de dinţi.

— Oh, nu.

— Oh, da.

După ce mănânc îmi satisfac tabieturile mele burgheze: cafea, whisky şi-un trabuc veritabil. Pe balcon, fireşte. Asta e ce nu-mi place mie în Europa. Unsprezece grade, dar trebuie să fumezi afară, chiar dacă-mi îngheaţă coaiele.

— Agneta, vii aici cu mine?

— Sigur!

Uneori e bine să fumezi în compania cuiva, chiar dacă prefer s-o fac singur. Să fumezi un trabuc bun e un act de meditaţie profundă. Ca şi pescuitul. Tu cu tine însuţi. Acolo cu undiţa. Te gândeşti, vorbeşti, te proiectezi în tine însuţi. Ţigara e impulsivă, trabucul e filosofic.

La colţul blocului, pe gazon, sunt nişte cutii cu nisip, cu balansoare, leagăne pentru copii, căsuţe din lemn. Primăria cheltuie ceva bani vara, pentru copii. Acum se joacă acolo două fetiţe şi un băieţel. Cele două fetiţe se dau frenetic în balansoare. Ajung până sus de tot şi ţipă. Îşi iau avânt cu toată puterea. Balansoarul are lanţuri de oţel şi e foarte sigur. Aici totul e foarte sigur. Totul e foarte bine nituit, bine înşurubat, foarte exact, de mare precizie. Lumea a uitat semnificaţia cuvântului „nesiguranţă“.

Fetiţele se dau în leagăn până la 180 de grade. Până sus. Se distrează, ţipă, râd, le e frică, dar ţin situaţia sub control. Continuă să se dea în leagăn cu toată puterea. Le e frică, dar continuă. Până sus, până la maximum... Băieţelul e mai precaut. E intimidat. Nu îndrăzneşte. Abia dacă se mişcă puţin. Fetiţele, în schimb, se bucură, ţipă de frică şi poate chiar fac pipi pe ele în chiloţei, dar continuă să se dea în leagăn la maximum. Noi privim.

— Când eram mic, făceam şi eu aşa.

— Da?

— Da. Până la maximum. Mă urcam în balansoar şi mă legănam până sus. Aproape că mă căcam pe mine de frică, dar îmi plăcea. Strângeam din fund şi-mi controlam frica. Îmi plăcea chestia asta. Să ajung până la punctul cel mai de sus şi să păstrez controlul, să deţin eu controlul.

— Cred.

— De mic sunt aşa.

— Pe toate le faci la fel. La maximum.

10.

La sfârşit de săptămână nu s-a întâmplat nimic. Mă plictiseşte stilul ăsta de

viaţă ce seamănă a căsnicie: să te duci la magazin, să cumperi bere, lapte, brânză, pâine, ouă, cafea. Sâmbătă am primit un pachet: televiziune prin cablu. Îl instalez. În sfârşit o să putem vedea filme porno. Acum avem douăsprezece posturi adiţionale, inclusiv unul francez. Ce bine! Pe ea o interesează mai mult BBC-ul şi CNN-ul.

Am ascuns foarte bine scrisoarea de la Gloria şi am uitat unde am pus-o. Într-o dimineaţă rămân singur şi mă uit pe tavan. Ce fac? E o linişte îngrozitoare. Incredibil. Cum e posibil ca suedezii să păstreze aşa o linişte absolută într-un bloc cu atâtea apartamente? Linişte prelungă şi totală. Ah, fir-ar să fie, scrisoarea de la Gloria! O caut, o pun în buzunar, îmi pun pantofii de tenis, cobor scările şi mă duc până la micul cimitir. Sunt flori proaspete pe unele morminte. E un loc frumos, verde, liniştit, cu mici şi discrete lespezi funerare.

Aproape de capelă se află o bancă, sub nişte arbori enormi ce-şi revarsă coroanele imense, de un verde intens. Mă aşez şi citesc scrisoarea. Pe unul din colţurile îndoite ale hârtiei găsesc săruturi roşii, brune, aurii, argintii şi verzi-albastre. Două flori uscate şi o scrisoare lungă de patru

pagini: „... Sunt o sentimentală pătimaşă. Tu îmi transmiţi o anumită căldură afectivă. În fond, semănăm, chiar dacă tu eşti aşa cum eşti, puţin dificil, iar lucrul acesta îmi provoacă o ciudată plăcere. În fiecare zi mă rog la Dumnezeu să mă accepţi aşa cum sunt. Uneori cred că mi-am pierdut minţile, iar noaptea aprind câte o lumânare, mă aşez şi vorbesc cu mine însămi. Citesc în sufletul meu şi atunci ştiu că totul este în ordine şi că am conştiinţa curată şi adorm fericită fără ca singurătatea să mă mai necăjească. M-am dus la biserica de La Caridad y Regla şi apoi la biserica Las Mercedes am îngenuncheat în faţa lui Hristos ca să mă rog pentru tata şi pentru tine şi pentru toţi, şi-L rog să fie milostiv cu noi...“

O citesc în repetate rânduri şi parcă mă mai liniştesc şi reuşesc să nu mă gândesc la nimic. Mă plimb pe gazonul umed şi verde şi mă uit la inscripţiile de pe morminte. Sunt multe morminte vechi, de oameni care au trăit în secolul al XIX-lea. În definitiv, de la început până la sfârşit, asta suntem: praf şi tăcere. Dar ne înfricoşează să acceptăm acest lucru şi atunci facem valuri şi zgomot

în jurul nostru, de la naştere până la moarte.

Mă întorc încet acasă şi îi scriu o scrisoare Gloriei: „Când mă întorc am să-ţi aduc un bici. Multă dragoste, multă iubire, sex şi bici. Am să te îmblânzesc şi am să te transform în sclava mea. Vei fi mascota mea. În viaţa ta n-ai mai avut un bărbat aşa şi nici nu-l vei mai avea. Eşti muza mea. E ceva spiritual şi fizic în acelaşi timp. Trezeşti în mine îngerul şi demonul. Şi de aceea vom profita acum de clipa aceasta, căci viitorul este azi. Mi-ar plăcea să trăiesc cu tine într-o casă mare. Noi doi, singuri, cu un câine negru care să-ţi placă. Şi nu vei putea să te razi nici pe picioare şi nici la subraţ. Nimic. Nici deodorant, nici parfum. Tu şi cu mine. Naturali, nesulemeniţi. Singuri şi sălbatici într-o casă din împrejurimile Havanei. Departe de lumea băgăreaţă şi curioasă. Şi o să te las gravidă. Visez să te posed, să te las însărcinată. Frumoasa mea, cu burta până la gură, te ador. Mereu am să te ador. Tu cu un bebeluş şi cu ţâţele tale care vor deveni enorme, şiroind lapte. Te voi iubi aşa cum niciodată n-ai visat că un bărbat poate să iubească. Mă înnebuneşti“.

Vai, femeia asta nu mă lasă în pace nici în Suedia. Am trei posibilităţi: s-o fac să fie şi mai curvă, iar eu să fiu peştele ei. Îmi place să-mi fie sclavă şi să-mi aducă bani. Chiar ea mi-a cerut-o în multe rânduri. Sau s-o scot din cartierul ăla. Să caut o casă într-un loc liniştit. Poate lângă mare. Nimeni nu ne-ar cunoaşte. Să avem doi sau trei copii şi să ducem o viaţă liniştită. Şi lucrul ăsta tot ea mi l-a cerut. Ultima posibilitate ar fi s-o uit. Să plec din cartier. Departe, foarte departe. Singur. Şi să n-o mai văd niciodată.

Nu ştiu ce să fac. Mă chinuie. Mă înnebuneşte. Iar jigodia asta suedeză mă contaminează şi ea cu virusul ei. Puţin câte puţin. Pe zi ce trece e şi mai tandră, şi mai fermecătoare şi mai vicleană.

Of, tăcere absolută, iar eu gândesc prea mult. Pun discul cu Pavarotti şi Bucchero, *Miserere.* Ies pe balcon. Trebuie să respir aer curat. E soare şi e o zi frumoasă. Două tinere se opresc la colţul blocului. Una are un câine lup german, cealaltă o căţea blănoasă. Fetele se salută. Câinii se miros şi devin nervoşi. Se joacă. Îşi încurcă lesele. După cât se pare, totul era prevăzut. Ele îşi dăduseră întâlnire acolo. Dau drumul

câinilor pe micul teren de fotbal, în mod corect îngrădit cu o plasă din sârmă de cinci metri înălţime. Lasă liberi câinii şi închid porţile. Ei se zbenguie, aleargă, se mişcă, se amenință, latră. Îşi ciulesc urechile, se adulmecă. Aleargă încă puţin. Masculul montează femela. O singură dată. Repede. Fetele nu pierd timpul. Fiecare îşi strigă câinele. Le pun lesele. Îşi iau la revedere şi se îndreaptă în direcţii opuse. Câinele şi cățeaua, gâfâind, îşi ascultă stăpânele şi se îndepărtează unul de altul. Îşi întorc capul şi se privesc trişti şi nesătui. Masculul încearcă să se întoarcă. Amândoi au rămas complet nesatisfăcuți. O mişcare scurtă din lesă îi face să renunţe. Îşi lasă capul în jos şi-şi urmează stăpâna. Mai stau puţin pe balcon şi se termină *Miserere.* Mă uit la combina muzicală şi văd pe ecranul digital cât timp a durat piesa: 4: 15. Totul s-a întâmplat în mai puţin de patru minute. Poate că tinerele sunt suedeze virgine. Sau virgine suedeze. Şi nu înţeleg nimic. Nici măcar nu-şi imaginează.

Când Agneta se întoarce îi povestesc ce-am văzut şi-mi răspunde cu logică feminină, implacabilă şi perfectă:

— Ce vârstă aveau fetele?

— Cam optsprezece, nouăsprezece ani.

— Nici vorbă de virgine. Ştiu foarte bine ce e aia, dar le-a deranjat faptul că animalele erau fericite, iar ele nu.

Pregăteşte o ceaşcă cu ceai. Nu mai pierde timpul cu mine, oferindu-mi ceai la ora şase după-amiaza. Se așează şi începe să împletească un pulover pentru mine. De luni de zile tot împleteşte la el. Nu e nicio grabă. Ăsta-i adevărul. Nu e nicio grabă. Nu plecăm nicăieri.

Rămânem tăcuţi o bună bucată de timp. Ea bea ceai fără zahăr şi croşetează. Eu am de gând să-mi pregătesc un pahar de vodcă cu coca-cola şi să fumez pe balcon, dar s-a înnorat şi temperatura scade rapid. Acum o jumătate de oră termometrul arăta 22 de grade. Acum sunt 17 grade.

— Ah, uite. Hai, să ne uităm la asta. Poate că am devenit bogaţi.

Vine cu un bilet de loto. Îl răzuieşte cu vârful andrelei. Nimic. Mereu e la fel. Uneori pune pariuri pe cai. Şi pierde şi acolo. De trei sau patru ori pe săptămână vine cu bilete de loto sau cu pariuri pe cai.

— Bogată, zici? Dacă o să cumperi în fiecare zi, o să fii şi mai săracă.

— Nu în fiecare zi.

— Aproape.

— Vreau să fiu o bătrână milionară, ca vecina mamei mele.

— E milionară?

— Douăsprezece milioane de coroane.

— Cum ştii chestia asta?

— Se publică în ziar. În fiecare an. Oamenii care au cei mai mulţi bani şi care plătesc cele mai mari impozite.

— Nu e bine. Îi pot sechestra sau asasina.

— Asta zic şi ei. Dar există libertatea informaţiei.

— Îhî.

— Şi mama mea are ceva bani.

— Apare în ziar?

— N-are atâţia cât s-apară.

— Ar trebui să mai împartă din ei.

— Cred că are acţiuni. Cumpără şi vinde la bursă.

— Crezi?

— Nu sunt sigură. Niciodată nu vorbim despre asta.

— De ce?

— Niciodată nu vorbim despre bani. Presupun că are acţiuni fiindcă mereu caută în ziare informaţii despre bursă.

Ziarul de azi dedică două pagini festivalului de rock. Îi cer să-mi traducă titlul de pe prima pagină:

— A murit o fată la festival.

— Ce?

— Asfixiată. Multă lume.

— Ce zice titlul articolului?

— Poliţia a arestat, în medie, un băiat la fiecare şase minute.

— Ăsta e titlul?

— Da.

— Hai să ne plimbăm puţin.

— Prin pădure?

— Da.

— Bate vântul.

— Nu contează. Îmbracă-te bine, Agneta. Şi hai să mergem.

Ne-am pus jachetele şi pantofii. Ne-am îndreptat spre pădure. Pe cărarea de lângă canal.

— Te plictiseşti în casă, Pedro Juan?

— Uneori, da.

E frig şi bate vântul. Îmi vâr mâinile în buzunarele de la haină. Găsesc o gumă de mestecat. Una singură. O scot şi i-o întind:

— Vrei gumă de mestecat?

— Da.

O ia. Iar eu rămân cu pofta de a mesteca puţină gumă din mentă. Un velier sportiv pluteşte încet pe canal, înspre mare. Se aude o simfonie. Se aude din cabina iahtului. Se aude foarte tare, la maximum.

— Muzica asta nu se ascultă aşa.

— E Mahler. Simfonia numărul 7.

— Chiar ştii pe dinafară toată muzica clasică, Agneta?

— Oh, nu, doar puţin.

Ceva se întâmplase pe iaht. Prova se îndrepta spre mal. Ş oi câteva secunde se împotmoli în noroi şi ierburi. Uşor, dar sigur. Ca să fie scoasă de-acolo trebuia tras de pupă cu un cablu legat de altă barcă. Acum prova se afla doar la câţiva metri de noi. M-am oprit să văd ce se întâmplă. Agneta nu s-a oprit din mers. Un bărbat voinic, în pantaloni scurţi, cu şapcă, ieşi pe punte. Tipul se bălăngănea, fără să-şi ţină echilibrul, complet beat. Se aplecă peste bord. Era cât p-aci să cadă în apă. De mult timp nu mai văzusem pe cineva atât de beat. Când văzu că prova se înţepenise în halul acela în malul canalului, îşi luă capul în mâini şi începu să se vaite. Am crezut că o să şi plângă. S-a lăsat să cadă într-un scaun de pânză şi a rămas cu ochii în gol.

M-am tot uitat să văd în ce situaţie se afla şi ce aş putea face. M-am gândit că aş putea să-l trag cu o frânghie legată de pupă. Nu. L-aş îngropa şi mai mult în mâl. Ar trebui tras de către o altă ambarcaţiune din mijlocul canalului. Era singura soluţie. În fine, cel puţin îl puteam încuraja. După câte se părea, bărbatul era singur pe iaht. Beat şi plângând, nu rezolva nimic. I-am strigat:

— Hey, man, it’s no problem.

Agneta se ţinuse la distanţă. Când m-a auzit strigând, m-a apucat de braţ şi m-a târât:

— Ei, lasă-mă-n pace!

— Nu intra în probleme, Pedro Juan.

— Nu e nicio problemă. Încerc să dau o mână de ajutor.

— E beat.

— Şi ce dacă? Oricine se poate chercheli şi apoi să facă o tâmpenie.

— Ce zici? Nu înţeleg.

— Că oricine se poate îmbăta. Acuma a intrat într-o belea, dar e uşor de rezolvat...

— Hai, hai de-aici. Tu nu poţi să intri în probleme.

Mahler continua să urle la bord. Din toţi rărunchii. M-am uitat la bărbatul acela. Plângea, prăbuşit în scaunul de pânză. Îşi

acoperise faţa cu mâinile şi suspina ca un copil părăsit.

11.

După prânz ies pe balcon. Mă dezbrac. Cafea şi tutun. Agneta vine, se aşază în faţa mea, aduce cafea şi ciocolată. Îmi priveşte mădularul şi:

— Ooo!

Se uită prin jur. Dacă ne priveşte vreun vecin...

— Nicio problemă. Vecinii nu mă văd.

Am calculat totul. Balustrada mă acoperă. Îmi desfac picioarele şi las să mi se vadă tot sexul. Agneta mă priveşte şi ochii încep să-i strălucească.

— Niciodată n-ai avut un bărbat atât de obraznic ca mine.

— Niciodată.

Îmi place să mă exhibez. Măciuca mi se îngroaşă, se lungeşte, începe să se ridice ca o trompă de elefant. În fine, nici chiar aşa. Ca trompiţa unui pui de elefant, a unui elefănţel. Agneta suspină:

— Vai, Pedro.

— Uite, Agneta, fii atentă, o faci să mi se ridice fără s-o atingi, iubito. Prin telepatie.

Ea rămâne fermecată, uitându-se cum dihania creştea şi se lungea:

— Vai, Pedro Juan, eşti obscen.

— Vai, dragă, ce elegant vorbeşti.

— Ce?

— *Obscen.* Frumos cuvânt. În spaniolă sună foarte bine: *obsceno.* Este un cuvânt superb, care desemnează lucruri ce se presupune a fi oribile. Şi-mi place cum pronunţi: „Vai, Pedro Juan, eşti obscen. Uşor obscen“.

— Nu, uşor, nu. Total obscen. Foarte obscen.

— Teribil de obscen. Absolut obscen. Acum am înţeles. Niciodată nu mi-a trecut prin cap să gândesc în astfel de termeni. Cred că sunt un tip pe de-a-ntregul normal.

— Dar...

— Dar ce?

— Îmi placi foarte mult.

— Fiindcă sunt obscen?

— Cred că da.

— Normal. Mereu ai avut bărbaţi educaţi şi fini. Şi încă mai ai de învăţat...

— Ce mai am?

— Sodomizarea. Când o să te sodomizez, vei vedea cum intri în selectul Club al Obscenilor.

— Ooo, ha, ha, ha!

— Râzi, tu, râzi. C-o să plângi. De durere şi plăcere.

— Nu, nu, it’s a joke.

— Nu te îngrijora, o să ţi-o bag cu vaselină.

— Ce înseamnă vaselină?

— Grăsime. Şi ajunge cu întrebările pentru azi.

— Uită-te şi tu spre pădure şi lasă animalul să se odihnească puţin. Vrei să mergem la căsuţa de la ţară?

— Da, hai.

Mă îmbrac în balcon. Mă ridic în picioare. Agneta se enervează:

— Pedro Juan, ai grijă, vecinii…

— Nicio problemă. Acum toţi stau în spatele perdelelor şi se masturbează.

— E o chestie serioasă. Aici lumea poate chema poliţia.

— Spectacolul e gratis. Punem pariu că stau ascunşi şi în timp ce mă privesc se masturbează?

— Eşti nebun.

— Ha, ha, ha. Haide!

Casa de la ţară e la o jumătate de oră cu maşina. Din fericire azi nu vin în vizită nici sora şi nici nepoatele. Suntem doar noi doi.

E complet izolată, chiar lângă o fermă cu păşuni şi oi. Casa cea mai apropiată se afla la o sută de metri. Le desparte un gard din piatră şi arbuşti. Aşezăm nişte şezlonguri în grădina din spate, ne dezbrăcăm la soare şi citim puţin. După douăzeci de minute se înnorează şi începe să bată un vânt rece. S-a terminat cu petrecerea soarelui. Trecem înăuntru. Într-o oră temperatura coboară de la 25 la 15 grade. Din fericire în salon sunt două canapele moi, covoare pluşate şi pereţii îmbrăcaţi în lambriuri din lemn de alun şi nuc. Şemineul e pregătit, chiar dacă asta ar însemna să exagerăm. Nişte ferestre imense lasă privirii un peisaj splendid. Ne aflăm pe o colină. Acolo, departe, se întinde Marea Baltică, ceţoasă şi gri. Între noi şi mare e o distanţă de zece kilometri sau poate chiar mai mult: o imensă întindere de păşuni verzi, câmpuri de grâu, cartofi, ceapă, tufişuri, ferme, grajduri perfect vopsite în roşu şi alb, vaci, oi şi o şosea îngustă pe unde trec în mare viteză maşini şi camioane. Îmi pun haina. Agneta citeşte foarte concentrată.

— Ieşi la plimbare?

— Da.

— Te plictiseşti?

— Nu, Agneta. Am ochii obosiţi. Mă duc să mă plimb puţin.

Ies pe şosea. O traversez şi o iau pe jos, încet, printr-o poiană. La două sute de metri, chiar lângă şosea, sunt mai multe case cu un afiş: Loppis. Târg de vechituri. E un câmp imens, iar vântul rece din nord biciuie iarba, buruienile şi florile. Puţin mai încolo de şosea, acolo unde se termină o potecă îngustă şi scurtă, se află un morman de dărâmături. O grămadă de cărămizi, argilă, praf, bucăţi de uşi şi ferestre, geamuri sparte, bucăţi de lemn vechi. Imaginea contrastează cu frumuseţea delicată şi simplă a acestui covor de flori mici în toate culorile, de buruieni verzi, albe, cafeniu închis şi galbene. Plante mici şi fermecătoare, licheni şi muşchi crescuţi pe pietre.

Mai merg puţin şi m-apropii de Loppis. Nişte mese cu scaune, trei stâlpi albi cu drapelul Suediei. Într-o parte un şir de curţi murdare şi urâte, cu păsări, construite din bucăţi de lemn vechi, plăci salvate din foc, frânturi de sârmă. Câteva găini, cocoşi, iepuri. Nu se vede nici ţipenie de om. Se aude doar vântul şi paşii mei pe prundiş. Văd un cort mare din pânză. Vântul se

strecoară înăuntru şi vâjâie. Sunetul e ciudat. În faţa cortului, în aer liber, se află cam o sută de biciclete foarte vechi şi ruginite. Cred că nici una nu face nici măcar doi bani. E o adunătură de fier vechi, dar fiecare are preţul lipit cu scotch pe şa. Le privesc cu atenţie şi compar preţurile. Nu ştiu de ce fac chestia asta. Intru în cort. Sunt lucruri vechi, paltoane într-un cuier, coşuri din răchită, ceasuri, lămpi, oglinzi, cabluri electrice, tigăi, maşini de scris fiare de călcat, maşini de tăiat iarba, întrerupătoare, sonerii stricate. Totul e vechi, rupt, acoperit de praf. Într-o cutie zăresc nişte bice. Din piele răsucită. Poate chiar de trei metri lungime. Sunt vreo zece bice într-o ladă. Cu creion negru scriseseră preţul pe carton: 10 coroane, adică un dolar şi câţiva cenţi. Ceva mă îndeamnă să iau unul. Mă uit bine la el. E perfect, flexibil şi aproape nou. Îl fac imediat colac şi îl bag în buzunarul hainei. Nu vreau să dau pe el nicio coroană. Vreau să fur biciul ăsta.

Ies de-acolo şi intru în celălalt cort. Nu e nimeni. E ca şi cum locul acela ar fi părăsit. Aici e plin de cărţi vechi, în suedeză. Doar câteva în engleză. Şi troace inutile şi prăfuite. Prăjitoare de pâine, cântare,

coşuleţe, podoabe pentru pomul de Crăciun, mici accesorii şi tot felul de fleacuri. Pe jos, pe pământ, sunt întinse covoare vechi şi mizerabile. Vântul bate cu putere şi parcă ia cortul pe sus. Se pare că, din moment în moment, totul o să fie luat pe sus. Sunt aici lucruri care-mi amintesc de momente foarte ciudate din viaţa mea. Discuri vechi în coperţile lor. Discuri vechi cu muzicieni mediocri americani. Îmi amintesc de sfârşitul anilor cincizeci şi începutul anilor şaizeci. La Havana, în casa unchilor mei, aristocraţii, găseam toate discurile astea. Dulapuri pline cu sute de discuri americane, dar ei ascultau doar operă şi muzică simfonică, până la epuizare.

Văd şi serviete pentru acte, dintr-un material de proastă calitate, care imită pielea. Sunt poate din anii şaizeci, şaptezeci. Au culoarea untului şi-mi amintesc de Bucureştii epocii socialiste. Prin anii şaizeci mulţi oameni mergeau pe stradă cu mapele astea la subraţ, îmbrăcaţi la costum şi cravată, haine din materiale ieftine, din poliester. De obicei, în mapă nu aveau decât un sandviş, pâine cu usturoi şi ulei, un iaurt şi un pachet de ţigări insipide.

Al treilea local e bine construit din cărămidă şi zidărie din piatră. La intrare se găseşte o mică tejghea şi nişte mese cu scaune. Vând cafea, ciocolată, dulciuri, băuturi răcoritoare. În fine, dau peste oameni. Două persoane care se apără de vântul rece. Aşezat lângă o masă se află un domn voinic, foarte gras, în cămaşă fără mâneci. O avea vreo şaizeci de ani. Când intru, sună un clopoţel. Bărbatul mă priveşte pe îndelete, simt ceva agresiv şi tulbure în ochii lui. Se pare că creierul îi funcţionează cu greutate. Îi spun „Hi“. Nu reacţionează. Nu mă priveşte. Nu-mi răspunde la salut.

La altă masă se află o femeie grasă şi pitică, cu faţă de mongoloid. Parcă ar fi pitica din *Las Meninas*[24]*.* Îl boscorodeşte în suedeză pe bărbat şi se uită la mine chiorâş. Bea o cafea şi mănâncă o gogoaşă. Râgâie puternic când îşi înalţă capul şi mă priveşte. Râgâie din nou în timp ce se strâmbă iar şi dă din cap. În aer e mult praf. Se vede foarte bine cum lumina intră printr-o fereastră enormă cu geamurile murdare. În spate sunt mai multe obiecte adunate şi acoperite de praf: tacâmuri, şepci, pălării,

[24] Las Meninas - Capodopera lui Diego Velázquez (1599—1660). Una dintre cele mai complexe picturi ale istoriei artei occidentale.

scrumiere, pixuri inutile, sticle goale, reviste şi benzi desenate ponosite de timp. Se găsesc mai multe cutii cu reviste frumoase din anii patruzeci. Au anunţuri referitoare la război. Aproape toate lucrurile alea prăpădite şi puse la vânzare sunt din epoca aceea. Unele chiar puteau servi drept obiecte decorative. Dar e imposibil. Totul e ruginit, rupt şi distrus. Unele candelabre şi mici piese din bronz au fost foarte frumoase la vremea lor. Observ un dulap plin cu pietre. Sute de pietre mici, obişnuite, nimic ieşit din comun. Pe un afiş galben scrie că fiecare costă câte cinci coroane. Alături, în alt dulap, sunt mii de cărţi poştale vechi, pătate de umezeală, murdare, cu marginile rupte.

Plec de-acolo târându-mi paşii, cu mâinile în buzunare. Pipăi biciul. Îi privesc cu coada ochiului pe bătrân şi pe pitică. Continuă să tacă. În aceeaşi poziţie. Din nou spun „Hi“. Nici nu se uită la mine. Îşi păstrează expresia aceea dezagreabilă, ca de reproş. Presimt că bătrânul e pe punctul de a-mi spune să plec odată şi să nu mă întorc şi nici să nu-i mai ies vreodată în cale.

Când deschid uşa sună din nou clopoţelul şi ies în fine la aer curat. Mă întorc pe cărarea pietruită, ascultându-mi propriii paşi. Acum vântul mă bate în faţă. E foarte frig. Simt cum îmi şfichiuie faţa. Cu mâna dreaptă mângâi biciul din buzunar.

Mă întorc acasă, la atmosfera confortabilă şi caldă. Deschid o cutie cu bere. Mă uit la termometru. 14 grade Celsius. Vreau să-mi fac nevoile şi mă grăbesc spre baie, dar Agneta mă strigă din sufragerie. În mâini ţine un album cu fotografii. Casa de la ţară, iarna. În ani diferiţi. Agneta şi sora ei sunt foarte micuţe în primele pagini şi se joacă în zăpadă. „Asta s-a întâmplat la Crăciunul din anul ’55. Zăpada ajunsese până la fereastră, doi metri înălţime.“

— Of, iarna, căsuţa asta probabil că e un congelator.

— Ce?

Strâng din fund ca să nu fac pe mine şi-i răspund.

— Un frigider.

— Da, dar uneori...

— Agneta, fac pe mine.

— Îmi place peisajul. Iarna e foarte aparte.

— Nu mi-ar plăcea să trăiesc aici, la cât e de frig.

— Uneori temperatura coboară la minus 25 de grade.

— Mă cac pe mine, n-auzi?!

— Vino, hai să ne uităm la fotografii.

Mă apucă de braţ, ca să mă aşez în fotoliu:

— N-auzi că mă cac pe mine. Tu nu înţelegi?

— Nu înţeleg. Ce zici?

— *A se căca.* Un verb de conjugarea întâi. La fel ca *a adora.*

— Nu ştiu.

— Mă duc la baie.

Şi o zbughesc.

— Oh, da, iartă-mă, iartă-mă.

Intru în baie şi, vai... Ce uşurare. O plăcere. Mă simt mai potolit. Baia e foarte mică. Închid ochii, îmi sprijin fruntea de marginea chiuvetei şi ascult cum vuieşte vântul afară. Plăcile pereţilor scrâşnesc. E ca o tânguire. Şuieră încontinuu, întrerupt doar de behăiturile oilor. După-amiaza, oile se apropie de casă. Vin rumegând şi rămân o vreme prin împrejurimi, se plimbă şi smulg iarba cu botul. Ascult rafalele vântului de la Marea Baltică, behăitul oilor

şi mă mai cac puţin. Mă screm până ce scot şi ultimul rahat şi ascult cum lemnul trosneşte şi mă simt golit. Ce bine.

12.

Alergam prin pădurea de mesteceni fără să ating pământul. Străbăteam o fâşie de drum, destul de lungă, făcută din plăci înguste, aşezate pe mici piloni de lemn. La jumătate de metru sub plăci era o baltă cu apă neagră şi noroi. P-acolo trecea foarte puţină lume, iar iarba crescuse înaltă şi deasă. Plăcile aproape că nu se vedeau, acoperite de iarbă, iar eu alergam în viteză. Alergam orbeşte, cât puteam de repede, dând iarba la o parte, iar plăcile se zguduiau sub paşii mei. Gâfâiam. Fugeam de ceva. Nu ştiu de ce anume. Nici nu voiam să ştiu. Mă sufocam şi am început să alerg şi mai tare, până ce am alunecat şi am căzut în mlaştină. Mă scufundam în noroiul acela negru şi rece. Dădeam din picioare, dar mocirla era prea vâscoasă. M-am scufundat încet, până la umeri. Am încercat să mă agăţ de plăci, dar nu se vedea nimic. Dintr-odată se făcu noapte, iar eu simţeam o spaimă teribilă de întuneric, scufundat în

acea mlaştină scârboasă şi rece. Noroiul îmi ajungea până la bărbie, iar eu continuam să mă scufund. Nu puteam să strig. Îmi era atât de frică, încât am rămas ca paralizat şi nu puteam să scot niciun sunet. Într-un fel sau altul, am reuşit să-mi scot braţele din mâl ş am început să dau din mâini disperat. Atunci m-am trezit. Dând din mâini. Am urlat şi m-am trezit de-a binelea. Agneta s-a trezit şi ea. O lovisem peste nas. Se văita, aşezată pe pat, în stânga mea: „Vai, vai“, în timp ce-şi ţinea nasul cu mâna, încercând să oprească sângele. După cât se pare, o pocnisem zdravăn:

— Te-am lovit? Te doare?

— Oh, da, de multe ori. De multe ori.

Am început să râd. Încă eram speriat de coşmarul pe care-l avusesem, dar m-am bucurat s-o văd plină de sânge şi lovită. Jigodia din mine îşi face apariţia în momentele cele mai neaşteptate. Agneta are atât de multă grijă de ea şi duce o viaţă atât de aseptică, că nu-i strică să i se întâmple câte ceva din când în când.

A trebuit să se scoale. Se vaită. Caută vată. M-am dus la bucătărie şi-am băut un pahar cu apă. Se făcuse deja lumină. Insuportabil. Se crapă de ziuă la trei

dimineaţa. Şi se înserează la unsprezece noaptea. Mă duc la baie. Fac pipi. Mă întorc în dormitor. Agneta încă mai e pe scaun, cu capul aplecat, suspinând. Dacă ar fi Gloria, i-aş mai trage una şi aş regula-o chiar aşa, plină de sânge şi i-aş suge sângele ca să-i simt gustul, la fel ca Dracula. Asta pe Gloria ar face-o să se dezlănţuie, să-şi piardă minţile, şi mi-ar spune: „Bagă-mi-o, futu-ţi mama ta, bagă-mi-o adânc şi loveşte-mă şi bagă-mi-o! Şi cu fiecare pleznitură ar avea un alt orgasm, iar eu i-aş bea sângele. Dar Gloria e nebună. Şi mă înnebuneşte şi pe mine, mai mult decât am fost vreodată. Toate acestea îmi trec rapid prin cap în timp ce mă uit la Agneta cum suspină şi încearcă să-şi oprească uşoara ei hemoragie nazală. Îmi iau sexul în mână. Mi-l frec şi se umflă. Chiar aşa. Am chef să o regulez şi s-o pocnesc şi mai tare, ca să sângereze în continuare şi să nu mai fie aşa de căcăcioasă şi de fandosită. Dar mă abţin. Dacă m-aş lăsa dus de instinctele mele, aş fi înapoi în Caraibe în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Nu, Pedro Juan, controlează-te, băiete, controlează-te. Ea n-are nicio vină că e atât de delicată, atât de fină şi atât de prostuţă. Hai, gata, Pedro

Juan, revino-ţi, băiete. Vino-ţi în fire. Hai, gata, s-a terminat, băiete, s-a terminat. Controlează-te.

Oftez, mă relaxez. Mă duc la bucătărie. Beau încă un pahar cu apă. Mă uit puţin pe geam, spre cimitir. Închid ochii şi mă concentrez câteva secunde, privindu-mă în oglinda geamului, între sprâncene. Atunci, mă întorc în dormitor cu un pahar de apă în mână. Foarte tandru.

— Hai, Agneta, gata, gata.

— Vai, vai.

Vata e plină de sânge. Se pare că într-adevăr am lovit-o cu putere şi din nou izbucnesc într-un hohot de râs. Râd prea zgomotos pentru o dimineaţă suedeză:

— Vai, Pedro Juan, cum poţi să râzi? Te pot auzi vecinii. O să se plângă. De ce râzi? Mă doare foarte tare.

— Vai, iubito, iartă-mă. Te-am lovit tare? Iartă-mă, iubito, am avut un coşmar.

— Da, da. Lovituri. Multe ori.

Ca de obicei în situaţii extreme, stâlceşte spaniola şi nu nimereşte decât să spună cuvinte răzleţe.

— Multe ori? Vai, ce păcat.

— Da.

— Ha, ha, ha, ha!

Nu pot să mă abţin. Din nou izbucnesc într-un hohot de râs zgomotos.

— Vai, dar cum e posibil? Nu râde, te rog, nu râde!

— Ha, ha, ha, ha, ha!

Nu mă puteam abţine. Ea zâmbi, dar fără niciun chef. Când în sfârşit m-am putut controla, mă simţeam foarte bine.

— Să vedem, iubito, apleacă-ţi capul:

— Ce zici?

— Capul pe spate, Agneta, capul. Pe spate.

Am mai luat o bucată de vată şi am ajutat-o. Am mângâiat-o pe cap. Şi gata. În două minute s-a terminat cu sângele. M-am uitat la ceas. Patru şi un sfert. Mi-era somn. Am reuşit s-o conving. Ne-am culcat din nou. Mi-am acoperit ochii cu o eşarfa neagră. Am mângâiat-o puţin. Amândoi dezbrăcaţi. Făcusem o partidă de sex pe cinste la unsprezece noaptea, când ne-am culcat. Iar acum mi s-a sculat din nou. Nu pot să mi-o ating. Îmi place javra asta. I-am luat mâna ca să-mi mângâie puţin dihania. I-a plăcut. Mângâie cu o tandreţe aparte, de parcă ar fi o pisică. Aproape că toarce. Gata. Cu asta uită de lovituri şi de nasul rupt.

— Gata, Agneta, gata, că mi-e somn.

— Da, da, dormi. Scuză-mă.

— Scuză-mă?

— Sorry.

— Dormi în mă-ta şi nu mai cere atâtea scuze, că acum te pun să-mi sugi puia şi-o să uiţi toată educaţia.

— Pardon?

— Nimic, dormi odată.

Ceasul deşteptător sună la şapte dimineaţa. O simt caldă cum stă lipită de mine. O mângâi. O sărut. Mă sărută cu gura închisă, dar eu tot îi bag limba în gură.

Îmi place mirosul gurii după somn. Ea se inhibă. E atât de aseptică, încât habar n-are de mirosuri. Cobor până la sexul ei. Îi pute, de la sperma de azi-noapte. Cred că de fapt ling un cimitir de spermatozoizi. Miroase foarte bine şi are un gust delicios. O ling până ce ajunge să vadă stele verzi. Sunt asemeni lui Saturn: îmi devorez copiii. O fac să ajungă în altă galaxie. Juisează. Juisează. Şi iar juisează. Şi atunci intru la atac. O penetrez. Fir-ar ea să fie, e tare bună! Închide ochii şi se lasă purtată. Mi se dăruie. Şi o pătrund iar şi iar până ce în fine termin şi eu, gâfâind ca un cal.

Of, apartamentul ăsta închis ermetic! Mă sufoc. Claustrofobia pune stăpânire pe mine. Mă ridic dintr-o smucitură şi mă acopăr cu halatul de baie. Mă uit la ceas. Şapte şi un sfert. Mă duc pe balcon şi deschid uşa. Aer curat, Slavă Domnului! Aer curat, altminteri mă sufoc! Nu suport perdelele astea trase şi uşile şi ferestrele închise mereu. Termometrul arată douăzeci de grade. Grădinile verzi, soarele strălucitor, tăcere şi calm. Cer albastru. Păsări ciripind. Nu se zăreşte nimeni. Absolut nimeni. Unde mă-sa s-or ascunde suedezii din cartierul ăsta? Uneori, ajung să cred că au tuneluri secrete şi se mişcă pe dedesubt ca nişte cârtiţe.

Mă duc în bucătărie. Pregătesc pentru mine cafea, iar pentru ea ceai. Agneta e într-un du-te-vino disperat.

— Cred că nu mai am timp. Vai, vai.

— Erecţiile matinale atentează asupra echilibrului tău în muncă.

— Vai, nu înţeleg, te rog, după aceea.

— Ceaiul. E gata.

— N-am timp.

Mă sărută o dată. De două ori. De trei ori. Iese grăbită şi-o ia la goană pe scări. Următorul tren de apropiere trece la şapte

şi cincizeci şi şase de minute. Are timp, dar va ajunge foarte târziu la serviciu. Pe la opt şi jumătate, poate. Cred că trebuie să am mai multă grijă cu futaiul matinal. Dacă o dau afară de la serviciu, chiar că n-am să mi-o iert. Oi fi eu o jigodie, dar nici chiar aşa.

Rămân singur şi ies pe balcon. Aer curat şi cafea. Atunci îmi amintesc de ceva şi fără să mă gândesc, mă duc în dormitor, iar într-un colţ întind pe jos eşarfa mea roşie. Deasupra pun un păhărel cu vodcă, un trabuc şi mărgelele mele ale lui Changó şi Obbatalá. Aprind o lumânare şi aşez iconiţele cu Sfânta Barbara, Sfântul Lazăr şi Fecioara Caridad del Cobre, pe care le-am adus cu mine. Mă rog, mă închin şi le cer. Mă rog şi la african şi la indian. Mă trec fiorii. Cineva cere apă. Aduc un pahar cu apă şi i-l închin, zic câteva rugăciuni pe care le ştiu pe dinafară. Păcat că n-am ierburile pentru Obbatalá şi Ochún, piper, busuioc şi liliac. Citesc de trei ori rugăciunea Dreapta Judecată a Oamenilor. Cu câteva zile înainte de a pleca din Havana, Gloria a copiat-o pe o hârtie şi mi-a dat-o: „... Pe duşmani îi văd venind şi repet de trei ori: dacă au ochi, să nu mă vadă.

Dacă au mâini, să nu mă atingă. Dacă au gură, să nu-mi vorbească. Dacă au picioare, să nu mă ajungă“.

13.

La televizor dau de multe ori lupta lui Floyd Patterson cu suedezul Ingemar Johansson care a avut loc în New York, în 1959. Suedezii îşi amintesc cu plăcere de meciul acela. Johansson lovindu-l pe negru şi tipul trântit la podea. Se ridică. Lovituri cu dreapta. Şi iar la podea. Se ridică. Continuă lupta. Lovituri scurte. În plină faţă. Şi la podea. Pumni la ficaţi. La podea. Şi uite aşa de nu ştiu câte ori. Televiziunea insistă să repete aceste bucăţi de film, până ce arbitrul îl declară knok-out pe american. Apoi îi arată pe cei doi, acum, după patruzeci de ani, bătrâni şi graşi, amintindu-şi cu zâmbetul pe chip de partida aceea din Maddison Square Garden. Acum sunt prieteni. Patersson a venit de multe ori în Suedia. A învăţat suedeză, s-a însurat cu o suedeză blondă şi foarte albă. Johansson termină orice frază, mereu, în acelaşi fel: „Champion always it’s a Champion.“ Ziarele publică fotografiile de odinioară. Într-una

apar Frank Sinatra şi Floyd Patersson, foarte tineri, surâzători, ieşind dintr-un bar din Stockholm într-o noapte. Îmi place să văd filmele şi fotografiile astea. În vremea aceea eu aveam opt ani, iar părinţii mei nu ştiau pe unde să mai scoată cămaşa. Locuiam într-un apartament minuscul din Matanzas. Avea un mic balcon şi singurul lucru bun era că marea, întregul golf, se afla la zece metri de balconul acela. Era un bloc cu multe camere şi apartamente mici, cu doar două băi comune. Locuiau acolo libanezi, spanioli, polonezi, un poliţist bătrân, un marinar bătrân, câteva curve bătrâne care nu mai erau bune de nimic, în fine, mulţi amărâţi trăiau în clădirea aceea din faţa mării. Locuia acolo şi o curvă care avea mulţi clienţi şi care se numea Zoilita, la fel ca mama mea. Bărbaţii îi trimiteau bileţele: „Zoilita, sunt în barul lui Mayito. Grăbeşte-te. Ernesto“. Ş chestii din astea. Trimiteau bileţele prin tot felul de băieţi. Uneori puştii greşeau uşa sau întrebau: „Unde locuieşte Zoila?“, şi unii arătau spre uşa noastră. Prima dată când s-a întâmplat era şase după-amiază. Tata era acasă şi nici nu vreau să-mi amintesc ce scandal a făcut. Nu trebuie să-mi amintesc. Cât pe-aci şi o

omoară pe mama. Slavă Domnului că mama, cu mintea ei brici, în două minute a şi înţeles ce se întâmplase. A ieşit pe hol şi a încercat să-l oprească pe copilul care cobora scările. Băieţelul cobora în fugă, iar mama s-a dus şi-a bătut la uşa lui Zoilita. Ea i-a deschis, iar mama, foarte educată, i-a dat bileţelul:

— Acesta este pentru dumneavoastră, doamnă?

— Ah, da, iartă-mă, copiii ăştia...

— Ne numim la fel. Dar eu sunt femeie la casa mea.

— Nu contează...

— N-o conta pentru dumneata, dar pentru mine contează. Spuneţi-le prietenilor exact unde locuiţi. Nu mai vreau confuzii de genul ăsta.

Dar s-a tot întâmplat, însă toţi ştiam acum că târfa era cealaltă Zoilita şi nu mama mea.

Îmi plăcea cartierul acela. Aveam mulţi prieteni. Eram un copil care mă tot zbenguiam prin zona aceea. Apoi aproape toţi au plecat la Miami. Noaptea furau iahturile şi jet-schiurile care erau ancorate pe cheiul de la Clubul Nautic şi două zile mai târziu sunau din Florida. Noi am rămas,

cu paşapoartele pregătite şi vizele acordate. Dar asta e altă poveste. Important e faptul că la parter locuia Concha, care era fiinţa cea mai nefericită şi tristă pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Dacă vreodată aş scrie un roman despre viaţa ei, ar fi un total eşec, fiindcă nimeni n-ar putea crede într-o înlănţuire de atâtea nenorociri de la naştere până la mormânt. O femeie nenorocită de soartă, strivită ca un gândac. Era învăţătoare la ţară, într-un sat la mama dracului. Pleca dimineaţa cu noaptea-n cap şi se întorcea seara în camera ei. Trei sau patru seri pe săptămână o vizita veşnicul ei amant: Cheo. Era un tip gras, de vreo cincizeci de ani, cu o burtă enormă, un mitocan. Ca şi cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, mai avea şi o motocicletă Cushman, roşie, care-i semăna foarte mult. Erau ca doi fraţi gemeni, el şi motorul. Ne antipatizam reciproc. Singurul televizor care exista în tot cartierul acela - un Hotpoint foarte urât şi cu un ecran extrem de mic - i-l dăruise Cheo lui Concha. Eu coboram, o salutam pe Concha, îl ignoram pe Cheo şi mă aşezam în faţa televizorului ca să mă uit la box. Erau meciuri de box profesionist, cu zece runde, teribile lupte.

Uneori transmiteau chiar de la Maddison. Cheo mă ura fiindcă eu intram cu mutra mea obraznică, nici nu mă uitam la el, stăpânul televizorului, şi plin de nesimţire mă uitam la toate meciurile, până la ultimul. Ani mai târziu m-am gândit că poate acelui tip îi plăcea să o reguleze pe Concha uitându-se la box, iar eu îi deranjam. Dar vorba lui bunicu': doar Dumnezeu le ştie pe toate. Pentru mine era un sacrificiu să suport mirosul de rahat şi pipi de la câinii şi pisicile lui Concha şi, în plus, moaca aia ciufută a acelui mitocan bătrân. Nopţile acelea au constituit fundamentul studiilor mele în materie. Mai târziu, când eram în armată, am început să boxez şi chiar dacă sună pedant, trebuie să spun că tehnica mea era foarte elegantă şi precisă. Mă porecliseră Danddy, dar pumnului meu întotdeauna i-a lipsit forţa. Managerul mereu îmi spunea: „Mai puţină eleganţă şi mai mulţi muşchi". Acum văd cearta asta a lui Patterson cu suedezul şi-mi amintesc de momentele acelea. Îmbătrânesc. E clar. Evident. Tinerii n-au amintiri. Eu am. Am o memorie prodigioasă. Uneori chiar cred că e excesivă. Chiar dacă prefer să văd partea bună a lucrurilor: o memorie fenomenală

este ca o rădăcină profundă. Îi dă corpului esenţă. Iar acest suc mă inundă şi mă susţine.

Agneta mă sună şi-mi alungă gândurile. La urma urmelor, să te gândeşti la toate tâmpeniile astea nu duce la nimic.

— Poţi să vii cu mine după-amiază la închisoarea Saint Jacques?

— Saint Jacques? Unde e? În Franţa?

— Nu, aici.

— Şi de ce se numeşte aşa?

— Nu ştiu, poţi să vii cu mine?

— Vai, o închisoare... Of, e ca o morgă... Nu ştiu... Da' ce, ai pe cineva pus la poprit acolo? Vreun frate sau nepot?

— Te rog, Pedro, te rog... În familia mea... Vai... În fine, eu fac parte dintr-o organizaţie care oferă ajutor delincvenţilor. Îţi explic mai târziu. Trebuie să duc în după-amiaza asta cărţi şi reviste acolo. Am nevoie de tine ca să mă ajuţi. Sunt trei plase mari, foarte grele.

— Ah, dacă-i vorba despre asta...

— Nu-mi place să merg singură.

— Poate să te violeze sau să te omoare?

— Nu cred, au excelente măsuri de protecţie şi de siguranţă.

Ah, fir-ar a dracu’. Niciodată nu pricepe nimic. Le ia pe toate în serios.

— Bine, bine. Vin cu tine şi te ajut.

Îmi spune exact la ce oră şi în ce loc trebuie să ne întâlnim.

— Te rog fii punctual, Pedro Juan.

— Normal, ce, nu sunt eu punctual?

— Uneori, nu.

— Dar uneori, da. Ha, ha, ha!

— Ha, ha, ha!

În final a zâmbit puţin. Ne-am întâlnit la ora exactă, în locul fixat. Am luat trenul care trebuia. La cinci şi patruzeci şi cinci după-amiaza Agneta apăsa pe soneria de la poarta principală a închisorii Saint Jacques. Au întrebat-o prin interfon. Ea a răspuns. Am aşteptat două minute. Ca să le uşurăm munca, ne-am uitat înspre camera de luat vederi care se afla deasupra noastră. Au deschis poarta automat. E o închisoare mică, curată. O singură clădire, cu patru etaje, vopsită în bej deschis şi alb. Înconjurată de un zid care se termină cu sârmă ghimpată, iar toate ferestrele sunt echipate cu zăbrele albe. Închisoarea are şi gazon şi grădini bine îngrijite, copaci şi flori şi două terenuri de sport. Totul îngrijit şi curat. Ne-a primit o tânără apetisantă şi

bărbătoasă care se numea Pernilla, după cum spunea o legitimaţie pe care o avea agăţată în piept. Privirea mi-a coborât de pe legitimaţie pe cur. Tare şi bine făcut. Precis că nu-i place s-o facă prin faţă.

Fireşte, ne percheziţionează la intrare cu detectoare de metal, ne verifică documentele, ne lipesc un abţibild şi ne lasă să trecem mai departe cu pungile noastre cu cărţi şi reviste. Holuri peste holuri. O scară. Totul perfect curat. Gratiile se deschid cu ajutorul unui card electronic pe care-l are Pernilla, şi păşim mai departe. Apoi se închid în spatele nostru. Îţi dă o oarecare stare de nelinişte. Am trăit această experienţă. A trebuit să trecem de cinci porţi zăbrelite. Penitenciar de medie siguranţă. Ştiu că intrăm într-un labirint care, gratie după gratie, se transformă într-un coşmar claustrofobic. De ce mă-sa m-oi fi băgat în chestia asta? Am amintiri mult prea neplăcute şi dureroase care se deşteaptă în mine. Reuşesc să-mi păstrez controlul ca să pot să mă gândesc doar la un lucru: sunt aici doar pentru câteva minute, ca să predau nişte cărţi şi apoi voi ieşi afară, în aer liber. Stai liniştit, Pedro Juan, nu se întâmplă nimic.

În cele din urmă intrăm în spaţiul recreaţional care, după cât se vede, serveşte uneori şi drept capelă luterană. Trebuia să aşteptăm pe cineva care să semneze nişte acte de primire, să controleze din nou pungile şi să ia cărţile şi revistele. Pernilla s-a dus să-l caute pe tipul ăla. Nu ştiu de ce, dar credeam că era vorba de un preot foarte serios şi amabil, îmbrăcat în negru.

În sala aceea se afla doar un bărbat îmbrăcat în nişte haine gri, dintr-un material ieftin şi decolorat. Avea faţă de deţinut şi juca biliard. Singur. Tipul nici nu s-a uitat la noi când am intrat. Agneta s-a aşezat într-un colţ, lângă o fereastră. Eu m-am apropiat de un raft. Se găseau acolo mai multe jocuri de masă foarte uzate şi mizere. Două pachete de cărţi de joc şi nişte ziare slinoase. Singurele lucruri perfect noi şi neatinse erau zece biblii şi zece cărţi de psalmi. M-am gândit că preotului îi era destul de complicat să-şi desfăşoare activitatea. M-am uitat la bărbatul acela, iar privirile noastre s-au ciocnit. A făcut un gest aproape imperceptibil cu capul şi ochii, ca să mă invite să mă joc cu el. I-am zâmbit ca să se liniştească:

— Oh, da, sigur!

— Vorbeşti engleză?

— Da.

— Bine. Bine-ai venit.

Lipseau din bile, pluşul verde era rupt în trei locuri şi nu exista decât un tac. Am căzut la înţelegere şi am început să jucăm. Din prima lovitură am băgat o bilă. De ani de zile nu mai jucasem, dar biliardul mă pasionează. Mai ales să calculez carambolele. E un joc care implică multă precizie. Trebuie să exersezi mult. Sunt concentrat asupra jocului, iar tipul mă întreabă:

— Eşti nou pe-aici? Nu eşti suedez.

— Sunt cubanez.

— Uh.

— Sunt în vizită. Am adus ziare şi reviste.

— Vorbeşti suedeza?

— Nu. Am venit cu ea. E iubita mea.

— Îhî.

Mai jucăm un pic. În tăcere. Agneta era deja în alertă, dar pe faţa ei nu se citea nimic. Acum sunt eu cel care întreb:

— De cât timp eşti aici?

— De şase ani şi jumătate.

— Şi câţi ani ţi-au dat?

— Treizeci.

— E mult. Crimă?

—Da.

Pe masă se mai aflau doar patru bile. Două şi două. Era rândul meu. În timp ce îmi pregăteam mişcarea, l-am întrebat:

— Şi cum a fost?

— Ce?

— Cum ai făcut-o?

— Beat. O lovitură puternică. În cap.

Îl privesc în ochi, iar el face un gest brusc, lovindu-şi palma mâinii stângi cu pumnul drept. Pe chip i se citeşte oboseala şi ura.

— Ce ţi-a făcut?

— Îi plăcea de nevastă-mea.

— Şi ei?

— Nu ştiu. Nici nu vreau să ştiu.

— Treizeci de ani pentru un minut de furie.

— Proastă afacere. Dar dacă s-ar întâmpla iar, aş face-o din nou.

— Ai mai face-o?

— Sigur.

— Ai prieteni?

— N-am pe nimeni. Nevastă-mea a dispărut. Nu primesc vizite.

— Niciodată? În şase ani şi jumătate?

— Niciodată. Nimeni. Nimic.

Am încercat să mă concentrez din nou asupra bilei. Voiam să termin jocul. Pernilla se întoarse în acel moment, însoţită de un poliţist gras, burtos, greoi şi cu o moacă nesuferită, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit. Preotul elegant şi liniştit, îmbrăcat în negru, se vede că existase doar în imaginaţia mea. Agneta m a strigat. Nu ştiu pentru ce. Mi-am cerut scuze de la tipul cu care jucam. Poliţistul grăsan nu ne-a salutat. A scos totul din pungi. A percheziţionat cu străşnicie. A completat un formular. L-a semnat. I l-a dat Agnetei. Ne-a întors spatele şi a plecat fără să-şi ia la revedere. N-a deschis gura deloc. Eu, Pernilla şi Agneta am aşezat revistele, ziarele şi cărţile pe rafturi. Prima carte pe care am scos-o din pungă era în engleză şi avea un titlu cam afurisit pentru a fi trimisă cadou la penitenciarul Saint Jacques: *Free Life Free.* Când eram gata să ieşim din încăperea aia, m-am dus repede spre bărbatul acela, i-am strâns mâna şi i-am zâmbit:

— Good luck, man.

— Thank you man.

Pernilla i-a zis ceva Agnetei. Am remarcat tonul autoritar. N-am înţeles nimic, fireşte. Am bănuit resentimentul Pernillei. Am refăcut tot drumul în tăcere. În fine, am ajuns la poartă. Pernilla s-a făcut nevăzută, fără să-şi ia la revedere. Noi doi am străbătut câţiva metri de grădină, în cele din urmă am ajuns la poarta principală şi am ajuns în stradă. Atunci, Agneta mi-a zis foarte prost dispusă:

— Ce vorbeai cu omul ăla?

— Nimic. Aiureli.

— În engleză? Poţi vorbi aiureli în engleză?

— E singurul lucru pe care-l pot vorbi în engleză.

— Este interzis să se vorbească cu deţinuţii. Mi-a spus că data viitoare va trebui să aştepţi la uşă. Nu mai poţi să intri.

— Cine ţi-a zis asta? Pernilla?

— Cine e Pernilla?

— Fata asta care ne-a însoţit.

— Şi de unde ştii cum o cheamă?

— Păi scria pe legitimaţie. N-ai văzut?

— N-am văzut nimic.

— Agneta, tu niciodată nu vezi nimic... În fine, n-are nicio importanţă. OK.

Concluzia e că nu mă mai lasă să intru şi că e interzis să se vorbească cu deţinuţii.

— Exact.

— De ce?

— Sunt periculoşi. Aproape toţi deţinuţii simt criminali.

— Da, ca şi tipul ăla.

— Da?

— Îhî. A omorât un bărbat.

— Vai! Atunci e foarte periculos. Şi tu jucai biliard cu el...

— Eu aş fi făcut la fel ca el.

— Tu?

— Bineînţeles. Acum aş putea să fiu închis în Saint Jacques şi să ispăşesc treizeci de ani de pedeapsă.

14.

La micul dejun beau doar o cafea neagră. Agneta preferă lapte bătut cu cereale, ceai şi o felie de pâine cu brânză, în timp ce citeşte ziarul. Şi aşa în fiecare dimineaţă. Mă simt de parcă de ani de zile am face acelaşi lucru. E cumplit de plictisitor. Şi, de fapt, nici măcar n-au trecut două luni de când trăim împreună.

Terminăm. Mă sărută. Pleacă în grabă. Dau drumul la radio. Mă spăl pe dinţi. Mă bărbieresc. Îmi scot halatul de baie şi mă privesc în oglindă. Am început să slăbesc. Mă cântăresc. Şaptezeci şi cinci de kile. E bine. Mi-a prins bine să renunţ pentru un timp la orezul cu fasole şi să mănânc aici ceva mai consistent. Prea mulţi carbohidraţi sunt un adevărat dezastru. Mă privesc din nou în oglindă şi îmi frec puţin sexul. Creşte şi se umflă. Dacă n-aş fi atât de bătrân, aş putea să câştig ceva bani pozând pentru fotografii porno. Totuşi încă am o măciucă frumoasă. „Măciucă de Aur“ îmi spuneau acum câţiva ani în Havana. Bine, în fine, mă îmbrac. La radio ascult un cântec în spaniolă:

Nu există întoarcere
Doar uitare, uitare.
Nu există întoarcere
Nimic nu mai rămâne
Doar uitare, uitare...

Cred că e un portorican din Bronx care cântă salsa. Cam stresantă melodie. Închid radioul şi citesc ce am la îndemână: „... Iubirea se naşte din gesturi de dragoste“.

Cred că e un proverb franţuzesc. Asta se întâmplă cu Gloria. Totul a început cu o pasiune. O mică orgie. La început am păstrat controlul ca să evit naşterea dragostei. Dar apoi au urmat acele mici detalii: flori, cărţi pentru copil, o masă luată împreună, beţigaşe parfumate ca să le închine sfinţilor, conversaţii despre religie. Şi mai ales libertatea. Ăsta e lucrul cel mai important. Ea îmi respectă libertatea, iar eu îi respect libertatea. Să respecţi libertatea fiinţei iubite este un gest de nobleţe spirituală. Şi totul treptat a început să se schimbe. Acum am parte de singurătate, distanţă, tăcere şi mult timp ca să meditez. Nu am probleme. Ce se va întâmpla când mă voi întoarce? De fapt, îmi doresc s-o am pe Gloria doar pentru mine. Nu vreau s-o împart cu alţii. Cred că şi ea simte la fel. Presupun. Nu ştiu.

Se va întâmpla oare acelaşi lucru şi cu Agneta? Împărtăşim prea multe gesturi de dragoste. Succesive, continue, dar nu cred să merg mai departe de atât. Inima nu se poate împărţi în bucăţi. Singurul lucru sigur în viaţa mea este incertitudinea. Constantele vieţii mele sunt: incertitudinea, haosul, încurcăturile. Am crezut mereu că

într-o zi mă voi maturiza şi că toate acestea se vor sfârşi şi că voi putea avea o viaţă mai liniştită. Acum citesc ceea ce Colette i-a spus la Paris lui Truman Capote: „... Singurul lucru pe care niciunul dintre noi nu-l va putea realiza niciodată este să devenim adulţi... Voltaire, până şi Voltaire, a fost toată viaţa în interiorul lui un copil, un copil invidios şi năbădăios, un puşti obscen care mereu îşi mirosea degetele; iar Voltaire a rămas până la moarte un copil aşa cum şi noi vom fi până ce ne va suna ceasul“.

Ţârâitul telefonului mă întrerupe. E un ziarist brazilian. Mă sună de la revista *Bravo* din Sao Paulo. Una din cărţile mele va fi publicată acolo în toamnă. Îmi ia interviu la telefon. Mai mult de o jumătate de oră. Iar eu răspund. La un moment dat mă întreabă:

— Eu văd romanul dumneavoastră ca pe o carte scrisă cu sinceritate, dar fără niciun gest de bunăvoinţă sau de concesie politică. Cum a fost primită?

Iar răspunsul meu este:

— N-am motive să fiu binevoitor şi nici să fac concesii. Scriitorul, în definitiv, e un tip nemulţumit, descumpănit, care nu

găseşte niciun fel de explicaţie lucrurilor şi căruia nu-i pasă dacă e înţeles sau nu. Dacă pică bine sau nu. Dacă e simpatic sau nesuferit. Dacă are bani sau e sărac lipit. Dacă eşti scriitor, trebuie să ştii că astea sunt regulile jocului. Altminteri nu eşti decât o caricatură. Şi mereu o să găseşti pe cineva dispus să te transforme într-o marionetă.

Continuă să fie înnorat. Nicio rază de soare. E întâi iunie. În plină vară, dar nu în plin soare. Ziua trece încet, tihnit, în plictis, fără nicio emoţie. Perfect pentru cineva cu vocaţie de cadavru. E groaznic. Mă enervez. Agneta se întoarce la cinci şi jumătate. Ieşim să ne plimbăm prin pădurea de lângă canalul fluvial. O jumătate de oră.

Ne întoarcem acasă. Am mâinile şi faţa îngheţate. Mă uit de cincizeci de ori pe zi la termometru. Acum sunt cincisprezece grade. Mamă, nene, ce vară au ăştia! Dau drumul la televizor şi iar încerc să caut un program porno. O jumătate de oră de cercetări asidue. Din canal în canal. Mă uit pe revista pe care au adus-o când au montat televiziunea prin cablu.

— Vai, niciun program porno.

— Of, Pedro Juan, dar chiar îţi place?

— Bineînţeles.

— Putem să ne uităm la CNN.

Sunt decepţionat. Şi eu care credeam că o să mă uit la un film porno. În fine, aşa e viaţa... iluzii şi deziluzii, ca-n bolerouri. Dintr-odată îmi vine o idee:

— Agneta, iubito, azi e vineri. Ieşim?

— Dacă vrei tu.

— Hai să mergem să dansăm.

— Eu nu ştiu să dansez.

— Trebuie să dansezi.

— Ştiu un loc cu muzică cubaneză, *La Habana.*

— Nu. E foarte scump.

— Îl ştii?

— Bineînţeles. E plin de negri havanezi. Amici de-ai mei.

— Ooo!

— Uuu! Hai să mergem la *Salamandra Loca.* E mai ieftin.

— Nu ştiu unde e.

— Ştiu eu.

Ne-am dus la Salamandra Loca.

15.

În noaptea aceea nu ne-am întors acasă. La *Salamandra Loca* ne-am întâlnit cu un

cuplu extrem de dezaxat: Elena, o sevillană tânără, veselă, dezinvoltă, bună dansatoare, colegă de serviciu cu Agneta. Soţul ei, un suedez chel, cu treizeci de ani mai mare decât ea, incapabil să danseze. Purta o cămaşă albă, cravată gri şi un costum negru. Mi-a spus că se numea Svensson şi că era director comercial într-un mall. M-am dus să dansez salsa cu sevillana chiar în centrul ringului şi ne-am distrat de minune. Când Agneta părea prea geloasă, dansam puţin şi cu ea. Svensson nici măcar nu încerca să se mişte. La trei dimineaţa sevillana tot insista, zicând: „Haideţi acasă şi rămâneţi peste noapte la noi. Stăm foarte aproape. Mâine dimineaţă luăm micul dejun împreună.“ Am acceptat. Am mers pe jos. Se iveau zorile în Stockholm şi nimic nu se întâmpla. Treceau nişte maşini în stilul clasic al anilor cincizeci - Chevy’s, Cadillac, Ford - pline cu beţivi scandalagii. Un bărbat lipea afişe pentru un concert heavy metal. Acasă la Elena şi Svensson am mai băut câte ceva. Agneta a preferat o cană cu lapte călduţ şi ne-am băgat în pat. Ne lăsaseră să dormim într-o cămăruţă. Afară se făcuse deja lumină. Patru dimineaţa, soare strălucitor şi cer albastru. Agneta a adormit

într-o clipită. Mie nu-mi era somn. Pe jumătate cherchelit m-am aşezat lângă fereastră. Vizavi era un club de noapte. Unii bărbaţi ies de-acolo încercând să nu atragă atenţia. Dacă aş avea cheile de la casă, m-aş duce să beau un ultim pahar, sau şi încă unul, cu thailandezele acelea. Toate cluburile de noapte sunt la fel: un mic magazin porno, iar în spate o scară păzită de un Joe Palooka [25] plin de muşchi şi pus acolo ca să te descurajeze să faci un pas înainte. Zece trepte mai jos se află clubul, băutura cea mai scumpă din lume, muzică, penumbră şi curve de toate felurile cu tarif fix. Cred că sunt prostituatele cele mai scumpe de pe pământ. Ca şi prezervativele. Deodată în faţa clubului se opreşte o superbă maşină neagră cu două doamne thailandeze foarte subţiri, foarte elegante şi extrem de profesioniste, în jur de cincizeci de ani pe care în niciun caz nu-i arătau. Coboară grăbite, intră. Două minute mai târziu ies însoţite de doi angajaţi. Cară nişte saci enormi. Cearşafuri şi prosoape murdare. Pun totul în portbagaj. Doamna cea mai în vârstă organizează operaţiunea, e energică, tipul acela de femeie care la fel

[25] Joe Palooka - personaj de benzi desenate, celebru în anii ’40-’50, creat de Ham Fisher.

de bine poate să conducă cu succes un bordel sau să fie reprezentanta opoziţiei în parlament. Renunţă la manierele elegante, pentru că este foarte supărată. Ţipă la angajaţi, îi bruschează, îi ameninţă că o să-i plesnească. Bărbaţii, obedienţi, o ascultă. E plină de nervi. Se urcă în maşină şi demarează în trombă. E clar, ceva nu merge bine. Doamna asta are nevoie de un administrator de club cu mai multă personalitate. Mă bag în pat, închid ochii şi adorm imediat.

Mă trezesc cu o durere cervicală, extrem de obosit şi mahmur. Mă duc la baie ş dau peste Elena. S-a trezit şi deja e gata să o ia de la capăt cu rumba, chiar dacă e doar nouă şi jumătate dimineaţa. Nu oboseşte niciodată. Chiar şi adormită vorbeşte neîntrerupt şi râde fără motiv. E fantastică. Eu în locul ei, cu un bărbat ca Svensson, nu m-aş mai opri din plâns.

Luăm micul dejun. Pe o măsuţă zace scheletul din lemn al unui dinozaur. Mă uit la el. Doar ca să mă uit şi eu la ceva. Am o mahmureală de toată frumuseţea. Svensson mă întreabă:

— Vă uitaţi la dinozaur?

— Poftim?

— Dinozaurul.

— Ah, da.

— Reprezintă o întreagă filosofie. Mai am unul pe biroul meu de la serviciu.

— Şi ce?

— Au dispărut acum milioane de ani. Şi nu sunt necesari. Totul e bine, şi poate mult mai bine, fără ei. Cel puţin pentru noi e mult mai bine fără animalele astea gigantice. Acum, adevărul e că şi noi am putea dispărea şi totul ar continua să fie la fel. Sau chiar mai bine. Prin urmare, dragă prietene, totul e posibil. Totul. De aceea nu trebuie să ne luăm prea în serios.

— Foarte bine, domnule Svensson. Vă mulţumim că ne-aţi împărtăşit ideile dumneavoastră.

Era atât de mulţumit de expunerea pe care o făcuse... Absolut satisfăcut de originalitatea şi de genialitatea ideilor lui, încât dezminţea teoria aceea că nu trebuie să ne luăm în serios. Da, el chiar se lua în serios. Dacă sevillana l-ar fi părăsit pe neaşteptate, tipul s-ar fi prăbuşit interior şi şi-ar fi tras un glonţ în cap. Îl trăda un anumit tremur al mâinilor. După cât se pare, îmi citise gândurile. Trebuie să recunosc că era perspicace. Mi-a spus:

— Flowers every Friday. That’s the secret.[26]

Sporovăiam amestecând spaniola, engleza şi suedeza.

— Ce?

— În fiecare vineri, timp de şapte ani, i-am dăruit flori soţiei mele.

Elena a zâmbit afirmativ. Binevoitoare.

— Când Elena se întâlneşte cu soţiile prietenilor mei, le întreabă dacă bărbaţii lor le oferă flori. Ele spun „Nu“. Elena le răspunde atunci: „Ah, păi, bărbatul meu, da, îmi aduce, negreşit. Fie ce-o fi, primesc flori în fiecare vineri.“

Tac. Îl măsor cu privirea. Acum ăsta o să înceapă cu observaţiile lui triumfaliste:

— So, it’s an excellent invest.[27] Privitor la acestea nu putem face niciun fel de economie, dragă prietene. Investesc o zi pe săptămână şi am profit în celelalte şase zile. Acesta este secretul fericirii noastre.

Toţi rămânem muţi. Elena şi Svensson satisfăcuţi ca doi porumbei zâmbitori îşi ungeau feliile de pâine prăjită cu unt şi-ş aruncau priviri tandre. Aş fi vrut să pătrund în creierul acelei femei. Cum putea suporta un astfel de bărbat şi pe deasupra să mai şi

[26] Flori în fiecare vineri. Asta e secretul.

[27] Aşadar, este o excelentă investiţie.

afişeze fericire şi linişte sufletească? Un soţ ca ăsta poate să înnebunească, să deprime şi să aducă în prag de sinucidere o femeie. Sau poate că nu. Poate că tipul îi spălase definitiv creierul şi o îndopase cu pragmatismul lui ieftin.

Tăcerea se prelungise prea mult. Deja aveam chef să plec şi să o iau spre metrou. Dar mi s-a năzărit să-i enervez puţin:

— Vizavi e un club thailandez.

— Aha.

— Dar e foarte liniştit. Aproape toate sunt thailandeze.

Svensson se face că nu aude. Îşi face de lucru cu dulceaţa. Elena dă curs conversaţiei.

— Fetele de la club? Nu. Sunt de toate naţionalităţile. Sunt şi suedeze.

Agneta, încă adormită, nu se arată nici ea interesată de clubul erotic. Elena îmi spune:

— Te interesează prostituţia?

— Pe mine? În fine, spus astfel...

— Nu, nu. Îţi explic. Despre prostituate îşi dă cu părerea toată lumea, mai puţin ele însele. E un fapt sociologic. Merită studiat.

— În fine, nu ştiu ce să zic.

— Eu, da. Ştiu câte ceva.

— Aaa.

— Hai, să-ţi povestesc. Cu doi ani în urmă un institut de studii sociale din Stockholm a organizat un seminar despre prostituţie. Am participat la toate sesiunile. Psihologi, sociologi, jurişti, toţi îşi dădeau cu părerea. Şi spuneau că sărăcia le obligă pe femei să facă trotuarul şi aşa mai departe. Că nu există programe corespunzătoare de reabilitare. Atunci s-a ridicat în picioare o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată puţin cam extravagant şi a spus: „Păi ştiţi ceva? Eu sunt prostituată. De foarte tânără. De mai bine de douăzeci de ani, poate chiar de treizeci. Şi-mi iubesc profesia. Îmi ador munca. Îmi place. Nimic din ce spuneţi nu e adevărat. Ba că din cauza şomajului, ba că altceva nu se găseşte de lucru. Nu, nu. Nimic din toate astea. Eu sunt prostituată pentru că-mi iubesc profesia. Sunt braziliancă şi trăiesc foarte bine în Suedia. Nu mi-ar plăcea să fac altceva.“

Am terminat de mâncat. Am ieşit într-o mică grădină din spatele casei. Am vorbit despre flori şi despre cât de frumoasă e vara, despre lalele şi despre floarea-soarelui şi în fine ne-am luat la revedere. La

întoarcere, în tren, mi-am revenit puţin. Priveliştea câmpului verde, plin cu flori, soarele strălucitor. Starea mea de spirit s-a revigorat. Agneta spunea ceva despre serviciu şi şefa ei care, pe zi ce trece, era din ce în ce mai insuportabilă.

— Băbătia asta are nevoie de o tragere.

— Nu înţeleg. Tu o cunoşti pe şefa mea, ţi-aminteşti că…

— Da, îmi aduc aminte. De după-amiaza aia în care am fost la tine la birou şi am vărsat zahăr pe covor. S-a enervat, a devenit isterică.

— Îhî.

— Are nevoie de tragere.

— Ce?

— De sulă. E nefutută. Şi încă e bună. O femeie elegantă.

— Vai, Pedro.

— Să se lase pe mâna mea şi-o să vezi…

— Mai bine uiţi de asta, fiindcă vă omor pe amândoi.

Eram vesel, aveam chef de glumă. Eu chiar făceam băşcălie, dar mi s-a părut că ea vorbea serios.

— Vă omor şi vă arunc în apă de pe podul ăsta. Noaptea. Şi îl omor şi pe

american şi apoi îl arunc şi pe el, ceva mai încolo.

Americanul e un tip din California, coleg cu ea de birou. A fost iubitul Agnetei. A părăsit-o pentru şefă. După cât se vede, Agneta nu iartă. A devenit caustică într-o clipă.

— Ha, ha, ha şi intri în puşcărie.

— Nu contează. Intru în puşcărie.

— Fir-ai tu să fii, ce violentă te-ai deşteptat azi!

— Da. Şi în afară de asta, n-am să spun nimănui că ultima ta dorinţă este să fii incinerat. Aşa că or să te bage în pământ. Ca o pedeapsă în plus. Ultima pedeapsă. O să putrezeşti în pământ. Şi în Suedia. Şi poate că o să fac demersuri ca să te îngroape în Laponia. În pământ îngheţat. Departe de tropice şi de prietenii tăi superbărbaţi şi amantele tale negrese.

— Mamă, nene, ultima pedeapsă a unui *latin lover.*

— Exact.

— Prea multe crime laolaltă. Nu pari a fi suedeză.

— Ba da, foarte suedeză. Extrem de suedeză.

Are o mină serioasă. Nu cred să se joace cu vorbele. O bună bucată de timp mă uit pe geam. Trenul înaintează cu mare viteză. Am chef să mă plimb prin pădurile astea, să mă pierd fără să ştiu încotro mă îndrept. Închid ochii, trag aer în piept adânc, oftez şi-i spun:

— Asta e, Agneta. Viaţa curge, ne facem rău unii altora şi totul se adună în noi. Iar durerea pe care o simţim ne poate aduce sfârşitul.

Am rămas tăcuţi, privind prin geam pădurea. O simt furioasă. Eu sunt foarte liniştit. Patru minute mai târziu trenul ajunge în gara noastră, coborâm şi o luăm pe jos, încet. Suntem sfârşiţi.

16.

Agneta şi-a luat cincisprezece zile de vacanţă, iar acum ne petrecem tot timpul împreună. Avem puţine lucruri de făcut şi aproape nimic de spus. Ascultăm Radio Match. Crainicii vorbesc simultan în engleză şi suedeză şi dau pe post multă muzica rock şi country. Facem sex de două, trei, patru ori pe zi. Sunt vlăguit, dar nu contează. Ştiu multe jocuri erotice

chinezeşti şi ne distrăm. Uneori doresc să-mi hrănesc imaginaţia bolnăvicioasă şi o întreb detalii despre viaţa ei erotică anterioară. Nimic. Nu vrea să-mi povestească. M-am gândit că aş putea scrie două romane în serie. *Mucho corazón,* cu Gloria în Havana. Şi *Amanta suedeză,* cu Agneta în Stockholm. Poate că ar ieşi două romane interesante. Gloria vorbeşte mult, despre orice şi uşurează lucrurile, dar Agneta e ca un mormânt, jigodie afurisită. Nu vorbeşte despre iubiţii ei pentru nimic în lume. Un scriitor poate face anumite supoziţii, dar realitatea este lucrul cel mai grăitor. Dacă inventezi totul, nu mai are niciun farmec. În fine, poate că niciodată nu voi putea scrie *La amante sueca,* dar cel puţin mă distrez. Insist să înveţe odată să mi-o sugă. Nu să mă sugă pe mine de vlagă, ci doar să mi-o sugă. Decât nimic, bine şi asta. Că prin cur tot nu vrea s-o ia. Se îngrozeşte de fiecare dată doar dacă o ating acolo cu degetul. Doar cu degetul.

— E pentru prima dată când o fac cu gura. De ce nu mă crezi?

— Nu te cred.

— Dar de ce nu mă crezi?

Eu o cred, dar îmi place să o contrazic ca s-o scot din încurcătură. După-amiaza, în prima zi de concediu, pregătesc vodcă cu suc de roşii picant, lămâie şi sare.

— Ah, un Bloody Mary.

— Aşa îi zice?

— Da. E prima dată când beau.

— Eu beau asta din faşă. Mi-l dădeau cu biberonul. Dar nu ştiam că aşa se numeşte.

— Nu te cred.

— Serios. M-am născut într-o cârciumă. Tatăl meu avea un restaurant cu bar, iar noi locuiam în spatele bucătăriei.

— Oooooo!

— Am crescut printre beţivi şi curve. Îmi dădeau câte o îngheţată sau o coca-cola ca să dansez chachacha şi mambo. De mic sunt un exhibiţionist.

— Un dansator e un artist.

— Şi ce e un artist? Un exhibiţionist. Un actor bun se dezgoleşte în faţa celorlalţi. Şi-i place.

Ea gustă din cocktail:

— Mmmmm, ce bun! E delicios.

— În Cuba îl facem cu rom. Nu ai mai băut până acum? Şi de unde ştii cum îi zice?

— Teoretic. Ştiu multe lucruri în teorie.

Uneori rămâneam ore în şir fără să scoatem o vorbă. Citeam. Am descoperit cărţi în spaniolă într-o bibliotecă din apropiere. Au câteva sute de cărţi în mai toate limbile. Până şi în chineză, coreeană şi japoneză. De toate. E genial. În spaniolă au vreo trei sute de volume. Clasicii literaturii. E incredibil cum află suedezii despre orice chestie. Dacă cineva citeşte toate aceste trei sute de cărţi, îi are pe toţi clasicii spanioli în cap.

Agneta născoceşte tot felul de lucruri: spală, face curat, găteşte mâncăruri speciale, croşetează la puloverul meu, a cumpărat un sac de humus, ne urcăm în pod, căutăm ghivece, iar ea are grijă de plante. A organizat o petrecere cu muzică salsa în casa unei prietene supersexy, care în acelaşi timp are amanţi la Paris – Stockholm – Gutemberg - Sankt Petersburg. A trebuit să dansez încontinuu, cu trei femei care se tot roteau între ele, de la şase după-amiaza până la trei dimineaţa. Zile la rând, după aceea, m-au durut picioarele. Cea mai tare chestie a fost că Brigitta, supersexoasa, s-a pilit imediat doar cu câteva înghiţituri de whisky - mi se pare că în bucătărie trăsese şi ceva cocaină pe nas - şi-mi

spunea: *„Macho, macho“* în timp ce-şi freca ţâţele de mine (bineînţeles, ţâţe originale mari şi frumoase, *made in Sweden).* Mă pipăia, mă freca şi mă frământa de parcă eu eram aluatul, iar ea brutăreasa. Mare pramatie, Brigitta asta. Agneta râdea în hohote şi-mi spunea în spaniolă:

— I-ai spus că e un dans sexy. Iar ea te-a crezut.

Brigitta nu m-a lăsat în pace toată noaptea. Se agăţa de gâtul meu şi încerca să mă muşte. Îşi cocoţa ţâţele pe braţul meu şi se lipea toată de mine. Îmi şoptea la ureche, „Ooo, Peter, no problem, Agneta is my friend“. Când, în fine, s-a terminat petrecerea, Brigitta era deja pregătită să organizeze o excursie la Havana: „Hai să mergem toţi, îmi place ideea asta. Bărbaţi. E un dans sexy. Haideţi. Hai, să mergem! La Havana, după bărbaţi“.

Vremea trecea ca de obicei, noi doi singuri şi tăcuţi. Sau cu puţină muzică clasică. I-am spus de douăzeci de mii de ori că nu suport opera sau cel mult să pună muzică simfonică. Of, dar nici vorbă. Ea tot insistă. Uneori, ca să rup tăcerea, îi povestesc din aventurile mele pretutindenare. Iar dacă nu-mi convine să-i

mărturisesc faptul că tocmai mie mi s-a întâmplat una sau alta, atunci îi zic: „Asta i s-a întâmplat unui prieten de-al meu“. Adevărul nu trebuie mărturisit întotdeauna. Într-adevăr, am avut o viaţă intensă, dar o bună parte din ea nu poate fi relatată. Top secret. Despoi de detalii erotice multe dintre povestioarele pe care i le înşir. Astfel evit crizele ei de gelozie. În ciuda faptului că încerc să dreg poveştile, ea ghiceşte că-i ascund amănunte, şi-mi zice:

— Uneori minţi cu nemiluita.

— Eu?! Nuuu!

— Da, tuuu! Nu te mai preface. Minţi. Minţi pe faţă.

— Ei... Da. Toţi spunem minciuni. Toţi minţim.

— Nu.

— Aaa, nu? Tu niciodată nu minţi? Uite unde era suedeza perfectă.

— Nu sunt perfectă. Nu-mi plac minciunile. Aş putea să mint şi eu, dar mi-e foarte greu s-o fac.

— Eu spun doar minciunele, mici şi nevinovate.

— Nu e adevărat. Tu minţi bine şi cu uşurinţă. Parcă ai spune adevărul.

— Atunci, sunt periculos?

— Uneori mă înspăimânţi, Pedro Juan.

— Nu-ţi fie frică de mine, iubito. Pe cei pe care îi iubesc nu-i mint.

— Chiar şi asta e o minciună despre o minciună.

— Azi eşti perspicace.

— Nu ştiu ce să cred. Chiar mi se face frică de tine şi mă îngrijorezi.

— O să-ţi zic care e şmecheria: trebuie să mă priveşti în ochi. Când crezi că-ţi spun o minciună, priveşte-mă în ochi.

— Da, da.

Cred că vrea să zică „nu, nu“. Ea ştie perfect că nimeni nu dezvăluie gratuit cifrul seifului personal pentru ca acesta să poată fi deschis.

17.

Într-un mic muzeu se organizează o expoziţie retrospectivă a unui pictor foarte cunoscut. Tipul ăsta e un transgresor înnăscut. Din ăştia care incomodează de dragul incomodării. Din plăcerea de a regula pe cineva la cap. Tabloul cel mai revoltător este o enormă pictură în ulei: mama regelui suedez cu fusta ridicată şi cu tot sexul plin de păr negru la vedere. În faţa

ei un tip la costum şi cravată, cu fermoarul de la pantaloni deschis şi cu mădularul - mare, umflat şi viguros - cu o erecţie zdravănă. În celălalt plan un alt cuplu face sex, ea cu sânii dezgoliţi. Toţi îmbrăcaţi elegant, într-un salon foarte şic. Îmi place ce văd. E puţină lume în muzeu. Coborâm scările din spatele clădirii. Deja sunt excitat, dar singurătatea face să mă excit şi mai mult. O sărut pe Agneta, o ling pe gât, îi înşfac ţâţele. Ea, un pic surprinsă, îmi spune:

— Oh, aici? Nuuu.

— Da, chiar aici. Dacă ai fi cubaneză, chiar aici te-ai pune în genunchi şi ai suge ca o viţică.

Se supără de fiecare dată când îi spun „dacă ai fi cubaneză ai face cutare sau cutare lucru“. D-asta i-o şi spun mereu.

— Oh, dacă ai fi cubaneză, dacă ai fi cubaneză! Prostănacule.

— Şi dacă ai fi cubaneză ai purta fustă, ca să-ţi bag degetul în pizdă. Blugii ăştia mă traumatizează.

Deja am pula făcută băţ. O scot:

— Hai, iubito, dă-i o limbă.

— Nu, nu, nu.

— Pune mâna pe ea, fir-ar să fie, apuc-o zdravăn, că-i a ta.

— Nu, nu.

— O să ţi-o trag în magazinul ăsta, afurisita. Chiar în cabina de probă o să ţi-o bag.

— Ah, dar...

— O vrei aici? Haide la toaletă.

— Pedro, poate că au camere de luat vederi. Poate că ne privesc. Oh, te rog.

Mi-o bag la loc, în pantaloni. O sărut. Ne jucăm. Mă joc eu, ca s-o relaxez. Adevărul e că s-a speriat. Continuăm să coborâm scările. Ne uităm un pic la cărţile din muzeu.

— Agnes, te invit la o cafea undeva afară, la soare.

— Nu, mulţumesc.

— Iubito, nu fi tare de cap.

— Ce înseamnă „tare de cap“?

— Nimic. Acceptă-mi invitaţia şi relaxează-te.

— Bine. Accept. Ce înseamnă „tare de cap“??

— *Heavy.*

— Ah, eu nu...

— Nu vrei să facem sex şi nici nu vrei să mi-o sugi pe scară, nu vrei nici măcar o

cafea, parcă ai înghiţit un ciomag. Eşti *heavy,* ţuţule. Linişteşte-te, te rog.

După câteva minute stăm la cafea şi bombonele sub un copac şi comentăm picturile pe care tocmai le-am văzut.

— El întotdeauna a fost un rebel, plin de energie. Acum are peste… Şaizeci de ani. Şaizeci şi şapte de ani, cred. Şi s-a căsătorit cu o femeie de patruzeci şi patru.

— La fel ca tine. E bine.

— Îhî.

— E un tip interesant, un artist. Nu te-ai căsători cu un tip aşa? Tu cu patruzeci şi patru de ani. El, un bărbat de cam şaizeci şi opt, să zicem.

— Aham…

— Ai face din când în când sex cu mine. Sau nu. Sau numai jocuri erotice. Nu ştiu cum stă treaba atunci când ai şaizeci şi opt de ani. Habar n-am. Poate că se face cu limba şi cu degetul.

— Îhî.

— Tu te-ai căsători? Sex n-ai avea, dar un tip original şi diferit de ceilalţi, da.

— Eh… Nu, cred că nu. Acum cel puţin, nu. Categoric, nu.

— Acum, nu?

— Cu câteva luni în urmă, m-aş fi căsătorit Dar acum, nu. Acum, mă interesează foarte mult absolut tot ce ţine de sex.

— Mult?

— Mult.

— Şi înainte?

— Înainte, nu. Niciodată nu mă gândeam la sex.

Ne-am întors acasă încărcaţi cu mâncare, bere, băuturi răcoritoare, proteine. De toate. Foarte liniştiţi, fără niciun fel de risc, fără să încălcăm legea cu infracţiunea aceea de a căra proteine cu sacoşica. Aici nu e considerat un delict să ai proteine în frigider. Nu există *pe sub mână,* aşa cum se întâmplă în Havana. Aici frigiderul e plin. Vreau să zic, cu acordul legii, plin.

Şi ne aşezăm la televizor să vedem Simpson’s. La ora şapte după-amiaza. Nu luăm lucrurile prea în serios, dar amândoi ştim fără doar şi poate, că pe zi ce trece jocul ăsta pare a fi din ce în ce mai mult o adevărată căsnicie. Ce înseamnă de fapt căsnicia dacă nu un întreg ansamblu de relaţii bazate pe complicitate? De fapt, asta înseamnă. Toate celelalte lucruri pot exista

sau nu: dragostea, copiii, sex de proastă calitate sau extraordinar, rutină, obiceiurile de zi cu zi, încrederea sau neîncrederea reciprocă, gelozia amintirile, mărturisirile fiecăruia cu privire la viaţa de dinainte de a se fi căsătorit, secretele care nu se spun niciodată, să găteşti ceva împreună cu celălalt, o bere, un pahar cu vin, să priveşti lumina aurie a unui asfinţit. Sunt mici detalii lipsite de importanţă, probabil. Dar, treptat, între cei doi se naşte un acord tacit, complicitatea. Absolut tot, până şi să priveşti un asfinţit de soare face parte din acest sistem. Şi fără să-şi dea seama, cu acte în regulă sau fără ele, unul se vede până peste cap băgat în mecanismul căsniciei. Ştiu despre ce vorbesc. Mi s-a întâmplat de câteva ori.

De cât timp sunt aici? De pe data de 14 mai. Peste patru zile or să se împlinească două luni de când suntem împreună. Iar peste trei săptămâni eu plec. Totuşi, nouă ni se pare că trăim alături de mult timp şi că vom rămâne unul cu altul încă şi mai mult. E o utopie. Facem planuri. Poate obţii un post la ambasadă, în Havana, îi spun. Da, e posibil, ştiu ceva spaniolă şi am experienţă în afaceri internaţionale, vorbesc engleză,

franceză, rusă, îmi răspunde. Eu îi povestesc despre casa mea şi despre ce am putea să facem la sfârşit de săptămână. Ne însufleţim. În adâncul nostru amândoi ştim că asta e mai degrabă o iluzie, un vis, decât o realitate. Nu e chiar imposibil. Doar puţin probabil. Ca atunci când câştigi la ruletă.

Ies pe balcon cu o bere şi un trabuc. La televizor dau ştirile. Imagini cu un submarin. Englez, cred. Când trec de jumătatea cursului, mateloţilor li se introduc în fund nişte ditamai bâtele, o farsă pentru marinarii începători. Se repetă de nenumărate ori imaginea aceea, filmată de către un amator, cu siguranţă cineva din personalul navigant. Pe puntea submarinului stau trântiţi, cu faţa la pământ, trei marinari dezbrăcaţi. Nişte tipi înfăşuraţi în cearşafuri albe şi purtând pe cap coroane precum cea a lui Neptun le introduc în fund bâte. Poate că sunt nişte ţevi de cauciuc. Oricum, sunt lungi şi solide. Lovesc în ele cu ciocanul pentru ca acestea să pătrundă în curul marinarilor novici. Tipii care stau cu faţa în jos dau din fund. Nu se ştie sigur dacă de durere sau de plăcere. Puţin mai târziu apare pe ecran crainicul, cu cravată şi în costum albastru,

foarte serios şi parcă străin de tot ceea ce se întâmplă şi vorbeşte despre o cu totul altă temă.

Stau liniştit pe balcon, cu berea şi trabucul meu. Asfinţitul e un moment perfect ca să bei, să fumezi şi să nu gândeşti.

Încetez să mă mai gândesc şi parcă sunt în paradis. O aud pe Agneta cum cotrobăie prin bucătărie. Pregăteşte masa de seară. Aşa-mi place. Ea e cea care aduce bani în casă. Ea e cea care plăteşte. Ea e cea care conduce maşina. Ea e cea care are grijă de mine. Iar eu beau bere şi fumez. Are dreptate. Sunt dat dracului. Sunt un derbedeu. Mă simt foarte bine.

18.

A trebuit să facem un ocol destul de mare ca să ajungem la Sodertalje pe una dintre şoselele cel mai puţin tranzitate. Pe drumul care duce direct de la Stockholm şi până acolo circulaţia era blocată. Zi frumoasă de sâmbătă, cu mult soare. Început de iulie. E un loc frumos. Un canal fluvial adânc trece pe lângă orăşel şi vapoarele transatlantice enorme îl străbat

ca să ajungă în portul din Stockholm. Uneori vin aici să pescuiesc. Stau pe mal cu undiţa în mână, arunc momeala, iar unul dintre vapoarele astea gigantice trece lent, la zece metri de mine. Marinarii se află pe punte, se uită la oameni şi ne salutăm cu o uşoară mişcare din cap, ca şi cum ne-am cunoaşte de-o viaţă.

Agneta conduce liniştită. Pe micul chei unde obişnuiesc să vin la pescuit sunt numai câţiva beţivani care trag la măsea. Străbatem orăşelul şi ne continuăm drumul încă puţin. O prietenă de mulţi ani de-a Agnetei ne-a invitat la masă, în casa ei de la ţară, undeva aproape de gura de vărsare a canalului fluvial. Când ajungem ei deja ne aşteptau. Un pic nerăbdători. Ne cerem scuze pentru întârziere. Pun masa imediat. Nu suntem mai mult de şase persoane. În timp ce mâncăm vorbim despre casă, care într-adevăr este bătrânească, frumoasă şi simplă. Transmite linişte şi pace. Are peste două sute de ani. Grajdurile şi căsuţa ţăranului care avea grijă de gospodărie, cu familia lui, au peste trei sute de ani. E un loc splendid. La numai câţiva metri de noi se află câteva lacuri artificiale. Vecinul lor are o crescătorie de somoni şi una de

creveţi şi vinde direct la cumpărători. Prietena Agnetei îmi vorbeşte despre fantoma care bântuie prin podul casei. După cât se vede e puţin cam neastâmpărată. Noaptea face tot felul de zgomote. Uneori se lasă văzută ca un ghemotoc alb, străveziu, ce urcă şi coboară scara repede şi în deplină linişte. Alteori produce un întreg balamuc în bucătărie cu oalele, ca şi cum totul s-ar prăbuşi pe jos. Iar când cineva se duce să vadă ce s-a întâmplat, nu găseşte nimic nelalocul său. Totul e în ordine. Spectrul acela e fără doar şi poate un clasic al fantomelor. Tipul hâtru care repetă aceleași trucuri dintotdeauna. Nimic nou sub soare. Le spun că e uşor să-l alunge: un pahar cu apă, flori, o lumânare, parfum, rugăciuni înălţate acelui suflet chinuit şi o slujbă la biserică. În fine, există mai multe mijloace ca acest spirit să se poată înălţa şi să nu ne mai încurce pe noi ăştia, care încă suntem pe-aici. Adeseori se întâmplă aşa: spirite întunecate, prea ataşate de familia şi casa lor. „Nu, nu - îmi spune stăpâna casei - e un spirit bun care are grijă de căminul nostru. Nu văd de ce l-aş alunga din pod.“ „Dacă aşa ziceţi dumneavoastră“, îi răspund zâmbind. Şi tac.

Presupun că toate spiritele întunecate sunt la fel. Fie în Havana, fie în Sodertalje, dar doamna asta crede că le ştie pe toate. Nu-i mai explic nimic. Schimb subiectul, vorbim despre pescuitul în canalul fluvial şi-i spun că mereu prind câte ceva. Ceea ce nu este adevărat. De obicei, nu trag la momeală. Mă întreabă: „Vă place pescuitul? Aveţi mare în Cuba?“ Rămân siderat, fără să ştiu ce să răspund. Agneta intervine: „Cuba este o insulă în Caraibe“. „Ah, da, nu ştiam. Bine, atunci vă propun să ne bem cafeaua şi să mâncăm prăjiturile pe râu. Avem un mic iaht.“

Ne-am dus la râu. Micul iaht avea şaisprezece metri, două motoare diesel şi cabine de lux, dichisite cu toate detaliile. Cu ăsta merge să faci ocolul pământului fără nicio emoţie. Am urcat la bord, ne-am plimbat puţin, am băut cafea, lichior am mâncat prăjituri, am conversat pe teme stupide de genul: „Vai, vara suedeză e minunată, dar fiecare anotimp are farmecul său“. Am făcut poze, am mai băut o cafea şi încă un păhărel de lichior de cireşe. Începe să bată uşor vântul şi ne întoarcem pe chei. Era una dintre zilele alea anodine şi fără consistenţă în care nimic nu se întâmplă.

Cam toate zilele sunt la fel. N-au personalitate. Puţine sunt cele care au importanţă. Şi e foarte bine că-i aşa. Dacă totul ar avea transcendenţă, s-ar zvârcoli în frământări, ar fi zguduitor, am putea înnebuni cu toţii. Povara intensităţii fiecărui moment ne-ar strivi.

Ne-am întors la casa de la ţară. Toţi se aşază pe terasă ca să mai bea ceva. Eu şi Agneta ne furişăm înspre grădină şi sere, în spatele grajdurilor. Am intrat puţin să aruncăm o privire în vechiul grajd şi în căsuţa părăsită. Totul e acoperit de praf şi plin de pânze de păianjen, de o sută de ani şi mai bine. Mese şi scaune din lemn, ustensile de bucătărie grosolane şi simpliste, o orgă veche cu pedale. Am intrat în seră. O căldură şi o umezeală sufocante. În mijloc trona o minunată plantă tropicală, cu zeci de flori. De o frumuseţe frapantă. Incredibil de frumoasă. Părea ireală. „O fi din regiunea Amazonului?“, am întrebat. „Nu cred. Ei călătoresc mult prin Asia şi Africa“, mi-a zis Ag-neta. M-am apropiat de planta aceea. O fi carnivoră? Era splendidă, fosforescentă, magică, cu nişte culori inimaginabile. Părea o capcană pentru naivi. Aveam senzaţia că-n orice moment s-

ar putea metamorfoza într-o gură uriaşă care m-ar înghiţi într-o fracţiune de secundă. Dar oricum, îmi doream s-o ating. I-am mişcat puţin tulpina. Dintr-odată, de sub acel desiş de tulpini, frunze şi flori, au început să se ivească şerpi. Se târau încet, fără nicio grabă şi în toate direcţiile. Nu atât de mari ca şerpii boa, dar nici foarte mici. Fir-ar al dracu'! Am ieşit de acolo cât ai zice peşte. Agneta a venit după mine, râzând. Închise uşa serei şi mă strigă ca să mă uit la şerpi prin geam, la adăpost de orice pericol.

— Nu sunt periculoşi. Vino.

— Futu-i paştele mă-sii! N-am crezut să dau de şerpi în Suedia.

— Nu sunt veninoşi.

— Ce dracu ştii tu despre şerpi, Agneta?

— Ştiu.

— Da, în teorie.

— A, da... Uite, mai sunt şi alţii.

M-am uitat prin geam. Mişunau. Un cuib enorm de şerpi se afla sub planta tropicală. I-am numărat. Paisprezece şerpi. Fiecare de un metru lungime. Unii chiar mai lungi. Se mişcau încet, somnoroşi. Se ascundeau prin alte colţuri.

— Sunt leşinaţi de căldură.

— În Cuba sunt şerpi?

— Normal. Veninoşi şi neveninoşi. Mai ales neveninoşi.

— Şi veninoşi?

— Nu, n-auzi. Ăia neveninoşi se îngraşă destul de bine şi se pot mânca.

— Bleah.

— Ha, ha, ha. Eu îi găteam. Când lucram pe plantaţiile de trestie de zahăr.

— Ooo, dar e o tradiţie sau ce e?

— Ce căcat de tradiţie? Foame. Ştii ce-nseamnă să tai trestie de zahăr douăsprezece ore pe zi, şi uneori chiar mai mult? Iar de mâncare ne dădeau doar puţină mămăligă şi două linguri de fasole. Când prindeam un şarpe era sărbătoare! Iar eu eram cel care-i gătea de fiecare dată.

— Aha, şi cine te-a învăţat?

— Foamea! E cel mai bun bucătar. Dacă într-o lună slăbeşti zece, cincisprezece kile... Odată au prins un şarpe. L-au vânat chiar pe plantaţie, dar nimeni nu ştia să-l gătească. Atunci m-am gândit: „Doamne Sfinte, asta înseamnă carne!“ Şi mi-a trecut prin cap să zic: „Eu ştiu. Tata m-a învăţat“. În realitate, pe tata îl îngrozeau şerpii ăştia, dar eu am reuşit să-i conving. Din momentul acela am devenit maestrul bucătar de şerpi.

Şi la fiecare patru, cinci zile apărea câte unul.

— Bineînţeles că trebuia să vii tu cu o minciună. Cum de ţi-a trecut prin cap să vorbeşti de tatăl tău într-o astfel de situaţie?

— Nu erau minciuni. Era inspiraţie. Instinctul de supravieţuire. Pe pisici n-am putut niciodată să le bag în oală. Să le mănânc, da, am putut. Pisică cu cartofi şi sos. Dar le găteau alţii.

— Bleah, nu pot să cred.

— Ne era foame, Agneta. În anii şaizeci am suferit o foamete cumplită. Eram băieţi între şaisprezece şi douăzeci de ani şi tăiam trestie de zahăr ca nişte animale, mâncând pe zi doar câteva grame de mămăligă şi fasole.

— Nu puteaţi să vă împotriviţi?

— În armată nu mişti în front.

— Şi nu te-ai îmbolnăvit mâncând porcăria aia?

— Nu, din contră. Eram mai vânjos ca acum. Munceam ca nişte animale toată ziua, iar noaptea ne duceam să regulăm văcuţe sau iepe. Iar serile de duminică ni le petreceam boxând timp de ore întregi, fără

să ne oprim. Odată i-am făcut knockout pe doi, unul după altul.

Agneta s-a strâmbat de scârbă sau de uimire. M-a întrerupt:

— Nu cred că tu… Cu văcuţe şi iepe?

— Ha, ha, ha! La vârsta aceea sau fuţi ce găseşti sau faci laba toată ziua. E normal.

— Nu. E anormal.

— Odată, la o recoltă de trestie de zahăr, în Moron, în nordul zonei Camagúey, am găsit o junincă neagră aproape de tabăra noastră. N-am să uit. Era o dulceaţă. Avea sexul rozaliu, micuţ. Dar noi eram mulţi. Când mi-a venit rândul, deja trecuseră pe-acolo între cinci şi douăzeci, aşa că gaura aia se transformase într-o baltă de spermă. Când am penetrat-o se auzea „cloci, cloci, cloci“. Ha, ha, ha! Iar după mine urmau şi alţii. Presupun că erau vreo treizeci sau patruzeci pe noapte. Sau poate chiar mai mulţi.

— Vai, te rog, termină. Eşti lipsit de scrupule.

— La vârsta aia nimeni n-are scrupule. Scrupulele vin cu timpul.

— Aaa, nu încerca să te justifici.

— În plus, văcuţei chiar îi plăcea. Stătea cuminte. Nu se mişca. Era ca şi cum s-ar fi

concentrat ca să nu piardă niciun amănunt din tot ce se întâmpla. Cu iepele nu era acelaşi lucru, fiindcă...

— Nu, nu, te rog, ajunge.

— Bine, bine. Nu dramatiza. Eram foarte tânăr. Parcă am şi uitat.

Cred că vorbisem prea mult. Chipul i se schimbase. Mi se părea puţin speriată, întristată. Ceea ce pentru mine este un lucru normal, pentru ea e anormal. Sunt sigur că suedezii adolescenţi de la ţară şi-o trag şi ei cu iepele, cu scroafele şi cu junincile atunci când le vine la îndemână. Iar dacă n-au decât tractoare şi secerătoare prin jur, sunt obligaţi să facă laba ca toată lumea. Şi cu asta basta. Nu trebuie să complici lucrurile fără sens. Din fericire nu i-am povestit şi despre căţelele pe care le regulasem înainte, când aveam treisprezece sau paisprezece ani.

Tăcerea s-a aşternut din nou. Un minut de tăcere, două, trei. Zic:

— Bine, hai, să mergem.

— Da.

Ne-am luat la revedere. Ne-am urcat în maşină şi am refăcut drumul şi fără să o luăm pe autostradă. E o şosea îngustă, pe unde nu prea trec maşini. Străbatem un

peisaj impresionant cu păduri dese, întinse şi verzi. Suntem încordaţi, radioul e stricat. Tăcere deplină şi pădurile astea nesfârşite şi copleşitoare. În cele din urmă, mă hotărăsc şi spun:

— Eşti supărată pe mine?

— Nu dar am nevoie de...

— De ce?

— Nu ştiu cum să-ţi zic. Am nevoie de...

— Timp ca să asimilezi lucrurile, un moment în care arbitrul să poată număra, ca-n box.

— Exact. Nu pot să mă prefac că mă simt în largul meu. Nu-i aşa.

— Îţi promit că nu-ţi voi mai povesti nimic din trecutul meu. Tu nu povesteşti. E mai bine aşa.

— Nu-i adevărat. Eu vorbesc despre trecutul meu.

— Dar nu despre lucruri importante.

— Îmi place să ştiu lucruri despre tine. Să-ţi cunosc trecutul, tot, dar... Uneori e foarte complicat.

— Tu eşti foarte inteligentă, vrei să ştii totul despre mine şi eu să nu ştiu nimic despre tine. Hai, dă-ţi drumul la gură, cubanezule, vorbeşte. Afurisită suedeză a mai dat peste mine! Ha, ha, ha!

Am râs. Ne destindem puţin. Mi-e somn. Mă întind în scaun şi o întreb:

— Ţi-e somn?

— Nu. Nu dorm niciodată la volan.

— Eşti sigură? Dacă ţi-e somn, atunci eu...

— Nu, nu. Dormi. Odihneşte-te puţin.

Mă întind şi închid ochii. Mă gândesc, ce bine că nu am povestit nimic despre căţea. Regulam căţeaua aia în casa bunicii mele, la ţară. De cum mă vedea, începea să geamă. Verile alea la ţară erau tare plăcute. Odată, bunica m-a surprins masturbându-mă în poartă: „Ah, d-aia nu ţi se auzea glasul! Te rog, bagă-ţi-o la loc în pantaloni. O să-ţi pierzi minţile. Vino, aici. Ajută-mă să dau lăturile astea la porci“.

Mulţi ani mai târziu şi fiul meu se masturba, în faţa televizorului. Tot timpul. Până şi atunci când dădeau ştirile. Era convins că nimeni nu-l vedea. Maică-sa l-a descoperit într-o bună zi şi s-a supărat:

— Oh, e nebun. Trebuie să facem ceva. Trebuie să-l ducem la vreun psiholog.

— Nu trebuie să facem nimic. E un lucru normal.

— Ţie absolut orice ţi se pare normal.

— Da, aşa e. O labă mică din când în când e ceva normal. La vârsta asta e ceva normal.

Şi acum, la anii mei, cred că e ceva normal. Uneori n-ai încotro.

19.

Lucram pe un câmp plin de apă, iar noroiul mi se lipea de talpa bocancilor. Trebuia să lucrez aplecat. Băgăm mâinile în noroi ş scoteam cartofi. Era o zi cenuşie, burniţa, şi-mi era foarte frig. Nişte corbi croncăneau. Se auzeau clar. Era un chin să aduni cartofii aceia. Trebuia să-ţi bagi mâna până la cot în noroiul negru şi rece. Atunci am văzut cum nişte lipitori uriaşe, la fel de negre ca şi pământul, îmi urcau încet pe braţe, pe gât, pe faţă şi mă umpleau de bale. Le simţeam cum îmi urcă pe spate. Unele mi se lipeau de piele şi mă sorbeau. Le simţeam pe lipitori cum îmi sugeau sângele, dar nu puteam să le smulg de pe mine. Era imposibil să mă eliberez de lighioanele acelea ce se târau pe mine, tot mai multe. Nu puteam să mă opresc din lucru. Mâna dreaptă o aveam îngropată în noroi, în căutare de cartofi. Iar stânga

complet acoperită de lipitori negre şi scârboase. Complet acoperită. Nici pielea nu mi se mai vedea. Simţeam cum mă transformam încet, încet într-o lipitoare. M-am trezit strigând şi dând din mâini, încercând să mă descotorosesc de lipitorile care dispăruseră. Of. M-am sculat. Agneta boscorodi ceva, se întoarse cu spatele şi-şi continuă somnul. N-a simţit nimic. M-am dus la bucătărie să beau apă. Am făcut pipi. Două noaptea. M-am uitat pe geam. Bă-tea puţin vântul, iar chiparoşii, mestecenii şi stejarii din cimitir se mişcau. Luna era ascunsă printre nori, dar era o noapte luminoasă şi mormintele se puteau vedea foarte bine. Le-am numărat. Douăzeci şi şapte. Altele rămâneau ascunse printre copaci şi prin spatele bisericuţei luterane.

Am mai băut puţină apă, am închis ochii şi m-am gândit: „Dorm puţin şi prost. Să vedem... De la unsprezece şi jumătate am dormit numai două ore şi treizeci de minute. Doar atât“. M-am dus în cameră, m-am urcat în pat fără să fac zgomot. Trebuia să mai dorm puţin. Atunci mi-am dat seama că visul de coşmar cu lipitorile a fost colorat, am simţit mirosul, atingerea, zgomotele, temperatura, iar eu mergeam pe

o stradă înfundată şi murdară. Eram cu un prieten, nu ştiu exact cu cine, dar eram însoţit de un prieten. O tânără, o curvă, face pipi pe un perete. Lucru ciudat la o femeie. Sau dificil. Dar ea asta făcea. Dădea drumul la un jet puternic, pe perete. Termină şi intră în clădire. În spatele unui geam femeile se lăsau privite. Era un bordel. Toate dezbrăcate, în paturile lor, se unduiau lasciv, îşi desfăceau picioarele şi ni se arătau. Cea care urinase pe stradă intră în acel moment. Era Gloria. Nu ne vedea. Avea un chip diavolesc. O expresie perversă. Se dezbrăcă şi se întinse pe pat, îşi desfăcu picioarele şi-şi arăta sexul prin geam. Cu ochii pe jumătate închişi. Nu ştia cine o priveşte. Voia numai bani. Mă simţeam atât de rănit! M-a durut atât de mult s-o văd pe Gloria făcând lucrul acela, cu acea expresie de plăcere şi satisfacţie prefăcută şi, în acelaşi timp, de ură şi răzbunare. M-am simţit făcut praf pe dinăuntru şi am început să plâng. Îmi curgeau lacrimile şi mucii şi suspinam. Nu puteam să mă abţin. Ştiam că Gloria nu-mi mai aparţinea şi că niciodată n-o voi mai putea atinge. În clipa aceea tocmai o pierdeam pe Gloria şi ea continua să se

mişte lasciv în patul acela. M-am uitat în jur şi am găsit bucăţi de cărămidă. Toată strada era plină de moloz şi bolovani, în afară de rahat de câine şi tot felul de scârboşenii şi vomă. Am început să arunc cu pietre şi moloz în geamul bordelului, dar acesta nu se spărgea. Le azvârleam cu furie, plângând, turbat de durere, dar nimeni nu băga de seamă turbarea şi durerea mea. Groaznic. M-am trezit plângând. Plângând ca un copil. Suspinând. Fără să mă pot opri. Agitat. Nu puteam să respir. M-am aşezat în fund, pe pat. Într-un sfârşit am putut să-mi înfrâng suspinele şi să mă autoconving că nu era vorba decât de un coşmar. „A fost doar un coşmar“, mi-am spus în repetate rânduri. Tuna. M-am dus în sufragerie şi m-am aşezat pe canapea. Era două şi jumătate. Tunetele răsunau seci şi violente. Fără ecou, fără rezonanţă. Sunau ca o avalanşă de pietre enorme care se rostogoleau pe un povârniş, lovindu-se între ele. O explozie de lumină. Pentru o secundă se vedeau norii negri prin geamul imens al sufrageriei. Şi imediat izbea zgomotul surd şi sec al tunetului. Câteva secunde de tăcere şi întuneric şi din nou biciul de

lumină şi tunetul răsunător. A început să plouă.

De trei zile nu m-am bărbierit şi nici nu mi-am făcut baie. Put, dar tot nu mă spăl. Am nevoie să-mi simt propriul miros, dar aici e complicat. Transpir puţin, căci atmosfera e uscată. E imposibil să miroşi urât. Atunci când îmi simt mirosul de transpiraţie acru, sunt ca o fiară. Aici mă îmblânzesc. Dacă o ţin aşa, cu timpul o să mă fleşcăiesc. Şi asta nu-i a bună. Îmi place să fiu ca trunchiul unui stejar, ca un bici, ca furca diavolului, ce mama mă-sii! Mă plimb puţin prin pădure, în timp ce mă gândesc la toate astea. Cum de-or putea unii să trăiască în plictisul ăsta? Încerc să mă limpezesc. Mă întorc acasă. Agneta munceşte ca nebuna: dă cu aspiratorul, spală rufe şi coboară din cinci în cinci minute la subsol. Duce şi aduce rufe. Cară două covoare în faţa blocului şi le bate. Toate astea le face concomitent. Pe la douăsprezece pregătesc masa: salată mexicană, somon, brânză şi bere. Iese soarele. Cerul se luminează. Creşte temperatura. Acum e cald şi puţină umezeală. Ne ducem pe o plajă din apropiere. Vorba vine, plajă. În realitate, e

un gazon imens cu câteva zeci de persoane care stau la soare. O pădure foarte mare, gazonul şi un dig din lemn care se prelungeşte câţiva metri în Marea Baltică. Unii se aventurează şi sar în apă să înoate câteva minute.

Alegem un loc puţin aglomerat ca să întindem un cearşaf roşu şi nişte prosoape. Soarele arde. Ne ungem cu ulei. Aproape de noi se află o doamnă cam de şaizeci de ani. Poate şaizeci şi cinci. E la trei meri de noi. Lângă ea are o bicicletă şi un rucsac mare. Şi-a scos sutienul şi pielea îi e zbârcită, bronzată şi plină de pistrui şi pete. Sfârcurile le are foarte mari, închise la culoare şi erecte. Odinioară, a avut sâni mari şi fermi. Acum sunt două bucăţi de piele care atârnă din belşug de-o parte şi de alta. Îşi ţine braţele în sus, iar la subsuori i se văd nişte fire de păr blonde, albe şi lungi. Stă întinsă, are gura deschisă cu dinţi galbeni şi murdari. E atât de delăsată, de apatică, cu pielea zbârcită, despuiată şi încremenită. Seamănă cu un cadavru. Mă uit mai bine şi mi se pare că am dreptate: abia dacă respiră. Pare a fi cadavrul unei bătrâne şi urâte doamne. Cadavrul unui trup degradat şi deteriorat. Dinspre mare

se simte o briză uşoară, stăruitoare cu miros de sulf. Tăcere deplină. Doar şoaptele cuiva care vorbeşte lângă noi mai plutesc în aer şi zgomotul surd al valurilor care se izbesc de stâncile de pe ţărm. Nu se zăreşte niciun pescăruş şi nicio altă pasăre. Briza nu reuşeşte să mişte copacii. Nu se aud copii. Sunt câţiva, dar nu se joacă. Sunt cuminţi. Se aude doar zgomotul unei bărci cu motor care trece pe mare cu toată viteza prin faţa noastră şi lasă în spatele ei o urmă de spumă albă. Mă simt singur. Definitiv şi complet singur pe lume. E deprimantă senzaţia asta de singurătate absolută. Citesc puţin, beau cafea, mă prăjesc la soare. Agneta îmi spune că nu poate sta mult timp la soare.

— De doi ani n-am mai fost la plajă.

— De-atâta timp?

— Sau poate şi mai mult. Să fie trei ani. Nu-mi amintesc.

— Bine, nu-ţi face probleme. Ceva mai târziu o să ne aşezăm sub umbra copacilor.

— Nu, nu.

— Ah, da, ai alergie.

— Da, mult polen. Nu vreau să mă apropii de iarba aia.

— Îhî, mă duc să înot puţin.

— Apa e rece, poate că n-o să-ţi placă.

După cincisprezece minute mă întorc. Acum vântul bate mai puternic şi se simte şi mai intens mirosul de pucioasă. Doamna cadavru stă în aceeaşi poziţie. O fi murit? E impresionant să vezi corpul acesta atât de distrus şi de despuiat, parcă uitat în iarbă. Aproape că nu respiră. Absolut nemişcată.

— Agneta, scoate-ţi sutienul.

— Ce?

— Sutienul, partea de sus a costumului de baie.

— A... Nu, nu.

— De ce?

— Nu.

— Ca să te bronzezi peste tot. Ai sânii albi.

— Nu.

— Ţi-e ruşine?

— Da.

— Eşti atât de suedeză pentru alte lucruri şi pentru asta parc-ai veni de la ţară.

— Eu sunt de la ţară.

De partea cealaltă a râului nişte camioane descarcă pământ peste stâncile de pe ţărm. Sunt trei camioane imense şi fac un zgomot teribil. Aruncă pământul, fac

praf şi pleacă. E o fabrică mai încolo. Din nou se aşterne tăcerea.

O oră mai târziu ne întoarcem acasă. Agneta pregăteşte masa de seară, iar eu un cocktail. Beau un pahar. Mă duc în sufragerie. Dau drumul la televizor. Mai e ceva până să înceapă serialul Simpson’s. Văd un program al poliţiei. Sunt ştiri scurte de zece, douăsprezece minute. Un african a furat o maşinuţă de jucărie dintr-un magazin. Responsabilul cheamă poliţia să-l ia pe acesta cu duba. Negrul scoate o bancnotă. Vrea să plătească maşinuţa. Responsabilul nu vrea ca africanul să plătească. Vrea să-l nenorocească şi să-l dea pe mâna poliţiei. Nu înţeleg. Vorbesc în suedeză. Negrul se apără, vorbeşte, gesticulează, explicând că tipul acela îşi doreşte să-l strângă de gât. El vrea doar să plătească jucăria şi cu asta basta. Cei doi poliţişti, foarte liniştiţi, vorbesc şi ei. Camera de luat vederi lărgeşte planul şi se vede că e Crăciunul. Apoi apare africanul afară, vorbind lângă duba poliţiei. Stau în picioare pe zăpadă. Sunt înconjuraţi de brazi de Crăciun. Agneta mă cheamă. Masa e gata. Sting televizorul şi îmi termin de băut cocktailul.

20.

Lucrurile au început să se schimbe fără să ne dăm seama. Acum Agnetei îi place să meargă la cumpărături la supermarket şi să aibă în frigider şi altceva în afară de pâine şi somon. Uneori chiar cumpără delicatese cum ar fi brânză feta sau măsline andaluze mari în saramură. Îi place să umble fără sutien şi să i se vadă sfârcurile prin tricou. Nici nu mai găteşte o zi pe săptămână, ca mai apoi să congeleze mâncarea şi s-o păstreze în frigider. Nepoata cea cu ţâţele frumoase a venit pe la noi şi a rămas plăcut surprinsă: „Vai, mătuşă, niciodată n-ai avut un frigider atât de plin, cu atâtea soiuri de mâncare. Ce bine“.

Face bancuri pe socoteala mea cu vecina milionară. „Pe an ce trece apare în ziar cu tot mai multe milioane. Anul trecut avea douăzeci şi două de milioane, dar s-a măritat. Sorry. Nu pot să fac nimic pentru tine, ha, ha, ha!“ Iar eu o întreb: „Şi dacă rămâne văduvă pe neaşteptate, tristă şi singurică, şi are nevoie de cineva care să-i ţină de urât?“ „Ne mutăm imediat în Karesuando sau în Laponia, ha, ha, ha!“

E mai veselă. În fiecare zi citeşte horoscopul din ziare. Săgetător şi Vărsător. Ea şi eu. Şi trage concluzii. Sau mergem la hipodrom şi face pariuri, entuziastă. Are de gând să vină pentru un timp la Havana şi să lucreze acolo. Ieri am luat micul dejun pe balcon. În mai toate balcoanele blocului sunt ghivece cu flori şi-mi zice:

— Vecinii voştri au multe flori.

— Mai puţin vecinul care are câini şi tu.

— Hmm... Pot să am şi flori. Un pic mai târziu mă duc să cumpăr.

Rămânem câteva clipe tăcuţi. Îi spun:

— Cred că atunci când am venit eu aici treceai printr-o etapă de lehamite. Sau de tristeţe. Nu ştiu exact.

— Da, puţin.

— Nu-ţi păsa de ce se întâmplă.

— Îhî.

— Acum ai prins viaţă.

Ochii i se înroşesc şi e gata să plângă. Se duce la baie. Aştept cu răbdare. Într-un sfârşit iese. Şi-a spălat un pic faţa ca să se refacă şi îi spun ceva reconfortant:

— Nu-ţi face griji, iubito. Toţi trecem prin perioade de tristeţe şi delăsare.

Se lipeşte de mine, mă îmbrăţişează şi mă sărută. Pentru prima dată face un gest atât de dulce. Şi eu o mângâi:

— Vai, ce bine. Te iubesc mult de tot, Pedro.

Ne mângâiem fără să scoatem o vorbă. Imediat mi se scoală şi mă frec de pulpele ei, dar nu vrea să facă sex. Se naşte între noi o adiere de tandreţe. Iubirea, tăcerea şi tihna.

După-amiază a adus nişte pungi cu ghivece cu flori şi o sticlă mare cu produs fertilizant. Am lucrat un timp şi am înlocuit ghivecele vechi cu cele noi. Apoi ne aşezăm şi îi vorbesc despre plaja aia de nudişti care e destul de aproape.

— Nu-mi mai cere asta. Nu vreau să merg.

— Ţi-e ruşine?

— Da, bineînţeles.

— Vai, iubito, hai, fă-mi pe plac. Mai avem de petrecut împreună doar câteva zile. Peste o săptămână plec şi cine ştie, poate că nu mă voi mai întoarce niciodată în Suedia.

Ea devine lacrimogenă. Uneori, Pedrito, cel care-i manipulează pe toţi, iese la iveală

şi sparge toate recordurile de potlogării. O mângâi puţin. O sărut şi-mi spune:

— Nu ştiu unde e.

— Sun-o pe prietena ta lesbiana şi întreab-o.

— Lesbiana? Cum de ştii că e?

— Fiindcă se vede de la o poştă.

— Vai, aparenţele...

— Uneori înșeală. Iar alteori, nu. Îmi plac lesbienele. Mă simt foarte bine în compania lor. Când eram foarte tânăr am avut două, trei aventuri cu nişte lesbiene, vai, erau superlesbiene, parcă erau băieţei.

— Vai, te rog, termină. Nu-mi mai povesti nimic. Cum îţi poate plăcea o femeie care pare un bărbat şi care se poartă ca un bărbat?

— Păreau băieţei, dar nu erau băieţei. Mereu mă rugau să le sodomizez. Erau înnebunite să le sodomizez. Şi continuă să-mi placă lesbienele astea atât de masculine. La fel ca travestiţii. Mă amuz cu...

— Oh, te rog, încetează. Nu mai vreau să ştiu nimic. Eşti un, un... Nu ştiu cum se zice.

— Un pervers.

— Da, asta.

— Dar îţi plac perversiunile mele. Şi nu ştii decât câteva episoade.

— Mai sunt şi altele?

— Fireşte. Povestea asta are mai multe părţi. Ha, ha, ha! „Spectacolul plăcerilor cubaneze!“

O sună. Caută o hartă. Stabileşte cu exactitate locul. Cercetează starea şoselelor. Se interesează de prognoza vremii. Pregăteşte bagajele. Mai lipseşte GPS-ul. Ziua următoare, de dimineaţă, ne-am pus în mişcare. Era puţin supărată fiindcă mergea oarecum împotriva dorinţei ei.

A fost o mică furtună într-un pahar cu apă. Pe plajă nu s-a întâmplat absolut nimic. Şi eu m-am simţit foarte dezamăgit. Nu vedeai oameni frumoşi. Doar bătrâni şi bătrâne cu burtă mare care abia dacă mai puteau să meargă. Ne-am plimbat puţin privind panorama aceea dezolantă şi Agneta, pe un ton plin de emfază, mi-a spus:

— Nu înţeleg. Sunt oameni care se excită când văd asta.

— Ţie ţi se face rău când vezi bătrâni în pielea goală.

— Da.

— Pentru că deşteaptă în tine o imaginaţie bolnăvicioasă. Eu îi ignor. Ei sunt acolo, iar eu sunt aici.

— Ştiu. Ştiu asta.

— Plaja e foarte frumoasă. E un soare torid, e linişte, vecinii cei mai apropiaţi se află la cincizeci de metri de noi, aşa că de ce te plângi? Dezbracă-te şi lasă-te purtată de val.

— În pielea goală?

— În pielea goală. Ca să te bronzezi uniform. Ai fesele şi sânii albi.

— Ha, ha, ha!

E o plajă de câţiva kilometri. Marea majoritate a oamenilor sunt îmbrăcaţi: stau unii peste alţii, ca sardelele, copiii urlă şi te scot din pepeni. Pe mal se găsesc nişte stânci enorme şi o plăcuţă mică din lemn pe care e scris: „Exclusiv nudişti“. De o parte şi de alta a plăcuţei se află limbul, adică o bună bucată de plajă virgină. Apoi începe teritoriul păcatului. Aici ne aflăm noi.

După un timp se înveseleşte puţin, înotăm, bem ceva care ne răcoreşte, îi pun mâna pe sâni, o sărut, o mângâi, îi vâr un deget în sex, deja era umedă, privesc cu coada ochiului şi, da, aşa este: o pereche de bătrâni ne privesc şi nu o fac deloc cu

discreţie. Tuturor ne place să fim *voyeur*-i. Este extraordinar să poţi face un bine celorlalţi.

Pe seară, când ne-am întors, m-a invitat la masă într-un enorm hotel, care îşi anunţa în gura mare flota sa navală cu o capacitate pentru vreo cinci sute de iahturi şi terenul de golf cu douăzeci şi patru de găuri şi restaurantele cu specialităţi din bucătăria chinezească, japoneză, mexicană etc. În fine, totul era perfect. Îmi plac la nebunie femeile care ştiu să-şi cheltuiască banii :u rost. Am mâncat pe terasa din faţa mării. O salată Cesar, colosală, cu creveţi, un pic de carne de vită şi vin roşu. Vinul şi atmosfera aceea au binedispus-o atât cât să ajungă să-mi facă anumite mărturisiri, pe care până atunci le ţinuse sub secret. Eu îi povesteam că viaţa e făcută din etape. Şi că nimic nu e veşnic. Şi că dacă unul îşi dă seama de asta, se bucură mai mult de fiecare moment.

— E adevărat. Nu m-am gândit niciodată la treaba asta. Eu am avut case mari de câte trei etaje, cu nouă dormitoare, cai de curse şi antrenori, câini, iahturi, grădini, bijuterii, iar în fiecare zi de vineri, pe durata verii, la cinci după-amiaza primeam

vizite, ieşeam la plimbare zilnic..., ohhh..., au fost nişte ani foarte frumoşi.

— Soţul tău era actor sau...?

— Nu. Afaceri. Şantiere de iahturi, un hotel şi nu mai ştiu ce. Afaceri. Acum trăiesc o altă etapă. Şi gata.

— Acum te afli în etapa sobră. Blugii tăi ponosiţi, pantofii rupţi... Acum înţeleg de ce nu povesteşti nimic despre trecutul tău. Sunt un norocos: stoic în Cuba, sobru în Suedia. Mişto de tot, prieteni!

— Ohhh...

— Ar trebui să-mi povesteşti tot, iar eu să scriu un roman. Să-mi spui cum amanta suedeză a evoluat de la consumismul cel mai scârbos, de la vidul existenţial, până la sobrietatea unei pâini integrale, a unui morcov crud, a ceaiului fără zahăr şi la amantul tropical.

Au venit cu cafeaua şi nota de plată. Ea a plătit cu bani cash.

— Haide, Agneta, un whisky, pentru mine. Cumpărăm o sticlă şi ne îmbătăm.

— Oh, nu. Conduc. Tu, da, poţi să bei.

— Nu, dimpotrivă. Eu vreau ca tu să bei ş să te îmbeţi. Atunci o să-mi povesteşti tot, ca să scriu *Amanta suedeză.*

— Nu e nimic de povestit. Viaţa mea e plictisitoare.

— Gloria spune acelaşi lucru. Asta o spun întotdeauna cele mai mari păcătoase.

— Pe cuvânt. Mereu a fost foarte plictisitoare. Romanul ar fi o gogomănie, pe care nimeni n-ar citi-o.

Fără să vreau, gândul îmi zboară la Cuba şi Gloria. Dacă ei îi propun să cumpărăm rom şi să ne îmbătăm, o facem într-o secundă, ne ducem pe ţărmul mării şi imediat după ce ia două înghiţituri începe să-mi istorisească poveştile aventurilor sale. Una după alta. Cu entuziasm. Ne plimbăm puţin prin orăşelul de lângă flota navală. Mult prea turistic. Uit de whisky şi-mi aduc aminte de tinereţe:

— Orăşelul ăsta îmi aduce aminte de Varadero.

— Varadero Beach?

— Îl ştii?

— E foarte cunoscut. Mulţi suedezi se duc pe plaja aceea.

— Am trăit acolo până la treizeci de ani. Între Matanzas şi Varadero. Aventurile mele lesbiene s-au întâmplat pe plaja aia, în anii şaptezeci. Deceniul Cenuşiu. Pentru mine a

însemnat Deceniul Despuierii. Orgia Perpetuă.

Am trecut prin faţa unui magazin de bijuterii. În vitrină era expusă o frumoasă colecţie de lănţişoare de aur. I-am spus:

— Hai să ne uităm la lănţişoarele astea.

— Îţi plac?

— Totdeauna mi-am dorit unul, dar sunt mult prea scumpe.

Am intrat. Ne-au primit foarte frumos. Îmi plac cele groase din aur ciocănit. Preţuri excesive pentru buzunarul meu. Continuăm să ne plimbăm:

— Mult prea scumpe. În Cuba e posibil să-l cumpăr la jumătate de preţ.

— Atât de ieftin? Imposibil.

— Da dar nu de la magazin. În stradă, de la cineva din cartier.

— Oh, dar... Poate că sunt furate.

— Păi da, furate. Mai ales de la turişti.

— Oh, nu e bine. Nu trebuie să cumperi de-acolo.

— De ce nu? Sunt cele mai ieftine.

— Am şi eu o colegă de serviciu căreia i s-a furat un lănţişor de aur în Havana. La doar trei ore după ce a ajuns acolo, în timp ce se plimba. I l-au smuls de la gât. Îl avea

asigurat şi şi-a cumpărat altul mai bun, dar... Nu se cuvine un astfel de lucru.

— De ce?

— Eşti complice la furt. Nu poţi să faci asta.

— Sunt multe lucruri pe lumea asta care n-ar trebui să se facă. Şi se fac. Şi toţi suntem complici. Când tu erai bogată, ştiai de unde scotea banii soţul tău?

— Din afaceri. Erau bani câştigaţi cinstit.

— Ai idee câte salarii mizerabile plătea şi pe câţi îi obliga să muncească ca nişte animale? Oricum, fura.

— Nu cred. Era cinstit. Un om foarte bun. E mort. Era un om decent.

— Niciun om de afaceri nu e decent. Niciun om politic nu e decent. Nimeni nu e decent. Ce e aia decenţă? Hai, nu zău, Agneta! O să cumpăr lănţişorul de la cine-l dă mai ieftin. Mă doare-n cot dacă l-au furat unui turist care-şi etala aurul într-o ţară unde oamenii suferă de foame. Foamete şi anemie! Asta, într-adevăr, e indecent.

— Indecent e ce vrei să faci tu: să porţi lănţişorul de aur ca să te vadă vecinii tăi flămânzi.

— Eu cel puţin recunosc că sunt indecent şi egoist şi adeptul zicalei „să-şi salveze curul cine poate“. Accept că sunt astfel. Nu dau lecţii de morală şi de tot felul de drăcii. Accept lumea aşa cum este.

Ne-am supărat, nu vorbim. Continuăm plimbarea.

— Vrei o cafea? Te invit.

— Nu, mulţumesc. Păstrează-ţi banii pentru lănţişorul tău.

— Ah, iar începi?

— Nu, te rog, putem să bem cafeaua acasă.

21.

Ne-am întors acasă. Supăraţi. Fără să scoatem o vorbă. Ne jignisem reciproc. M-am aşezat pe balcon, dar nervii mă rodeau în stomac. M-am dus la bucătărie am pregătit un gin tonic. Mi-am aprins un trabuc şi m-am aşezat din nou. Agneta se uita la televizor, la ştiri. M-am gândit foarte serios ca-n ziua următoare să mă duc la agenţia de turism şi să devansez data plecării.

Atunci a venit mama ei. Ne-am văzut doar de trei, patru ori, dar ne înţelegem

bine. E o doamnă simpatică, de şaptezeci şi şase de ani, puternică, vitală. Mereu vrea ca eu să o sărut sau să spun un banc. Azi se prezintă cu nişte ochelari de soare enormi, foarte bine coafată, un şirag de perle, elegantă, dar în acelaşi timp discretă. O primesc cu un zâmbet larg.

— Oh, Liz Taylor in my house! How are you?[28]

Râdem cu toţii. O sărut ca de obicei, ceva cu totul neobişnuit pe aici. Suedezii nu se pupă. La televizor comentează ceva despre bursă. E subiectul ei preferat. Vorbim despre acţiuni şi îi spun:

— Acţiunile de la Scania urcă rapid.

— Nu cred. Volvo o să cumpere Scania.

— Atunci trebuie cumpărate acţiuni de la amândouă.

— Greşit. Numai de la Volvo. E firmă solidă.

— Dumneavoastră aveţi multă experienţă. Mai bine facem cum ziceţi.

— Iar dumneata, Pedro Juan, mereu eşti cu informaţiile la zi. Dacă ai vorbi suedeza, ar fi extraordinar.

---

[28] Vai, Liz Taylor la mine în prag. Ce faci?

— Dacă aş vorbi suedeza şi dacă aş avea un milion de coroane, noi doi am forma o echipă nemaipomenită.

— Oh, da, v-ar plăcea?

— Sunt pe tuşă. Acum mă scarpin la coaie şi joc la bursă - chestia asta o zic în spaniolă.

— Ce spui? În engleză, te rog.

— Spuneam că eu aduc noroc. Le port noroc celorlalţi.

— Aceasta nu este o chestiune de noroc. Trebuie să cercetezi piaţa.

— Jumi-juma. Cercetare şi baftă.

— Crezi?

— Fireşte. Am fi o echipă grozavă.

Agneta serveşte cafea şi fursecuri.

— Mamă, pe Agneta nu putem s-o băgăm în echipa noastră. Nu prea are habar de viaţa pragmatică.

— Nu. Niciodată n-a ştiut cum să facă bani.

— Îi plac banii, dar nu ştie cum să-i câştige.

— Nu, băiete, adevărul e că nu-i plac banii. Niciodată nu i-au plăcut banii, nici să trăiască mai bine, nici nimic. Eu nu ştiu ce-i place.

— Păi, mie, da, îmi place să trăiesc bine. Dar nu mai vreau să muncesc.

— Dumneata eşti inteligent.

— Mamă, de mic copil tot muncesc. Şi ce am realizat? O bicicletă veche şi mâncată de silitră.

— Vai, dumneata n-ai maşină?

— Am avut. Timp de mulţi ani. Acum e un adevărat lux. Am o bicicletă veche.

— Vai, imposibil.

— Acum doar scriu şi pictez. E foarte uşor. Asta, da, viaţă.

— Trebuie să scrii un bestseller, Pedro Juan.

— Bună idee.

— Iar banii câştigaţi o să te sfătuiesc eu cum să-i investeşti. Există câteva companii foarte solide.

— Îţi mulţumesc mult, mamă. O să vorbesc cu editorul meu. Poate c-o să pun de-un bestseller. Totul e posibil. Ha, ha, ha!

Nu beau cafea. După ginul tonic o dau pe vodcă cu coca-cola. Mama povesteşte că ieri s-a dus cu una dintre nepoate să vadă un vapor de croazieră de lux, care e ancorat în port.

— Nepoata mea lucrează pe vaporul acela. Începe mâine.

— Cu ce se ocupă?

— E o fată de douăzeci şi doi de ani. Frumoasă, înaltă. N-ai ghici niciodată ce serviciu are.

— Nu ştiu.

— Crupier.

— Vai, ce bine. La cazinoul de pe vapor.

— Ha, ha, ha! Da. Vorbeşte foarte bine engleza şi germana. E bine şcolită. Au ales-o din două sute de alte aspirante. E foarte dibace la jocurile de cărţi, ştie şiretlicuri, semne cu ochiul. Foarte interesant. Trebuie să ai un al şaselea simţ.

— Foarte bine. O muncă interesantă şi-n plus călătoreşti.

— Şi eşti în contact cu oameni cu foarte mulţi bani. Milionari. Numai nemţi şi americani. Să vedem dacă pune mâna pe vreun milionar.

O privesc şi zâmbesc. Aceeaşi poveste dintotdeauna: bunică pragmatică caută soţ bogat pentru nepoata ei frumoasă. Peste tot e la fel. Oriunde m-aş duce, dau peste acelaşi lucru: în Haiti spun că noi, cubanezii, trăim bine. Cubanezii spun că-n Miami e trai pe vătrai. În Miami lumea zice că trebuie să te duci în nord, la Chicago sau la New York. În New York zic că nemţii o

duc bine. Iar în Germania se zice că japonezii sunt bogaţi. Iar în Japonia se spune că e mai bine în Elveţia. Şi tot aşa. E ca un lanţ vicios. Mereu se crede că vecinul o duce mai bine. Iar partea cea mai tâmpită e că de multe ori e adevărat.

Mama a plecat. Noi am rămas aşezaţi pe canapea. Unul lângă altul. Eram puţin pilit după atâtea pahare de vodcă cu coca-cola. Ea m-a mângâiat. Am sărutat-o. Avea gust de cafea. Eu miroseam a vodcă şi a tutun. I-a venit ideea să se ducă la bucătărie și să se întoarcă în sufragerie cu un castron cu lapte călduţ şi cereale. S-a aşezat lângă mine şi a început să mănânce rahatul ăla. M-am abţinut ca să n-o plesnesc şi să arunc pe jos castronul cu terciul ăla scârbos.

E imposibil s-o înţeleg pe femeia asta. Sunt beat. Mă mângâie, mă excită, mi se scoală, aproape că am uitat că ne-am certat. Presupun că şi ea e excitată şi-şi doreşte o bună partidă de sex, ca să ne împăcăm, dar deodată apare cu o farfurie plină de cereale, când eu credeam că ar apărea în plan romantic, cu un pahar de brandy în mână şi îmbrăcată doar într-un neglijeu negru și transparent. Ah, la dracu’ mă enervez, nu pot s-o mai suport! De

necrezut! Nu are nici cea mai mică idee despre cum trebuie procedat la momentul potrivit. Pe femeia asta au căcat-o la naştere!

— Agneta, ce pizda mă-tii ai? Tu chiar eşti idioată, femeie!

— Ce? Nu înţeleg.

— Te rog, fă-mi plăcerea şi dispari de-aici cu terciul ăsta. Aruncă-l! Pune un film porno, suge-mi puia, fă dracu' ceva...

— Porno? Nu avem. Tu ştii că nu...

— Dacă-ţi trag câteva la cur, să vezi cum ieşi în patru labe, ca să cumperi cincizeci de filme porno!

— Vai, nu. Eşti beat! Ce tot spui?

— Bea ceva. Bea vodcă!

— Nu, nu, vai.

Şi începe să plângă. În ultimul timp plânge din orice fleac. Ideea că i-aş putea trage câteva la fund m-a excitat şi mai mult, şi am început s-o dezbrac. Am pus-o deasupra mea. Dar n-are habar. Stă nemişcată, rigidă, ca şi cum n-ar avea articulaţii. Dacă ar vedea ea rumba pe care o dansează peste mine Gloria, înfiptă-n ţepuşă ca un purcel de Crăciun.

— Hai, în pat, Agneta. Acum o să mă regulezi tu pe mine.

Mă aşez cu faţa în jos. Ea peste mine:

— Haide. Fute-mă. Freacă-ţi pizda de curul meu, fute-mă cu lindicul. - Deşi sunt beat, îmi amintesc că ea nu înţelege jargonul meu. - Freacă-ţi clitorisul de coccisul meu! Fute-mă, fir-ai a dracu', sau te calc în picioare!

— Nu, nu!

Am avut senzaţia că era îngrozită. Nu-mi pasă. Mult timp îi mai trebuie proastei ăsteia să înveţe să şi-o tragă! Iar eu n-am stofă de dascăl. N-am răbdare.

— O să te-nvăţ eu, nenorocito! O să te duc la Havana, ca să te fuţi cu toţi negrii de care o să-ţi placă. Douăzeci, treizeci, cincizeci. Ori mori, ori ajungi să-ţi placă sexul.

— Vai, dar ce-i cu tine? Ce tot spui?

— Că o să-ţi găsesc doi, trei negri care o să te facă să-ţi pierzi minţile. Doar să petrecem o noapte în clubul Palermo şi-o să vezi stele verzi.

N-am reuşit s-o conving. A trebuit să mă întorc şi să i-o bag în stil clasic. Ca întotdeauna. Of, Gloria, dragostea mea, tu chiar că eşti o artistă, câtă nevoie am de tine, curvă nenorocită! Am adormit. Beat. La un moment dat. Nu ştiu când. Am dormit

ca un bolovan. Vodca mă anesteziază întotdeauna. Nu dă greş. M-am trezit târziu, obosit şi cu durere de cap. Agneta, lângă mine, mă privea întrebătoare şi în acelaşi timp, tandră. Nu ştia ce putea să urmeze. Era la fel de nedumerită ca şi mine. Am sărutat-o ca s-o liniştesc şi i-am spus să-mi aducă aspirine, apă şi-o cafea.

Totul s-a petrecut repede, precipitat. Aparent, sunt singur, e liniște și am timp pentru toate. Dar adevărul e că mi se întâmplă la fel ca întotdeauna: viaţa, oamenii, întâmplările se năpustesc asupra mea şi mă strivesc. Acum sunt la fel de dezorientat, de pierdut, ca şi în momentul în care am aterizat la Stockholm, cu trei luni în urmă. Orice încercare de a mă limpezi eşuează. În momente ca acesta, de mahmureală, haos şi debusolare, înţeleg că nu mă pot împotrivi. Că viaţa mea se scurge haotic. Trebuie să accept şi să nu pretind nimic mai mult.

Agneta îmi aduce la pat aspirinele, un pahar cu apă şi cafeaua. Mă sărută tandru şi mă întrebă cu mult tact:

— De ce te porţi aşa de necivilizat, uneori?

— Din cauza băuturii.

— E şi ăsta un motiv, dar mai există ceva.

— Amestec de culturi.

— Nu. E ceva mai intim. E vorba de tine. Voiai să mă biciuieşti.

— Euuu? Nu-mi aduc aminte.

— Da. Cu biciul.

— Vai, nu. Niciodată n-am lovit pe nimeni.

— Ai fost boxer.

— De ani de zile nu mai boxez.

— Tocmai de aceea. De ani de zile îţi doreşti asta.

— Vai, te rog...

— Trebuie să-ţi aduci aminte. Azi-noapte voiai să mă loveşti.

— Bine, da, OK. Sunt sadic. Şi care-i chestia? Mi-ar plăcea să-ţi plesnesc câteva bice şi o să vezi c-o să-ţi placă. Ş-apoi să fac pipi pe faţa ta. Şi o să-ţi placă şi mai mult. Şi o să te târăşti după mine, cerându-mi şi mai mult. Ce pizda mă-sii! Ce atâta vrăjeală şi atâta mascaradă, în pizda mă-tii!

A plâns cu lacrimi de crocodil. Oare suferă într-adevăr sau joacă teatru? Lacrimi de crocodil? Femeile plâng cu uşurinţă şi nu ştii niciodată dacă o fac din suflet. O las să plângă niţel.

— Aşa, plângi, plângi cât vrei. O să-ţi trag câteva curele, ca să plângi şi mai tare şi să te descarci.

Mă duc la toaletă, desfac geanta pe care o ţin acolo. Pun mâna pe bici şi-o ameninţ.

— Vai, nu, nu.

O lovesc uşor pe spate, de câteva ori. Îi place, afurisita. Se prăbuşeşte sleită de puteri şi suspină ca o căţea (căţelele nu suspină, cred, dar în tot cazul asta face Agneta). Se trânteşte pe pat cu faţa în jos:

— Vai, eşti nebun. Mă înnebuneşti, vai, eşti un pervers sexual.

— Nu. În plan sexual sunt vijelios. O vijelie. Un uragan sexual. Ha, ha, ha!

O mai lovesc uşor încă puţin, iar ea continuă să suspine. Cred că are un orgasm. Sunt de ajuns doar câteva lovituri. În definitiv, e la fel de curvă ca şi Gloria. O iau pe la spate, iar când o penetrez îmi dau seama că am avut dreptate, sexul îi face „ciucuciucuciucu“. E plin de suc. Şi e minunat.

Am terminat. Rămânem lipiţi, unul de altul, ca să ne simţim trupurile prin atingere. Cred că am aţipit puţin şi am auzit-o că mă întreabă:

— Vrei supă de legume la prânz sau cremă de ciuperci?

— Mi-e indiferent.

Dormim puţin, încolăciţi ca şerpii. Într-un final ne-am sculat şi ne-am spălat. Agneta a pregătit prânzul în douăzeci de minute. Ies din baie înfăşurat în halatul meu din pluş bej. Se aude muzica lui Albinoni, iar masa arată perfect: cremă de ciuperci, friptură de vacă, salată, pâine prăjită, vin de Rioja, fructe. Cartierul acesta mut, lumină şi soare de vară. Înainte de a mă aşeza la masă, îmi torn vin în pahar, ascult simfonia şi privesc pe fereastră. Mereu îmi refugiez privirea în cimitir. Acolo-i pacea. De aici o pot percepe total şi spun:

— E foarte frumos cimitirul ăsta.

— Îţi place? Credeam că deteşti moartea.

— Mă atrage şi mă înspăimântă. Pace şi tihnă. Linişte şi nefiinţă. Neant. La început, neantul te înspăimântă.

— Îmi place că e acolo, aşa de aproape de casă. Iarna e splendid, acoperit de zăpadă. Totul alb şi gri. Zăpadă şi pietre.

— Cred că e într-adevăr o imagine desăvârşită. Pietre, pământ, iarbă, copaci şi vânt. Eternul echilibru: pământ, aer, foc şi

apă. Îţi dai seama, Agneta, câtă durere se sfârşeşte odată cu moartea ca mai apoi să renască? Durerea face parte din esenţa spiritului nostru. Generează echilibrul.

O sărut pe frunte. O mângâi uşor.

— Ştii ce se întâmplă, Agneta?

— Nu.

— Este legea supravieţuitorului. Echilibrul acestui cimitir mă fascinează. Îmi place să ştiu că-i acolo şi că există. Dar nu trăim în cimitire şi nici nu suntem veşnici. Această bucăţică de timp sau de eternitate care se numeşte viaţă e brutală, sălbatică şi dureroasă. Şi trebuie să supravieţuieşti. Orice-ar fi. Să te lupţi cu ghearele şi cu dinţii. Trebuie să te aperi şi să te lupţi.

— Eşti cam incisiv.

— Atât cât trebuie.

— Uneori, locul în care trăieşti...

— Întotdeauna. E decisiv. Nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să trăieşti într-un alt stil. Într-o ţară foarte săracă. Fără slujbă, cu foarte puţini bani, nu se găseşte de mâncare, nu găseşti nicio soluţie, în fiecare zi trebuie să te descurci să câştigi câţiva dolari prin orice mijloace. Sărăcia e un cerc vicios. O capcană. Morala şi etica sunt o povară teribilă şi, prin urmare, le dai la o

parte şi poţi să faci ce vrei. Să te lupţi. Cu ghearele şi cu dinţii.

— Şi eu aş face la fel.

— Fireşte. Oricine ar face-o. Doar dacă nu ai sânge în tine n-o faci.

— Bine. Hai, să mâncăm. Se răceşte crema.

Mi-a pus în farfurie. Am gustat:

— Hmmm... E foarte bun. Când îţi pui în cap, eşti o excelentă bucătăreasă.

— Mulţumesc. Când îţi pui în cap, eşti un cavaler.

22.

O galerie din Göteborg urma să organizeze un vernisaj ca să facă cunoscuţi patru pictori. Urmau să prezinte şi zece tablouri ale mele. M-am pus pe treabă, ca să fiu prezent acolo, să mă dau în spectacol şi să-mi vând cele zece tablouri. Nu pot să mă întorc în Cuba fără un ban în buzunar. Era uşor şi rapid să ajung cu trenul direct Stockholm - Göteborg. Dar nu luasem ceva în calcul: adorata mea muiere nu era dispusă să lase prada din gură.

— Vai, Pedro Juan, dar putem să mergem cu mașina. Conduc eu.

— E foarte departe. O să oboseşti. Şi e vară, e atâta circulaţie, se întâmplă atâtea accidente. Nu, nu!

— Nu e departe şi nu obosesc. Bine... Dacă vrei, du-te singur. Cum vrei tu.

Face o moacă plină de draci amestecaţi cu tristeţe şi tace. Fir-ar să fie, femeia asta se ţine ca scaiul de mine. O sărut şi o mângâi:

— Bine, iubito, bine. Nu te supăra. Mergem împreună. OK.

Şi imediat îmi expune planul ei. Avea totul pregătit. E un adevărat geniu, afurisita:

— Bine, dacă vrei, putem să plecăm mâine dimineaţă foarte devreme şi la jumătatea distanţei ne oprim să dormim la ferma unor prietene. Locuiesc într-o zonă împădurită, foarte frumoasă. O să-ţi placă.

O sună pe prietena ei să-i spună că o să rămânem peste noapte acolo. Pregăteşte o geantă cu lucruri. Cu eficienţă, se ocupă de toate. Nu trebuie să-mi fac nicio problemă. În fine, la urma urmelor, de ce m-aş plânge?

În ziua următoare plecăm de-acasă dimineaţa nu foarte devreme. După-amiază, după ce ne-am rătăcit pe şosele dosnice şi drumuri pierdute în păduri nesfârşite, am

ajuns în cele din urmă la fermă: o splendoare ca din poveşti, vopsită în alb şi roşu. Agneta mi-a făcut un rezumat al situaţiei:

— Margaretha a fost fotograf la ziar cu ani în urmă. A fost căsătorită cu un tip gras, mitocan şi plin de tatuaje. Se vorbea că stătuse la închisoare mulţi ani. Au avut doi copii. Dar nimeni nu înţelegea căsnicia aceea. Într-un final au divorţat, iar ea a început o nouă viaţă. A renunţat la jurnalism, a cumpărat ferma asta, a venit aici cu copiii ei, a început să lucreze ca fotograf freelancer şi a trecut la lesbianism.

— Şi tu te-ai...?

— Ce?

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu înţeleg.

— Dacă ai făcut sex cu ea.

— Eu? Oooo, ha, ha, ha. Nu! Nu ne-am mai văzut de mulţi ani. Doar vorbim la telefon.

Imediat am început să mă gândesc la tot felul de lucruri. Mi-am imaginat că ferma aceea era un mic lupanar şi că eu aş putea să profit. Eroare. Margaretha e un cowboy, puternic, serios şi masculin. Pare un bărbat de-adevăratelea. Nu mai e fotograf. Are o

iul tă. Fac obiecte din ceramică şi vând lapte. Sunt adepte ale naturismului şi de-a dreptul plicticoase. Îţi fac impresia că nici măcar vineri noaptea nu practică sexul. Am petrecut o seară cu ceai din plante şi muzică simfonică. Toate trei vorbeau în suedeză şi-şi cereau scuze că vorbeau în suedeză, iar eu foarte politicos: „Vai, nu vă faceţi probleme“, dar aveam din ce în ce mai mult chef să-mi scot mădularul şi să mă masturbez, să o regulez pe Agneta chiar acolo, să fac ceva ca să răstorn situaţia ş să le fac să trăiască puţin. Aveam nevoie de puţină vodcă şi de un trabuc, cel puţin atât. Mă prefăceam că-l ascult pe Mozart, dar în realitate eram nervos. În acest moment, Agneta îmi spune:

— Pedro Juan, Margaretha vrea să-ţi arate o colecţie de fotografii foarte aparte. A lucrat şase ani la institutul de medicină legală ca fotograf şi vrea să publice o carte.

— Ah, da, bine.

— Nu aici. Eu nu vreau să le văd. Tu chiar vrei să le vezi?

— Care-i misterul?

— E vorba de morţi.

— Şi tu de ce nu vrei să le vezi?

— Oh, nu. Oh, nu, nu.

Eu şi Margaretha am urcat în atelier. Mi-a arătat arhiva ei:

— Aici am cam patruzeci de mii de fotografii.

— Toată munca ta în şase ani.

— Exact. Am făcut o selecţie de două sute de fotografii în acest dosar. Cartea se va numi *Moartea.* Numai fotografii, fără niciun text.

— Înţeleg.

Am luat dosarul în mână. M-am aşezat într-un fotoliu foarte comod. Margaretha a reglat o lampă ca să am o lumină adecvată şi s-a aşezat departe de mine. Erau fotografii oribile. Toate colorate. În viaţa mea nu mai văzusem ceva asemănător. Cadavre în putrefacţie, găsite în păduri, bătrâni cu ochii deschişi, spânzuraţi, copii asasinaţi cu lovituri de topor şi cu părinţii ce s-au sinucis lângă ei, doi homosexuali îmbrăţişaţi care se înjunghiaseră reciproc în spate, oameni înecaţi ale căror cadavre fuseseră mâncate de peşti, un poliţist care-şi împuşcase nevasta şi apoi s-a sinucis lovindu-se cu capul de pereţi.

Margaretha mă întrebă:

— Îţi provoacă groază?

— Scârbă.

— Asta e ceea ce pretind. Dacă vrei, gata, poţi să renunţi.

— Vreau să-l văd până la sfârşit.

— Te hipnotizează.

Era adevărat. Mă uitam la fotografiile acelea complet hipnotizat. M-am uitat până la sfârşit şi apoi am revenit asupra unora. Mă vrăjise în special o serie de patru fotografii despre un asasinat în masă. Era o orgie. Opt cadavre. Se vedeau bice, haine din piele, vibratoare, un pat enorm, totul vraişte. Un tip filma toată scena cu camera video şi deodată scoase un pistol şi-i omorî pe toţi. Apoi se sinucise. Pe figurile acelor cadavre deja în putrefacţie se citea o groază şi o spaimă teribilă, unii peste alţii, ca în infern. Poliţia descoperi locul acela o lună mai târziu. Nu părea a fi real. Era scârbos de fascinant. Mi-ar fi plăcut să am eu fotografiile acelea. M-ar fi excitat să mă fi aflat acolo şi să fi făcut acele fotografii chiar eu şi să fi văzut caseta aceea video, în repetate rânduri.

— O să publici cartea asta, Margaretha?

— Au văzut-o trei editori. Nu o acceptă. Dar insist, cred că e o carte interesantă.

— Mi se pare splendidă. Genială pentru timpurile astea atât de *politically correctly.* Nu o să găseşti editor.

Am coborât scara şi ne-am reunit toţi patru în salon. Acum aveam nevoie de un whisky şi de un trabuc havanez veritabil. Acum, da. Dar aveam la dispoziţie doar ceai de plante şi tăcere şi o noapte impenetrabilă în jurul casei.

23.

În Göteborg s-a întâmplat exact ceea ce prevăzusem: mi-am pus nişte pantaloni albi şi o cămaşă în stil tropical, potrivită pentru un carnaval, şi am început să mă plimb pe-acolo, fumând dintr-un trabuc ce răspândea un miros puternic. Ca un om prevăzător ce sunt am luat cu mine şi nişte casete cu muzică salsa. Nu voiau să pună muzică, iar atmosfera era prea solemnă, până într-atât încât chiar şi cei trei pictori care se aflau acolo păreau imagini abstracte. Nonfigurative, vreau să zic. Şi, în plus, erau îmbrăcaţi la costum şi cravată şi purtau pantofi negri. Prin urmare am făcut un circ demn de un artist de primă mână şi imediat a apărut ca din senin o combină muzicală

de toată frumuseţea. Am pus muzică. Nu se servea decât vin. Am cerut insistent să cumpere nişte sticle de rom. Organizatorul galeriei m-a refuzat categoric. Nu voia să cheltuie atâţia bani, sub nicio formă. Foarte bine. Atunci să revenim la vin. Şi mi-am organizat propriul spectacol în stil tropical. Îmi place la nebunie să fiu buricul pământului. Am dansat salsa cu doamnele care au avut cutezanţa să o facă şi m-am distrat teribil. Lucru complicat în Göteborg. Aproape imposibil. Dar eu pot să zic că m-am distrat în Göteborg, chiar dacă sunt convins că am întrecut măsura la băutură. La un moment dat îşi făcu apariţia o doamnă cu chip lasciv, decorată cu perle şi bijuterii până şi pe sfârcuri. Părea interesată de trei dintre tablouri. Am dansat, ne-am conversat. În colecţia ei avea Warhol şi un Rauschenberg şi nu mai ştiu ce. În fine, bani cu grămada. Iar eu vrăjind-o, ca să-mi cumpere umilele mele tablouaşe. Voia să ieşim împreună, să cinăm. Imposibil. Agneta bea litru după litru de apă minerală şi nu se dezlipea de mine nicio secundă. Am prezentat-o ca fiind agentul meu literar din Europa. Eu eram cherchelit, dar ea nu. Şi imediat a adăugat:

— Avem o relaţie dintre cele mai frumoase. Sunt iubita lui şi în acelaşi timp agentul său literar.

Incredibil, se prefăcu că era beată şi pronunţă aceeaşi frază mai întâi în engleză, apoi în franceză şi, în cele din urmă, o repetă în suedeză. Doamna cea lascivă dispăru într-un minut. Povestea se sfârşeşte cu mine vânzând un singur şi banal tablou. Futu-i mama mă-sii de viaţă! Aşa nu se poate trăi, cu otrava asta de femeie mereu după mine, prin toată Suedia. Când o să ajung în Cuba toţi or să-şi imagineze că am buzunarele pline cu bani şi dacă nu dau un mare bairam de autobunvenit, o să spună că sunt un calic şi un zgârcit. Of, viaţă haină, ce nedreaptă eşti!

Ne întoarcem la Stockholm şi în ziua următoare am dus-o la salonul de tatuaj. E într-un subsol, aproape de casă. Tipic: pereţii tapetaţi cu mii de desene. Pun piercing, au pe-acolo un recipient cu un păianjen oribil şi parcă pironit, care stă la pândă să înşface o lăcustă. Un aparat vechi de jackpot. Muzică heavy metal dată la maximum, trofee pe care tipul de-acolo le-a câştigat la concursuri europene de tatuaj. Reviste de specialitate. Bronstein, patronul

şi creatorul de tatuaje, e un mastodont viking tatuat până şi pe pleoape. Am intrat, ne-am uitat la tot ce-avea, am întrebat preţurile şi am plecat. Vreau să-i tatuez Agnetei o inimă de culoare roşie, străpunsă de o săgeată pe care să scrie: „Pedro Juan“. Pe sân, la numai doi milimetri de sfârc. Wow! De fapt, ar trebui să scrie: „Pedro Juan e bărbatul meu“, dar deocamdată nu vreau să-mi sperii porumbiţa. O să-i fac altul care să spună lucrurilor pe nume. Mie mi-ar plăcea un vultur mare cu aripile întinse sau o panteră care rage. Neagră, pe braţul stâng, sus, chiar lângă umăr. Ieşim din salon, comentând subiectul.

— Îmi place vulturul pentru tine, dar nu atât de mare.

— Mai mic e potrivit pentru o femeie.

— Atât de mare e vulgar.

— Şi eu ce sunt, vreun domn elegant? Cu faţa asta de labagiu.

— Ah, Pedro Juan, nu ştiu ce să zic…

— Ţi-ar plăcea să fiu unul dintre cei de la clubul elitist Rotary sau Lion? Ca taică-tău?

— Nu, nu, te rog, nu. Dar nici să fii un mitocan.

— Fiecare e cum e. Şi nu mă mai regula la cap, că acum mi se pune pata, cumpăr cerneală şi-ţi fac eu tatuajul.

— Tu? Nu ai aparat pentru asta.

— Ca la puşcărie: cu acul.

— Vai, trebuie că e dureros. Bunica mea avea un tatuaj făcut aşa. Îmi povestea că o duruse foarte tare.

— Mamă, nene, ce tare-i baba!

— Când şi l-a făcut nu era bătrână.

— Mmm...

— Avea cinci ani, iar fratele ei de zece ani a prins-o într-o zi şi i-a tatuat o ancoră pe braţ.

— Ce idiot! Ăsta era jigodie de mic.

— L-a ajutat un prieten. Au prins-o pe bunica mea. Care încă nu era bunica mea. Au prins-o pe fetiţă, au legat-o cu o curea şi... Cu un ac...

— Sadic tipul ăsta! Mai trăieşte?

— Nu ştie nimeni. La paisprezece ani a fugit de-acasă. A zis că pleacă pe vapor ca ucenic de marinar ca să facă bani în America. Erau o familie săracă, de la ţară. Nimeni nu credea că va fi în stare s-o facă. Dar câteva zile mai târziu a dispărut şi niciodată n-au mai ştiut nimic despre el. Poate că acum are familia lui în America.

— Când s-a întâmplat asta?

— Pe la 1900 sau cam pe-atunci. Aici era multă sărăcie. Lumea emigra în America.

— Fii atentă ce faci. Eu sunt sadic la fel ca unchiul tău.

— Oh, nu, te rog. Nu te purta aşa. O experienţă în familie deja e suficient.

— O să-ţi placă. Îţi vei descoperi latura masochistă.

— Pedro Juan, uneori eşti ca o gorilă sălbatică.

— Toate gorilele suntem sălbatice. Doar că unii ne prefacem a fi domesticiţi, dar de fapt e doar un tertip ca să putem trăi în oraş.

— Ha, ha, ha, nebunule!

— Mi-eşti dragă, Agneta.

— Nu mă iubeşti?

— Să iubeşti e complicat. În engleză cred că nu există nuanţe. Se spune „I Iove you“ şi gata. Dar în spaniolă, da, există diferenţe.

— Cum adică?

— „Mi-eşti dragă“, „îmi placi“ înseamnă mai puţin decât „te iubesc“, „te ador“.

— Toate astea? E ca o scală de valori.

— Cel puţin în *spaniola mea* aşa stau lucrurile.

— Deci îmi explici toate astea ca să-mi spui că nu mă iubeşti?

— Semantica iubirii. Îmi eşti dragă ş îmi placi. Atâta tot. Şi nu încerca să grăbeşti lucrurile, fiindcă eu sunt lent.

— Eu, în schimb, te iubesc. Cu adevărat. Te iubesc.

— Foarte bine. Obişnuieşte-te cu suferinţa de pe acum. O să te prind din urmă, mai încolo.

Am început să mergem frecvent la plaja de nudişti. Cu ochelarii mei de soare cu lentile negre acţionez ca un radar. În fine, Agneta rămâne în pielea goală. O întreb:

— Acum ţi se pare excitant sau mai crezi că e ceva scârbos?

— Ha, ha, ha!

E machiavelică. Când tace, înseamnă că urzeşte ceva ce nu vrea să se destăinuie.

— Îmi place să te văd goală în faţa celorlalţi. Arătăm bine. Suntem doi babalâci încă buni de futai.

— Vai, Pedro Juan, nu mai vorbi aşa.

— De ce crezi tu că facem sex de două, trei ori pe zi? Pentru că mă exciţi, îmi placi, pe zi ce trece eşti mai iubitoare. Toată fiinţa ta mi-e dragă. Şi mai ales ţâţele. Ce-mi

place cel mai mult la tine sunt ţâţele şi că ştii să taci.

— Că tac?

— Da. O femeie tăcută este dorinţa oricărui bărbat. Tăcută şi cu ţâţe mari. Un lux!

— În *Trilogia murdară* apare o femeie cu sânii mari care după aceea nu ţi-a mai plăcut.

— Dragoste la prima vedere. E adevărată povestea.

— Total adevărată?

— Total. Ţâţele ei fleşcăite mi-au tăiat pofta şi nu mi s-a mai sculat. S-a simţit jignită şi a fost supărată pe mine mai mult de doi ani. Dar trebuia să ne vedem şi să vorbim aproape în fiecare zi la serviciu şi continuăm să fim prieteni.

— Aha, ce viaţă ai tu! A mea e aşa de cenuşie.

Nu mai zic nimic. Nu i-am povestit totul. Mi-e greu. Adevărul e că după aventura aceea eu am insistat să mă revanşez. Din lipsă de maturitate de mascul tropical. Dacă s-ar întâmpla acum, aş uita imediat. Dar am insistat până ce am reuşit să devenim prieteni. Am îmblânzit-o cu trandafiri şi gladiole. Acceptă în cele din urmă să iasă cu

mine în două sau trei rânduri. Un prieten mi-a împrumutat maşina lui şi chiar acolo i-am tras-o. În întunericul şoselei nu-i vedeam ţâţele. Nu ştiu, bănuiesc că întunericul a fost cel care m-a ajutat. Adevărul e că făceam sex frecvent. Nimic extraordinar. Nimic remarcabil. În povestea din carte sfârşitul e unul convenabil, calm, liniştit, dar în realitate a fost un dezastru. Lucrurile s-au petrecut astfel: începuse criza şi foametea din anii ’90. Ea îşi pierdu slujba, fiindcă închiseseră atelierele de fabricare a extinctoarelor pentru incendii. A început să facă contrabandă. Uneori cumpăram de la ea carne de vacă sau de cal. Dar mă înşela la cântar. Mereu lipsea câte o jumătate de kilogram. Eu mă prefăceam că nu-mi dau seama ş lăsam să treacă de la mine. Dacă tot făceam sex împreună, nu era să creez o situaţie penibilă şi să-i pretind încă o bucăţică de carne. Dar într-o zi m-a furat cu patru kile de carne. Era prea mult. Mi-am pierdut cumpătul şi am făcut un mare scandal. Ne-am jignit reciproc. A fost punctul final. Nu mai suntem nici prieteni, nici nimic. Am început prost şi-am sfârşit jalnic.

Asta e. Viaţa e mult mai complexă decât literatura. Dar şi mai puţin intensă. Literatura trebuie să înainteze cu toată viteza ca să poată să păstreze tensiunea acţiunii. Altminteri ar fi o călătorie plicticoasă şi lipsită de vioiciune. Poţi să aduni fragmente şi să scrii, încercând să nu plictiseşti lumea. În fine, singura busolă după care mă ghidez este intuiţia. Puţină intuiţie. Iar asta înseamnă foarte puţin.

24.

Toată dimineaţa mi-am petrecut-o citind. Ag-neta s-a dus să vadă un apartament din apropiere, care e de închiriat. Asemănător cu acesta, dar mai ieftin. Pe la unsprezece dimineaţa eram înţepenit de oase şi simţeam nevoia să-mi mişc picioarele. Am alergat puţin prin pădure. Când m-am întors, ea era acasă şi pregătea prânzul. Mi-am făcut duş, am desfăcut o cutie de bere; am pus muzică, *Stabat Mater* de Pergolesi, şi m-am dus la bucătărie s-o ajut. Nu aveam nimic de făcut. La prânz am mâncat salată, brânză, pâine şi somon afumat.

— Nu mi-ai zis nimic de apartament. L-ai văzut?

— Îhî.

— E urât? Murdar?

— Nu, ar fi perfect. E mai ieftin decât ăsta, mai mare, dar... E imposibil.

— De ce?

— Femeia care locuia acolo s-a sinucis acum trei zile. Sora ei mi-a arătat apartamentul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— E logic. Doar n-o să sperie un posibil chiriaş...

— Nu-i vorba de asta. Totul a rămas aşa cum l-a lăsat ea: farfuriile şi paharele curate, puse la scurs. Facturile şi alte note de plată, ordonate şi capsate, se aflau încă pe masă. Patul făcut. Săpunul şi tubul de pastă de dinţi doar pe jumătate consumate, în baie. Toate la locul lor, ca şi cum femeia ar fi trebuit să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Azi e vineri. Marţi dimineaţă, femeia s-a sculat, a luat micul dejun, a pus ordine peste tot meticulos, a luat-o pe jos pe calea ferată şi la al doilea pod s-a aruncat în gol.

— Podul ăsta mă impresionează întotdeauna. E foarte înalt.

— După cât se vede, a planificat totul cu sânge rece. A luat în calcul şi cel mai mic detaliu, ca şi cum s-ar fi dus să-şi cumpere un frigider. Iar soră-sa era foarte liniştită. Miercuri a îngropat-o şi doar o oră mai târziu a pus în balcon anunţul „de închiriat“.

— Foarte raţional. Nu-i rău. Dar dacă chiar îţi place, pot să te însoţesc şi să te ajut să iei o decizie.

— Pentru nimic în lume. Chiar dacă mi l-ar da cadou, n-aş putea să trăiesc acolo.

— Adevărul e că în Cuba nimeni n-ar face-o. Dar noi suntem foarte sensibili, foarte superstiţioşi. Se presupune că suedezii...

— Vai, nu simplifica lucrurile, Pedro Juan.

— În fond, cred că oriunde e la fel. Oamenii care au parte de o moarte violentă sunt spirite care bântuie. Sunt spirite întunecate. N-au lumină cât să se poată înălţa.

— Există spirite care bântuie?

— Aşa zic vrăjitoarele şi spiritiştii.

— Eu am simţit asta. Chiar asta am simţit.

— Eşti sigură?

— Când am intrat în apartament am simţit ceva ciudat, neplăcut. M-am simţit rău. Deprimată, melancolică, nu ştiu prea bine cum să-ţi explic. Vizitam camerele şi atunci doamna asta a început să-mi povestească, liniştită, ca şi cum ar fi fost vorba de cineva străin ei, despre sinuciderea de marţea trecută. În momentul acela am trăit şi mai intens senzaţia de copleşeală.

— Şi-ai plecat în grabă.

— Când am ieşit în stradă, am putut să respir altfel şi mi-am revenit.

Muzica din fundal era tot *Stabat Mater.* Finalul: *Quando Corpus Morietur.* Am schimbat discul imediat şi am pus Pablito F.G., muzică salsa erotică.

Am continuat să mâncăm. Ea bea apă tonică. Vorbeam despre chinină, substanţe stimulative şi ghimber.

— Se spune că e afrodiziac. În Havana există o cârciumă amărâtă, în zona *Cuatro Caminos,* unde se vinde o infuzie din ghimber cu ouă de prepeliţă.

— Nu cred în afrodiziace.

— Eu da.

— Mi se pare ceva absurd.

— Totul poate părea absurd. Sau nu. Există graniţe pe care le violezi doar la nivel personal. Când vrei să le treci împreună cu altcineva, dispar.

— Nu înţeleg.

— E tocmai ce mi-ai povestit despre acest spirit rătăcitor şi trist.

— Vai, dar e perfect adevărat. Tu ştii că eu nu mint şi nu sunt nebună.

— Şi dacă vin şi-ţi spun că prima dată când am fost în Mexic nu ştiam nimic despre ardeiul iute? Mâneam sosuri cu ardei iute şi aveam erecţie continuă. Credeam că voi înnebuni. Nu ştiam ce se întâmpla cu mine. Aveam un fel de hiperenergie sexuală. Într-un sfârşit, după a patra sau a cincea zi, un mexican mi-a explicat că la anumite persoane ardeiul iute are efect afrodiziac şi imediat am eliminat ardeiul iute.

— Şi?

— Erecţiile s-au diminuat. Nu mai rezistam. Mă trezeam noaptea cu penisul cât o bârnă, mă masturbam de trei sau patru ori pe zi. Era gata să mor.

— Vai, te cred.

— Normal. Trebuie să mă crezi. Şi eu te-am crezut când mi-ai vorbit de spiritul ăla.

Am avut multe experienţe de genul ăsta. Şi chiar mai rele. Dar nu-mi place să vorbesc despre morţi. În cârciuma aia din *Cuatro Caminos* întâlneşti mereu babalâci care beau ghimber cu ouă de prepeliţă.

— Dar pe bătrâni n-ar mai trebui să-i intereseze sexul.

— Pe ăia, da, îi interesează. Sunt bătrâni vagabonzi. Oamenii străzii. Le place să se menţină în formă până la moarte. Mulţi dintre ei mor în timp ce regulează vreo târfuliţă. Spun că asta e moartea perfectă: un stop cardiac, cu sula făcută băţ, în timp ce fuţi o târfa în schimbul a câţiva bănuţi.

— Vai, ce groaznic!

— Nimic groaznic. Moartea ideală. La nouăzeci de ani sau la o sută. Plin de emoţii. Ultimul vagin al vieţii tale. Şi fără să ştii că e vorba de ultima păsărică. Sula ţeapănă. Şi cazi lovit ca de o bombă. O grimasă şi eşti mort. În cazurile acestea târfele, care întotdeauna cer banii la început, înainte de a se dezbrăca, îşi fac o mie de cruci cu mâna dreaptă, spunând Tatăl nostru şi „Bucură-te Mărie, cea plină de har“, iar cu stânga îşi scot din ele penisul, o rup la fugă şi 1 lasă pe mort abandonat până ce l-o găsi cineva. Eu aşa aş vrea să mor.

— Şi după aia să te incinereze.

— Exact. Nu vreau să putrezesc în pământ. Foc purificator.

— Niciodată n-am înţeles chestia asta la bărbaţi. Pot separa sexul de toate celelalte. Eu nu pot să fac dragoste cu cineva pe care nu-l iubesc.

— Nu e o chestiune care să ţină de bărbat ori femeie. E doar un punct de vedere. Mie mi-a plăcut sexul din-totdeauna. Dragostea e altceva. Mi s-a întâmplat cu femei care îmi plăceau foarte mult din punct de vedere sexual. Dar era ceva punctual, momentan. Ar fi însemnat să mă complic inutil dacă în afară de sex s-ar fi amestecat şi dragostea, afecţiunea, sentimentele sincere. Nu ţi s-a întâmplat?

— Aşa nu. Dimpotrivă.

— Cum?

— Aş fi preferat ca unii bărbaţi să nu fie atât de culţi, ci să-mi ofere mai mult...

— Sex?

— Îhî.

— Da sau nu?

— Da.

— Şi ţi-e frică s-o recunoşti. Asta e normal.

— Oooo...

— Vorbeşte, foloseşte limbajul. Fără îndoială că bărbaţii ăia erau foarte culţi, dar nu ţi-o trăgeau cum ţi-ai fi dorit şi n-ai avut niciodată un orgasm cu ei. Cel mai trist e că nici măcar nu-şi dădeau seama şi erau foarte mulţumiţi de ei înşişi.

— Da, dar, of...

Şi se înroşeşte ca o pătlăgică.

— Cu mine e invers. Sunt bun la pat, dar sunt un animal.

— Nu eşti un animal.

— Păi nu zici tu că sunt ca o gorilă?

— Uneori.

Cu această conversaţie şi cu muzica erotică în fundal încep să tropăie hormonii în mine. I-am ridicat bluza şi nu purta sutien. N-are nevoie. Are sâni frumoşi, mari şi fermi. În fine, nu-mi place să spun mereu aceleaşi lucruri. S-ar putea crede că sunt obsedat sexual. Singura problemă e că trebuie să mă ţin în frâu. Mă enervez când văd că nu mă lasă s-o sodomizez şi nici nu mi-o suge. Într-o zi o să-mi ies din fire şi am s-o pocnesc. Iar asta ar fi chiar culmea. Trebuie să mă controlez. Nu toate femeile sunt la fel. Gloria are orgasme năvalnice când îi trag câteva scatoalce peste faţă, când o scuip, când dau cu ea de pământ şi-o

calc în picioare, când îi fac pipi pe faţă sau îi trag câteva curele la fund. Ştie să se bucure de toate acestea şi juisează ca o căţea şi-mi zice: „Aşa, iubitule, loveşte-mă, bate-mă că eu sunt făcută la bătaie, loveşte-mă.“ Dar aceea e o mulatră nebună şi zăpăcită. Şi ce-ar fi să-i fac acelaşi lucru şi suedezei? În fine, niciodată nu se ştie. Poate că o să rămân surprins şi o să reacţioneze la fel ca Gloria: să juiseze ca o căţea şi să înceapă să ovuleze. Niciodată nu se ştie. Bine că i-a plăcut s-o biciuiesc.

25.

Am sfârşit epuizaţi. Am aţipit puţin, poate o jumătate de oră. Şi am luat-o de la început. Culmea e că nu mă excită. E mult prea pasivă. Ea se lasă în voia mea. Dar chiar şi aşa, îmi place. Transpirăm ca două animale şi, în fine, tot tacâmul. Pe cuvânt, am jurat să nu mai povestesc toate intimităţile. Trebuie să fac un efort pentru că îmi place să povestesc absolut tot. În cele mai mici amănunte. Dar nu-i corect. Se pare că energiile suedeze mă influenţează: cumpătare şi tăcere.

Apoi facem un duş cu apă caldă şi ieşim pe balcon. La o cafea şi îngheţată. Ea tot insistă să mergem să ne plimbăm. Nu vreau. Iau o carte, încerc să citesc. În realitate, mă simt obosit. Nu mai sunt bun să mă ţin de năzdrăvănii, să fac sex de două ori la rând, dar nu vreau s-o recunosc.

— Vreau să mă duc la o galerie să văd nişte tablouri. E aici, aproape.

— Nu, Agneta, nu. Du-te singură.

— Eu singură nu mă duc.

— Eşti agitată?

— Puţin.

— Du-te să te plimbi. Eu rămân aici liniştit.

— Mă duc să cumpăr lapte. Vrei ceva?

— Nu. Avem tot ce ne trebuie.

A plecat. Iar eu mă simt cuprins de griji. Sunt neliniştit. Dar nu vreau să-şi dea seama. Se apropie sfârşitul, îmi mai rămân doar câteva zile să petrec aici şi la asta se adaugă şi oboseala. Prea mult sex. Suntem epuizaţi. Uneori mă gândesc cum să fac să fiu cumpătat şi prudent şi chiar îmi organizez un regim cât priveşte mâncatul, băutul, fumatul, sexul şi sportul. Dar îl încalc mereu. Şi continui cu excesele. Poate că tocmai de aici se naşte neliniştea.

Mă întind în pat. Nu pot să-mi fac somnul de după-amiază. Sunt prea agitat. Şi odată iese la iveală optimistul din mine. Dau drumul la radio. Radio Match. Crainicul face reclamă la extraordinara promoţie a soldurilor de vară dintr-un supermarket şi apoi pune: „A new CD of Orlando Contreras, famous Cuban singer of boleros“. Asta chiar că e ceva absurd. Boleroul unui cubanez din Miami la un mic post de radio din afara Stockholmului. Mă reped la combină ca să înregistrez:

Oriunde m-aş afla
Îmi doresc doar să mă întorc,
Într-o zi mă voi întoarce
Acolo unde m-am născut,
Şi de unde m-au făcut să plec.

Mă voi întoarce
Acolo unde am iubit
Unde florile s-au ofilit
Lipsite de dragostea mea.

Oh, Doamne sfinte,
De ce mă faci să sufăr
Eu vreau să mă întorc
Aici nu vreau să mor.

După aceea dau pe post *So long, Marianne.* Azi trebuie că cineva de la Radio Match e tare melancolic. Am înregistrat boleroul. Îl ascult o dată şi încă o dată. De multe ori vrei să-ţi schimbi viaţa. Să-ţi controlezi destinul, să anticipezi lucrurile. Să ştii care vor fi consecinţele fiecărei decizii luate. Dar nu e posibil. Suntem la fel ca aceste furnici nebune ce mişună prin grădină şi se izbesc unele de altele şi-şi pierd de fiecare dată direcţia.

Spre seară ne-am dus la un local în afara oraşului. Să dansăm salsa. E asemănător unui luminiş într-o pădure, în mijloc are un ring de dans vechi, din lemn. Se servea mâncare şi băutură, iar în direct cântau Stockholm Soneros. Sunt suedezi, cântăreaţa este uruguayană şi compune muzică cubaneză. Nu le iese rău. Dansăm puţin, îi salutăm pe cei cunoscuţi, comandăm două beri. Înserarea cădea încet şi maiestuoasă. A început să fie şi mai frig şi ne-am dus până la maşină ca să ne luăm jachetele. Între noi plutea o undă de melancolie. Incertă şi cenuşie. Dar fără îndoială o undă de veritabilă tristeţe. Era inevitabil. Dansând, vorbind cu nişte prieteni, râzând încercam să uităm, dar

deasupra noastră plutea tăcut - demonul tristeţii. Ne-am pus jachetele, am închis maşina, ne-am întors prin pădure pe o cărare. Totul era tăcut şi liniştit. Deodată, Agneta mă apucă de mână, mă strânse puternic şi mă opri din mers. Îmi spuse privindu-mă în ochi:

— Nu pleca.

— Ce tot spui?

— Nu te întoarce în Cuba.

— Vai, Agneta, tu nici nu ştii ce spui.

— Ne putem căsători. Mâine.

— Nu, nu, nu. Nici să nu-ţi treacă prin minte.

— Ehhh..., ai putea rămâne aici legal. O să-ţi dea cetăţenia.

— Ţi-am zis că nu.

— De ce nu?

— Chestia asta nu intră în planurile mele.

— Tu n-ai planuri. Ţie nu-ţi place nici să-ţi faci planuri, nici să aştepţi.

— Nu complica lucrurile. Nu vreau să trăiesc aici.

— Din cauza limbii?

— Nu numai.

— Din cauza mea?

Şi în ochi i s-au ivit primele lacrimi.

— Hei, stai o clipă. Nicio smiorcăială, nicio jale, nicio dramă. Socotelile sunt clare între noi, aşa că aici nu e loc de capricii.

— Vorbeşte mai rar, te rog. Nu înţeleg.

— Îţi zic să nu plângi. Să nu te jeleşti.

— Eşti un animal şi un...

— Şi un ce?

— Un cretin. Eşti un cretin!

Ajunsesem să ne răstim unul la celălalt. Mi-a dat drumul la mână şi s-a dus spre ring. M-am dus după ea. Fără să mă grăbesc. Ş ară să mă gândesc la nimic. Mie lucrurile îmi fuseseră clare încă de la început. Să rămân în Suedia? Nici mort! Atunci mi s-a aprins un beculeţ. M-am apropiat de ea:

— Vino cu mine în Cuba.

— Imposibil

— De ce e imposibil?

— N-aş găsi de lucru. Aici e mai convenabil pentru amândoi.

— Aici eu nu pot să rămân pentru că aş muri ca o pasăre în colivie.

O bună bucată de timp niciunul dintre noi nu scoase o vorbă. Lipiţi unul de altul. Orchestra cânta o melodie.

— Mai bine să nu mai vorbim despre asta, Agneta. N-are niciun rost.

— Bine.

Ne-am întors devreme acasă. Am stat un pic pe balcon, uitându-ne la stele. Ne-am dus la baie pe rând şi apoi ne-am băgat în pat. Eram obosit, căci călătoream în autobuze înţesate de oameni, căram pungi şi genţi foarte grele. Lumea mă împingea, iar eu trebuia să am grijă de tot bagajul acela. Stăteam în picioare pe culoar şi nu ajungeam să mă uit pe geam. Era foarte multă lume în jurul meu. Era claustrofobic. Aveam o senzaţie de sufocare şi de închistare şi n-aveam aer. Coboram, târând după mine toate catrafusele acelea, şi mă regăseam într-un oraş ciudat. Lumea vorbea în jurul meu, dar nu era un idiom acela. Eu nu ştiam nici unde mă aflam, nici încotro mă îndreptam. M-am urcat din nou într-un alt autobuz la fel de arhiplin, târând după mine pungile şi genţile acelea pline cu lucruri. Nu veneam de niciunde şi nu mă duceam nicăieri. Nu aveam nicio ţintă, dar nici nu mă puteam opri. Trebuia să fac asta la nesfârşit, să car acele poveri fără să mă pot odihni şi fără să înţeleg ceva. Era o agonie. O pedeapsă. Trebuia să călătoresc la nesfârşit în acele autobuze ticsite de oameni, fără să pot respira, fără să ştiu de

ce. Coboram dintr-un autobuz şi mă urcam într-altul. Trebuia să merg şi să merg, chiar dacă n-aveam aer şi nu puteam respira. M-am trezit speriat. Ce s-o fi întâmplat? Mi-am reţinut impulsul disperat de a mă scula din pat şi a mă duce pe balcon să iau o gură de aer curat. În cameră se zărea puţină lumină. Stând în pat, cu ochii-n tavan, încercam să mă relaxez, respirând liniştit. Agneta, lângă mine, călduţă. Îi simţeam sânii lipiţi de mine şi mi-am amintit de o fotografie a lui Dracula, cu pelerina lui neagră şi caninii de vampir şi ochii lui diavoleşti. Purta pe braţe o femeie splendidă şi se pregătea să-ş înfigă colţii în gâtul ei. Gloria are posterul ăsta ascuns sub o bucată de pânză neagră în altarul ei, alături de crucifix şi de celelalte icoane cu sfinţi. Odată, am rămas singur în cameră şi am cotrobăit. Avea amestecate icoane de sfinţi catolici cu zeităţi africane. Am ridicat pânza neagră şi l-am găsit acolo pe Dracula. Am pus totul la loc şi nu i-am zis nimic. Câteva săptămâni mai târziu vorbeam cu Gloria despre lanţul de aur pe care vreau să mi-l cumpăr:

— De ani de zile mi-l doresc, dar n-am avut niciodată destui bani.

— Cumpără-ţi unul ieftin.

— Eu nu port chestii ieftine, Gloria. Trebuie să fie un lanţ gros şi din aur veritabil. Un lanţ ca de bărbat. Şi cu un crucifix din aur.

— Nu, iubitule, fără crucifix.

— De ce?

— Nu purta crucifix, fiindcă o să devii prea bun. Prost de bun.

— Da?

— Da, bineînţeles. Trebuie să-ţi păstrezi demonul interior. Dacă devii un suflet nobil, te vor strivi.

Acum, uitându-mă în tavan, mi-am amintit de fraza aceea: „Dacă devii un suflet nobil, te vor strivi“. E adevărat. Trebuie să-mi revin şi să continui să fiu la fel de diabolic ca întotdeauna. „Jigodia din mine s-a blegit în ţara asta“, m-am gândit. „Trebuie să mă car de-aici cât pot de repede. Altfel mă tâmpesc.“

Am tras-o spre mine pe Agneta şi ne-am lipit şi mai mult unul de celălalt. Era complet goală şi caldă. Am avut o plăcută senzaţie de bunăstare. Am închis ochii ca să pot adormi din nou şi m-am gândit iarăşi la acel Dracula al Gloriei. Asta nu trebuie s-o

uit niciodată. Nu pot lăsa jigodia din mine să doarmă.

Uneori aş vrea să mă retrag la o mănăstire. Să fiu departe de toate, dar ştiu că n-aş putea rezista unei singurătăţi atât de profunde. Trecutul, prezentul şi viitorul mă strivesc. Încerc să deţin controlul, dar e inutil. Niciodată nu pot ţine sub control nimic. Şi sunt mereu dezlănţuit şi scârbit. Mai ales noaptea. Tai capetele Hidrei, dar se ivesc noi şi noi capete. Se pare că nu este nicio salvare. În fine, la fel ca toţi ceilalţi, am o listă întreagă de conflicte, probleme, duşmănii, răni sufleteşti şi belele de tot felul. Încerc să le uit şi să trăiesc în puritate. Dar de fapt, nici nu vreau. E o naivitate să crezi că poţi să trăieşti fericit. Uneori cred că voi târî după mine mereu traumele astea. Sunt ca nişte tatuaje gravate pe suflet care nu mai pot fi şterse. Rămân acolo pentru totdeauna. Am oftat şi cred că în cele din urmă am adormit din nou.

În ziua următoare ne-am dus la râu să pescuim. După o oră de stat acolo, cu undiţa în apă, n-a tras niciun peşte şi a început să bată vântul, aşa că am plecat. Aveam mult timp la dispoziţie ca să ne

întoarcem acasă. Am făcut un ocol pe o şosea foarte îngustă şi am vizitat ruinele unei aşezări din Epoca Fierului. Este un aşezământ arheologic protejat. Datează din anul 700 înaintea erei noastre. Sau poate şi mai mult. Au mai rămas doar zidurile a patru construcţii ridicate din bucăţi mari de piatră. Se presupune că un incendiu ar fi distrus aşezarea aceea. Arheologii construiseră o machetă. Erau patru construcţii mari de vreo cincizeci de metri lungime pe şase sau şapte metri lăţime. Tavane joase şi pereţi simpli: pietre puse unele peste altele, iar deasupra un acoperiş din lemn şi paie. Trăiau toţi împreună: bărbaţi, femei, copii, vaci, oi, porci. Meştereau nişte obiecte din fier, produceau bere din grâu, infuzii din ierburi şi ceapă. În unele din casele acelea trăiau trei sau patru bărbaţi şi una sau două femei. Probabil că făceau dragoste toţi laolaltă, aşa cred, aveau copii în comun şi nimeni nu ştia care e tatăl adevărat al fiecăruia. Şi erau profund recunoscători pentru un simplu pahar cu bere sau puţină căldură sau când se topea zăpada şi sosea primăvara sau când îşi puteau satisface dorinţele sexuale. Mureau tineri. O gripă sau o infecţie la o

măsea îi putea transforma într-o fugară amintire ascunsă în uitare. Ştiau că nu aveau o altă transcendenţă decât cea a porcilor cu care trăiau sub acelaşi acoperiş, împărţeau căldura şi mâncarea.

Aşezământul acela arheologic se află în mijlocul unei păduri frumoase şi dese. M-am plimbat pe-acolo în tăcere şi am perceput modul acela de viaţă ca o izbucnire de lumină înăuntrul meu. Au trecut două mii şapte sute de ani. Nimic. O clipă din eternitate. O miime de secundă în Univers. Clipa aceasta ne-a fost suficientă ca să ne umple de vise şi dorinţe. Ne-a ajuns ca să ne credem foarte importanţi, esenţiali, transcendenţi, nemuritori. Mi-a plăcut aşezarea aceea omenească din Epoca Fierului.

III. FURIE ȘI BOLERO

1.

Când m-am întors la Havana am avut nevoie de U câteva săptămâni până să mă obişnuiesc din nou cu mizeria. Prefer să uit ultimele zile petrecute în Suedia, suspinele neîncetate ale Agnetei şi neliniştea mea. Uneori chiar mă molipsea şi-mi ţâşneau şi

mie câteva lacrimi. Lacrimi nesincere, şi totuşi lacrimi. După aceea am dat o raită prin Germania cu aceeaşi pacoste de tablouri după mine ca să le vând, dar n-a ieşit nimic. N-am vândut niciunul. În fine, am stat aproape şase luni în Europa şi m-am întors în buzunar cu două sute de dolari de rahat. Am fost primit în căsuţa mea din centrul Havanei într-o manieră tipic tropicală: în tot acest timp casa fiind închisă s-a umplut de umezeală. Vopseaua de pe pereţi se de-cojise şi cădea în bucăţi, iar ţevile din baie erau înfundate. Când foloseai toaleta, apa murdară se scurgea prin tavanul apartamentului de dedesubt şi prin zidul exterior care era plin de mucegai verzui şi stătea să cadă. Ca să evit prăbuşirea peretelui, a trebuit să revin la obiceiurile primitive de a-mi face nevoile într-o pungă de hârtie, pe care apoi o aruncam pe terasa vecinilor.

Am sunat-o pe Gloria trei zile la rând. Maică-sa îmi închidea gura spunându-mi: „E plecată cu treburi. Vine mai târziu.“ Eu ştiam că umbla aiurea cu vreunul. În a patra zi a apărut puţin speriată. S-a agăţat de gâtul meu să mă sărute, dar eu o simţeam cum tremura.

— Vai, iubi, te-ai întors, în sfârşit!

— Nici un iubi, în pizda mă-tii. Sunt aici de patru zile şi tu n-ai apărut. Unde dracu ai fost?

— Vai, iubitule, de şase luni nu ne-am mai văzut. Aşa mă întâmpini? Nu fi mârlan.

Am înşfăcat-o, am sărutat-o, am mirosit-o la subsuori şi automat mi-a trecut supărarea. Ne-am dus în pat şi am făcut o partidă de sex dintre cele mai frumoase şi mai tandre de pe lume. O pătrund adânc, iar ea îmi spune:

— O să-mi spargi ovarele, nenorocitule, bagă-mi-o mai mult, bagă-mi-o. Dar ce tare o ai! Asta da pulă. Asta da! Fă-mă să juisez, nenorocitule! O să fii bărbatul meu pentru toată viaţa.

Trebuie să fii un taur şi un artist ca s-o faci să ajungă la orgasm. Ştie toate trucurile curvelor ca să excite un client şi să reuşească ca tipul să scoată banii mai întâi, să aibă un orgasm rapid şi să elibereze pista pentru următoarea aterizare. Iar ea, proaspătă ca o sălăţică. Dar în ăştia trei ani i-am învăţat pe de rost toate vicleşugurile. Ştiu cum să procedez. Partida de sex a luat sfârşit două ore mai târziu. Am destupat o sticlă de rom vechi, bun. Două pahare. Cu

gheaţă. Îmi place s-o văd aşa: mulatră cu piele de scorţişoară, goală, slabă ca o fidea, bând rom şi fumând. Mâinile şi picioarele neîngrijite şi puţin degradate de atâta curvăsărit, spălat şi curăţat. E o vagaboandă vulgară şi de joasă speţă. O ador. Mă gândesc la toate acestea sorbind din rom şi trăgând dintr-un trabuc bun. Am pus o casetă cu bolerouri. Extenuaţi, ne odihneam în tăcere. Se auzea cineva cântând:

Ştiu că minţi atunci când mă săruţi
Şi când îmi spui: Te iubesc.
Mă poţi minţi o veşnicie
Căci cruzimea ta mă face fericită
Ce mai contează
Că viaţa întreagă e o minciună.
Minte-mă iar
Căci cruzimea ta mă face fericită.

— Asta mi-a plăcut întotdeauna.
— Să minţi şi să le înşeli pe toate?
— Nu. Să cânt bolerouri.
— Iar mie să dansez. Acum verişoara mea vrea să încep să dansez din nou. În clubul Palermo. Mă laşi, iubitule?

— Îţi place să faci pe nevasta: „Mă laşi iubitule?“, dar până la urmă faci ce vor muşchii tăi.

— Hai, nu mai vorbi aşa, ţuţulet. Nu fi mitocan.

— Ascultă ce zice boleroul ăsta. Aşa te joci tu cu mine: „Ştiu că minţi atunci când mă săruţi, şi când îmi spui: Te iubesc“.

— Ce voce frumoasă ai! Zi-i mai departe, zi-i. Vocea ta masculină mă înnebuneşte.

— Auzi, eu am sosit acum patru zile. Unde mă-ta ai stat până acum?

— Vai, iubitule, tu vrei să le ştii pe toate. Şi nu e posibil.

— Ba da, e posibil, fiindcă eu sunt bărbatul tău, curva dracului, şi vreau să ştiu tot ce se întâmplă.

— Tu, bărbatul meu? Mai e până să ajungi să fii.

— Unde ai fost?

— De ce nu mi-ai spus când soseşti? Dacă m-ai fi anunţat, te-aş fi aşteptat acasă.

— N-am putut.

— Tu n-ai încredere în mine. Voiai să mă iei prin surprindere.

— Normal că n-am încredere în tine, dacă eşti o vagaboandă. Te-am prins cu mâţa în sac.

— Nu te purta aşa cu mine, iubitule.

— Unde ai fost?

— Nu mai termini cu placa asta?

— Zi-mi.

— Of...

— Nici un „of‘. Zi-mi.

Am scos biciul. Îl aveam în geantă.

— Vai, ce e asta?

— Ceva pentru tine.

— Într-o scrisoare îmi spuneai că... Vai, nenorocitu-le, nu mă lovi aşa de tare!

— Întoarce-te cu spatele.

— Vai, nu, nu. Nu mă lovi aşa de tare.

S-a întors cu spatele. Am lovit-o uşor la fund. Şi-a pierdut controlul.

— Vai ce-mi place, tu eşti bărbatul meu, nenorocitu-le, jigodie împuţită, tu eşti bărbatul meu, ia-mă pe la spate, bagă-mi-o, unde vrei tu, bagă-mi-o!

Am biciuit-o pe fese, i-am lins sexul, am lovit-o uşor.

— Hai, bagă-mi-o, vreau pulă, eşti nebun! Loveşte-mă! Vai, ce-mi place!

— Vorbeşte şi te mai iau o dată. Vorbeşte.

— Ce vrei să auzi, iubitule, ce vrei să-ţi spun?

Se întoarce cu faţa în jos, îşi desface picioarele şi chiar ea şi-o bagă:

— Am fost cu un mexican, iubitule, la Guanabo. Zgârcit şi al dracu'.

— Cât te-a plătit?

— O sută de dolari, atât. Şi am stat patru zile cu el.

— Ciudat, tu care eşti aşa isteaţă, să pici de proastă.

— Aşa, aşa, bagă-mi-o adânc. Nu. I-am şterpelit o grămadă de lucruri din valiză. Trăsese pe nas nişte prafuri, l-am îmbătat şi a căzut ca un bolovan. I-am luat totul: haine, prosoape, parfumuri, jigodia dracului, voia să mă facă ţăndări şi l-am lăsat fără nimic, ha, ha, ha. L-am lăsat în izmene.

Am mai continuat puţin. Ne-am odihnit.

— Iubitule, am furat de la mexican o pereche de blugi roşii. Şi un ceas excelent.

— Şi-mi sunt buni?

— Bineînţeles. Ăla credea c-o să-mi vină el mie de hac. Jigodia împuţită, sărăntocul dracului. Voia să mă fută gratis.

A coborât la ea, la etajul şapte şi mi-a adus. Un ceas de aur automatic şi o pereche de blugi roşii ca focul. Mi-i pun direct fără chiloţi pe dedesubt. Se aude un alt bolero:

Când se iubeşte din tot sufletul
aşa cum te iubesc eu pe tine
e imposibil, iubirea mea
să trăim departe unul de celălalt.

Încep să mă mişc uşor, în ritmul muzicii, şi-mi cobor pantalonii, puţin câte puţin. Prin şliţul blugilor roşii iese la iveală treptat părul meu pubian şi dihania mare, întunecată şi excitată. Foarte încet. Centimetru cu centimetru, până ce se arată pe de-a-ntregul, iar pantalonii cad pe podea.

— Iată-i aici pe Cuban Boys! Doar pentru dumneavoastră. Exclusiv şi confidenţial de la tropice pentru dumneavoastră. Cuban Boys, doamnelor şi domnişoarelor, doar pentru dumneavoastră. Din Havana, Cuba!

— Ha, ha, ha. Unde ai învăţat chestia asta, afurisitule?

— La D.F.

— Unde-i asta?

— În Mexic.

— Zău?

— Un cabaret doar pentru domnişoare şi doamne! Şi pentru venerabile doamne, pline de bani! Eram patru băieţi.

— Nu mi-ai povestit niciodată asta.

— Ale tinereţii valuri, Gloria. Am dat trei spectacole a câte o sută de dolari fiecare. E un preţ bun pentru Mexic. Cu cei trei sute de verzişori m-am dus la Tijuana. Dar asta e o altă poveste. Pe-atunci aveam patruzeci de ani.

— Erai mai forţos ca acum.

— Mai musculos. Dar marea vedetă a grupului Cuban Boys era un negruşor slab, cu o sulă enormă. Mexicanele îşi ieşeau din minţi când îl vedeau, strigau şi aveau orgasme. Numai' ce-l priveau şi sala începea să miroasă a spermă.

— Câte chestii ai făcut la viaţa ta. Eşti plin de surprize.

— Ca să fac bani. La fel ca şi tine, curvă de căcat.

— Eu, curvă?

— Nuuu?

— Nu. Mexicanul ăsta mi-a ieşit în cale şi l-am agăţat. Dar eu nu mă ocup cu asta, iubitule. Stau cuminte că te am pe tine. Tu eşti un curvar.

— Euuu?

— Da, tu. Un ramolit de cincizeci de ani. Nu ţi-o fi ruşine?

— De ce?

— Ţi-ai tras-o cu suedeza.

— Nu vorbi aşa.

— E adevărat. Un curvar bătrân. Unde s-a mai văzut una ca asta? Şi cum faci pe decentul, omul serios şi educat şi în plus vorbeşti afectat, cine te vede pe stradă crede că eşti un domn.

— Gloria, ce dracu tot zici?

— Că suedeza te-a ţinut pe banii ei, ai trăit pe socoteala ei şi deci eşti un mare curvar.

— Dar am făcut-o fericită cu măciuca mea de aur.

— Şi bărbaţii care mă plătesc se bucură de păsărică mea şi de cât de iscusită sunt.

— Aha.

— Te doare să-ţi spun adevărul?

— Îhî... Eu nu sunt curvar, viaţa...

— Atunci, nici eu nu sunt curvă. Viaţa te obligă, te îngenunchează. Aşa că termină cu dramele şi întoarce-te la realitate. Ce-ai vrea, să mor de foame?

— Eu chiar te iubesc, ţuţuleţ, şi nu mă interesează dacă ţi-o tragi cu un străin sau cu cine-o fi.

— Şi eu te iubesc, dragul meu. Poţi s-o fuţi în continuare pe suedeză. Doar să nu rămâi acolo.

— Dacă aş rămâne acolo, aş muri.

— Zău? Păi acolo trebuie să fie ca lumea, nu?

— Depinde ce-nţelegi tu prin „ca lumea“. Mi-a fost foarte dor de tine.

— Şi mie. În fiecare zi mă gândeam de nenumărate ori la tine.

— Oi fi tu curvă, dar eu te iubesc.

— Sunt artistă, artistă. În fond, ce înseamnă o curvă? O artistă, o actriţă. Eram perfectă pentru bordelul lui Milagros. Ăia nu-şi dădeau seama că interpretam de fiecare dată alt rol. Pentru fiecare client o altă piesă. Şi îşi petreceau mai mult timp cu mine. Aveam trei sau patru clienţi pe zi. Petreceau mai mult timp cu mine şi mă plăteau mai bine, ha, ha, ha!

— Suntem din aceeaşi breaslă.

— Amândoi suntem artişti, iubitule. Când dansam, era la fel. Eu şi dansurile mele erotice. Eram o vedetă la Palermo. Nimeni nu ştia dacă e adevăr sau minciună. Nici măcar eu nu ştiam dacă dansul meu era de un erotism veritabil sau un surogat.

— La fel ca mine, cu romanele mele. Nici măcar eu nu ştiu ce-i adevărat şi ce e minciună.

— Până la urmă, totul pare adevărat.

— Îhî.

— Eşti o curvă, Pedro. Eşti la fel de curvă ca şi mine. Vinzi o minciună ca şi cum ar fi un adevăr. Ha, ha, ha!

— Eu nu sunt curvă, cel mult, sunt peştele unei curve.

— Suedeza nu e târfa, aşa că te-ai curvăsărit cu ea.

— Las-o-n pace pe suedeză. Eu sunt peştele tău.

— Curva suedezei şi peştele meu. Eşti fantastic, mi-eşti drag, iubitule. Mai pune-mi rom.

Am mai băut puţin. Era adevărat. Suedeza îmi dădea portofelul pe sub masă, cu discreţie, iar eu plăteam cu banii ei. Chestia asta îmi plăcea şi mă excita. Aveam senzaţia că şi ea se excita. Niciodată nu m-a lăsat să cheltui de la mine, nici măcar un dolar. Am căutat nişte roboţei pe care-i adusesem drept cadou fiului ei:

— Vai, ţuţu, ce frumos. De-abia aştept să vadă ce i-ai adus. Astea-i plac lui: roboţeii ş mașinuțele.

— Aşa-s băieţii.

— Mie-mi plac păpuşile.

— Tu eşti o vagaboandă care face trotuarul.

— Eu sunt fetiţa ta. Vrei să fii tatăl meu? Ai grijă de mine, ţuţu, cumpără-mi o păpuşică.

— Ţi-am adus nişte pantofi şi un halat chinezesc.

I le arăt. E un halat din mătase roşie cu o broderie enormă cu flori pe spate şi nişte pantofi cu tocuri înalte. Şi-a pus doar halatul şi pantofii. *Belle de jour.* Curva perfectă. A pus mâna pe bici şi l-a înfăşurat în jurul gâtului, părul ei tare de negresă era ud după partida de sex. Irezistibilă mulatra asta. E talentată şi o iubesc, fir-ar ea a dracu', o iubesc.

— O să fac un album de fotografii cu tine.

— Goală?

— Numai cu tine. Goală şi îmbrăcată. O să te fotografiez încetul cu încetul. *Femeia pe care o iubesc,* ăsta-i titlul.

— Vai, ţuţule, dar o să mă vadă toată lumea. Goală, of...

— Te-au văzut deja. Tu făcând de toate, cu un text foarte poetic, foarte scurt. Eşti o muză.

— Ce-i asta?

— Ei... Nu ştiu... O inspiraţie.

— Eu sunt artistă, ţuţule.

— Artistă-n pat.

— Nu fi vulgar, dragă. Dansatoare. Dar tata nu m-a lăsat să continui cu dansul. Zicea c-o să devin lesbiană.

— Lesbiană nu, curvă da.

— În fine, nu ştiu. Astea erau ideile lui. Mie-mi place să dansez. Iar ţie-ţi place să cânţi bolerouri, nu-i aşa?

— Cânt fals.

— Oh, dacă m-ar ajuta Dumnezeu să pot dansa din nou. Chiar o să faci albumul ăsta cu fotografii?

— Bineînţeles. Acum am un aparat de fotografiat şi te am pe tine.

— Verişoara mea vrea să dansez la clubul Palermo cu grupul ei. Mă laşi?

— O să mă mai gândesc. De-abia am sosit. Nu mă bate la cap.

2.

Într-o seară pe la ora opt mă sună Carmita. Locuieşte în Lawton. Se simte singură. Căsnicia cu ultimul ei soţ a durat numai opt luni. Nu-l mai suporta. Acum câţiva ani am avut cu ea o relaţie scurtă. M-a poreclit „Măciuca de Aur“ fiindcă în prima seară când a venit pe terasa mea a băut

puţin rom, ne-am sărutat, am mângâiat-o, m-a excitat, a coborât mâinile şi când a simţit-o atât de tare a mers şi mai departe: mi-a deschis fermoarul pantalonilor şi mi-a scos-o un pic la aer:

— Oh, ce frumoasă e! Asta da, e o Măciucă de Aur!

I-a mărturisit-o întregii sale familii din Lawton: „Mă văd cu un tip din Centro Habana care are o sulă foarte frumoasă, e o Măciucă de Aur“. Nu-mi place să merg la Lawton. Familia ei este foarte numeroasă, un amestec de peste trei sute de inşi albi, mulatri, metişi, indieni. De fiecare dată când mă văd, mă salută ştrengăreşte. Oricum, relaţia aceea a durat puţin deoarece Carmen insista să se folosească de terasa mea ca să crească păsări şi porci. S-a interesat imediat de preţul îngrăşămintelor pe piaţa neagră, a căutat plasă metalică pentru cuşti şi a cumpărat douăzeci de puişori. Cu chiu cu vai am reuşit s-o dau afară din casă şi să ies din toată nebunia aceea de porci şi păsări care mi se căcau pe terasă.

Suntem prieteni în continuare. De fiecare dată când rupe relaţia cu câte-un *soţ*

se simte singură şi mă caută, îmi pune mereu aceeaşi placă:

— Ah, Pedro Juan, totul mergea ca pe roate, dar el a început să fie impertinent şi să pretindă din ce în ce mai mult.

— Să pretindă ce?

— Să stau numai în casă. Voia să ştie pe unde umblam şi să mă controleze, gelos nevoie mare. Nu, nu, eu sunt prea bătrână şi nu mai vreau niciun fel de control asupra mea.

— Tu nu ai răbdare cu bărbaţii.

— Nici tu nu ai răbdare cu femeile. Uite ce ni s-a întâmplat nouă.

— Vorbim de tine, Carmita.

— Mereu e aceeaşi poveste. Începem cu multă dragoste şi facem amor de patru ori pe zi. Şi cât de mult te iubesc, Carmita, şi aşa va fi pe veci. După un timp o lasă mai moale şi cad în rutină…

— Iar tu nu suporţi rutina şi plictiseala.

— Nu. Eu am nevoie de emoţii. Să fac sex cât mai des, să iubesc, să sune muzica, bolerouri, aventurile vieţii. Vai, Pedro Juan, mie nu-mi stă bine să fiu bătrână!

— O să fii o doamnă bătrână indecentă. Ca atâtea altele. Sunt multe pe lumea asta.

— Crezi? După câte văd, niciodată n-o să fiu cu picioarele pe pământ.

— Bine, încearcă să pui mai multă inteligenţă în tot ce faci şi mai puţină pasiune. Fiindcă o să rămâi singură şi bătrână şi...

— Ah, nu mă speria!

Aud cum suspina în telefon. Păstrez tăcerea pentru un timp. O las să se liniştească. O dă întruna. Până la urmă o întrerup:

— Carmita, de ce plângi?

Îşi trage puţin mucii şi-mi răspunde:

— Nu mă simt bine, Pedro. Mă simt foarte bătrână şi singură. Îmi apar riduri. Bine măcar că am ţâţele mici şi în felul ăsta nu-mi cad.

— Tu nu te-ai maturizat. Tu crezi că o să fii mereu o adolescentă? Trebuie să te obişnuieşti cu toate astea. Anii îşi spun cuvântul.

Începe să plângă iar. Şi mai tare. Îşi trage nasul şi îmi zice:

— Te sun ca să mă ajuţi şi tu mă faci praf şi mai rău. Nu ştiu ce fel de prieten...

— Da, sunt prietenul tău şi ţin la tine, dar dramatizezi lucrurile. Tu nu eşti bătrână şi nici singură. Şi copiii tăi?

— Ah, lasă-i pe copiii mei. Cred că ajung la menopauză. De trei luni nu am mai avut menstruaţie.

Suspină, plânge şi-şi trage mucii.

— Carmita, nu mai plânge. Poate că eşti însărcinată.

— Nu, iubitule, nu. Am fost deja la medic. E vorba de menopauză. Am bufeuri şi transpir mult şi simt nervoasă, noaptea nici nu pot să dorm.

— Futu-i mama mă-sii, ai strâns toate simptomele pentru tine. Eşti o enciclopedie medicală.

— Ha, ha, ha!

— Nu fi teatrală.

— Ah, nu-mi spune lucrurile astea.

Continuă să plângă în telefon. E inepuizabilă.

— Ce pizda mă-sii, eşti aşa de sensibilă că nu se poate vorbi nimic cu tine.

— Poartă-te şi tu mai finuţ. Nu fi grosolan.

— Bine, ce voiam eu să-ţi spun e că atunci când o să apară în viaţa ta un alt bărbat să nu te mai îndrăgosteşti ca şi cum ai fi o adolescentă. Fii şi tu mai inteligentă. Ţi-aduci aminte de marinarul ăla?

— Luis. De unde până unde?

— Cel cu elefanţii din imitaţie de porţelan.

— Da. Luisito. Cine ştie pe unde-o mai fi? Nu mai ştiu nimic de el.

— Dacă ai fi avut un pic mai multă răbdare şi azi aţi fi fost împreună. Din punct de vedere sexual te înnebunise şi era şi un om bun.

— Toţi sunt buni, iar din punct de vedere sexual toţi mă înnebunesc.

— Eşti o femeie pasională.

— Am şi eu un har în viaţă.

— Despre tine şi marinarul acela am scris o poveste.

— Vai, nu-mi vine să cred! Vai, nenorocitule, ce-o să spună lumea? Cu numele noastre?

— Desigur. Carmita şi Luis.

— Şi-ai publicat-o?

— *Se numeşte întoarcerea marinarului*[29].

— Nu pot să cred că eşti atât de nenorocit. Eşti o hienă. Eşti un canibal. Îţi mănânci propriii tăi prieteni, jigodie! Dracula!

— Ha, ha, ha!

[29] Capitol din Trilogia murdară la Havana.

— Şi mai şi râzi... Dă-mi-o şi mie cel puţin s-o citesc. Unde se găseşte cartea asta? A fost publicată aici?

— Nu, altundeva, în alte ţări.

— Împrumută-mi-o.

— Nu mai am niciun exemplar. Editorul nu-mi dă decât zece exemplare.

— Teribil calic. Bine, vin eu la tine acasă într-o zi şi o s-o citesc. Şi ce-ai scris în povestea aia?

— Adevărul. Vino când vrei şi o s-o citeşti. Şi-n plus să-mi povesteşti şi ultimele tale aventuri.

— Ca să scrii în continuare pe seama mea?

— Cine ştie, poate ajungi nemuritoare ca Dulcinea din Toboso.

— Cine mai e şi asta?

— Iubita lui Don Quijote.

— Ah, nu fi prostănac. Ce Dulcinee, ce eu am nevoie de nemurire, pe dracu' ghem. Un soţ cu bani care să mă întreţină şi care să mă reguleze bine. De asta am eu nevoie acum ca să-mi bucure viaţa.

— Şi băiatul tău cel mare? Încă lucrează la fabrica de tutun?

— Da, el mă ajută mult. Dar dintr-un singur salariu trebuie să-şi întreţină

nevasta, băiatul şi soacra. Şi în plus pe mine şi pe Adriancito.

— Ce vârstă are acum Adriancito?

— Cincisprezece.

— Ah, da. Dintr-o clipă-n alta o să ţi-l ia în armată şi aşa scapi de el, ha, ha, ha!

— Băiete, de ce-oi fi tu atât de cinic şi de...

— Bine, haide, te las. Vino la mine când vrei.

— Bine, Pedro, ai grijă de tine.

Restul serii l-am petrecut liniştit. M-am culcat devreme şi am visat mult. Toată noaptea. La un moment dat pescuiam cu undiţa în canalul Sodertalje şi firul de nailon s-a înfăşurat în jurul meu. Toată noaptea acelaşi lucru. Uneori visez cum cad pe nişte scări sau cum mă joc cu un căţeluş tare mititel care creşte văzând cu ochii, se transformă într-un tigru, mă face să cad cu picioarele în sus şi devine un tigru enorm şi exagerat de puternic şi mă muşcă cu furie şi mă rupe-n bucăţi. Din fericire, e mult de când nu visez scările şi nici tigrul.

Dimineaţa m-am trezit cu o durere în tot corpul. Poate că da, m-am luptat cu tigrul şi am căzut pe trepte, dar nu-mi mai aduc aminte. Mă dureau toţi muşchii. Mi-am

făcut cafeaua şi am ieşit pe terasă cu o ceaşcă. Răsărea soarele şi brăţările Gloriei făceau zgomot în bucătăria de la etajul al şaptelea. Să fi fost ora şapte, dar eu ascultam la maximum o casetă cu Marco Antonio Solis:

Cel mai greu e să trăiesc fără tine
să trăiesc într-o continuă aşteptare ca să te văd sosind
trupul meu îngheţat întreabă de tine
şi nu ştiu unde eşti.

Gloria făcea un scandal grozav şi-l acoperea cu ţipetele ei pe Marco Antonio. Mie îmi ajungeau la urechi doar frânturi din ceea ce spunea: „De proastă ce eşti... Eu mă duc la poliţie... Eşti moale... Bandit şi pungaş“.

M-am îndepărtat şi m-am dus în celălalt colţ al terasei: fortăreaţa El Morro şi marea nesfârşită şi albastră. E mult mai bine să te trezeşti în linişte şi calm. Dacă Gloria şi cu mine am trăi împreună, asta ar fi dificil. E mult prea gălăgioasă.

După puţin timp, iese. Aud uşa trântindu-se. Duce băieţelul la şcoală, la două străzi de-aici. Se întoarce imediat şi începe să facă curat, să spele. Eu pictez

liniştit. Din curtea interioară îi aud şlapii din muşama cum răsună. Îmi place lipăitul acesta şi zgomotul brăţărilor. Uneori e suficient doar să ascult zgomotele astea ca să am o erecţie. Incredibil ce poate să-mi placă mulatra asta. Pe la ora nouă, apare. Aduce o bucată de pâine şi o sticlă mare de suc de roşii. Se pare c-a trecut furtuna. Aşa e ea de volubilă şi de schimbătoare. Acum râde fericită:

— Ce era cu urletele alea?

— Ce urlete?

— Te certai cu cineva în bucătărie.

— M-ai auzit?

— Te-a auzit tot blocul. Pe tine şi pe Marco Antonio Solis, în duet. Ziceai că e Pimpinela.[30]

— Nimic maică-mea asta-i idioată.

— De ce?

— Azi-noapte a venit un tip pe care eu l-am dat afară acum câtva timp şi a luat din casă o lampă veche de bronz. Iar ea i-a dat-o. Idioata!

— Aveai tu în casă o lampă veche din bronz?

— Da, în toată harababura aia. Era în sufragerie.

[30] Duo argentinian la modă în anii ’80.

— N-am văzut-o niciodată.

— Pentru că nu funcţiona. O aveam ascunsă în baie. Eu ştiu că valorează o grămadă de bani şi nenorocitul ăsta a pus laba pe ea.

— Nu înţeleg nimic.

— Eu dormeam. Era ora douăsprezece. Şi Gilberto apare şi-i spune maică-mii că o să ia o sută de dolari pe lampa aia. Ea crede în minciunile lui şi i-o dă.

— Şi atunci?

— Atunci, nimic. Am pierdut lampa. Ea ştie că tipul ăsta e un bandit, un hoţoman şi un nenorocit. Eu ştiu foarte bine ce-i poate pielea şi a trebuit să-l dau afară din casă pentru asta.

— Tu eşti de vină că umbli cu delincvenţi.

— L-am cunoscut în puşcărie, iubi, şi s-a ţinut scai de mine şi mi-a dat multă bătaie de cap ca să termin cu el.

— Când ai făcut tu puşcărie?

— Eu n-am făcut puşcărie.

— Şi cum l-ai cunoscut?

— Şi tu ce pui atâtea întrebări?

— Eu nu întreb. Tu ai început cu povestea şi acum vrei s-o laşi neterminată.

— Ţuţu, a trecut. S-a întâmplat înainte să te cunosc.

— Nu mai face teatru, că nu-s gelos. Bărbatul care stă cu tine, dacă e gelos, moare de inimă.

— De ce?

— Pentru că în fiecare zi e ceva nou.

— Nu mai trăi în trecut. Trăieşte prezentul, aşa cum fac eu. Cu picioarele bine înfipte în pământ.

— Când o să ai vârsta mea o să zici acelaşi lucru ca Zolanda, o prietenă de-a mea.

— Ce zice?

— Are cincizeci de ani şi zice că s-a futut cu jumătate din Havana, iar pe cealaltă jumătate şi-o imaginează.

— Ha, ha, ha!

— Şi tu o să fii la fel.

— Eu? Nici gând. Eu o să spun că am avut doar doi bărbaţi: tatăl băiatului meu, care e om serios, şofer de autobuz pe linia nouăzeci şi cinci din Guanabacoa. Şi tu, care o să fii tatăl tuturor celorlalţi.

— Şi restul iubiţilor tăi?

— O să treacă în uitarea nopţii.

— O noapte puţin cam lungă.

— Bine, o să treacă în uitarea nopţilor. Singurii care vor rămâne în viaţă veţi fi voi doi: tăticii copiilor mei, care sunt persoane corecte şi decente.

— Şi tipul de la închisoare?

— Heeeeei, nu-ţi scapă nimic. Eşti ca o bubă-n cur.

— Vorbeşte.

— Nimic, dragă, a trecut mult timp, asta a fost înainte de...

— Da, cum să nu, „înainte să te cunosc, iubi“.

— Ah, eşti insuportabil. Un prieten mi-a spus că negrul ăsta oferea femeii care s-ar fi dus să-l viziteze la puşcărie pe post de soţie douăzeci de dolari, o sacoşă cu îmbrăcăminte, încălţăminte şi alte lucruri.

— Iar tu ai trecut la treabă.

— Da.

— Şi cum ai făcut rost de acte?

— N-a fost nevoie. Pe tip îl băgaseră la închisoare pentru escrocherii. E un adevărat geniu şi rezolvase toate astea. La uşă trebuia să mă întâlnesc cu un gardian care mă ducea direct în cameră.

— Şi cât timp stăteai, mult?

— Programul era de la nouă dimineaţa până la cinci sau şase după-amiaza. Era un du-te-vino continuu. Negrii sunt nesătui.

— Probabil că te regulai pe rupte pentru douăzeci de dolari.

— Mult prea mult. Îmi spunea să mă rog la Changó pentru el ca să iasă de la închisoare. Toţi futangiii sunt la fel. Se cred fiii lui Changó, dar majoritatea în realitate sunt fiii lui Ochún şi Yemayá. Şi totul le place: şi bărbaţii, şi femeile. Regulează femeile pe la spate, dar fac pe marii masculi.

— Şi ce era în sacoşa aia?

— Sacoşa valora mai mult. Era plină cu blugi, bluze, parfumuri şi tenişi. Uneori scoteam treizeci, patruzeci de dolari în plus cu asta.

— Aha, bine.

— Tipul era un mare mahăr în puşcărie. Era îmbrăcat ca un prinţ, avea până şi pantofi Adidas şi dinţi din aur.

— Acolo, înăuntru, putea să le aibă pe toate astea?

— Ah, ba şi mai mult de atât. Mult mai mult. Nici nu poţi să-ţi imaginezi. Tipul chiar şi dinăuntru continua să conducă afară o afacere.

— Ce fel de afacere?

— Ei, bine. Tu chiar vrei să le ştii pe toate.

— Zi-i, şi nu mai face pe sclifosită.

— Un bordel mic, iubitule, dar a pierdut controlul în cele din urmă. Am trăit cu el, nu îmi mai aduc aminte... Aproape şapte luni. Apoi ori a fugit ori i-au dat drumul. Nu ştiu, şi uite aşa m-am trezit cu el în casă. Făcut zob. Fără un sfanţ.

— S-a complicat treaba.

— Până la urmă am reuşit să scap de el. Am plecat câteva zile de acasă şi l-am sunat ca să-l ameninţ cu poliţia şi să-i zic să-şi ia tălpăşiţa.

— Şi acum apare din nou şi-ţi face buclucul cu lampa.

— Nici nu-mi mai aminteam de el. Şi e aşa de nenorocit că vine doar ca să fure.

— Şi o să-l denunţi?

— Nuuu! Or să mă întrebe cum l-am cunoscut, or să caute antecedente şi când or să se cerceteze cazul, or să vadă că sunt şi eu băgată. Pune-mi cafea, iubi. Se răceşte.

— Cu mult zahăr?

— Cafeaua mea, da. Nu mai face pe occidentalul cu mine.

Bem două ceşcuţe. Îşi aprinde un Popular.

— Gloria, e prea de dimineaţă. Tutunul ăsta negru o să te...

— Eh, nu-i nimic, de ceva trebuie să moară omul.

Am rămas tăcuţi pentru o clipă. Eu ştiu că nu suportă nici tăcerea şi nici liniştea. Trăieşte în zgomot şi-ntr-un du-te-vino neîntrerupt. Am calculat: rezistă să tacă cel mult treizeci de secunde.

— Ah, nu ţi-am zis că am o slujbă?

— De dansatoare sau de coafeză?

— Bine-ar fi!

— Vinzi sendvişuri cu carne de porc în Galiano?

— Nici asta. N-ai să ghiceşti.

— Ce e?

— Lucrez la morga spitalului de urgenţă.

— Doamne sfinte!

— N-are nicio legătură cu morţii. Eu mă ocup de registru.

— Numai atât?

— Atât.

— Nu trebuie să pui mâna pe morţi?

— Nu.

— Ce fel de registru?

— De... Nu-mi aduc aminte cuvântul. Ceva legat de analize. Mi-au zis să mă duc în dimineaţa asta ca să dau o probă.

— Dar deja s-a făcut ora zece. De ce nu te-ai dus mai devreme?

— Vai, Pedro, stai liniştit. Nu te răsti. Dacă e să fie pentru mine, Ăl de Sus o să-mi dea. Dacă nu, nu.

— În fine, dacă zici tu.

A plecat. M-am întors la pictură şi la linişte.

Restul dimineţii mi l-am petrecut în tihnă. Pe la prânz au apărut doi negri. Unul tânăr şi altul mai bătrân. Zic că sunt instalatori. O vecină de la etajul trei mi i-a recomandat. Îi duc în baie.

— Closetul e înfundat?

— Da.

— Trebuie demontat.

— Şi altfel nu se poate?

— Nu. Trebuie demontat.

Mi-am pierdut toată după-amiaza cu chestia asta. Ei lucrau şi eu mă uitam la ei. Au spart podeaua, au găsit ţeava de scurgere, au spart-o şi pe asta. Nu de-acolo era înfundat. Baia şi un colţ din cameră s-au umplut de moloz şi rahat, iar ei nu ştiu ce-i de făcut. Atunci îmi vine o idee:

— Poate că-i chiar closetul de vină.

— Nu - îmi zice tânărul.

— De ce nu?

— Ţevile sunt cele care se înfundă.

Cel în vârstă rămâne pe gânduri:

— Hai, să verificăm şi closetul.

Îl verfică. Exact aşa cum am spus. Closetul e înfundat. Nu pot să mă abţin:

— Hei, băiete, vino încoace, deci aţi spart toate astea că aşa aţi avut voi chef?

— Nu c-am avut noi chef. Dacă nu spărgeam, nu ne dădeam seama.

— Şi ziceţi că sunteţi instalatori? Lăsaţi-o baltă şi căraţi-vă, că am să termin eu lucrarea.

— Nu, noi o să reparăm totul.

— Nu, căraţi-vă. S-a făcut deja noapte.

— Auziţi, domnule, noi nu plecăm. Trebuie să ne plătiţi.

Scot cincizeci de pesos şi-i dau.

— Luaţi ăştia şi ştergeţi-o de-aici.

— Sunteţi nebun? Lucrarea asta face trei sute de pesos.

— Şi cu trei sute pe care n-am să vi-l dau sunt şase sute.

— Auziţi, noi vorbim serios.

— Şi eu tot serios vorbesc. Voi aţi lucrat după capul vostru. Aţi spart tot şi-acum

totul e cu fundu-n sus şi habar n-aveţi cum s-o dregeţi.

Tânărul a pus mâna pe un ciocan şi a devenit agresiv:

— Ascultă, albule, ce mă-ta vrei? Tu nu mă şmechereşti pe mine aşa uşor.

— Cine mă-ta te şmechereşte? Tu m-ai fraierit pe mine. Pentru ce pizda mă-tii trei sute de pesos?

Ăl bătrân s-a băgat între noi:

— Hei, hei, calmaţi-vă, că lucrurile nu se rezolvă aşa. Uitaţi care e treaba, domnule...

— Nici un domnule. Eu nu sunt domn. Să-mi ziceţi tovarăş, tovarăşe. Eu sunt ofiţer de poliţie şi trebuie să vă adresaţi cu tovarăşe. Şi chiar acum o să sun la secţie şi o s-o rezolvăm altfel.

Tânărul lăsă din mână ciocanul, siderat. Bătrânul zice:

— Nu, nu. Staţi o clipă... „E o greşeală“. Dumneavoastră nu sunteţi ziaristul de pe terasă? Fiindcă Marisol ne-a spus...

— Nu, ăla e vecinul. Şi e plecat în Suedia. Are casa încuiată. Eu sunt poliţist. Dar lăsaţi chestia asta...

— Bine, domnule, bine, adică tovarăşe, tovarăşe. Bine, tovarăşe. Daţi-ne cei cincizeci de pesos şi venim şi mâine.

— Luaţi-i. Şi nu mai veniţi mâine.

Am reuşit să-mi înăbuş un hohot de râs până ce-au plecat. Am râs o jumătate de oră fără să mă opresc. Era deja nouă seara. Puţea îngrozitor a căcat. Totul era distrus, iar dacă aflau adevărul s-ar fi întors ca să ne luăm la harţă. Am zbughit-o afară. Am rătăcit pe străduţe întunecate, unde găseai la fiecare colţ tomberoane arhipline de gunoi în putrefacţie. Barul El Mundo la colţul străzii Águila cu Virtudes. Am dat pe gât câteva şnapsuri. Barul ăsta are o denumire extrem de filosofică. Îmi place. Îmi place atât de mult, încât hoinăresc fără să mă gândesc la nimic şi mereu mă opresc în barul acesta. E ca un magnet. Apoi am luat-o spre strada San Miguel colţ cu Amistad. Palermo. Pe afiş erau două poze mari cu orchestra şi corpul de balet. Nişte mulatre foarte frumoase. Spectacolul începea la zece. OK. Am ajuns la timp. Plătesc şaizeci de pesos şi intru.

3

M-am aşezat la bar şi acolo am rămas două sau poate chiar trei ore. Liniştit. Şi-am băut rom după rom. Mă uitam la balerinele

care la rândul lor se uitau la nişte străini aşezaţi la nişte mese, care la rândul lor nu-şi dădeau seama de nimic. În fine, atmosfera nu prezenta niciun interes pentru mine. Când am simţit că deja mi-era suficient am ieşit în stradă ca să respir în voie. Pe strada San Miguel în jos, spre Prado e motelul Rex. A mai rămas doar numele scris pe perete. Îmi aminteşte de Mignon şi de grozavele futaiuri pe care ni le trăgeam acolo, prin anii şaptezeci. Eu tocmai mă liberasem după patru ani şi jumătate de armată şi eram dus, crazy. Mignon şi partidele acelea de sex, care durau douăzeci şi patru de ore, fuseseră ca nişte electroşocuri. Motelul nu mai există, iar Mignon poate că e moartă sau a ajuns o babă murdară şi zdrenţăroasă, ca atâtea altele. Are cincizeci de ani, la fel ca mine, dar sunt sigur că dacă încă mai trăieşte, pare de şaptezeci. Într-una din zile trebuie să-mi fac curaj şi să mă reped până la ea. Puţin mai încolo e barul Okinawa. Strada e desfundată, iar în mijlocul ei o baltă enormă de apă verzuie şi clocită pute a rahat. Barul are pe faţadă un afiş enorm care-i face reclamă cu mândrie: „Categoria a treia“. Îmi place să-l văd în timpul zilei, pe lumină.

Acum e noapte şi e închis. Trei negri şi o negresă, foarte tineri, stau aşezaţi pe nişte lăzi, pe trotuar. Bucata asta de stradă, San Miguel, din spatele hotelului Telégrafo, e prea deprimantă pentru sănătatea mea. Se pare că şi-au dat seama că sunt un pic cherchelit. Unul dintre ei mă strigă:

— Vino încoace, moşule.

— Vino tu.

— Vino încoace, frate. Fata asta nu mănâncă oameni. Vino încoace s-o vezi.

Fata îşi desfăcu picioarele cu toată neruşinarea şi izbucni într-un hohot de râs. Eu nu mă mişc din loc. Tipul se apropie de mine. Eu mă aflu pe trotuarul de vizavi. Trebuie să ocolească balta imensă cu apă clocită şi plină de rahat. Pipăi briceagul elveţian pe care-l am în buzunarul pantalonilor. Se apropie cât mai mult ca să-mi vorbească şoptit. Fac un pas înapoi:

— Păstrează distanţa şi zi-mi ce vrei!

— Nu-ţi fie frică, frate, facem un şmen. Am ce cauţi.

— Ce ai?

— Rom şi iarbă. Dacă vrei şi prafuri, îţi aduc imediat. Şi târfa asta îţi face treaba cum vrei tu.

Îl privesc din cap până-n picioare şi tac.

— Ieşi ieftin, nu te mai gândi atâta.

Nu scot nicio vorbă. Tipul crede că stau la îndoială şi-mi zice:

— Dacă eşti poponar, spune. Oricare dintre noi, care ţi-o place, ţi-o trage.

— Auzi, ce pizda mă-tii îndrugi tu acolo de poponar? Ce mă-ta ai?

— Ha, ha, ha, păi, dacă te văd nehotărât, de unde să ştiu eu…

— Eu ştiu exact. Arată-mi iarba.

— Vino, vino încoace.

— Nu. Adu-o aici.

Nu e nici ţipenie de om. În timp ce tipul traversează strada, am timp să mă întorc spre perete. Scot lama cea mare a briceagului. Îl bag la loc în buzunar. Acum se apropie de mine doi tipi. Îi ţin la distanţă. Îmi arată iarba. O miros.

— Bine. Dă-mi două pachete.

— Doi dolari.

— Ai văzut tu că am faţă de străin sau care-i treaba? Un dolar pe amândouă.

— Mamă, nene, dar ciufut mai eşti în noaptea asta. Lasă-mă şi pe mine să-mi câştig pâinea, moşule, nu mă termina.

— Un dolar pe amândouă.

— Bine, dă-l încoace.

Îi dau dolarul. Ei insistă.

— Vino să vezi fata. E o bomboană de cinşpe ani. Şi-avem una şi mai dulcică. Doişpe ani, dar e trufanda.

— Nu. M-am cărat.

— Fac ce vrei tu. Oricare dintre ele.

Încearcă să se apropie, zâmbind, făcând pe prietenoşii. Eu fac un pas înainte. Scot cuţitul şi-i ameninţ.

— Nu vă apropiaţi şi lăsaţi-mă să trec, că mă car!

— Aaa, uite ce ştie moşul! Scoate arma albă la noi!

— Hai, căraţi-vă, că n-am chef să intru în belele în noaptea asta.

Din uşa barului celălalt tip se ridică în picioare şi întreabă:

— Care-i mişcarea acolo? Ce-i cu albul? Face pe nebunul?

— Nu, nu, stai liniştit. Albul face figuri.

— Ce figuri, în pizda mă-tii! Daţi-vă la o parte.

Pleacă. O iau pe lângă băltoacă şi se opresc în mijlocul străzii. Sunt furioşi. Unul mă ameninţă.

— Auzi, albule, să nu mai pui piciorul pe-aici că am să te belesc. Şi eu sunt tare în cuţite. Sunt nebun după pumnale, să-ţi fie clar.

— O să vin pe-aici oricând mi se scoală. Sunt din cartier.

— Mută-te. Cară-te. Te fac terci şi te belesc. O să răsucesc cuţitu-n tine.

— Ciocu' mic!

— Pe mine nu m-ameninţă nici dracu. Eu sunt Rolandito din Havana. Cel mai tare din parcare. Azi m-ai găsit în fază bună, că n-am cuţitul la mine. Dacă are Rolandito armă, ţi-ai futut norocul, albule!

O iau pe jos pe strada San Miguel până la Prado. Nu se ţin după mine. La colţul străzii Prado cu Neptuno sunt trei ştoarfe. Mi-ar plăcea să le călăresc pe toate trei la mine-n cameră. Mă apropii de ele. Una albă, slăbănoagă, îmi zice:

— Hai cu mine, dragoste, facem ce vrei tu.

— Toate trei cât îmi luaţi?

Cea mai neagră dintre ele spune:

— Sex în patru şi să mai fac şi pe lesbiana? Nu. Cine te crezi! Eu nu sunt lesbiană.

Mă uit bine la ea şi îmi văd liniştit de drum. Sunt prea beat. Celelalte două se grăbesc să mă prindă din urmă:

— Auzi, te mulţumeşti doar cu noi două?

— Voi sunteţi minore.

— Şi care-i treaba? Chestia e că n-ai bani!

— Exact. N-am nimic.

— Ţi-o frec pe doi dolari.

— Am eu faţă de labagiu?

— Nu trebuie să ai faţă de labagiu ca să vrei.

— Mie-mi place să mi-o bag.

— Bine, bagă-ţi-o cât vrei, dar hotărăşte-te. Mă fuţi cât vrei pe cinci dolari.

— Fato, dispari că eşti minoră. Uite acolo poliţia.

— E prieten cu noi. Pe trei dolari. Dă-mi-i şi mi-o tragi pe loc. E o reducere specială pentru tine.

— Bine, bine.

Plec. După câţiva paşi, cealaltă îi spune cu voce tare:

— Lasă-l, dragă, nu vezi că-i poponar?

Mă-ntorc şi-i zic:

— Poponar e tac-tu şi bunică-tu şi toţi fraţii tăi. Ce mă-ta vrei?

— Milogule, nesimţitule, mafiotule, şmechere! Bagă-ţi-o în cur! Nesimţitule! De ce umbli fără niciun ban pe tine? Poponarule!

Un lucru e cert: nu le place să piardă timpul. Îmi continui drumul liniştit. Privesc

adunătura de curve, beţivi, travestiţi, poliţişti, cerşetori bătrâni şi mă gândesc la *Mucho Corazón.* În ultimele zile mă concentrez prea mult asupra romanului. Mă aşez pe-o bancă. Ştiu foarte bine că nu rezolv nimic storcându-mi creierii. Trebuie să mă pun pe scris, să-mi organizez puţin miile de însemnări pe care le-am făcut şi să încep odată. Atunci îmi amintesc că am în buzunar cele două pachete de iarbă. Prin jur e plin de poliţie. O iau pe jos spre San Lázaro. E prea multă agitaţie în cartier, mai bine mă duc acasă.

Urc scările anevoie. Sunt terminat de la atâta rom. Fir-ar al dracu', acum mi-aduc aminte, n-am mâncat nimic! Când ajung la etajul şapte, bat la uşa Gloriei. Bat de mai multe ori. În cele din urmă aud că cineva se apropie de uşă şi întreabă: „Cine-i?" „Pedro Juan." îmi deschide. E mama Gloriei. O întreb: „Gloria e?" Bătrâna se aşază de-a curmezişul în uşă şi-mi zice, bâiguind impacientată:

— Ea nu ştia că vii azi... E trei dimineaţa.

— Şi ce?

— Bine, adevărul e...

— Lasă-mă să trec!

— Nu, adevărul e că...

— Lasă-mă să trec. E cu cineva în cameră.

— Vorbeşte încet, c-o s-o trezeşti. Şi tu ştii cum e Gloria.

— Nu vorbesc deloc încet! Lasă-mă să trec.

— Pedro Juan, e trei dimineaţa. Dă-mi voie să-ţi explic.

— Nu vreau să te îmbrâncesc. Dă-te la o parte şi lasă-mă să intru.

În mijlocul gâlcevii apăru Gloria din camera ei, pe jumătate adormită:

— Ce-i scandalul ăsta?

— Niciun scandal. Mama ta nu mă lasă să intru.

Prin spatele Gloriei iese din cameră un bărbat. În izmene. Când îl văd îngheaţă sângele în mine. E alb, scund şi păros ca un urs. E cam de vârsta mea. Poate ceva mai în vârstă. Am amuţit ca trăsnit de fulger. Părea că tot blocul s-ar fi prăbuşit deasupra capului meu. Mă întorc pe călcâie şi o iau în sus pe scări, până la mine pe terasă. Uşa se închide în urma mea. Mă simt bărbatul cel mai neiubit şi mai umilit de pe pământ. Deschid uşa terasei cu ochii înecaţi în lacrimi. Cine dracu se mai îndrăgosteşte de-

o curvă? Un bărbat de vârsta mea ar trebui să procedeze cu înţelepciune. Să gândească înainte de a acţiona. Când dracu' o să învăţ să nu mă mai îndrăgostesc? M-am aruncat pe pat fără să-mi scot pantofii şi repetându-mi obsesiv: „Trebuie să te ţii la distanţă, Pedro Juan, să te ţii la distanţă, să te ţii la distanţă, să te ţii la distanţă". Apoi m-am aşezat la tejgheaua unui bar frumos din anii cincizeci. Foarte asemănător cu Sloppy Joe, dar liniştit şi elegant. Chelnăriţa era Gloria, dar nu mă cunoştea. Gloria ceva mai în vârstă, mai elegantă şi mai tăcută. Foarte aproape, pe o altă banchetă, stătea un tip care semăna mult cu Humphrey Bogart şi bea un whisky cu gheaţă. Avea privirea pierdută şi nu-l interesa nimic. Poate că-ntr-adevăr era Bogart. Părea a fi un film. Lumina contura culorile calde şi umbrele. Gloria, puţin mai înaltă şi mai slabă, ceva mai reţinută şi cu un sex appeal şi mai pronunţat. Mi-a servit un sendviş cald, care mirosea bine, cu pâine prăjită, şuncă, brânză şi castraveciori. Mi-era o foame de lup şi l-am înfulecat imediat. Beam bere direct din sticlă şi mă simţeam bine bând şi mâncând aşa în tăcere, în acel film, care nu era tocmai un film. Doar Gloria, Humphrey

Bogart şi cu mine. Atunci am auzit muzică. *Prélude à Vaprès-midi d'un faune* de Debussy. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat. Nu-mi amintesc.

4.

Când mă trezesc e unsprezece dimineaţa. Soarele încinge azbocimentul de pe acoperiş. Camera e un cuptor. Mă ridic şi deschid uşile şi ferestrele. Suntem în februarie, dar e o căldură ca şi cum ar fi august. Marea e liniştită şi nu adie nicio boare de vânt. Monoton de calmă. Dacă suedeza ar fi avut bani, acum aş fi călătorit pe un iaht cu pânze prin Caraibe şi nu m-aş fi bătut cu negrii din Okinawa. Of, fir-ar al dracu', în fine, cel puţin am adus două sute de aspirine din Germania. Iau două cu un pahar de apă. La urma urmelor, tot e ceva. N-am un iaht suedez, dar sunt proprietarul a două sute de aspirine nemţeşti. A o sută nouăzeci şi opt, ca să fiu mai exact. Mă simt groaznic, mahmur. Romul ăsta e acid curat. Îmi arde toate măruntaiele. Când mă-sa o să facă o ţuică şi pentru amărâţi? Aceia cu care vreau să-mi împart norocul. Mă doare capul, mi-e foame şi mi-e sete. Îmi fac o

cafea şi ies pe terasă. Îmi place marea când e liniştită. Una dintre perioadele cele mai frumoase < n viaţa mea a fost aceea în care făceam sport, caiac şi box, în Matanzas. Eram un sportiv nepriceput şi cam tâmpit. Asta reprezintă o garanţie pentru liniştea spirituală. Beau cafea pe terasă şi mă uit la marea liniştită şi dintr-odată apar fluturi. Mii de fluturi. Vin dinspre mare şi zboară înspre nord-est. Sunt poate câteva sute de mii. Oare or fi străbătut cele nouăzeci de mile care ne despart de Florida? Se pare că da. Zboară repede şi se îndreaptă spre sud. Caută câmpul din sudul oraşului. Culorile lor strălucesc în lumina soarelui. N-am crezut niciodată că aşa ceva poate exista cu adevărat. Ce bine! Cafeaua amară mă binedispune. Atunci aud brăţările Gloriei. Răsună asemeni unor clopoţei. Mă uit prin galeria interioară şi o văd prin geamul ferestrelor. Dar mai jos, la etajul şase, un câine mă simte şi începe să latre, uitându-se în sus. La etajul cinci o vecină care s-a mutat de curând întinde rufele. E o mulatră ce-o fi împlinit cam douăzeci de primăveri, iar soţul ei e un italian de şaizeci şi cinci de ani. Fac o pereche frumoasă. Tipul i-a reamenajat tot apartamentul şi trăieşte ca o

regină. Al dracu' câine continuă să latre la mine de parcă l-aş omorî. Gloria, liniştită, face curat în casă. Face pe mironosiţa. Acum câteva zile un băiat pe stradă i-a zis: „Fetiţo, pe moaca ta scrie porno star. Nu poţi să te prefaci". Primul lucru pe care l-a făcut atunci când s-a întors acasă a fost să-mi spună ce compliment a primit ea, făcând pe nevinovata, şi m-a întrebat: „De ce mi-or spune asta, iubitule?" O strig: „Gloria!" îmi zâmbeşte şi-mi trimite o bezea. Are harul ăsta diabolic de a te distruge printr-un gest şi de a te vindeca cu altul. Îi fac un semn ca să urce. Două minute mai târziu a şi venit. E chiar mai cinică decât mine. Apare zâmbind, cu o ţigară în mână şi îmi cere o cafea.

— Nicio cafea, Gloria. N-am cafea.

— Hai, te rog, nu face pe grozavul, că pe tine nu te interesează ce fac eu.

— Nu? Ş-atunci pe cine interesează?

— Pe mine.

— Pot să ştiu cine mă-sa era tipul ăla? Nu că era. Cine e? Fiindcă încă n-a murit.

— O să-l omori?

— Dacă se mai bagă, o să bag cuţitu-n el. O să-l tai pe unde-apuc.

— Vorbeşti serios?

— Îmi place să-nfig cuţitu-n gât. Să se scurgă sângele imediat. Eu nu pierd timpul.

— Vai, nu spune una ca asta. Doamne fereşte!

Îşi sărută nodurile degetelor şi bate în lemn.

— Gloria, eu am stat la închisoare de două ori. Pentru nişte fleacuri. Pentru mine nu contează.

— Nu cred să vorbeşti serios. Nu pot să cred...

— Ha, ha, ha! Fac mişto. Dacă mă prinde pe picior greşit, da, chiar că-l termin, îi tai carotida ca să nu las urme. O tăietură la carotidă şi n-are timp să spună: „Pedro Juan a fost“. Ha, ha, ha! Dar aşa cu sânge rece, nu. Tu crezi că eu sunt un criminal? Un nebun?

— O să înnebuneşti cu cărticelele astea pe care le tot scrii, dar cu mine, nu, iubitule. Tu ai suflet de şmecher.

— Nu, nu.

— Da, da! Cine mi-a găsit toţi clienţii străini? Cei doi italieni, neamţul, mexicanul, cei doi spanioli, austriacul ăla imbecil...

— Ei, bine, da.

— Acum te faci că uiţi şi nu vrei să ştie nimeni, dar tu mi-i aduceai, iubiţel, şi-mi

ziceai: „Pune mâna pe tipul ăsta şi scoate-i banii“. E adevărat sau nu?

— Asta am făcut-o ca să te-ajut. De mult nu ţi-am mai căutat clienţi.

— Ştiu c-ai făcut-o ca să mă ajuţi, dar a trebuit să mi-o trag cu toţi. Acolo, în patul meu de fată nemăritată. Şi cu tot tacâmul, pune prezervativul, scoate prezervativul, pune prezervativul, scoate prezervativul, pune prezervativul, scoate prezervativul. Ha, ha, ha!

— Da, dar adună-i pe toţi: ăia pe care ţi-i aduceam eu plus cei pe care-i agăţai tu cine ştie pe unde. Şi mai sunt şi ăia care ţi-i recomandă verişoara ta de la clubul Palermo.

— Asta-i treaba mea. Şi las-o pe verişoară-mea în pace. Eu vorbesc de cei pe care mi i-ai băgat tu în pat. Ca să-ţi demonstrez că nu eşti decât un peşte şi că de fapt serios nu-ţi pasă de mine. Ţi-e totuna dacă mă culc doar cu tine sau cu încă două sute.

— Ţi-am luat eu banii vreodată?

— Nu.

— Ţi-am cerut eu ceva?

— Nu.

— Atunci n-am fost peştele tău.

— Fiindcă nu aveai nevoie de bani.

— Ah, păi asta să nu-ţi fie chiar aşa de clar, că dacă mă văd la ananghie, te târăsc de păr pe Malecón noapte de noapte. Prea am fost domn cu tine. Aşa că nu te bucura înainte de vreme.

— Aha, deci vezi că eşti peştişorul meu. Nu face pe domnul respectabil cu mine.

— O faci sau n-o faci?

— Pentru tine da, iubitule. Pentru tine fac orice. Orice-mi ceri. Cu bărbaţii trebuie să te porţi aşa.

— Nu cu toţi bărbaţii, Gloria, ci cu mine.

— Toţi sunteţi la fel. Ştii ce mi-a zis băiatul meu, ieri?

— Nu.

— I-am spus c-o să-ncep din nou să dansez. În orice bar m-or primi. Şi m-a-ntrebat: „Dezbrăcată în faţa bărbaţilor?“ Iar eu i-am răspuns: „Nu dezbrăcată. În bikini“. Şi a pus un bot trist şi mi-a zis: „Nici să nu-ţi treacă prin cap, că vin după tine şi te scot de-acolo în brânci şi te-aduc acasă. Şi nu mai vorbesc cu tine niciodată“.

— Ăsta da bărbat!

— Prea bărbat! Are doar şapte ani şi-mi vorbeşte aşa. Nu ştiu ce-o să se-aleagă de

mine. Tata mi-a interzis să dansez. Tu nu mă laşi, iar fiu-meu mă ameninţă.

— Citeşte-o pe Simone de Beauvoir şi pune de-o revoluţie.

— Ce-i asta?

— Nimic, nimic.

Am rămas o clipă tăcuţi.

— Mi-ai zis că urma să începi serviciul la spital.

— Vai, nu-mi mai spune! Ce scârboşenie, ce greţos şi ce experienţă oribilă.

— De ce?

— Te rog, lasă-mă! Bucăţi de oameni morţi conservate în nişte recipiente. Bleah!

— La morga spitalului?

— E ca un depozit al groazei, ca un film cu Frankenstein. Vai, Doamne! Recipiente cu ochi, cu limbi, bucăţi de inimă, mâini întregi, creiere, oase, urechi. Sunt aduse acolo într-un cărucior. Iar eu trebuia să le iau, să le înscriu în registru şi apoi să le aşez în dulapuri. De mult timp nu mai au niciun angajat acolo, fiindcă plătesc un rahat de două sute de pesos pe lună. Cine mă-sa să vrea să lucreze acolo, pe zece dolari pe lună, pe post de Dracula?

— Adevărul e că tu eşti cam sensibilă.

— Nu, nu, tu în locul meu nici nu intrai. Tu ai fi rămas în pragul uşii şi-ai fi plecat. Erau acolo cinci sute de recipiente cu putreziciuni. Iar eu trebuia să scot bucăţile alea putrezite, bucăţi de oameni, să le incinerez, să spăl recipientele şi să le sterilizez ca să poată fi folosite din nou. Nu, nu, nu!

— Adevărul e că plătesc foarte puţin.

— Nici dacă m-ar fi plătit o mie de pesos pe lună. Nu mă bag. Am stat două ore acolo şi am şters-o. Şi m-am spurcat, iar acum trebuie să ţin un post de nouă zile.

— Tu nu eşti bună de asta.

— Şi morţii bântuiau pe-acolo, intrau şi ieşeau. Aceiaşi. Erau patru.

— Ce tot spui, Gloria?

— Vai, iubitule, ţi-am mai spus-o şi în alte rânduri. Eu văd morţi. Uneori. Nu-mi place, dar aşa e. Spirite întunecate, care nu se înalţă. În cele două ore cât am stat acolo bântuiau patru spirite. Se fâţâiau de colo până colo, ca şi cum s-ar fi rătăcit, umblau brambura.

— Asta e poveste. Tu ai multă imaginaţie.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, dar trebuia să-ţi spun. Ştiu că cel puţin tu nu-ţi baţi joc.

Îi dau cafeaua. O bea şi îşi aprinde o ţigară. Se uită în podea, gânditoare, şi-mi spune:

— Lasă-mă să dansez în Palermo.

— Nu.

— Bine. Eu trebuie să-mi văd de viaţa mea, fiindcă cu tine multă dragoste şi mult sex, dar eu şi copilul meu ...

— Da, ştiu. Bani.

— Iar Tony zis Pelú e un scârbos. Mi-e o greaţă de el, că nu mai pot. De fiecare dată când îl văd deasupra mea, cum mi-o bagă ca un animal! Îmi vine să-i trag una şi să-l dau jos de pe mine. Şi mă mai şi întreabă: „De ce nu eşti umedă?“ Dar trebuie să rabd, fiindcă el, foarte amabil, mi-a spus că poate să mă plătească cu optzeci sau o sută de pesos pe săptămână. E un om foarte corect.

— Bine, hai, ajunge. Nu mai pomeni de imbecilul ăsta.

— Hai, nu mai face pe marele bărbat acum, că azi-noapte ai plecat plângând.

— Eu plângând? Eu!?

— Da, tuuu! Chiar tu! Plângeai ca o fetiţă. Ce, crezi că nu mi-am dat seama? Te-

ai întors pe călcâie şi-ai plecat ca să nu te văd.

— Îţi place chestia asta. Îţi place ca bărbaţii să plângă după tine.

— Nu-mi vorbi aşa, iubitule.

— Şi cum vrei să vorbesc?

— Politicos.

— Când o să meriţi. Atâta timp cât eşti o vagaboandă şi o târfă...

Sună telefonul. E Agneta. Mă sună o dată sau de două ori pe săptămână. Vrea să mă duc din nou la Stockholm, în vară. Sau dacă nu, vine ea în Cuba. Pe mine nu prea mă interesează nici una, nici alta. Acum, veselă, îmi spune:

— Am o surpriză pentru tine.

— Ce surpriză?

— Mi-am făcut o rezervare de avion, ca să vin în Cuba peste douăzeci de zile.

— Fir-ar al dracu', mă strângi cu uşa, dragă!

— Ce spui? Mai rar, te rog.

— Zic că mă bucur mult.

— Doar pentru cincisprezece zile. E puţin dar...

— E suficient şi aşa, OK.

— Încă nu e ceva sigur. N-am plătit biletul.

— De ce?

— Mi-e frică.

— De ce?

— Să vin în Cuba. La tine. Nu ştiu prea bine ce să fac.

Am mai vorbit puţin şi ne-am luat la revedere.

— Ce dulce eşti când vorbeşti cu suedeza. Şi după câte zici, doar i-o trăgeai şi atât. Dacă ar fi fost o poveste de dragoste, ai fi făcut laba la telefon.

— Lasă tâmpeniile, Gloria.

— Ce zice domnişoara suedeză, cuminte şi educată?

— Ah, futu-i mama mă-sii!

— Ce te macină? O să se omoare din dragoste?

— Mai rău.

— Ce?

— Mi-a zis că poate vine aici vreo douăzeci de zile.

— Ah; daaa? Nu-mi spune că povestea o să continue?

— Nu mai face pe nevasta, că tu trăieşti cu Tony zis Pelú şi l-ai băgat până şi-n casă. Iar nenorocita de maică-ta te acoperă şi face pe proasta.

— Las-o pe mama în pace. E pâinea lui Dumnezeu.

— Da, sor-ta şi maică-ta sunt două cretine. Singura oaie neagră din familie a picat pe capu' meu.

— Dacă n-aş fi eu aşa cum sunt, am fi ajuns în stradă, la cerşit. Tu nu-ţi poţi imagina în ce familie de cretini m-am născut eu.

— Fir-ar al dracu', dar aduci toţi bărbaţii la tine acasă ca să te dai în stambă.

— Eu nu fac trotuarul. Pe toţi bărbaţii cu care umblu îi aduc acasă, dar tu eşti ca soţul meu. Pe Tony îl ţin pentru bani. Iar lui îi e clar. El plăteşte, iar eu îl las să mi-o bage din când în când. Nu e nimic gratis, nici când vrea, * ci cu porţia şi ţinându-i socoteala.

— Vai, nu face pe glumeaţa.

— Iar tu nu face pe prostul. Toate femeile fac aşa.

— Nu toate.

— Ba toate. Unele au noroc şi cu un singur bărbat au parte şi de dragoste şi de bani. Dar cam toate au doi. Unul care le place şi altul pentru bani.

— Măi, să fie, dar ce inteligentă eşti tu azi! Şi de când stau lucrurile aşa?

— Dintotdeauna. Nu te hrăneşti numai cu dragoste. N-ai auzit şi tu de dragoste, bani şi sănătate?

— Gloria, Gloria, când faci pe deşteaptă, eşti o tragedie!

— Mă, dar tu care eşti aşa de cult, nu ştii asta? Scrie şi-n Biblie.

— Ce scrie-n Biblie?

— Asta: dragoste, bani şi sănătate.

— Gloria, nu minţi! Unde în Biblie?

— Vai, nu-mi amintesc. Caută. Dar nu schimba subiectul: n-o vreau pe suedeză aici.

— Eşti geloasă?

— Da, normal. Tu eşti bărbatul meu! Masculul meu! Las-o pe suedeză să vină aici şi o să pun patru negri pulă-lungă pe urmele ei, care o s-o înnebunească, o să-i fure şi pantofii şi ultimul dolar, şi-o să se-ntoarcă în curul gol şi tremurând de frig, ha, ha, ha! Las-o să vină. Tu nu i-ai zis că ai nevastă şi că o să avem o familie împreună?

— Gloria, pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te.

— Ştiu deja ce negri o să-i aduc. O să-i piară cheful pentru totdeauna să se mai întoarcă în Cuba.

— Gloria, Gloria, Gloria! Sunt mahmur de nu mai pot. Mă doare capul, mi-e foame şi sete.

— Ţi-e sete, iubitule? Hai, că ţi-am păstrat două berici de azi-noapte.

— De azi-noapte?

— Din alea pe care le-a adus Tony, zis Pelú.

— Şi cum de le-a adus?

— Vai, iubitule, el e angajat la un *shop.* Ce părere ai, că e un sărăntoc? Nici vorbă! Are bani şi trăieşte ca un milionar. În afară de lovele, mereu îmi aduce săpun, şampon, bere, sucuri şi biscuiți pentru copil...

— Tot ce poate să fure.

— Ah, da. Bine ar fi să am şi eu o slujbă ca asta. Nu ţi-ar lipsi nimic. Ţi-aş aduce tot magazinul!

— Bine, Gloria, taci! Parcă-ai fi o ciocănitoare.

— Vai, iubitule, nu te purta aşa cu mine. Hai, mergem la mine. Bei berica rece, şi-ţi trece starea asta.

— Nu, mi-e ruşine de mama ta.

— De ce?

— O să creadă că sunt un păMpălău, bărbatul înşelat.

— Vai, iubitule, hai la mine-n cameră ca să vezi. Pămpălău e Tony. El ştie că-l înşel. Tu-eşti-băr-ba-tul-meu-so-ţul-meu-iu-bi-tul-meu-scump! Ha, ha, ha! Hai să-ţi arăt ceva care-o să-ţi placă.

Coborâm. E linişte la ea acasă. Un văr de-al ei creşte porumbei voiajori pe balcon. Ne salutăm şi stăm de vorbă. În cartier toată lumea creşte porumbei, iar apoi şi-i fură reciproc, întinzând curse. Multă lume trăieşte din asta. Fură porumbei de la alţi crescători şi apoi îi vând. Mai ales pentru vrăjitorie. Pe multe terase se găsesc porumbare. Profit de ocazie ca să joc numerele pe care le-am visat azi-noapte. Verişorul ia zarul. Pariez doi pesos pe numărul 44. Bere. Şi cinci pesos pe numărul 65. Mâncare. Gloria îmi zice:

— Joacă cinci pesos pe 49.

— Ce e 49?

— Beţiv.

— Cine era beţivul?

— Humphrey Bogart. Ţi-au fost date cele trei numere, iubitule. O să vezi că-n noaptea asta câştigi.

Patul e mare. Din cămăruţa de patru pe patru metri pe care o aveau în casa cu mulţi chiriaşi au venit direct aici. Mama Gloriei

avusese grijă timp de mulţi ani de o bătrânică ce locuia singură în apartamentul ăsta. Într-o noapte, când s-a oprit lumina pentru mai multe ore, bătrâna - care avea deja optzeci şi doi de ani - s-a îngrozit de atâta beznă şi de fantoma soţului ei care murise cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Zicea că mortul i se arăta de mai multe ori pe zi, că suna la uşă şi-o striga pe nume. A murit tremurând de frică, de un anevrism cerebral. I-a lăsat casa mamei lui Gloria printr-un testament legal, care a apărut ca prin minune, trei zile după moartea bătrânei. Acum Gloria are o cameră doar pentru ea şi pentru copil. Au până şi balcoane cu ferestre mari ce dau spre Malecón.

Clădirea e din 1927. De patruzeci de ani sau chiar mai mult n-au mai reparat-o, nici măcar n-au zugrăvit-o. E prea dărăpănată. În locul geamurilor de la ferestre sunt cartoane şi bucăţi de tablă. Pereţii şi tavanul sunt afumaţi şi plini de pânze de păianjen, iar mobilierul rămas din anii treizeci, distrus. E plin de grămezi de haine vechi, iar arcurile saltelelor te înţeapă prin spate. Căţeaua doarme pe nişte cârpe în fundul dulapului. Într-un colţ al camerei,

Gloria îşi are altarul cu icoane. La loc de onoare, agăţate pe pereţi, stau imaginile cu La Virgen de la Caridad del Cobre, Sfântul Lazăr şi Sfânta Barbara. Apoi zeităţile Ellegguá, Ochún, Changó şi talismanele şi ofrandele pentru Orula. Toate într-un sertăraş de lemn. Pe ţigancă o ţine în altă parte, într-un loc special, în faţa uşii, ca să-i păzească de rele casa.

M-am dus pe balcon ca să văd porumbeii şi să vorbesc cu vărul ei. O bună bucată de vreme şi eu am trăit vânzându-le vrăjitorilor porumbei şi melci. Gloria mi-a adus o bere rece ş mi-a zis să intru în cameră:

— Uite, iubitule, ca să te convingi că tu eşti bărbatul meu, unicul, superbărbatul.

Altarul cu zeităţile şi sfinţii e într-un colţ al camerei. Printre icoane se află mai multe fotografii cu mine, în culori, tăiate din ziare şi reviste. Ea mi-a cerut paginile cu interviurile mele. Crezusem că le păstrează ca pe o amintire. Dar nu era aşa. Decupase fotografiile şi le lipise pe cartoane. Era foarte ciudat. Nu puteam să cred. Eu, printre icoanele cu Iisus Hristos, Sfânta Barbara, Sfântul Lazăr şi Sfântul Iuda Tadeu.

— Ce-i cu astea, Gloria? Eşti nebună?

— Nu, de ce?

— Ce caut eu printre sfinţi?

— Iubirea mea, tu eşti un sfânt şi un diavol în acelaşi timp. Ţi-am pus Fecioara deasupra ca să te protejeze mereu şi să nu te părăsească.

— Îhî, bine…

Când nu ştii ce să zici, mai bine să taci. Închidem uşa. Ne dezbrăcăm şi ne hârjonim puţin în pat. Ne alintăm cu multă tandreţe. Ea se lasă în voia mea. Copilul ne deranjează în trei sau patru rânduri. Sub orice pretext, bate la uşă. Cere ba un prosop, ba un şort. Într-un final îi zice Gloriei prin uşa închisă:

— Mami, i-ai spus?

— Nu, Armandito. Şi mai taci în pizda mă-tii şi lasă-ne-n pace, fir-ai al dracu’!

Se pare că puştiul se îndepărtează de uşă. Eu o întreb pe Gloria:

— Armandito nu s-a dus la şcoală?

— Azi e sâmbătă.

— Ce vrea?

— Un frăţior.

— Da? Şi tu?

— Eu vreau trei sau patru.

— Nu mă înnebuni!

— Îţi zic mereu. Vreau un copil cu tine.

— Unu, poate, dar trei sau patru, în niciun caz.

— Mai întâi să-l avem pe primul şi după aia mai vedem.

Când vorbeam despre asta, se întoarce Armandito ca să ne deranjeze din nou. A făcut bezele. Ne-aduce o farfurie cu bezele. Gloria mai întâi duce două la altar şi le închină zeilor. Apoi începem să mâncăm noi. O privesc cum îşi linge degetele de resturile de la dulciuri. Îmi plac mâinile ei, neîngrijite, distruse de detergenţi.

— Îmi plac mâinile tale.

— Sunt foarte urâte.

— Nu-mi place nici ce-i frumos, nici ce-i perfect, nici ce-i curat. Doar ştii.

— Mereu îmi spui asta, dar nu te înţeleg.

— Mâinile tale au viaţă.

— Am muncit mult.

— În afară de curvăsărit?

— Vai, Pedro, nu fi tâmpit. Am muncit de-adevărate-lea. În cafenele şi în case de oameni cu bani. În Vedado şi în Miramar. Frecam pe jos, spălam şi curăţăm.

— Da, doar bucătăreasă n-ai fost.

— Şi de unde ştii?

— Fiindcă găteşti groaznic.

— Nu m-a învăţat nimeni.

— N-ai avut cum să înveţi. Când a început criza asta, tu aveai douăzeci de ani, aşa că tu nu ştii decât ce-i orezul cu fasole şi nimic mai mult.

— Şi e bine când le avem şi p-astea.

— Nu poţi învăţa aşa.

— Tu găteşti bine.

— Eu sunt mai bătrân. Am avut mai mult timp la dispoziţie. Când în ţara asta oamenii or să-nceapă să mănânce din nou, o să înveţi. Important e să ai mâncare de unde s-alegi.

— O să mă înveţi?

— Bineînţeles. Caută-ţi o slujbă într-o cafenea. Aşa poţi să-l bagi în mă-sa pe Tony, zis Pelú.

— Vai, mereu aceeaşi placă.

— Care aceeaşi placă?

— Pedro, eu am lucrat în cel puţin zece sau douăsprezece cafenele. Toţi şefii de sală sunt la fel. Nu vor decât să te reguleze în fiecare zi. Te angajează ca să ţi-o poată trage zilnic. Până ce se plictisesc de tine. Atunci inventează un motiv, te dau afară ca să aibă un post liber şi să angajeze pe alta care i-a căzut cu tronc unuia şi căreia poate să-i facă acelaşi lucru. Nu contează dacă dansezi într-un club sau cabaret şi e totuna

dacă ai clienţi cu bani care trăiesc în cartierul Nuevo Vedado sau amărâţi din Miramar. Toţi vor acelaşi lucru: sex.

— Nu toţi sunt aşa. Cred că...

— Ai lucrat în vreun bar? Ai fost tu chelneriţă în Miramar? Ai fost tu balerină?

— Nu. Atunci nu vorbi dacă nu ştii.

— Îhî.

— Bărbaţii sunt nişte javre şi nişte profitori. De aia-mi place să-i călăresc şi să le iau banii.

— Şi cu mine faci la fel?

— Cu tine, nu. Te iubesc foarte mult, dar nu ştiu ce să cred.

— Încă n-ai descoperit?

— Nu ştiu. Uneori te cred, alteori, nu.

— Te iubesc foarte mult.

— Şi eu, dar nu ştiu ce să cred.

— Bine...

— Sunt păţită, Pedro Juan. Toţi promit marea cu sarea şi până la urmă singurul lucru pe care-l vor e să ţi-o tragă, să ejaculeze, ca mai apoi să-şi vadă de drum. Adio şi n-am cuvinte. Iar dacă rămâi gravidă, zic că nu-i al lor. Tu ştii câte chiuretaje mi-am făcut?

— Nu.

— Două înainte să-l am pe băiat. Şi trei după aia. Fiindcă voi ejaculaţi fără să vă pese şi apoi noi... Of, ce rost are să mai vorbim.

— Ai inima împietrită.

— Posibil.

— Te-au chinuit şi tu i-ai chinuit pe alţii.

— Tu eşti un băiat bun, dragul meu, dar ai suflet de proxenet şi de javră. Îţi plac curvele şi femeile de proastă calitate. Nu ştiu ce să cred despre tine.

— Nici eu nu ştiu ce să cred.

— Tu nici măcar nu ştii ce vrei, Pedro Juan.

— Nimeni pe lumea asta nu ştie ce vrea. Trăim debusolaţi, în haos.

— E adevărat. Uneori mă simt pierdută şi nu ştiu ce fac şi nici de ce o fac.

— Niciodată n-ai avut un bărbat ca mine: criminal, spintecător de femei, sadic, pervers. D-asta scriu romane. Scriu ceea ce mi-aş dori să fac în viaţa reală: Gloria făcută stufat pentru masa de prânz.

— Doamne, ce groaznic! Ar trebui să te părăsesc, zăpăcitule, fiindcă pe zi ce trece te iubesc tot mai mult.

5.

Am câştigat optzeci de pesos cu numărul 49. Humphrey Bogart mi-a purtat noroc. Celelalte numere n-au ieşit. A trebuit să mă duc acasă la bancher să iau banii, să mă strecor pe una din străduţele din spatele universităţii. M-a făcut s-aştept destulă vreme în picioare, în faţa uşii. Oamenii nu se desprind uşor de bani. La colţ erau două panouri publicitare enorme. Pe unul scria cu litere uriaşe: „Trebuie să făurim un partid de oţel“. Pe celălalt nişte mulatre dansând, iar alături scria: „Havana Night. World Tour 1999-2000“, iar dedesubtul mulatrelor cu litere roşii: „Made in Cuba Made in Cuba Made in Cuba Made in“. Când în sfârşit am pus mâna pe cei optzeci de pesos, m-am întors acasă. N-aveam nimic de făcut, ca de obicei. Se înnopta, iar intersecţia străzii San Lázaro cu Perseverancia era liniştită. Să fi fost vreo opt seara. Poliţie la fiecare colţ de stradă. Linişte şi pace.

Deodată apare ca din senin o negresă, cu gura mare. Era însoţită de un mulatru cu trăsături orientale, slab, nemâncat, beat criţă. Tipul îşi încrucişează braţele şi, fără

să scoată o vorbă, se sprijină de perete ca să nu cadă. Iar negresa începe să răcnească:

— Hai, mişcă-te, mişcă-te, nu te proţăpi aici! Mişcă-te, mişcă-te, trebuie să mergem, trebuie să mergem!

Tipul se uita la ea, dar e clar că vedea patru negrese în loc de una. Băuse atât de mult că nu mai era în stare să înţeleagă nimic. Trei poliţişti observau scena de la distanţă. Negresa îi privea cu coada ochiului şi continua să urle, de parcă ar fi jupuit-o cineva:

— Hai, mişcă-te, mişcă-te, nu mai sta!

Îl pocnea peste faţă şi-l împingea. Mulatrul îşi lăsă braţele să cadă, şi cu voce sfârşită îi zice:

— Pleacă. Lasă-mă-n pace.

Asta a făcut-o să explodeze. Negresa a început să-l împingă şi să urle la el şi mai tare, de parcă ar fi fost nebună. Complet isterizată, voia să-l trântească la pământ. Un poliţist s-a apropiat:

— Cetăţene, ce se întâmplă?

Tipul se uită la poliţist, cască ochii la el, mirat de situaţie. Face un efort şi reuşeşte să articuleze încă o frază:

— Să mă lase-n pace.

Femeia continuă să-l împingă şi să ţipe:

— Haide, haide, nu poţi să rămâi aici, nu poţi să rămâi aici.

Poliţistul insistă:

— Cetăţene, repet, ce se întâmplă?

Tipul e total anesteziat. Nu răspunde. Femeia ridică tonul şi mai mult:

— Vedeţi? E un cetăţean suspect. Un scandalagiu. Nu ştiu de ce dracu l-am luat de bărbat. Nu mă lecuiesc niciodată! Nu mă lecuiesc!

Poliţistul foarte calm:

— Cetăţene, pentru a treia oară vă întreb, ce se întâmplă? Şi daţi-mi buletinul.

Bărbatul, ca paralizat, se uită la poliţist cu ochi sticloşi. Scotoceşte prin buzunarul cămăşii, îi întinde buletinul şi din nou îşi încrucişează braţele. Poliţistul ia cartea de identitate, face câţiva paşi înapoi şi vorbeşte cu cei de la secţie, prin radio. Ceilalţi doi poliţişti supraveghează de la patru metri distanţă. Femeia vociferează în continuare.

— Vedeţi? Dumneavoastră vedeţi. E scandalagiu.

Poliţistul o întreabă:

— E soţul dumneavoastră?

— E scandalagiu. Vedeţi? Mereu face aşa. Îmi face numai probleme.

Mulatrul tace, cu braţele încrucişate, sprijinit de perete. Se apropie o maşină de poliţie şi se opreşte. Poliţistul îl bagă pe omul ăla în maşină. L-au săltat. Negresa pleacă liniştită şi-i spune poliţistului:

— Bine aţi făcut. Foarte bine. Să doarmă la secţie. E un scandalagiu, e un scandalagiu!

Poliţistul se alătură celorlalţi doi şi comentează în şoaptă între ei. Cele patru, cinci persoane care ne opriserăm să privim scandalul ne vedem de drum. Intru în bloc şi urc scările. Mereu mă gândesc la acelaşi lucru, când urc treaptă cu treaptă. „Să fim optimişti, Pedrito. Asta face bine la inimă. Dă-i înainte, ca un bărbat.“ Opt etaje. Am ajuns pe terasă. Ş-acum, ce fac? N-am rom. Pun *Requiem-ul* lui Mozart. *Introitus*: *Requiem Aeternam.* Ascult un timp. *Kyrie eleison. Dies irae.* Oh, Doamne, nu! E prea mult pentru mine! Mă copleşeşte. Schimb discul. Pun Céline Dion. Ascult un timp. E complet diferit. Închid. Ies pe terasă. Marea e neagră şi bate vânt dinspre nord-est. Nu-mi găsesc liniştea. Nu am nimic de făcut. Nimic la ce să mă gândesc. Singurătate,

nelinişte. Nu ştiu nimic. Nu înţeleg. Pun din nou Mozart. *Rex Tremendae. Confutatis Maledictis.*

Sună la uşă. Deschid. Un tip ciudat, foarte slab, cu barbă şi plete şi nişte ochelari rotunzi şi negri, gen John Lennon. Îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Cu voce baritonală, de intelectual, îmi zice:

— Pedro Juan?

— Da.

— Sunt Baltasar Fontana, regizor de film.

— Aha... Intră.

După accent, pare a fi spaniol. Probabil că numele adevărat e Baltasar Fuentes. Cine ştie de ce-o avea nume de familie italienesc? Nu pierde timpul. Se aşază şi începe să peroreze:

— Am citit cartea ta şi mi-a plăcut. Era ca un film şi cred că putem lucra împreună. Eu tocmai am terminat de filmat aici un scurtmetraj.

Mă uit la el şi îl ascult în timp ce gândesc: „Mare porcărie să trăieşti în centrul oraşului. Ce mă-sa vrea ăsta de la mine?“ Baltasar îşi continuă peroraţia cu Mozart pe fundal:

— Vreau să fac un *road movie.* Cu un tânăr de şaisprezece ani. Cumpără o maşină şi pleacă în călătorie prin Cuba. De la Havana la Santiago. E un nonconformist. Are veşnice conflicte cu părinţii. Şi se întoarce triumfător la Havana. Maşina trebuie să fie un model clasic: un Chevrolet din anii cincizeci; de exemplu. În finalul filmului; băiatul iese victorios. Trebuie să aibă un sfârşit fericit.

— Şi mai ce?

— Asta. Un road movie.

— Nu, nu. Cred că nu.

— Gândeşte-te. Mi-a plăcut cartea ta.

— Vrei o cafea?

— Poftim?

— Vrei o cafea?

— Apă, te rog.

Îi dau un pahar cu apă şi tac. N-am nimic de spus. Sper să-şi bea apa repede şi să se care. Dar nu se întâmplă aşa. Apa-i dă puteri şi devine vorbăreţ. Îmi povesteşte toată trama unui film pe care tocmai l-a filmat în Cuba. Acum e la montaj. E povestea unei mulatre foarte frumoase care e vrăjitoare, locuieşte într-o casă minunată lângă mare, pe o plajă tropicală şi are viziuni cu palate medievale şi cruciade.

Atunci se întoarce în Evul Mediu şi are o aventură romanţioasă cu un cavaler rătăcitor. La sfârşit iese din vis însoţită de cavalerul acela, transformat într-un bărbat modem, iar filmul se termină într-un apus de soare, cu ei doi plimbându-se pe plajă. Baltasar pune punct povestirii, spunându-mi:

— E un film foarte frumos. Superb.

— Puteai să-l faci în Hawaii.

— Aici iese mai ieftin. Foarte ieftin.

— Aha. Şi ai multe idei din astea?

— E foarte complicat. Să găseşti istorii bune e foarte greu.

— Ţi-ar plăcea să adaptezi la film nişte poveşti de-ale mele?

— Nu, nu. Prea mult sex.

— Lumea e la fel peste tot. Sexul e ceva natural.

— Da, e adevărat. Am să-ţ mărturisesc un lucru: eu trăiesc în Madrid, iar după ce am citit cartea ta, am făcut un experiment. Am pus un anunţ într-un ziar naţional de mare tiraj. Şi am plătit ca să fie publicat trei zile la rând. Anunţul zicea: „Femeie coaptă. 62 de ani. Pot să-ţi fiu bunică. Îţi ofer ce nici nu-ţi poţi imagina. Zece mii, fac orice. Rosa Maria“. Şi am pus un număr de telefon. Am

programat pe robotul telefonului vocea Rosei Maria. Într-o săptămână bunicuţa a primit patruzeci şi trei de cereri. Am mai înregistrat şi alte optsprezece apeluri. Oameni care au închis, după ce au ascultat mesajul înregistrat şi n-au spus nimic.

— Poţi să faci un film cu povestea asta. S-ar numi Bunicuţa erotică.

— Nu. Ar fi ceva pornografic. Eu sunt un artist. Vreau să fac un road movie în Cuba. Şi mi-ar plăcea ca băiatul să asculte muzica lui Lou Reed.

— În Cuba nimeni nu ştie de Lou Reed. Iar băieţii de şaisprezece ani nu pot să-şi cumpere maşini. În filmul celălalt, în schimb, n-ar apărea niciodată vreo babă şi n-ar exista nici scene cu sex. Ar fi vorba despre tine însuţi şi despre frământarea ta interioară. Despre tine, făcând un experiment în Madrid. Titlurile se concep ca să derutezi publicul.

Mozart termina *Agnus Dei* şi începea în forţă *Lux Aeterna.* Am tăcut. Voiam să priceapă că deja era suficient. Şi a priceput. Mi-a lăsat numărul de telefon şi e-mailul. Şi-a luat la revedere. A închis uşa. Am făcut bucăţele hârtia cu datele ăstuia şi am ascultat sfârşitul la *Lux Aeterna.*

Am coborât şi m-am aşezat pe zidul Malecónului. Vântul rece din nord continua să bată, iar valurile udau zidul. Un tip singuratic cânta la saxofon în faţa mării. Solfegia. La un moment dat a început să cânte jazz. Lent şi melancolic. Improviza. Pe Malecón, sub lumina roşiatică, în tăcerea şi singurătatea nopţii, în bătaia vântului rece. Părea ireal bărbatul acela cântând un jazz lent. Ireală era şi muzica ce se pierdea în nemărginirea mării şi a nopţii. Asta-i partea grozavă a realităţii: îşi permite un lux interzis scriitorilor. Realitatea nu e nevoită a fi convingătoare. Îmi reprim dorinţa de a pune pe hârtie câteva idei despre scena şi atmosfera aceasta pentru romanul *Mucho Corazón.* Prea complicată ca s-o decupez din realitate şi s-o fac credibilă în cuvinte. Nu pot să-mi complic viaţa atât de mult cu romanul ăsta afurisit. Îmi reprim dorinţa de a mă duce la barul El Mundo ca să beau rom ieftin, parcă distilat din petrol. Nu pot să mă-mbăt ca un porc în fiecare noapte. Îmi reprim dorinţa de a o căuta pe Gloria la ora asta. Probabil că a ieşit la curvăsărit.

M-am culcat devreme, transformat într-un amalgam de frustrări. M-am trezit la cinci şi jumătate dimineaţa cu sula făcută

băţ. Nu-mi era somn. M-am jucat puţin, masturbându-mă. N-am reuşit să ejaculez. Un bărbat de cincizeci de ani e mai econom şi mai precaut. Mi-am pus frâu şi m-am sculat. Voiam să-mi organizez fişele pentru *Mucho Corazón.* Ştiu cum să-ncep, dar n-am nici cea mai mică idee de cum să-l sfârşesc. Aşa nu pot să scriu. Trebuie să ştiu ce-o să se întâmple cu Gloria. Am pus la loc toate fişele şi am început să pictez. Pe la şapte îi aud brăţările. Face treabă prin bucătărie. Mă uit pe fereastră. Prin geamul spart al unei ferestre îi văd doar mâinile. Îmi plac mâinile ei. Foarte mult. E excitant s-o văd trebăluind, pregătind cafeaua. O strig şi-mi răspunde:

— Îl duc pe băiat la şcoală. După aia urc la tine.

La nouă, în fine, soseşte. Vine cu un caieţel: Horoscopul anului 2000. Îmi citeşte zodia:

— Uite, ţuţu, ce zice de Vărsător: „Sub aspect malefic este un utopic incorigibil, o fiinţă perversă, periculoasă, lipsită de conştiinţă, fără sentimente, de o răutate impasibilă“.

— Fir-ar al dracu’, Gloria, nu mă înnebuni! Eu nu sunt chiar aşa.

— Nu eşti aşa? Eşti mai rău!

— Hai să mergem în Mantilla. Vreau să-ţi fac un tatuaj.

— Nu, nu. Dacă iau SIDA?

— Dacă nu cumva ai luat-o până acum cu serviciile tale vaginale, orale şi manuale...

— Vai, băiete, nu mă bate la cap.

— Tu eşti imună. Hai în Mantilla. Oricum, omul ştie ce face şi are instrumente bune. Primeşte totul din străinătate: ace, cerneală, totul.

— O să mă doară?

— Nu.

— Bine, trebuie să luăm cu noi rom şi iarbă. Doar beată o fac.

— Hai şi nu mă mai fute la cap.

Sună la uşă. Doi arhitecţi specialişti în consolidări. Trebuie să-i aşteptăm să termine. Fac fotografii, măsoară şi laudă clădirea. Zic că e o construcţie clasică şi nu mai ştiu ce. Unul e italian. Cealaltă e o cubaneză tânără, proaspăt licenţiată, după câte zice ea. Îmi lasă impresia că şi-o trage cu italianul. Poate că o să obţină o bursă la Roma. Curvăsăreală intelectuală. E clar că-l seduce şi vrăjeşte pe italian. Tipul e în dezavantaj. E din nord, din Milano. Dacă ar

fi fost din Napoli, el ar fi fost cel care i-ar fi tras-o cubanezei şi-ar fi venit să trăiască la tropice. În ultimii ani au trecut pe-aici arhitecţi nemţi, spanioli, italieni, francezi. Filmează şi fac poze. Presimt că a locui în Havana, chiar pe faleză, devine un lux. Să privesc liniştit Marea Caraibelor de la mine de pe terasă e un privilegiu excesiv. Până când? Într-un sfârşit, termină şi pleacă. Noi o luăm spre Mantilla. Când coborâm pe scară, pe palierul dintre etajul şase şi cinci, dăm peste o pleaşcă de căcat proaspăt şi care pute de-ţi mută nasul.

— Fir-ar al dracu', iar s-a căcat înapoiata aia!

E Elenita, alienata mintal, care locuieşte mai ¡os. Urcă şi se cacă pe scară. Mereu o face, de ani de zile. Gloria se enervează.

— O să vezi tu cum n-o să mai facă. Aşteaptă-mă aici.

Se duce acasă. Ia un carton. Se întoarce. Strânge cu bucata de carton tot rahatul. Coboară la etajul unde locuieşte prostănaca şi azvârle pleaşca de căcat pe uşa apartamentului. Rahatul se prelinge. Pute îngrozitor.

— Dacă o să se mai cace pe scară, o să-i fac la fel. O să vezi tu cum o să înveţe să respecte lumea.

O luăm pe Galiano spre parcul Fraternidad. Pe zi ce trece sunt tot mai mulţi cerşetori care cer de pomană. Uneori chiar inventează câte ceva ingenios. Medalia de aur, azi, o primeşte un mongoloid căruia îi cad balele în neştire. Tatăl lui îl aşază pe trotuar. Îl sprijină de perete. Băiatul pare să aibă în jur de douăzeci de ani. Se prăbuşeşte ca o grămadă de carne, ca o masă informă. Tatăl, răbdător, îl aşază din nou în fund. Şi tot aşa, de mai multe ori. Îl descalţă. Dementul are picioarele deformate. Atunci, bărbatul aprinde în jurul fiului său patru lumânări şi sub fiecare pune o iconiţă cu sfinţi şi fecioare. Îi atârnă băiatului de gât o plăcuţă pe care scrie cu creionul: *„imvalid. Ajutaţimă. Să mănânc. Mam născut nui vina mea. Sfântu mieu ie sfântu lazăr. Saruma-na“.* Tatăl îi înfăşoară de mâna dreaptă mărgelele lui Obatalá şi Eleguá. Şi se îndepărtează câţiva paşi. Îşi contemplă opera. E mulţumit. Pune o farfurie între picioarele prostănacului, lasă să cadă nişte bănuţi drept momeală şi se îndepărtează

câţiva metri. Oamenii încep să se oprească ca să se uite şi monedele încep să se strângă în farfurie. Tatăl stă pe fază. De fiecare dată când o lumânare se stinge, se grăbeşte s-o aprindă. Idiotul pare că e singur şi părăsit. Au reuşit să creeze o atmosferă sfâşietoare.

Am rămas pe gânduri privind scena aceea şi uitându-mă la primii oameni care aruncau bani în farfurie. Gloria mă face să mă întorc la realitate.

— O să stai aici toată ziua?

— Săracul băiat.

— Sunt două secături.

— Băiatul e înapoiat mintal. N-are nicio vină că taică-său îl exploatează.

— Ha, ha, ha! Înapoiat mintal eşti tu.

— Nu e înapoiat mintal?

— Bineînţeles că nu. E labagiu. Când lucram la grădiniţa din Trocadero mereu era prezent, el şi încă trei-patru labagii.

— Şi la cine se uitau?

— La noi, dragă.

— Şi cum aşa?

— Ca să ne distreze. Şi au devenit în cele din urmă dependenţi. Erau cinci sau şase. Iar mulatrul ăsta e unul dintre ei.

Poate că s-a tâmpit de cât a făcut laba acolo, idiotul.

— Gloria, ai mintea pusă pe bigudiuri.

— Eu? Ei erau smintiţi. Se urcau pe un zid şi-şi arătau sexul. Iar noi ne desfăceam picioarele. Şi se masturbau până ce ejaculau. Beleau ochii ca nebunii. Ha, ha, ha! În fiecare seară acelaşi spectacol. A devenit ca un drog. Ha, ha, ha!

— Nu văd de ce te amuzi şi de ce râzi. Tu eşti o perversă.

— Vai, iubitule, era o slujbă plicticoasă. Toată ziua să ai grijă de copii.

— Atunci înseamnă că nu e redus mintal?

— Labagiu, leneş şi nesimţit. Iar celălalt e complicele lui, nu e taică-său.

În Mantilla au tatuat-o de pe umărul drept până pe spate. Tipul de-acolo i-a desenat o inimă în flăcări. În roşu şi galben. În mijloc, cu albastru a scris: „Pedro Juan“. Am stat trei ore. Gloria a băut jumătate de sticlă de rom. N-a durut-o. Am plecat. Când am ajuns la bloc am văzut doi băieţi care ieşeau din scară, în goană. Erau doi hoţi de porumbei din cartier. Îi ştiam. Ne-au văzut, s-au furişat şi-au trecut pe lângă noi ca nişte bolizi. Noi eram piliţi bine. Atunci am

auzit strigătele şi am greşit pasul. Foc la etajul şapte. Acasă la Gloria. Cineva aruncase în uşă un cocktail Molotov. Vărul Gloriei şi mama ei azvârliseră nişte găleţi cu apă şi reuşiseră să reducă la timp incendiul. Uşa arsese destul de mult şi avea o gaură enormă. Gloria se înfurie teribil şi urlă la vărul ei:

— Ţi-am zis să nu le mai furi porumbei! Băieţii ăştia sunt periculoşi!

— De unde ştii că ei au făcut-o?

— Fiindcă fugeau. Au fost ăia doi.

Vărul nu i-a răspuns. A pus mâna pe o bară de oţel şi a ţâşnit-o pe scări în jos ca o săgeată.

— Vai, Pedro Juan, o să-i omoare! Dacă pune mâna pe ei, îi omoară!

— Nu se lasă ei prinşi aşa de uşor. Hai să mergem!

Am luat-o la fugă pe scări. Într-un minut eram în uşa blocului. Nici urmă de piromani. Vărul Gloriei a lăsat din mână, pe ascuns, bara de oţel când a văzut poliţie la colţul străzii. S-a potolit şi-a venit spre noi:

— Ştiu cine sunt ăia. Îi vânez eu. Acum îi las să se ascundă.

— De ce au făcut-o?

— Fiindcă le-am furat im porumbel. Demult. Şi-acum vin să-şi ia revanşa.

Gloria s-a ofuscat:

— Chestia asta nu rămâne aşa! Mi-au ars uşa de la casă. Şi i-am văzut. Mergem la secţie să-i denunţ.

6.

Balamucul cu incendiul şi crescătorii de porumbei a durat vreo trei-patru zile. S-au iscat câteva scandaluri pe stradă cu Gloria vărul ei şi alte rude de-o parte şi de alta. Mahala. Am stat deoparte. Şi-apoi totul s-a diluat în neant, ca de fiecare dată. Într-o după-amiază Gloria a urcat să bea o cafea. Îi place să se aşeze pe podea în timp ce eu pregătesc cafeaua. Poartă un şort strâmt şi foarte scurt şi o bluză vaporoasă. Îi torn puţin rom. Îmi place s-o privesc aşa, cum stă aşezată pe jos, ascultând muzica lui José José. Îşi ridică genunchii, îşi desface picioarele şi mă provoacă cu părul ei negru, creţ şi des. Mă excită. Îi dau să bea rom din gura mea. Îmi scot mădularul. Nu tot. Îşi ridică şortul şi-mi arată sexul. Eu îmi scot obiectul şi mă masturbez, încet.

— Vai, iubitule, asta mă înnebuneşte. Vai, cât îmi place!

— Ce pizdă frumoasă şi păroasă ai, fir-ai să fii! Asta da pizdă mică şi strâmtă! Câţi bani ai făcut tu cu păsărică asta... În medie cinci sute de pesos pe lună.

— Mai mult, mult mai mult. Uite cum ţi se ridică. Ce frumos!

— Ia-o-n gură ca să mi se scoale şi mai mult.

O linge puţin.

— Mai mult, iubitule, mult mai mult de cinci sute. Am o pizdă rentabilă. Ha, ha, ha! Şi pe câţi i-am lăsat să intre fără să le iau bani.

— Sunt gata să ejaculez. Unde vrei?

— Nu, abţine-te, abţine-te.

Continuăm jocul încă puţin. Sunt specialist în prelungirea momentului culminant. Se masturbează şi ea. În sfârşit:

— Nu mai pot! Zi-mi!

Ea deschide gura. Dau drumul la şuvoi. O înghite. O înghite până la ultima picătură.

— Vai, o ai acidă... Ah... Are gust de anacard. N-am mai gustat niciodată aşa spermă.

— Negrul sălbatic din mine mă face s-o am acidă. Ha, ha, ha!

— Nu te juca cu spiritul ăsta c-o să te pedepsească... Bine cum vrei tu.

Cafetiera stă să explodeze. Cafeaua dinăuntru s-a consumat. Ea râde.

— Mai dă-mi rom. Uită de cafea, ahhh..., acum chiar că mi-am pierdut minţile.

— De ce?

— Asta mă înnebuneşte. Toată viaţa mea am avut damblaua asta.

— Care?

— Să se masturbeze cineva în faţa mea, iar eu cu picioarele desfăcute, s-o arăt.

— Pentru că te-ai obişnuit.

— Încă de când eram mică. Îmi găuream chiloţeii iar mama nu ştia că eu singură îmi făceam chestia asta ca să pot să-mi desfac picioarele şi să mi se vadă păsărica.

— Nu mai ai nicio şansă să-ţi vină mintea la cap. Eşti dusă cu sorcova definitiv.

— Nu-i nimic rău în asta. O distracţie ca oricare alta. Mie nu-mi plăcea nici dominoul şi nici să mă joc cu mingea. Distracţia mea era să mă duc pe plajă şi să-mi arăt puţin din păsărică, o ţâţă sau o fesă. Imediat veneau peste mine labagii. Ca nebunii. Aşa fac şi acum, iar dacă mi se pune pata, îi strig şi le zic: „Scoate-ţi douăzeci de pesos

fiecare. Spectacolul s-a terminat şi actorii pleacă în vacanţă“.

— Şi te plătesc?

— Băieteeeeeee! Unii mă plătesc dublu sau triplu şi îmi zic: „Stai să mi se scoale de tot. Înţepeneşte aici o oră fără să te mişti“.

— Deci eşti un fel de model pentru un fel de artişti?

— Ăsta e harul meu, ţuţule: să dansez, să fac pe modelul şi să mă expun în public. Mi-e indiferent dacă mă pictează sau se masturbează privindu-mă. Ideea e să plătească... Să iasă banul. Ajutaţi artiştii cubanezi!, cum zicea tata când cânta la chitară prin baruri.

O trecu un fior:

— Hai, zi... Dă-mi puţin rom şi adu-mi o ţigară.

Se așează pe marginea patului. Un timp stă cu ochii închişi. Bea câteva înghiţituri de rom. Îşi aprinde ţigara. Fumează liniştită. Deschide ochii şi-mi spune:

— La tine acasă e o femeie care scrie mereu, aşezată la biroul tău. Nu e bătrână. Poate să aibă în jur de patruzeci de ani sau ceva mai mult. Foloseşte un parfum fin şi se vede c-a fost o femeie elegantă, dar cu o viaţă dublă. Ducea pe ascuns o viaţă de

noapte şi era foarte romantică. Fumează ţigări şi se amuză. Îi place mult să râdă. Mereu e binedispusă, veselă, optimistă. Uneori se joacă cu tine, iar tu simţi unda de parfum sau mirosul de ţigară. Asta se întâmplă de fiecare dată când stai la birou şi scrii. Iar tu te sperii şi te duci la altar ca să te rogi şi să le ceri celor morţi să te lase-n pace.

— Doamne, Gloria, de unde ştii toate astea?

— Le văd. Şi taci, nu mă întrerupe. Femeia stă la biroul tău şi scrie. E foarte elegantă şi nu vrea s-o vadă pe ţigancă. O ignoră.

— Cum o cheamă?

— Nu ştiu. Ceea ce n-a-ndrăznit să scrie în timpul vieţii scrie acum, împreună cu tine... Are. „ o rochie neagră, lungă până la călcâie şi cu guler mulat pe gât. Cu mâneci lungi. Părul îl poartă strâns într-un coc. Poate c-o fi murit acum o sută de ani, cine ştie. După îmbrăcăminte se vede c-a murit cu mult timp în urmă... Zice să începi romanul şi să nu-ţi fie frică... Zice că ea o să scrie în locul tău. Cere să-i aduci flori.

— Uneori eu...

— Şşşşşşşt, taci. Tu duci flori la altar, dar nu simt pentru ea. Doamna asta vrea flori albe şi galbene într-un pahar cu apă şi să le aşezi pe masa ta de lucru, în faţa ta... Şi să nu te sperii nici de parfum, nici de ţigară. Ea te ajută... Şi fii atent: uneori simţi cum o forţă necunoscută pune stăpânire pe tine şi scrii, scrii, fără să te opreşti? Te gândeşti la un lucru şi scrii altceva, iar la sfârşit iese ceva complet diferit?

— Da, de multe ori. E ca ş cum aş cădea în transă şi nu mă pot stăpâni.

— Fiindcă nu eşti tu. Ea este cea care scrie. Spune că-n timpul vieţii n-a avut timp. Şi mai e ceva: îmi tot repetă să începi să seri romanul, fiindcă ea e mereu aici. Adu-i flori albe şi galbene... Gata... A plecat.

Gloria şi-a pus o cămaşă de-a mea şi a ieşit pe terasă la aer. A tras aer în piept şi s-a întors mai liniştită:

— Uite cum mi se fac mâinile.

Îi ating palmele mâinilor. Ard. Au mai mult de patruzeci de grade temperatură.

— Slavă Domnului! Când mi se încălzeşte capul am o durere cumplită în tâmple. O durere care nu-mi trece o zi întreagă. Când spirtul îmi pătrunde prin

cap, rămâne în mine mai mult timp. Uneori pot vorbi şi o jumătate de oră.

— E puternică ţiganca.

— E puternică, dar n-o înţeleg aşa cum ar trebui. Uit de ea.

Mi-am aprins un trabuc, am mai turnat rom, am pus un disc foarte vechi cu Nico Membiela, am rămas liniştiţi pe pat. O miros la subsuori. Acest miros de femeie africană sălbatică, transpirând în junglă, e ca un drog care mă emoţionează până la lacrimi. Dacă n-ar exista Africa şi negresele şi mulatrele, ce s-ar întâmpla cu lumea asta? Cu siguranţă că am înceta să mai existăm. Ne-am destrăma ca o fata morgana.

Inspir adânc, îmi umplu plămânii cu mirosul ei de transpiraţie:

— Vai, Gloria, dacă ai fi fost albă şi blondă nici nu m-aş fi uitat la tine.

— Fiindcă-ţi plac negresele, afurisitule, dar eu sunt mulatră cu pielea de scorţişoară. Nu mă confunda!

— Eşti mai rasistă decât naziştii.

— Da, sunt rasistă. Şi ce? Nu-mi plac negrii. În viaţa mea a existat doar unul şi a durat patru zile. Şi asta din cauză că era perioada Carnavalului în Santiago, iar eu

umblam beată. O săptămână de beţie, carnaval şi sex.

— Eşti mulatră, dacă ai fi fost negresă...

— Dacă aş fi fost negresă, n-ar fi existat nici măcar un negru în viaţa mea.

— De ce?

— Fiindcă sunt mincinoşi, leneşi, inutili, porci, au sula prea lungă şi-ţi provoacă inflamaţie pelviană. Şi în plus negociază mereu preţul şi nu vor să plătească. Nu, nu, mult sex şi puţini bani. E suficient cât sunt de neagră.

— Gloria, ăsta e rasism extremist.

— Dar e adevărat.

— Nu-i adevărat. Există şi albi...

— Hai, lasă filosofia din cărţuliile tale. Nu cunosc niciun negru cu bani şi cu studii şi bla, bla, bla, dar pe negrii din cartierul ăsta e mai bine să nu-i vezi. Neruşinaţi, obraznici şi labagii.

— Mamă, nene, dar eşti chiar nazistă!

— Şi acum te-ai prins? Ha, ha, ha! Ştii ce-i făceam negrului din Santiago?

— Nu.

— Îl pocneam peste faţă şi-i ziceam: „Scoate-ţi-o, scoate-o din mine şi pleacă de aici şi du-te să te speli la subraţ, negru împuţit“. Şi apoi se întorcea ca un căţeluş,

îşi dădea până şi cu deodorant. Iar eu deasupra lui: „Gata, s-a terminat raţia de pizdă pentru tine. Du-te să faci rost de bani. Adu-mi bani, ţigări, rom şi iarbă. Adu de toate sau te pedepsesc. Mă îmbrac, plec şi nu mă mai vezi în viaţa ta“. Ha, ha, ha! Începea să plângă. Asta e ce-mi place: să umilesc. Să-i tratez ca pe sclavi.

— De ce eşti tu aşa de javră?

— Toţi suntem nişte javre şi tuturor ne place să avem pe cineva inferior nouă pe care să-l călcăm în picioare şi să-l strivim. Şi nu mai face pe nevinovatul. Tu eşti mai rău ca mine. Dacă într-o zi ajungi să fii preşedintele ţării, îi pui pe toţi în lanţuri şi le bagi căluşul în gură ca să nu protesteze.

— Eşti fascistă, Gloria. Ai un creieraş anormal. Asta nu pot să scriu în *Mucho Corazon.*

— Păi tu o să scrii în romanul ăla tot ce zic eu?

— Tot.

— O să plictiseşti lumea. Oamenilor nu le place să cunoască adevărul.

— Ştiu. Oamenii preferă baseball-ul.

— Fii băiat deştept. Încearcă să nu te pui rău cu nimeni, c-o să-ţi facă viaţa un

infern şi vei fi nevoit să pleci din Cuba. Ha, ha, ha! Iar tu eşti un căcăcios.

— Eu, căcăcios?

— Da, tu. Puteai să rămâi în douăzeci de ţări până acum şi să trăieşti ca oamenii. Dar tu încăpăţânat şi bătut în cap cum eşti, mereu te-ai întors la mizerie.

— Nu vreau să trăiesc în alt loc.

— Vai, ce sentimental e băiatu'!

— Nu e vorba de sentimentalism, e decizia mea.

— E o tâmpenie. Pe-acolo puteai să trăieşti mai bine decât aici. De ce n-ai rămas în Suedia?

— Eu trăiesc bine aici.

— Bine? Când tu vinzi un tablou o dată la şase luni, iar eu sunt obligată să mi-o trag cu străinii?

— Chiar şi aşa. Aici mă simt bine.

— Da? Păi atunci vezi ce faci, că dacă rămân gravidă, nu mai ies la curvăsărit. Deja mi-e scârbă de străini. Vreau să trăiesc cu tine. Nu-mai-cu-ti-ne! Bagă-ţi-o-n cap!

— Hai, nu dramatiza.

— Nicio dramă. E purul adevăr. N-o să fii proxenetul meu toată viaţa şi nici eu n-am să fiu curvă mereu.

— Şi o să te transformi într-o femeie onorabilă?

— Eu întotdeauna am fost o femeie onorabilă. Săracă şi fată de mahala, dar foarte cinstită. Banii mi i-am câştigat de când eram mică, prin munca mea. Şi nu schimba subiectul O să fii soţul meu şi eu nevasta ta. Aşa că inventează ceva, ca să poţi să întreţii tot familionul: tu, eu şi trei sau patru copii.

— Dă-o-n măsa de treabă, Gloria!

— Coboară cu picioarele pe pământ, lasă-te de tablouaşe şi de tâmpenii.

— Va trebui să deschid un aprozar în piaţă.

— Te-ajut eu. Am talent să vând Afacerile sunt pasiunea mea.

— Singurul lucru pe care ştii să-l vinzi e pâine cu şuncă şi haine din lycra pe strada Galiano.

— Nu contează. Pot să vând apă rece sau un bloc, la fel de bine cum ştiu să fac o labă pe douăzeci de pesos. Mie-mi plac afacerile. Apropo, că veni vorba de afaceri, stai s-o sun pe Margot.

S-a dus la telefon şi a format numărul.

— Cine e Margot?

— O prietenă.

— Aia din Guanabo?

— Da, ea.

— Mare curvă.

— Mare curvă sunt eu. Aia e o căcăcioasă... Stai... Vă rog, Margot e acasă?... Da, mulţumesc.

Aşteaptă la telefon. În fine, răspunde Margot.

— Până la urmă, ce-ai făcut aseară?

— ...

— Şi te-ai dus cu porcul ăla?

— ...

— Cât?

— ...

— Mă bucur. Asta ţi se întâmplă, fiindcă faci pe grozava. Nesimţirea se vede de la o poştă. Margot, tu mai ai multe de învăţat, dragă. Mai întâi, că străinul ăla nu se spală niciodată. În al doilea rând, îi put picioarele, subsuorile şi gura. Iar în al treilea rând, a cumpărat o îngheţată pentru toţi trei, el a mâncat jumătate şi ne-a lăsat nouă ce-a rămas. Ce dovadă mai vrei?

— ...

— Asta voia? Să facem sex noi două, ca lesbienele şi gratis?

— ...

— Şi ce i-ai zis?

— Nu vezi că eşti complet cretină? Bagă-l în pizda mă-sii şi să-şi caute sclave-n Africa. Dacă le găseşte. Poate dă peste un trib de canibali şi-] mănâncă cu fulgi cu tot.

— ...

— Margot, pe mine să nu te bazezi. N-ai stofa de curvă. Caută-ţi altă meserie.

— ...

— Nu. Nici vorbă. E periculos să faci trotuarul, că te saltă ăştia şi te trimit iar la tine în sat...

— ...

— Ha, ha, ha, Palma Clara. Unde vine asta, fată?

— ...

— În Baracoa? Locul ăsta e căzut de pe hartă. Ai grijă de tine. Pa. Mai vorbim.

Închide. Mă priveşte zâmbind şi îmi spune:

— E prea cinstită, prea ţărăncuţă. Dacă nu se dezmeticeşte repede, moare de foame. Ea nu ştie că-n Havana trebuie să calci pe jar fără să te arzi.

7.

M-am trezit mahmur ca o pulă beată. Juan del Río, un prieten de-al meu diplomat,

mă invitase cu o noapte-n urmă la o cină afrodiziacă. Am încercat să-i corectez exprimarea:

— În Cuba se zice o cină de lezamiană.[31]

— Ce înseamnă asta?

— Pantagruelică. Excesiv de tropicală.

— Nu, dimpotrivă. Va fi minimalistă, dar explozivă.

Şi aşa a şi fost. Îmi mărturisise că el şi tovarăşul său - un negru de opt picioare, karatist şi judocan la o instituţie de al cărei nume nu vreau să-mi amintesc - se masturbau citind anumite pasaje din *Trilogie murdară la Havana,* ediţia braziliană.

— De ce în portugheză?

— E mult mai senzual. Nevertebrată, cum zicea Pessoa[32].

Mă îndoiesc că marele karatist înţelegea ceva despre limbajul vertebrat sau nevertebrat. În fine, aşa de rafinat era diplomatul acela. Îşi adora partenerul. Mai ales fiindcă tipul acela îl penetra uşor, în timp ce se uita la orice fel de program de la televizor. Juan del Rio adora stilul acesta.

---

[31] Expresie consacrată ce derivă de la numele poetului cubanez José Lezama Lima, cunoscut pentru stilul său excesiv la nivelul exprimării numit baroc lezamian.

[32] Fernando Pessoa - poet portughez.

— Nimeni nu m-a umilit în aşa hal, e genial negrul ăsta! Mă pătrunde şi poate rămâne în mine chiar şi o jumătate de oră fără să termine şi fără ca măcar să mă privească. Se mişcă automat, înainte şi înapoi şi nu e atent decât la televizor. Îi plac la nebunie filmele cu Bruce Lee şi desenele animate, *Ciocănitoarea Woody* şi *Bugs Bunny.*

La cină s-au servit numai fructe de mare, doar opărite şi condimentate uşor. Sosuri picante şi vin din belşug. Desertul a fost o prăjitură din mandragoră şi gingseng, brânză mexicană umplută cu ardei iute şi peyote[33] şi marijuana olandeză tratată genetic pentru a avea un efect mai puternic. Am fumat o ţigară plină cu marijuana aceea atât de postmodernă, stropită cu brandy şi sirop de cireşe, plus doza de peyote din brânză. A trebuit să mă stăpânesc din toate puterile ca să nu încep să fac striptease. Am reuşit să-mi controlez vocaţia mea de exhibiţionist înnăscut. Eram opt sau zece persoane, printre care şi o anumită scriitoare spanioloaică în vârstă de cincizeci sau şaizeci de ani, însoţită de gigoloul ei de numai douăzeci de ani. Poate chiar mai

[33] Peyote - plantă cu puternic efect halucinogen.

beată decât mine. Am vorbit eu. Am vorbit între noi. Şi mi s-a rupt filmul. La un moment dat, Juan del Río a devenit agresiv cu mine şi m-a apucat de coaie. I-am dat mâna la o parte.

— Ai grijă ce faci, că eşti pe teritoriu inamic.

— Vai, băiete, tu în cărţile tale eşti ca un lup feroce, dar în viaţa reală eşti un mieluşel.

— Da, lasă-mă aşa mieluşel şi nu mă fute la cap. Nu-ţi ajunge namila asta de negru?

Apoi am discutat un timp cu scriitoarea. Ultimul lucru de care îmi mai aduc aminte e că diplomatul a întrebat-o:

— Ce zice Pedro Juan? De ce vorbeşte în şoaptă?

Iar ea, cu limba împleticită:

— Îmi spune ceva la ureche. Lucruri intime. Zice că are grijă de puia lui. Că şi-o pune la soare în fiecare zi, pe terasă.

Iar diplomatul plin de zel:

— Vai, Pedro Juan, invită-ne la tine pe terasă. Trebuie să fie fantastic.

Nu-mi mai amintesc nimic. Nici nu ştiu cine m-a adus acasă, nici cum am urcat scările, nici cum am deschis uşa şi nici cum am ajuns în pat. Presupun că totuşi nu m-a

violat nimeni. Când m-am trezit era două după-amiază şi simţeam cum capul îmi explodează ca o bombă. Mi-am promis să nu mă mai ating de marijuana olandeză. Singura pe care o pot suporta este cea autohtonă din Baracoa. Mi-era o sete groaznică. Am reuşit să mă scol din pat. Am căutat aspirinele, mi-am făcut cafea şi am sunat-o pe Gloria.

A urcat la mine, mediat. Mi-a adus înapoi biciul, era la ea de câteva săptămâni:

— Ia-l, iubitule, şi pune-l la loc.

— De ce? Ce făceai cu el?

— Nimic. Dormeam cu el între picioare.

Tace în timp ce eu îmi beau cafeaua.

— Ce enigmatică eşti azi.

— Ce înseamnă asta?

— Misterioasă.

— Ah, nu. N-am niciun mister.

— Tristă.

— Da.

— De ce?

— Uneori îmi vine aşa.

— Fără motiv?

— Când mă gândesc la prea multe. Nu-mi place să rumeg gândurile, fiindcă devin tristă şi-mi vine să plâng.

— Dacă plângi, înseamnă că ceva te doare.

— Tu şi tatăl meu.

— Ce?

— Tatăl meu a rămas în Mexic. Acum patru ani.

— Niciodată nu mi-ai pomenit de asta.

— De ce să-ţi spun? Nici măcar nu l-ai cunoscut. E muzician. Ieri a împlinit şaizeci şi cinci de ani. Şi eu simt că nu-i e bine.

— Ţi-a scris că-i e rău?

— Nu, dar eu ştiu. Ţiganca mi-o şopteşte la ureche. Mi-a spus-o în două rânduri săptămâna asta.

— Şi tu vrei să te duci la el?

— El n-are bani nici să mă cheme şi nici pentru altceva. În fiecare lună ne trimite treizeci, patruzeci de dolari. Atât. Ştiu că e sărac lipit.

— Îhî.

— Asta-i problema, iubitule. El pe de-o parte şi tu pe de alta. Şi mai e şi copilul. Nu, nu, nu! Nu pot să mă mai gândesc la atâtea, fiindcă înnebunesc. Trei bărbaţi în viaţa mea! Unul de şapte ani, altul de cincizeci şi celălalt de şaizeci şi cinci.

— Bea cafeaua şi lasă viaţa să curgă.

— Da. Dacă mă tot gândesc, tot nu rezolv nimic.

Pe terasă am un ghiveci de aloe. Tai câteva frunze.

— Şi colac peste pupăză mă doare şi tatuajul.

— Încă te doare?

— Îl am doar de patru zile.

— Nu. Îl ai de mai mult timp.

— Da? Nici nu mai ştiu. Am pierdut şirul zilelor. Dar mă doare. Făcusem rost de puţină cremă cu antibiotic, dar mi s-a terminat.

— Vino, că te vindec eu.

Pregătesc o cremă cu aloe şi muşeţel. Îi explic cum s-o folosească. O mângâi, o sărut, o răsfăţ puţin. Se alintă ca o pisică:

— Tu eşti primul bărbat tandru din viaţa mea.

— Eu, tandru?

— Niciodată alţii nu mi-au scris o poezie, nici nu mi-au dăruit flori, nici nimic.

— Nu cred.

— Nici măcar tatăl băiatului. Ş am trăit împreună trei ani. Nimic. Mă întorcea cu spatele. Mi-o băga prin vagin şi prin fund. Parcă m-ar fi cusut. Aşa-i plăcea lui. Termina în două minute şi trecea la altceva.

Of, am dreptate când zic: sunt nişte animale.

— Dar aţi fost fericiţi.

— Da, dar nu era delicat ca tine, tu mă penetrezi uşor, cu dragoste, faci pipi pe faţa mea, mă loveşti cu biciul, mă scuipi în gură.

— Chiar aşa de mult îţi place biciul?

— Tu ştii să loveşti, iubitule. E minunat. Tu ştii cum s-o faci.

O privesc fără să scot o vorbă. Îmi place mult femeia asta şi-o iubesc din tot sufletul. Îmi amintesc cum începea poemul acela şi i-l şoptesc la ureche:

— Eu sunt vampirul care-ţi suge sângele.

— E minunat. Continuă.

— Nu-mi mai amintesc.

— Păi cum, dacă tu l-ai scris?

— Uit tot ce scriu.

— E un poem nebun. Iubitule, ai grijă că dacă continui să scrii aşa, o să ajungi la balamuc.

— Odată chiar mi-am pierdut minţile. Nu m-ar mira să se repete.

— Bine, până una alta, tu mângâie-mă şi adu-mi flori, fiindcă dacă o iei razna, poate că-mi cumperi flori şi în loc să mi le dai, le mănânci.

— Ha, ha, ha!

— Da, da. Trebuie să profit cât mai e timp.

— Ţie-ţi lipseşte dragostea, Gloria. Şi ai avut parte de anii cei mai nenorociţi de foamete.

— Trebuie să uit de scârba pe care o am faţă de străini, fiindcă...

— Ha, ha, ha! Faci ce-ai învăţat. Adevărul e că ai avut parte de zece ani teribili.

— Zece, nu. Treizeci. Toată viaţa mea! Aminteşte-ţi că eu m-am născut în casa aia plină de chiriaşi, din Laguna. Tata cu muzica, cu beţiile şi muierile lui, p-acolo. Mama şi ea cu ale ei. Fraţii mei împrăştiaţi pe străzi... Of, ce Doamne să mai zic! Nu-mi place să analizez lucrurile. Dacă tu ai scrie adevărul adevărat în *Mucho Corazón,* nimeni n-ar crede.

— Şi încă nu s-a terminat, criza asta o să tot ţină.

— Bine, mergem înainte. Noi trebuie să ne câştigăm zi de zi fiecare bănuţ. Asta chiar că n-are soluţie.

— Nu cred.

— De ce?

— Eu le redau vederea celor care vin la mine.

— Eşti sfânt?

— Unul dintre Petrişorii din mine e sfânt.

— Şi altul e drac. Mie ăsta mi-a picat.

— Ţie ţi-au picat toţi. Ţi-am spus mereu. Am în mine un drac, un vampir, o jigodie, un negru african, un sfânt din India, o femeie, un animal sălbatic, un nebun, un distrugător, un iluminat...

— Mda, mda...

I-am pus mâna pe sex şi am început să i-l mângâi puţin. Ne-am încălzit. Aveam biciul lângă mine şi am mângâiat-o cu pielea lui:

— Mută-te cu mine. O să te înrobesc, afurisito.

— Adică să mă subjugi. Vorbeşte cum trebuie. Cărţile alea pe care le scrii cred că sunt un dezastru.

— Le corectează la editură.

— Vrei să îmi pun pantofii cu toc şi ciorapii negri?

— Da.

— Aşteaptă puţin. În două minute sunt înapoi.

A coborât la ea acasă şi a adus accesoriile. Şi le-a pus şi a început spectacolul.

— Asta le place bărbaţilor, iubitule. Vai, şi cum mă mai plătesc când mă văd dezbrăcată, doar în ciorapi şi pe tocuri! Aveam un spaniol care-mi aducea ciorapi şi *bloomers* negri, cu duzinile. La bloomers ăsta le zicea chiloţi.

— Lasă povestea cu spaniolul şi nu mai mânca rahat. Vino! Uite cum mi se scoală măciuca!

— Vai, iubitule, ce e asta? Ţi se umflă venele ca la... Vai, aşa, bagă-mi-o adânc. Ai sânge de negru în tine, afurisitule. Pe mine nu mă păcăleşte nimeni. În tine trăieşte un negru.

O regulez. O scuip pe faţă. Îi ard nişte curele. Am o curea din doc verde oliv. Din armată. Asta-i place cel mai mult, fiindcă o înţeapă.

— Loveşte-mă cu aia verde oliv, iubitule, peste fund.

— Vrei cu biciul?

— Nu contează. Cu ce vrei tu dar nu ţi-o scoate din mine. Bagă-mi-o adânc.

Ne-am jucat un timp în felul ăsta. Îi sărut picioarele, fundul, sufletul. O ador.

— Nu te mai duce la curvăsărit, Gloria. Vreau să fii numai a mea.

— Fac ce-mi spui tu, iubitule.

— Dacă ne-om vedea la ananghie, da, atunci va trebui să o faci.

—- Fac cum vrei tu, iubitule. Leagă-mă! Leagă-mă!

I-am legat mâinile cu două bucăţi de sfoară. Ne-am distrat bine. Mi-a trecut complet mahmureala. Am lăsat-o să aţipească puţin şi m-am dus să cumpăr rom şi două pachete de ţigări. La cârciumă m-am întâlnit cu un prieten vechi de-al meu din Guanabacoa. Lucraserăm împreună la prăvălia lui Dinorah, pe partea cealaltă a râului Quibú, la curăţarea trestiei de zahăr. Tovarăşi de vremuri grele. Apoi am stat cu Basilio în aceeaşi celulă iar el cu Basilio furau cai.

— Hei, Jesús, ce te-aduce pe-aici?

— Fir-ai tu să fii, Pedro Juan, ce faci? Nimic, frate, dau şi eu o raită. Caut un schimb de locuinţă prin centru. Îmi place cartierul ăsta.

— Iar eu vreau să mă mut în afara oraşului.

— Da?

— Da.

— Ce casă ai?

Bine, în fine. Incredibil, dar adevărat. Să faci schimb de locuinţă înseamnă ani de zile de căutare, încurcături, tot felul de demersuri. Eu şi Jesús am făcut schimb de locuinţă în patru zile. El a venit încântat pe terasă, iar eu m-am mutat în gospodăria lui. E mică, dar arată bine. Are mango, avocado, portocali şi cuşti cu şerpi. El se ocupa cu creşterea şerpilor neveninoşi. Îi vindea la străini şi la vrăjitori pentru ritualuri. Jesús îi numea şerpişori. Mi-a lăsat şi un câine mare de pază, o vacă şi o grămadă de pisici care prind şobolani. În schimb, i-am dat un casetofon dublu şi colecţia completă a casetelor cu Marc Anthony şi Juan Luís Guerra, lucruri absolut necesare pe terasă.

După o viaţă întreagă petrecută în centrul Havanei mă simt ciudat aici, înconjurat de atâta tăcere şi de vântul care bate dinspre mare. În depărtare, printre coline, se zăresc Bacuranao şi Guanabo. E un loc în care să mă mântuiesc şi poate prea liniştit. Totul s-a petrecut neprevăzut şi rapid. Am nevoie de timp ca să mă obişnuiesc cu tihna şi cu pacea. Vecinii cei mai apropiaţi îi am la două sute de metri şi

simt un moş şi o babă aproape surzi. Plantează flori şi porumb.

Gloria nu m-a putut ajuta la mutare. A chemat-o o prietenă şi a ţâşnit ca o săgeată spre cartierul chinezesc. Hotelul Pacific era plin de marinari, elevi pe un vapor de nu ştiu unde. Voiau rom, curve şi trabucuri de marcă. În ordinea asta şi-n cantităţi industriale. Gloria dispăru pentru trei zile pentru afacerea aia. I-am lăsat mamei ei noua mea adresă şi a apărut într-un sfârşit, fericită:

— Uite, iubitule, două sute de dolari. Plus toate lucrurile pe care le-am lăsat acasă.

— Ţi-am zis să pleci niţel, nu trei zile. Nu ziceai că ţi-e greaţă de străini?

— Vai, ce greaţă, dar primul mi-a dat o sută de dolari. Şi era tentant. Am luat banii, i-am pus prezervativul şi am închis ochii. Afaceri, iubitule, afaceri! Până la urmă mi-am tras-o cu trei... Ba cu patru. Dar am scos trei sute. Plus toate cadourile. Sunt generoşi. Se întorc peste şase luni.

— Tu n-o să te dai pe brazdă niciodată. Aşa o să fii mereu.

— N-o să fiu aşa mereu. Asta a fost ceva tentant. Şi nu te mai plânge. Avem bani

pentru două luni. Lasă-mă gravidă! Ţi-am zis de cincizeci de mii de ori. Lasă-mă gravidă şi ţine-mă în frâu. Eu vreau doar să trăiesc liniştită cu tine, iubitule.

— Bine, te avertizez. Dacă-ţi iei nasul la purtare, te bag în cuşcă să te încolăcească şerpii...

— Vai, iubitule, eu mă port frumos, să nu-mi faci una ca asta. Hai să deschidem o afacere. Mai cumpărăm încă două vaci şi vindem lapte.

— Păi ce, tu ştii să mulgi?

— Nu, dar învăţ... Probabil că e ca şi cum i-ai face laba unui pitic.

— Bine, lasă că mai vedem. Poate că e mai bună afacerea cu creşterea şerpilor, cum făcea Jesús.

— Vai, iubitule, că veni vorba de şerpi... Ţi-aduci aminte de futaiul cu tocurile şi ciorapii negri...

— *Coitus interruptus.*

— Asta ce mai e?

— Că ne-am oprit înainte să terminăm.

— Păi atunci, hai, la treabă! Continuăm acum. Şi aici chiar că pot să urlu şi să oftez când mi-o tragi. P-aici nu-i niciun vecin?

— Nişte bătrânei surzi la două sute de metri.

— Vai, ce bine. La cât îmi place mie să ţip când mă regulezi!

Şi ne-am pus pe treabă. Nu ştiu dacă am s-o las însărcinată şi Iacă o să avem doi sau trei copii. Nu ştiu dacă o să-mi instaleze telefon. Cred că sunt izolat fiindcă nu văd nici cabluri, nici stâlpi prin jur. Cea mai bună treabă e că suedeza mi-a pierdut urma. Pe câmp, spre Campo Florido, există două arene pentru lupte de cocoşi, clandestine, dar care n-aduc probleme. Acolo se vinde rom ieftin şi trabucuri la un pesos bucata. Ce să-mi mai doresc? Nu vreau calculator, nici e-mailuri, nici internet şi nici nu mai vreau să mă fută nimeni la cap. Să mă lase toţi în pace şi să nu mă deranjeze. Am pregătit undiţele şi cârligele ca să mă duc la pescuit. De-aici văd nişte recife minunate. Iar marea e liniştită. Gloria vrea să se mute la mine. E şi mai bine. Astfel, o să vorbim despre viaţa ei. Poate că-ntr-o zi o să mă hotărăsc să scriu *Mucho Corazón.* Deocamdată nu îndrăznesc să încep romanul. N-am nici cea mai mică idee despre cum se poate sfârşi.

Havana-Stockholm
1999-2000

I. ŞARPELE DE FOC

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.

II. AMANTA SUEDEZĂ

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.

12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
III. FURIE ȘI BOLERO
1.
2.
3
4.
5.
6.
7.